

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BANA SÖZ VER

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

MEAGAN BRANDY

Yıllarca üniversite hayatının neler getirebileceğini hayal etmiştim. Bazı şeyler değişirken her zaman aynı kalan tek bir şey vardı.

Hayal gücümü ne kadar çılgınca çalıştırdığımın bir önemi yoktu, sonunda beni hep aynı yere götürüyordu.

Ona.

Geleceğim artık belliydi, sadece ondan ibaretti.

Ta ki aniden artık öyle olmayana dek...

Şimdi eskiden olduğum kişinin kabuğundan ibarettim. Devam edemeyeceğim kadar bulanık bir yoldaydım ve hiçbir çıkış yolu göremiyordum.

Çünkü yoktu.

İlk aşkın sonsuza dek süreceği söylenirdi.

Ben de tam olarak bundan korkuyordum.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

BANA SÖZ VER

Özgün Adı: Say You Swear

Meagan Brandy

Çeviren : Meltem Uzun
Yayıma Hazırlayan : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Düzeltili : Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Jay Aheer @ Simply Defined Art
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik

Kitap No : 2672

1. Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-366-157-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

ZM

Copyright © 2021 Meagan Brandy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı ve Cilt

Alpha Printing Matbaa Sanayi Ticaret Limited Şirketi

Acıbadem Mah. Sarayardı Cad. Yiğit Apt.

No 60/A Kadıköy / İST

Sertifika No: 66326

BANA

SÖZ

VER

Kitap Kurdu

MEAGAN BRANDY

Çeviren: Meltem Uzun

Ninova

*Düşmekten korkmasına rağmen atlamaya cesaret edenlere...
Bu kitap sizin için.*

BÖLÜM 1

Arianna

Oceanside yolculuğu genellikle sakın geçerdi ama kardeşim Mason ve en iyi iki arkadaşı Chase ile Brady, dün gece “bir tane daha” demenin bir on ikilik bira daha anlamına geldiği konusunda sözsüz bir anlaşmaya varmışlardı. Bu nedenle geceyi dışarıda geçirmiş, kasabamızdaki son yaza veda partisinde sınıf arkadaşlarımızla sarhoş bir halde vedalaşmışlardı.

Arkadaşım Cameron’la birlikte yola çıkmadan önceki gece parti yapmanın zorluğunu biliyorduk. Bu yüzden üniversite hayatımıza başlamadan önce yapacağımız son sahil gezisi için toplanmayı bitirmek üzere erkenden eve dönmüştük.

Üç buçuk saatten fazla *sürmemesi gereken* bir yolculuk olmasına rağmen beş saattir bu lanet *SUV*’un içindeydik. Asık suratlı, akşamdan kalma oğlanlarla yapılan uzun yolculukların eğlenceli olmadığını yıllar önce öğrenmiştik. Yine de işte buradaydık, “bir adam işlemek için kaç kez durmak zorunda kalır?” deneyinin gönüllü ama biraz sinirli katılımcılarıydık.

Sorunun yanıtı yediydi. Brady’nin bebek mesanesi yüzünden şimdiden yedi kez durmuştuk.

En azından son on beş dakikadır ayık görünüyorlardı, sonunda müziğin sesini gerçekten duyabileceğimiz kadar açmamıza izin vermişlerdi.

Dürüst olmak gerekirse şikâyet etmemeliydim.

Grupça yaptığımız araba yolculukları fantezilerimin yıldız oyuncusuna, daha yaygın olarak bilinen adıyla kardeşimin en iyi arkadaşına biraz daha yaslanırken masum rolü yapabildiğim tek zamandı.

“Oyna ama fazla zorlama” yetinmek zorunda kaldığım bir oyundu. Muhtemelen mükemmelleşmek için altı yıldan fazla zamanım olduğu için bu oyunda çok iyiydim.

Chase’in ailesiyle birlikte sokağın karşısındaki eve taşındığı gün, *onu* ilk ben görmüştüm. Sanki alnına görünmez bir damgayla *benim* diye bağırarak kocaman kırmızı bir mühür basılmıştı.

Elbette o zaman daha ortaokuldaydım, yine de *Komşu Çocuk** filmini izlemiştim. Saplantının gücünü anlamıştım ve benimki onu gördüğüm anda başlamıştı. Gerçi benimki öldürücü türden değildi, üstelik o filmi izlemek bana ulaşılması zor fiziksel hedefler koymuştu ancak tüm bunlar konunun dışındaydı.

Chase Harper mahalleye yeni gelmişti ve ona mahalleyi gezdirecek kişi olmaya kararlıyım. Bu yüzden bahçelerindeki çim alanın kenarında bisikletimin frenine basarak dikkatini çekmiştim.

Avlunun diğer ucundan dışlerinde tellerle bana gülümsediği anda, bu konuda rahatsız edici derecede iyi olan ikizim ansızın ortaya çıkmıştı.

Mason üstüne atlayıp onu yere düşürmüş, ayağa kalkarken boğazında kalmasını istediğim bir cümle söylemişti.

Hırlayarak, “*‘Küçük kız kardeşimden’ uzak dur!*” demişti.

Chase’in bir tür örümcek maymunu numarası çekerek ayağa fırlayıp kalkmasını dehşet içinde izlemiştim. Nefesimi tutmuş, ardından geleceğini tahmin ettiğim kavgaya hazırlanmıştım. Evet, söz konusu ben olduğumda kardeşim tüm çocukları yere sermesiyle tanınıyordu. Ancak Chase gülmeye başladığında hepimiz sessizliğe gömülmüştük.

* “*The Boy Next Door*” yönetmenliğini Rob Cohen’in yaptığı 2015 yapımı erotik gerilim filmi. (ç.n.)

Kahverengi saçlı, yeşil gözlü çocuk ağzına yapışan otları sırtarak kardeşime dönüp Mase'e hangi futbol takımında oynadığını sormuştu. Katılmak için bir takım arıyordu.

Oflayarak bisikletime binip uzaklaşmışım çünkü o tek soruyla Mason ve Brady'nin yeni bir yakın arkadaş edindiğini anlamışım. Bense bir kez daha sırtıma çizilmiş görünmez bir çemberle kırmızıya boyanmışım.

Beş dakika içinde kardeşimin iki kişilik grubu üç kişi olmuş, evimiz tercih ettikleri bir takılma noktası haline gelmişti. O zamana kadar bir şeyi elde edememenin onu daha çok istemeye neden olduğu şu yasak meyve olayını hiç anlamamışım.

Bana sorarsanız saçmalaktan başka bir şey değildi.

Maalesef kimse bana sormamıştı, bu yüzden arkama yaslanıp ortaokul sporcularının lisenin seksi çocuklarına dönüşmesini izlemek zorunda kalmışım.

Her kız tatlarına bir kez olsun bakmak istiyordu, onları kim suçlayabilirdi ki?

Onlar örnek öğrenciler, yıldız sporcular ve gizliden gizliye kötü çocuklardı. Bir kızın tipi ne olursa olsun, bu üçünden biri mutlaka ilgisini çekerdi.

Dwayne Johnson'ın her tonu* olduklarına dair şaka yapmayı seviyordum çünkü oynadığı rol ne olursa olsun farklı ama bir o kadar uygun görünen biriydi. Brady kesinlikle *WWE*** versiyonu olurdu.

Gerçekten üçüne de iyi genler bahşedilmişti. Aşırı korumacı ikizim Mason, uzun boyu ve biçimli vücuduyla Theo James'in biraz daha genç halinin dublörü olabilirdi. Brady iri yarı bir *Ken* bebeğiydi. Chase ise mükemmellik timsaliydi.

Ne yazık ki, tüm kızlar benimle aynı fikirdeydi.

Mase ile aynı boyda, benzer fiziki yapıda olsa da Chase'in kahverengi saçları bir ton daha açıktı. Göz alıcı, neşeli gözleri

* *Fifty Shades Of Grey* - Grinin Elli Tonu adlı kitaba atıfta bulunmaktadır (ç.n.)

** "*World Wrestling Entertainment*" Amerikan profesyonel güreş organizasyonu. (ç.n.)

çimenle deniz yosunu karışımı bir yeşildi. Nazik, güçlü ve kendinden emindi. Neredeyse Mason ile Brady kadar otoriterdi ama üçü arasında biz kızları zaman zaman rahat bırakan tek kişi oydu.

Bunun kendisini koruyucu ağabey rolünden ayırıp gözleri ve gizli arzuları olan bir adama dönüştürme yöntemi olduğuna kendimi ikna etmiştim. Ancak ben hayalperest biri olarak tanınıyordum.

Sürekli yanımdaki adamı düşünüyordum.

Sahip olamayacağın insanı istemek kitaplardaki en eski klişelerden biriydi. Aşırı korumacı, değer verdiği kişiler söz konusu olduğunda biraz psikopat olan kardeşinin en yakın arkadaşına duyulan karşılıksız aşk da öyleydi. Fakat kardeşimin elinde olan bir durum değildi. Yeterince büyüyüp babamın küçük kız kardeşini nasıl kaybettiğini öğrendiğimiz andan itibaren Mason gölge gibi her adımımı izlemeyi kendine görev edinmişti. Birkaç hafta önce arkadaşımız Payton'ın erkek arkadaşının ölümüyle pekiştiğinde Mason tam bir paranoya küpü haline gelmişti.

Chase'in bugünkü yolculuğun büyük bir kısmında baygın olması muhtemelen beni dikiz aynasından gelecek bir düzine bakiştan kurtarmıştı. Birlikte yaptığımız her yolculukta, Mase'in ortaya oturmam konusundaki ısrarının sebebinin bu olduğuna kesinlikle emindim. Böylece gözlerini her zaman üzerimde tutabiliyordu.

İkizimin "ağabey" rolünü bu kadar ciddiye alması çok tatlıydı. Aynı zamanda gerçekten sinir bozucuydu.

Bu sabah yola koyulsaydık saat on bir civarında merkeze varmış olacaktık ama işte buradaydık. Saat bire çeyrek kala, yazlık evin caddeye bağlanan uzun garaj yoluna giriyorduk.

Mason *Tahoe*'sunu zar zor park ettiği anda Cameron kapıyı açıp dışarı fırladı. Merdivenlerin yarısını koşarak çıktı, çıplak ayaklarının üzerinde döndü ve gülümseyerek kollarını açtı. "Hadi çocuklar! Zaman geçiyor!"

Mason arabanın açık camından bağırdı. "Ayın geri kalanı bizim!"

“Şimdiden yarım gün gerideyiz!” diye karşılık verdi Cam.

Kardeşimin omzunu sıvazlayarak gülümsedim. “Hadi ama, Mase yarım gün gerideyiz,” diye takıldım. Kapıdan geçip Cameron’ı veranda boyunca takip ederken kardeşim homurdanıyordu.

Cameron ışık saçıyordu, zıplayıp tırabzanın kenarına oturduğunda ben de ona katıldım. Bir saniye sonra Brady yanımıza geldi.

“Bu çok manyak!” Cam başını sallıyor, bir yandan etrafı izliyordu.

“Aynen öyle,” dedi Brady okyanusa bakarken sırtarak.

Arkamızdan gelen ağır ayak seslerinden diğer ikisinin yaklaştığını anlayıp onlara döndük.

Beşimiz bir anlığına orada sessizce durduk, yazlık evin yerden tavana uzanan pencerelerinden dışarıyı seyrederken temiz okyanus havasını içimize çektik.

Bir ay önce *bizim* olan yazlık evimizdeydik.

Benim annemle Cameron’ın ve Brady’nin anneleri üniversiteden beri yakın arkadaşlardı. Daha babalarımızla evlenmeden önce birlikte bir yazlık satın almışlardı. Yıllar geçmiş, evlenip çocuk sahibi olmuşlardı ancak burayı her zaman gelebilecekleri bir yer olarak ellerinde tutmuşlardı. Sanırım biz daha küçükken emlak piyasasında bir düşüş yaşanmış, hepimizin aileleri sahil kenarında yazlık alma şansı yakalamıştı. O zamandan beri her okul tatilini ailecek burada geçirmiştik. Nedenini hiçbir zaman anlayamamış olsak da satın aldıkları bu ilk evi elden çıkarmamışlardı. Ancak şu anda girmek üzere olduğumuz bu ev, çocukken gördüğümüz yere hiç benzemiyordu.

İçini boşaltmışlar, bazı kısımlarını sökmüşler ve sadece yenden inşa etmekle kalmayıp üzerine eklemeler yapmışlardı. Ev tamamen yenilenmişti.

Deniz mavisini rengindeki bu yer çok büyüktü. Etrafını çevreleyen devasa avlusu, şu anda üzerinde durduğumuz geniş verandaya açılıyordu. Kaliforniya gelincikleri ile çevrili güzel bir

iskeleye giden kendine ait bir patika yola sahipti. Eksiksiz bir ses sistemi bile vardı. Duvarların köşelerine, verandaya ve her biri yaklaşık on metrelik mesafelerde olan ahşap panellere hoparlörler yerleştirilmişti. Müziğin ulaşamayacağı tek bir nokta yoktu. Ev diğer konutların sıralandığı şeridin karşı tarafında olduğu için gözden uzaktı. Böylece ses, daha rahatlatıcı bir tatil geçirmeye çalışan diğer insanları rahatsız etmezdi.

Mükemmel bir kaçış yeri, su üzerinde bir saraydı.

Üstelik tamamen bize verilmişti.

Beşimize.

Ailelerimiz mezuniyet partimizde sürpriz yaparak hepimizin payının eşit olduğu bu yerin tapusunu bize vermişti. Bunu bizim için yapmaya yıllar önce karar verdiklerini söylemişlerdi. Tıpkı yıllar önce bu yer sayesinde birbirlerine yakın kalabildikleri gibi bizim de üniversiteden sonra hayat bizi nereye götürürse götürsün bir arada kalmamızı istemişlerdi.

Aramızda eşit olarak bölüştürülmesi hiç kimsenin diğerleri olmadan satmaya karar veremeyeceği anlamına geliyordu. Bir gün hayat bizi uzaklara götürse bile her zaman geri dönebileceğimiz bir yere sahip olacaktık.

Heyecanlı olduğumuzu söylemek hafif kalırdı, aynı zamanda benim için bir parça korkuyu da beraberinde getirmişti. Dürüst olmak gerekirse iç karartıcı bir konuşmaydı. Hayatlarımızın hep aynı kalacağını, her zaman beş kişi olacağımızı düşünecek kadar saf değildim ama alternatifi düşünmek biraz ürkütücüydü.

Hayatımıza yeni insanlar girecekti, bunu biliyordum.

Bazıları daha iyi, bazıları daha kötü olabilirdi.

Peki dünyalarımız altüst olursa ne yapardık?

Ya alabora olup boğulsak?

Yolda birbirimizi kaybedersek, bizi kim sudan çıkaracaktı?

Biraz dramatik bir yaklaşım olsa da gerçek bir olasılıktı. Baktan bir ihtimaldi.

Bir aydan daha kısa bir süre sonra geleceğimiz başlıyordu.

Kardeşim ve çocuklar üniversite futbol kariyerlerinin resmi başlangıcı için Avix Üniversitesi'ne gideceklerdi. Cam ile ben eve dönüp oryantasyondan birkaç gün önce kampüste onlarla buluşmak için toparlanacaktık.

Evden ayrılmak olabildiğince gerçektir.

İlk defa kardeşim bir kapı uzağında olmayacaktı. Biraz korkutucu gelmesine rağmen futbol takımı yurdunun, Cam ile benim yatakhaneimizin tamamen ters tarafında olması çok güzel bir şeydi. Yani Mason bizi sık sık "kontrol" edemeyecekti. Sadece bu bile taşınma gününü kutlamaya değerdii.

Kardeşimi seviyordum ancak bazen geri durması gerekiyordu. Ülkenin diğeri ucunda bir üniversite seçmediğim için şanslıydı.

Bunu yapmamın mümkün olmadığını o da biliyordu.

Ailem yakınımında olmadan yapamıyordum. Bazıları buna bağımlılık diyebilirdi.

Ben buna basitçe ikiz olayı diyordum.

"Birkaç hafta önce seçtiğimiz odalarla ilgili bir sıkıntımız yok, değil mi?" diye sordu Mason sessizliği bozarak. "Kızlar üst katta, ortak banyolu odada kalacak. Boş odalardan birini yedek olarak bırakacağız. Biz de alt katta kalacağız?"

"Annem geçen hafta Payton'ı kontrol etmeye geldiğinde odalarımızı dekore edip buzdolabını doldurdu. Bu yüzden..."

Cam gülümseyerek sözümü kesti. "Odaları geri alamazsınız!"

Çocuklar gülerken Mason derin bir nefes alıp cebinden anahatarı çıkardı.

"Geri almak yok," dedi sırtarak. "Kafamıza göre takılmaya hazır mıyız? Aile yok, kural yok."

"Artık on sekizinden küçük kimse yok." Brady, üçümüz üç gün önce reşit olduğumuz için beni ve Mason'ı şakayla itti.

Chase'e baktığım sırada o da gözlerini bana çevirdi. Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim.

"Vay canına," diye takıldı en iyi arkadaşım. "Desenize işler ciddileşiyor!"

Keşke o zaman Cameron'ın bu sözünün ne kadar doğru olduğunu bilseydim. Oysa en ufak bir fikrim bile yoktu.

BÖLÜM 2

Arianna

“Buzdolabı hizmetinizde ve içkiler hazır, o yüzden kışını-zı kaldırıp buraya gelin de partiye başlayalım!” dedi Cameron. Elindeki şişeyi tekrar tekrar tezgâha vuruyordu, biz mutfağa girip ona katılana kadar durmadı.

“Granite dikkat et, Cami bebeğim. Onun yerine hırsını benden çıkar,” diye takıldı Brady kollarını tezgâha yaslayarak.

Cam sıırttı. “Bir dahaki sefere, Brady, bir dahaki sefere.”

Chase’in indirmesine yardım ettiği bardaklara içkileri doldurmaya başladığında gözlerim etrafı tarıyordu.

Mutfak bir sahil evinden beklenebilecek her şeye sahipti, açık renkli ve genişti. *U* şeklindeki büyük yemek masasının bank tarzı açık mavi oturakları vardı, köşelere beyaz yastıklar yerleştirilmişti. Geniş cumbalı pencerenin önündeydi, böylece dışarı adım atmadan sahile bakıp güneşin batışını veya doğuşunu izlememize olanak tanıyordu. Ortada mermerden yapılmış büyük bir ada bulunuyordu. Cam’in yanma dizdiği, ağzına kadar dolu beş *shot* bardağıyla tüneyerek oturduğu yer ise ocak ile ikili fırın alanıydı.

Kendi bardağını elinde tutarken hepimizin gelip birer tane almamızı bekledi. “Burada olduğumuz sürece yapacağımız tüm aptalca şeylere ve bunları yaparken yaşayacağımız zevke kadeh kaldıralım.”

Biz gülerken mavi gözlerini oyunbaz bir şekilde kıstı. “Ciddiyim, pislikler. Bu küçük tatil, yeni hayatlarımız resmen başlamadan önceki son anımız olacak. Bu çok büyük bir şey!”

“Haklı,” diyen Chase sırtarak Cam’in yanına geçti. “Tadını çıkaralım.”

“Tam gaz eğlenirken harika vakit geçirmediğimiz bir zaman var mı ki?” Brady uzanıp Cam’in dizini sıktı. “Bu plajın altını üstünü getireceğiz, güzelim.”

Cameron onun yanaklarını sıkıp dudaklarının balık gibi büzülmesine neden oldu. “İşte enerji dediğin budur, koca oğlan.” Dudasına bir öpücük kondurduktan sonra içkisini tek seferde yuttu.

Geri kalanımız da aynı şekilde içkilerimizi devirdik.

İçkinin yakıcılığından gözlerim doldu. Cameron başını sallayıp dilini çıkardığında güldüm.

“Tamam, bu bok iğrençmiş,” dedi Cam gülerek. Brady şişeyi almak için uzandığında mutlu bir şekilde ona doğru itti.

“Sizinle plajda buluşuruz, serseriler. Mase, kuzenini ara ve kışını kaldırıp buraya gelmesini söyle. Siz pısrıklardan biri de futbol topunu getirsin!” Brady bunları söyledikten sonra sürgülü arka kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Cam bana döndüğünde her yerinden muziplik akıyordu. “Hadi, kızım. Üstümüzü değiştirelim, plajda bizi bekleyen bir grup çocuk var.”

Kaşlarımı oynattım. “Belki yaptırdığımız tüm vücut ağdaları sonunda karşılığını alır.”

“Lanet olsun, ben çıkıyorum.” Mason homurdanarak aceleyle veranda kapısına ilerledi. Tam çıkarken arkasını dönüp beklenti dolu bakışlarını Chase’e dikti. “Geliyor musun?”

Chase önce kıpırdamadı, ardından başını salladı. Zihninde neyi canlandığı belli olduğundan Cameron kahkahasını bir öksürükle bastırdı.

“Evet, geliyorum.” Chase boğazını temizlerken kapının yanındaki sepetten futbol topunu kaptı. “Hemen arkadayım.”

Kapı kapanır kapanmaz Cam ile birlikte iki büküm olup kahkahalara boğulduk.

“Bu altın değerindeydi.” Bir beşlik çaktıktan sonra hızla merdivenleri çıktık. Çocukların duvarın önüne yerleştirdiği bavullarımızı sürükleyerek odalarımıza girdik.

“Ben bugün canlı pembe diyorum!” diye bağırdı Cam.

“Ben de aynısını düşünmüştüm! Sanırım siyah olanı giyeceğim!” Yerleştirme işini erteleyerek bavulumu açtım ve mayolarımı çıkardım.

Tam mayomun alt kısmındaki ipleri bağladığım sırada Cam ortak banyoya daldı.

“Şunu bağlar mısın?” dedi sırtını dönerek. “Ayrıca siyahı veto ediyor, oyumu kırmızı olandan yana kullanıyorum.”

O duvara monte edilmiş boy aynasında vücuduna bakarken gözlerimi devirip mayosunun üstünü düzelttim.

“Süper yaz indirimi için teşekkürler, Victoria,” diye mırıldandı.

“Bir şeyleri yanlış yapıyor olmalı çünkü bu üstündeğinde hiç sır* göremiyorum,” diye takıldığımda bana öpücük attı.

En iyi arkadaşımın harika bir vücudu vardı, olması gerektiği kadar sıkı ve kaslıydı. Neredeyse her yönden benim tam tersimdi.

Cam’in boyu 1.80’di, bense 1.65 bile değildim. Uzun ve fit bir vücudu vardı. Ayrıca güzel ve açık mavi gözleriyle mankenlere taş çıkartırdı. Zayıf olduğunu inkâr etmese bile bunu duy-maktan nefret ederdi.

Küçükken insanlar onunla *çok uzun* ve *çok zayıf* olduğu için dalga geçerdi. Tabii sonra Mason veya Brady’den dayak yerlerdi, yine de yapmaya devam ederlerdi. Onun için kötü bir dönemdi. Çocuklar her zaman, hatta bir süre Cam onlardan daha uzun ol-

* *Victoria’s Secret*’a gönderme yapılmıştır. “*Secret*” sır demektir. (ç.n.)

duğunda bile boyunu önemsiz göstermeye çalışmışlardı. Ancak başkalarının sözlerinin onda yarattığı acıyı ortadan kaldıramamışlardı.

Karbonhidrat diyetlerinden tıbbi ilaçlara kadar her şeyi denemişti, hatta aylarca her gün yemeklerine *Ensure** eklemesine rağmen hiçbir işe yaramamıştı. Metabolizması böyleydi. Büyüdükçe bunu kabullenmeyi öğrenmiş, diğer bölgeleri de dolgunlaştırınca kas yaparak kilosunu arttırmak için çocuklarla sürekli spor salonuna gitmeye başlamıştı. Ne olursa olsun kendine güvenen tavrını her zaman korumuş, yaşadığı sıkıntıları asla yansıtmayan biri olmuştu.

Cameron uzun sarı saçlarını tepeden atkuyruğu yapıp bana döndü.

“Şimdi.” Bana yeni kırmızı bikinimi fırlattı. “O bebeklerin bunun içinde nasıl duracağını görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi göğüslerimi işaret ederek.

“Ciddi misin?”

“Elbette ciddiylim, ya hep ya hiç.”

“Bu bikiniyle başlarsam Mason kıcımlı eve geri sürükler,” dedim dudak bükerek. Elime alıp öndeki derin dekolteye göz gezdirdim. “Bu şey, ‘beşinci randevudayım ve seks için şansımı deneyeceğim’ değerinde bir şey gibi.”

“Değiştirmek için çoktan ipleri çözmeye başlamamış gibi konuşuyorsun.”

“Sen kazandın.” Siyah mayomu çıkarıp kırmızı minik bikiniyi üzerime geçirdim.

Cam yatağıma uzanmış, hızlıca bildirimlerini kontrol ediyordu. Yüzünü bana çevirdiğinde etrafımda dönüp en iyi Marilyn Monroe pozumu verdim.

“Ne düşünüyorsun?”

* Çeşitli vitamin, mineral, protein ve besin maddeleri içeren takviye. (ç.n.)

“Bence sana bahşettiği bu büyük bebekler için yukarıdakine her gün şükretsen iyi olur,” dedi beni tepeden tırnağa süzerken. “Bu yeni nesil *Sahil Güvenlik** bebekleri senin yanında hiç kalır.”

“Teşekkürler, dostum. Hadi gidelim.”

Kapıya yöneldim.

“Bekle.” Telaşla yatağın kenarına doğru emekledi. “Biraz konuşalım.”

Bir şey yüzünden gergin olduğu belliydi, bu yüzden yatakta yanına oturup konuşmasını bekledim.

“Son gezimiz, kuzeninle Deaton’ın geçirdiği araba kazası yüzünden bok gibi geçmişti. Yaşananlar çok ağırdı ama bu yazı iyi bir şekilde bitirme şansımız var.”

“Ailelerimizle birlikte birkaç haftalığına eve dönmemizin nedeni buydu. Her şeyi sıfırlayıp yeniden başlamak.”

“Evet, biliyorum, sadece... okulun başlamasına az kaldı ve Avix’e gittiğimizde programlarımız allak bullak olacak. Artık birlikte geçirebileceğimiz fazla boş zamanımız olmayacak,” dedi onun için fazla ciddi bir ifadeyle.

“Cam, biz oda arkadaşlarıyız,” dedim gülerek. “Birbirimizi sık sık göreceğiz, ayrıca hafta sonlarımız var.”

“Evet ama...” diye homurdandı. “Sanırım sadece tadını çıkarıp tamamen dağıtmak istiyorum, anlıyor musun? Zil zurna sarhoş olmamak veya öldürülmemek dışında sorumluluğumuzun olmadığı son zamanlarımız bunlar.”

Güldüm ama o duraksamadan devam etti.

“Yani gizli küçük gezimizde yaptığımız gibi biraz eğlenelim, bu süre boyunca oğlanlara görünmez ortaparmak hareketi çekeлим diyorum.”

“Oğlanların canı cehenneme deyip üstsüz güneşleneceğiz, öyle mi?”

* (İng.) *Baywatch* Aynı adlı diziden uyarlanan, yönetmenliğini Seth Gordon’ın yaptığı 2017 yapımı Amerikan aksiyon komedi filmi. (ç.n.)

Şakacı bir şekilde inledikten sonra doğrulup omuzlarımı sarstı. “Kendimizi öldürtelim demedim,” diye sırtarak alay etti. “Ama evet, onun gibi bir şey.”

İkimiz de güldük.

“O zaman gerçek on sekiz yaş eğlencesi olacak. Yüzmek, yiyip içmek, barbekü, içki, dans, flört...” Bir kaşımı kaldırdım.

“Sahilde bir daha asla görmeyeceğimiz birkaç çocukla öpüşmek,” diye ekledi omuzlarını sallayarak. “Bizim çocuklar aynen böyle yapacak, biz de aynısını yapabilmeliyiz. Ayrıca en iyi yanı burada ‘ağabey ile çetesi’nden korkan kimse olmayacak.” Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Kıkırdayarak yerimden kalktım, kapıya doğru geri geri yürüdüm. “Fazla irdelemek, ikinci kez düşünmek yok. Sadece akışına bırakıp erkeklerden gizlememiz gerekse bile eğlencemize bakacağız.”

“Gizleyemezsek...”

“Görünmez ortaparmak hareketi çekip yine de yapacağız.”

“İşte *tam olarak* bundan bahsediyorum. Oğlanların ve her şeyi bilme saplantılarının canı cehenneme! Mümkün olduğunca eğlenelim, ne olacaksa olsun.”

“Ne olacaksa olsun,” diye tekrarlardım.

Cam cıyaklayarak zıpladı, saatini yatağımın üzerine fırlattı. “Hadi gidip zavallı aptalların ağzını sulandıralım. Son dört ayımızı boşuna Popo Şekillendirme Kampı’nda geçirmedik.”

Alnını benimkine yasladığında birbirimize gülümsedik.

“Oyun başlasın, sürtük.”

Arka taraftan sahile iner inmez çocukları aradık, kumsalın yaklaşık on metre ilerisinde olduklarını fark edince onlara doğru ilerledik.

“Görünüşe göre Brady sahildeki en ateşli kızı bulmuş bile,” diye espri yaparken Cam çenesiyle işaret ediyordu.

Gözlerimi kısarak küçük gruba bir göz attım. Bakışlarım bir kayanın üzerine tünemiş muhteşem, bronz tenli ve koyu renk saçlı kıza takıldığında yüzümü bir gülümseme kapladı.

Kızın adı Kalani Embers'tı, kesinlikle bu civardaki en güzel kızdı ama boşa değildi. Kuzenim Nate'in müstakbel eşiydi. Yazın başında evi hazırlamak için geldiğimizde tanışıp birlikte takılma şansı bulmuştuk. Ayrıca Brady'yi spor bilgi yarışmasında yenen tek kızdı. Brady cevapları "öğrenebilmek" için tüm oyunları satın almıştı, böylece bir dahaki sefere onunla karşı karşıya geldiğinde "her şeyi bilen" unvanını geri alabilecekti. Ancak Kalani -biz ona Lolli diyorduk- bu oyunun içinde doğmuştu, tüm ailesi *NFL** dünyasının bir parçasıydı ve istatistikler onun için çocuk oyuncasıydı. Zavallı Brady'nin hiç şansı yoktu.

NFL tarihinde takım sahibi olan en genç kişi, aynı zamanda ilk kadındı.

"Kahretsin, işte bela geliyor!" Brady ıslık çalıp diğerlerinin dikkatini çekti.

Mason başını sallayarak inledi. "Bir pisliğin ağzını burnunu dağıttığımı mı görmek istiyorsunuz?" diye seslendi kumsalın diğer tarafından.

"Sorun nedir, Mase? Birinin oltaya takılmasından mı korkuyorsun?" diye karşılık verdi Brady sırtarak.

Cameron'ın, Mason'dan hoşlandığı sır değildi ama hiçbirimiz Mason'ın, Cam hakkında ne hissettiğini gerçekten bilmiyorduk. Cam'le konuşmaya çalışan erkekleri kaçırmak, ağladığında ona sarılmak gibi şeyler yapmasına rağmen bunlar tahmin etmek için yeterli değildi. Mason doğası gereği korumacı biriydi, bana yaptığı gibi ona da göz kulak oluyordu. Cam ona ihtiyaç duyduğunda tıpkı diğer çocukların ve benim yaptığım gibi onun yanında oluyordu. Hepimiz, birbirimiz için aynı şeyi yapıyorduk. Beşi-

* Amerikan Ulusal Futbol Ligi (ç.n.)

miz bir aileydik, bu önemsizmiş gibi görünen gerçek geldiğimiz yerde her şeyden üstündü. Durumun anlaşılmasını zorlaştıran buydu. Söylediğim gibi, Mase bana nasıl davranıyorsa ona da aynı davranıyordu. Bu yüzden romantik bir durum olmama ihtimali vardı. Mase için birazcık umursamak diye bir şey yoktu, tüm varlığını adayan biriydi.

Bu bazen bir lütuf bazen bir lanetti çünkü gereğinden fazla strese giriyor, çok detaylı düşünüyordu. Elinde değildi, kendini tutamıyordu.

Kardeşim tanıdığım en zor insandı. Bir babanın oğlundan beklediğinden ve benim bir kardeşten isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Hayatımdaki en önemli kişiydi, bu dünyada gururlandırmak istediğim bir kişi varsa oydu. İkizim benim diğer yarımdaydı ama çok istesem bile bu, onun her hareketini anladığım anlamına gelmiyordu.

Her halükârda Cameron beklentiye girmemek için bu konu üzerinde düşünmeyi reddediyordu. Hiçbir şekilde aşk acısı çekmiyor, benim acınası bir şekilde yaptığım gibi oturup umut etmiyordu. Tabii şu anki duruma bakılırsa Mase bir adım atsa tereddütsüz kabul ederdi.

İşi asıl zorlaştıran şey, Mason'ın bilinen en flörtöz adam olmasıydı, hatta muhtemelen Brady ile başa baş giderdi. Ancak asla zarar vermek istemez, kasıtlı olarak Cameron'ı boş yere umutlandırmazdı. Sanırım gerçekte neyin ne olduğunu zaman gösterecekti.

Mason, Brady'yi terslerken ona doğru baktığımda Brady sadece gülüyordu.

Lolli yüzündeki gülümsemeyle üzerinde güneşlendiği kayadan indi. "Vay vay, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

Ona sarılmamayı kendime hatırlatarak sadece sıırttım. Lolli dokunulmayı seven tiplerden değildi. "Sana ayak uydurmaya çalışmak zorundaydım."

“Lütfen ama, kızım. Giymeye çalıştığı ilk mayoyu görmeliydin. Ona seksilik ayarını kendim vermek zorunda kaldım.”

“O zaman Chase sana teşekkür etmeli, değil mi?” diyerek sırtı Lolli.

Dudaklarımı büzdüğümü görünce güldü.

Lolli daha tanıştığımız gün Chase’e olan hislerimi tahmin etmişti. Oğlanları huzursuz etmek için müstehcen şakalar yapmaya bayılır, benim iyiliğim için üstü kapalı olmasına dikkat ederdi. Ona kalsa Chase’e beni kumların üzerine yatırıp soymasını doğrudan söylerdi. Onun tarzı buydu.

“Kenra’dan hiç haber aldın mı?” Nate’in ablası olan kuzenimi sorarken birkaç hafta önce yaşananlar zihnimde canlandı.

Kenra kötü muamele gördüğü bir ilişkiden yeni çıkmıştı. Artık eski nişanlısı olan adam ve onun küçük kardeşiyle birlikte geçirdikleri araba kazasıyla her şey daha kötü bir hal almıştı. Adam ve Kenra kurtulmuşlardı ama nişanlısının kardeşi o kadar şanslı değildi. Daha on yedi yaşındaydı, ayrıca Payton’ın doğmamış bebeğinin babasıydı.

Dayanılmayacak bir acıdan bahsetmişken...

“Payton nasıl?”

Lolli tek omzunu silkip arkasına baktı, Payton’ın sahilde yürüdüğünü gördüm. “Sormamaya çalışıyorum. Eğlendirme konusunda daha iyiyim, bu yüzden elimden geldiğince kafasını dağıtmayı deniyorum.”

Cam ona gülümsedi. “Eminim bu sandığından daha çok yardımcı oluyordur.”

Lolli derin meselelerden rahatsız olmuş bir şekilde uzaklara baktığında konuyu değiştirdim.

“Peki bugün için planımız nedir veya bir planımız var mı?” diye sorarak etrafimdakilere baktım.

Brady omuz silkip futbol topunu havaya fırlattı. “Doğru bir

başlangıç yapmak için yemeğe gideriz, dans ederiz ve kafayı bulunca biraz aylıklık ederiz diye düşünmüştüm. Yarın da şenlik ateşi yakarız.”

Cam’le aynı anda başımızı salladık. “Güzel fikir. Lolli, siz de var mısınız?”

“Sevgilim iki gün içinde antrenmana gidecek, o yüzden hayır,” dedi sırtarak. “Bütün gece odamızda takılacağız ama yarın kesin görüşürüz.”

“Lafı açılmışken...” Nate yanımıza geldiği gibi bize sarılarak selamlaştı, hemen ardından vedalaşmak için el salladı. Nişanlısını alıp hızla evlerine götürdü.

“Peki, tamam o zaman,” Cameron güldü. “İlk olarak edepsiz dans gecesi düzenleyelim ama önce!” Açık sulara doğru hızla koşmaya başladı, Brady hemen peşindeydi.

“Bekleyin, şirin ufaklığı alıp geliyorum.” Başını Payton’a doğru salladı. “Biraz dikkatinin dağılması iyi gelebilir.” Mason sahilde birkaç metre koşarak bir kayanın üzerinde tek başına oturan, Kaliforniya dalgalarında bulamayacağı cevapları arayan genç sarışına doğru ilerledi.

Chase’le ben yavaşça suyun kenarına yaklaştık.

Omzuyla hafifçe bana vurdu. “Plaja döndüğün için mutlu musun?”

“Kesinlikle mutlu olduğumu biliyorsun.” Ona bakarak sırtım ancak önüme döndüğümde derin bir nefes verdim. “Umalım da bu sefer daha az travmatik olsun.”

“Evet,” dedi başıyla onaylayarak. “Payton’ın neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.”

Payton’ın gözlerinin açıldığına şahit olmak için tam zamanında baktık, Mason’ın ona doğru geldiğini son anda fark etmişti. Mason eğilip onu hiç çaba sarf etmeden havaya kaldırdığında Payton’ın attığı tiz çığlıklar bizi güldürdü.

Kardeşimin arkasından gülümserken üzerime sadece okyanusun verdiği sükûnet çökmüştü. “Sanırım bu tatil farklı olacak.”

Bana bir bakış attı. “Öyle mi diyorsun?”

“Evet,” diyerek başımı salladım. “Haziran sonunda geldiğimizde daha okuldan yeni çıkmış gibi hissediyorduk, anlarsın ya? Sanki önümüzde koca bir yaz varmış gibiydi, artık yok. Yaz neredeyse bitti, buradan ayrılır ayrılmaz kendi yolumuza gideceğiz. Bu... farklı hissettiriyor. Sanki büyüdük ve artık hayat böyle sürecektir.” Burnumu kırıstırıp ona baktım. “Sence öyle değil mi?”

O sevdiğim çarpık gülümsemesini takındı. “Evet, sanırım farklı.” Bir saniye sessiz kaldıktan sonra ekledi. “Belki bundan sonra pek çok şey farklı olur.”

Benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibiydi, bu yüzden karşılık vermedim.

Bir an sonra yürümeyi bırakıp bana döndü. Bikinime kaşlarını çatarak bakınca gülmekten kendimi alamadım.

“Bir sorun mu var?”

“Evet.” Başını sallayarak gözlerini benimkilere çevirdi. Kaşlarını biraz daha çatmasının üzerinden bir saniye bile geçmeden dudaklarında o tanıdık sırıtışı gördüm.

“Chase,” diye uyarsam da lafımı bitiremeden beni omzuna atıp okyanusa doğru koşmaya başladı.

Kıçımın üzerine fırlatılırken diğerleri kahkahalara boğuldu ve bize katılmak için yüzmeye başladılar.

Keşke hepimizin yazın son güneşli günlerinin tadını çıkardığımız bu anı dondurabilseydim çünkü yaz gecesinde yükselen ayın ne getireceğini kim bilebilirdi.

Suyun karşısından bana sırttan Chase’e baktım.

Kendi adıma öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 3

Arianna

“Acele edin, veletler! Taksi her an gelebilir!” diye bağırdı Mason merdivenlerin dibinden.

“Ah! Bu adam gerçekten çok gergin.” Cam aynadan bana sırtıttı. “Sence gevşemesine yardım etmeme izin verir mi?”

“Cameron,” dedim gülerek. “İğrenç!”

“Sakin ol, Meryem Ana.” Kalçasını benimkine vurup rimeli-
ni sürmek için lavaboya doğru eğildi. O sırada elbisemi gördü.
“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Çıkar şu iğrenç şeyi. Dans pistinde
dağıtacak gibi değil de Paskalya yumurtası aramaya çıkacakmış
gibi görünüyorsun.”

“O kadar kötü değil. Senin elbise diye verdiğin kumaş parça-
sını giyemem.”

“Evet, giyebilirsin.”

“Eğlenmek *istiyor* musun? Seksi olacağım günleri dikkatli
seçmeliyim ve bu gece, o gece değil.”

İşaretparmağını havaya kaldırırken mükemmel şekillendiril-
miş sarı kaşlarından biri yükseldi. “*Tam tersine* benim çiçekli ar-
kadaşım...” diyerek döndü. “Bu gece seksi olmak için mükem-
mel bir gece. Çakırkeyif olma vakti. Bu durum Mason’ın, senin
kesinlikle bir vajinan olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kal-
ması anlamına geliyorsa bırak öyle olsun.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım, bu yoruma verebilecek bir cevabım yoktu.

“Hadi ama!” diyerek kahkaha attı Cameron. “Eğlenmek için anlaşıştık!”

“Eğleneceğiz ama ilk günden her şeyimi ortaya koyamam.”

“Tatlım, o elbisenin gitmesi gerektiğini söylüyorsam bunu vajinanın iyiliği için yapıyorum. Gitmek derken çöpü kastediyorum.”

Ne kadar uğraşsam da gülmemeyi başaramadım.

Brady kapıma vurmaya başladığında hâlâ kıkırdıyorduk.

“Hey! Çok eğleniyor gibisiniz. İşin içinde yastıklarla iç çamaşırları varsa ben de varım!” diye bağırdı.

“Siktir git, Brady!” diye bağırdı Mason. Kim bilir neredeydi, sesi çok uzaktan geliyordu.

Brady’nin kıkırdadığını duyduk. “Bu arada ciddiye hazır mısınız? Uber geldi!”

“Siktir. Tamam, geliyoruz!” diye bağırdıktan sonra Cam bana şeytani bir bakış attı.

“Ah! Senden nefret ediyorum,” diye homurdanarak elbisemi çıkardım ve elimi ona uzattım. “Ver şu lanet şeyi bana.”

Zafer dolu bir sırtışıla siyah elbiseyi elime tutuşturdu.

Elbiseyi hızla üzerime geçirip Cam’in önüme koyduğu altın topuklu siyah ayakkabıları giydim.

Kalçamı salladım. “Mutlu musun şimdi?”

“Mest oldum,” diye sırıttı. “Hadi, kardeşin içeri dalmadan gidelim.”

Elbisem sade ama bir o kadar seksiydi. Dekolteli üst kısmı vücudumu tamamen sarıyor, kalçalarımın itibaren bollaşan eteği iddialı danslara olanak tanıyordu. Koyu kahverengi saçlarım tepeden sıkıca atkuyruğu yapılmıştı, gözlerimde dumanlı bir makyaj vardı.

Günlük yaşamımda ağır makyaj yapmazdım, zaten akşam dışarı çıkmanın en sevdiğim yanlarından biri buydu.

Çantamdan bir çift siyah küpe alarak Cam'in arkasından hızla koridora çıktım, görünüşünü baştan aşağı incelerken sııttım.

Göğsünden kalçasına kadar inen dar, koyu mor straplez bir elbise giymişti. Elbiseyi ten rengi topuklu ayakkabılarla eşleştirmişti. Göz kapaklarını renksiz bırakmış, sadece yoğun bir rimel sürmüştü. Uzun sarı saçları doğal dalgalar halinde açıktı. En iyi arkadaşım harika görünüyordu.

"Tamam, sürtük!" Merdivenlerin son basamağına geldiğimizde kolunu benimkine doladı. "Gösteri zamanı!"

Küpemi takıp başımı dik tuttum.

Her zamanki gibi bizi ilk fark eden, ardından o meşhur ıslığını çalan Brady oldu.

"Vay canına!" Bize yaklaşp ellerimizi tuttu ve yanaklarımıza birer öpücük kondurdu. "Benim için şöyle bir dönün. Neyiniz var bir görelim."

Güldük ama istediğı gibi kendi etrafımızda döndük.

"Ne düşünüyorsun, Brady? Geçtik mi?"

"Hem de yıldızlı notlarla," dedi sırtarak. "Hadi, mutfağı gıdip çıkmadan önce birkaç *shot* atalım."

"Uber'in geldiğini sanıyordum."

"O güzel kıçlarınızı bir şekilde odadan çıkarmak zorundaydık," diye itiraf edip ikimizin poposuna birer şaplak attı.

Mutfağı girdiğimizde Mason döndü, bizi görünce anında kaşları çatıldı.

"Bu ne şimdi?" diye tersledi. "Yemin ederim hapse girmemi istiyorsun."

"Sakin ol," dedikten sonra başımı sallayarak güldüm. "Bu gece kelepçelenmek yok."

"Yani," dedi Cam dramatik bir şekilde kirpiklerini kırptırdı. "Tabii sen kelepçelenmek istersen..."

"Tamam." Mason ellerini hava kaldırdı. "Her neyse. İlkokula giden komşumuzun giyebileceğı bir elbise giymek istiyorsan öyle olsun ama bu bok için duble içkiye ihtiyacım var."

“Seni anlıyorum, adamım.” Brady’nin sırtışı genişlerken bana her yerinden haylazlık akan sinsi bir bakış attı.

Elini uzatıp kolumda aşağı yukarı yavaşça gezdirerek kalçamın üzerinde durdu. Diğer eliyle içkimi doldurduktan sonra dudaklarıma yaklaştırdı.

“Aç ağzını, Ari bebeğim,” dedi alçak bir ses tonuyla.

Gözlerinin içine baktım ve küçük oyununa katılıp bana söyleneni yaptım.

Gözlerini benimkilerden hiç çekmedi, sıcak içkiyi boğazımdan aşağı dökerken dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı. Hepsini yuttuğumda ağzımın kenarında kalan damlayı almak için başparmağını altdudağımda gezdirdi.

“Pisliğin tekisin.” Mason şakacı bir şekilde hırlayınca kendimizi tutamayıp güldük.

“Tamam, adi herif. Bu kadar gösteri yeter.” Chase kaşlarını çatarak şişeyi işaret etti. “Şimdi bize bir kadeh doldur da buradan gidelim.”

Cam sinsice bir elini arkasına uzattığında elimi onunkiyle birleştirdim ve gizlice beşlik çaktık. İkimiz de önümüze bakıyorduk, gülmemek için dudaklarımızı büzmüştük.

Brady ellerini birbirine vurdu. “Pekâlâ, millet. Yasal yetişkinler olarak ilk gecemize!” Kadehini eline alıp havaya kaldırdı. “En azından bize aldığım sahte kimliklere göre!”

“Yaşasın!” diye bağırdı Cam.

Kadehlerimizi tokuşturup içkilerimizi kafaya diktik.

“Hadi başlayalım, sürtükler!” dedi Cam omzunun üzerinden, ardından kapıya yöneldi.

Dördümüz onu takip ettik.

Brady on dakikalık yol boyunca sahte kimliklerimizi gösterdiğimizde ne söyleyip söylemeyeceğimizi, nasıl davranmamız gerektiğini anlattı. Ancak boşuna endişelenmişti.

Kapıdaki güvenlik Cameron ona gülümsedikten sonra geçmemize izin verdi. Ondan elbisesinin arkasındaki fermuarı kontrol

etmesini istemiş de olabilirdi ama adam yardım etmekten mutluydu.

Buna rağmen çocuklar kimliklerini göstermek zorunda kaldılar. Tom Hardy kılıklı adam onlara ikinci kez bakmadığına göre kimlikleriyle tutarlı görünmüş olmalılardı veya adamın gerçekten umurunda değildi.

Eşiği geçtiğimiz anda Cam heyecanla çığlık atıp kolumdan yakaladı. “Burası harika!” diye bağırdı. Şimdiden vücudunu müziğin ritmine göre hareket ettirmeye başlamıştı.

Kulüp açık bir kat planına sahip dev bir daire şeklindeydi. Beyaz masa ve sandalyelerin bulunduğu yuvarlak localar iki taraflı sıralanmıştı, bar ise arka duvar boyunca uzanıyordu. Aydınlatma siyah ışık tarzında karanlık değil, mavi tonlarıyla karartılmıştı. Daha çok büyü, soğuk bir his veriyordu. Zemin metalik gümüş renginde parlayarak bu illüzyonu güçlendiriyordu.

Cameron bizi birkaç kadeh içene kadar oturmamız için barın yanındaki bir locaya götürdü.

Bir saat ve üç *Midori Sours**’dan sonra vücudum hareketlenmeye başlamıştı, dans pistine çıkmaya hazırdım. Dürüst olmak gerekirse, biz iki kız içeri girdiğimiz andan itibaren hazırdık ancak çocuklar önce etrafı gözlemlemek istemişti. *Aşırı korumacı yabaniler*.

Bir sonraki hamlemi düşünürken etrafıma baktım. Chase solumda, diğerleri sağımda olacak şekilde locada sıkışıp kalmıştım. Gidebileceğim tek yön mantıklı ama muhtemelen sorunluydu. Kıçımı çoktan koltuktan kaldırdığıma göre kanımdaki alkol bunu pek umursamıyordu.

Biri beni durdurmadan veya ben korkaklık etmeden hızla harekete geçtim. Chase’e sürtünerek bedenimi kaydırırken temasımızla bütün kasları gerildi. Masayla koltukların arasında fazla boşluk olmadığı için aradan geçmenin tek yolu, kıçımı Chase’in kucağına hafiften değdirmektir. Ben de öyle yaptım.

* Kavun likörü, votka, misket limonu ve soda ile hazırlanan bir kokteyl. (ç.n.)

Elleri anında kalçama uzandı, beni hızlı ama dikkatlice iterek masanın yanına geçirdi. Bir şeyler söylemeden önce gözleri hemen Mason'a kaymıştı.

"Çekilmesini isteyebilirdin, Ari." Kardeşimin bakışı yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Umursamadım. "Gördüğün gibi, sevgili kardeşim. Buna gerek kalmadan kalkabildim, şimdi dans edeceğim."

Cam çığlık atıp hızla yanıma geldi. "Bensiz olmaz, kızım!"

"Lanet olsun," dedi Brady. Hepimiz başımızı salyalarını akıtarak baktığı yöne çevirdik.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla Mason'ın omzunu dürttü. "Kenara çekil, kardeşim." Brady başparmağıyla omzunun üzerinden bara yaslanmış esmer kadını işaret etti. "Hemen oraya gitmeliyim."

"Buradan yüzünü bile göremiyorsun," diye burun kıvrırdı Cam.

"Kıçını görüyorum," dedi beklentiyle bana bakarak.

Genişçe gülümsedim, ne kastettiğini anlamıştım. "O kıç..."

"O kot pantolonun içinde*." Brady cümlesini gülerek bitirdi, elini kaldırıp hak edilmiş bir beşlik çaktı. "Hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum."

"Tamam, *Waka Flocka*'lar, gidelim." Cameron gözlerini devirerek beni dans pistine doğru çekti.

Bir grup insanın arasına sıkışıp merkeze yakın, güzel ve kalabalık bir yer bulduk. Kendimizi ritme bıraktık.

"Kızım, şu anda kendimi çok iyi hissediyorum!" diye bağırdı Cam yüksek sesli müziğin arasından.

"Katılıyorum!" dedim gülerek. "O son içki kanıma girdi."

Hoparlörlerden *Ne-Yo*'nun *She Knows*** şarkısı çalmaya başlayınca göz göze geldik.

"Hadi be!" Sarhoş kahkahalarımızın arasında çığlık atıp dans etmeye koyulduk.

* *Waka Flocka Flame*'in "*No Hands*" isimli şarkısına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

** (İng.) "O Biliyor." (ç.n.)

Kalçalarımızı salladık, vücutlarımızı ritme göre döndürerek kulüpteki ilk gecemizin tadını çıkardık.

Gözlerimi kapatıp her zaman olduğu gibi müziğin bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Mutlu, üzgün ve kızgın, nasıl hissettiğim fark etmeksizin aradığım şey her zaman müzikti. Hayatı sözlerle, tempoyu ruh halimle ilişkilendirirdim.

Ritim beni uyandırabilir ya da tamamen parçalayabilirdi, sözler beni canlandırabilir veya dibe çekebilirdi. Pek çok insan içinde boğuldukları acıları onlara hatırlatan şarkılardan kaçınıyordu ama ben o hain şarkıyla daha derine çekilme taraftarıyım. İnsanlar kendilerini iyi hissettiklerinde onları dans ettiren neşeli bir şarkı açmaya meyilli olurlardı. Peki dans etmek istediğimizde dans edebiliyorken ağlamaya ihtiyacımız olduğunda neden oturup ağlamayacaktık?

İkizimin futbola ihtiyacı olduğu gibi ben de müziğe ihtiyaç duyuyordum. Bu ruhumuzda vardı, üstelik şu anda ruhum fazlasıyla tutkulu hissediyordu.

Çok geçmeden sarışın bir adam kalabalığın arasından sıyrılmış, bana doğru yöneliyordu. Gülümseyerek yaklaşmasına izin verdiğimde hemen yanıma geldi ve dans etmeye başladık. Göz ucuyla Chase ile Mason'ın birkaç adım uzağımda kızlarla dans ettiğini fark ettim. Bunu bize göz kulak olmak için kasıtlı yaptıklarına şüphem yoktu ancak haklarını vermeliydim, araya girip müdahale etmeye kalkmamışlardı. Bunun nedeni muhtemelen partnerlerimizi kendimizden uzak tutmamızdı.

Birkaç şarkı sonra *Chris Brown*'dan *Loyal** çalmaya başlarken Cam yanımda çığlık attı. Ellerimi tekrar havaya kaldırdım, partnerimi en iyi arkadaşım için sepetledim ve karaoke bardaki sarhoş kızlar gibi yüksek, detone seslerle şarkıya eşlik ettik.

Cam çenesiyle bizim çocukları işaret ettiğinde aklımdan ne geçtiğini çok iyi biliyordum.

Yanlarına gittik, tam zamanında nakarata eşlik ederek birbirimizi başka bir kahkaha krizine soktuk.

* (İng.) "Sadık." (ç.n.)

“Tatlı kızlar.” Mason gülerek çatık kaşlı kızıldan uzaklaştı. “Gerçekten tatlı.”

Cameron kendini yelpazelerken sırtıyordu. “Suya, ayrıca bir içkiye daha ihtiyacım var!”

Mason muhtemelen Brady’yi arayarak etrafına bakındı, ardından kolunu Cameron’ın omzuna attı. “Onu ben alırım!” diye bağırdı. Cameron’ı bara doğru yönlendirmeden önce beni işaret etti, gözleri Chase’in üzerindeydi. “Onunla kal.”

Onlar uzaklaşırken Chase’e döndüm, omuzlarımı dramatik bir şekilde oynattım. Başını sallayıp kıkırdadı ama davetimi geri çevirdiği için dansıma onsuz devam ettim.

Gözlerimi kapatıp kendimi müziğin akışına bıraktım. Şarkının yarısında Chase’in sıcacık yakınlığı bedenimi sardı. Ciddi bir çaba sarf etmem gerekse de gözlerimi kapalı tuttum, henüz açmamalıydım. Müzikle birlikte sallanmaya devam ederek bekledim, nihayet biraz daha yaklaştı. Duyularım onun temiz, sandal ağacı kokusuyla doldu ve gözlerim açılarak gergin bakışlarına kilitlendi.

Alkolün etkisiyle hareketleri biraz gevşemişti. Bana ayak uydurdu, ellerimi omuzlarına koyup ona biraz daha yaklaşmama izin verdi.

“Şuna bak,” diye takıldım. “Neredeyse dans ediyoruz.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, serbest eli kalçama indiğinde derin bir nefes çektim. “Böyle bir şey giymek cesaret ister,” dedi esnek kumaşı çekiştirerek.

“Hoşuna gitti mi?”

Kaşlarını çattığında hafif bir kahkaha attım ama başka bir şey söylemedim. Elinin sıcaklığı beynimi yakıyordu, tek düşünebildiğim buydu.

Elleri üzerimdeydi.

Her geçen saniye fantezilerim beni daha derine çekiyor, kalp atışlarım gitgide düzensizleşiyordu.

Benimkine sürtünen bedeniyle birlikte hareket etmek gaz pe-

dalına basılmış gibi kanımın daha hızlı pompalanmasına neden oluyor, alkolü doğrudan beynime gönderiyordu. Mantiğımı da alıp götürmüştü, en azından ellerimi aniden biraz daha aşağı indirme cüretime dair bulabildiğim tek bahane buydu.

Kalçalarımı sallamaya devam ederken avuçlarımı omuzlarının kıvrımlarıyla göğüs kaslarının arasında yavaşça kaydırdım.

Chase'in gözleri benimkileri buldu. Ellerim kalın boynuna ulaşana kadar yukarı çıkmaya devam etti, yutkunup hafifçe kaşlarını çattı.

Müziğin bas sesi ayaklarımızın altında çılgınca gümbürdüyor, ışıklar değişerek etrafımızı karartıyor ve kalabalığı yutmuş gibi görünüyordu. Chase ile ben bir setin arkasında, herkesten uzaktaymışız gibiydi.

Daha önce doğum günlerinde, ailelerimizin yıldönümü partilerinde, okul balolarında dans etmiştik ama bu şekilde değildi. Birkaç içkiden sonra bu kadar yakınlaşarak hiç dans etmemiştik.

Bu yeni bir şeydi. Yabancıydı.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirerek nazik, masaj yapar gibi bir hareketle kafasını okşadım. Yanlışlıkla biraz hareketlendiğimde bacağım uyarılmışlığının kanıtına değerken Chase tısladı.

Sertleşmişti.

Lanet olsun, benim için sertleşmişti.

Yeni bir ritim tutturdum, vücudum her hareketimde sertliğine hafif bir baskı yapıyordu. Ellerini yukarı kaldırıp bileğimi tuttu, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Ari, ne yapıyorsun?”

Nefesindeki yoğun tekila kokusu omurgama beklenti dolu bir titreşim gönderdi. Cameron'la aramızda geçen konuşmayı hatırlarken içime yeni bir güven duygusu yayılıyordu.

“Ne mi yapıyorum?” diye sorusunu tekrarlayarak çekingen bakışlarıyla buluşmak için geri çekildim. “Ne istiyorsam onu yapıyorum.” *Erkeklerin canı cehenneme.*

Yüz hatlarının her santimi gerginlik doluydu.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Chase gerildi. Önce ellerini çabucak üzerimden çekti, ardından kollarımdan tutarak beni mümkün olduğunca uzağa itti. Genişçe açılmış kanlı gözleri benimkileri bulduğunda rengi solmuştu.

Chase başını salladı, yüzü düşmüştü. “Arianna... hayır.”

Ağzımı açtım ancak hiçbir şey söyleyemedim. Elini kaldırıp yüzünü sıvazladı.

Yüzündeki utanç dolu ifadeyi görünce gözlerimin arkasında gözyaşları birikmeye başladı. Yüzüm kızarıırken gözlerimi ondan kaçırdım.

O sırada Mason ile Cam kalabalığı yaparak yanımıza geldi. Chase ellerini hızla benden uzaklaştırıp saçlarını karıştırdı, bugüne kadar gördüğüm en büyük, en sahte ve en gergin gülümsemesini takınmıştı.

Gerçekliğe döndüğümüzde içim paramparçaydı.

Onu öpme isteğime karşılık vermemişti. Asıl canımı yakan şey ise ne yaptığımı fark ettiğinde yüzünde beliren dehşet ifadesiydi.

İzin almadan onu özenle koruduğu sınırını geçmeye zorlamıştım, şimdi o küçük çizgi ıslak kumlarla kaplı kalm bir katmana dönüşmüştü. Okyanusa adım atmış herkes bu katmanın kolaylıkla silinmeyeceğini bilirdi, rüzgâr ve dalgalar onu daha da kalınlaştırırdı. Güney Kaliforniya’daydık, yani bizde bunlardan bolca vardı.

Zaten bunun pek önemi yoktu çünkü panik dolu yüz ifadesi yeterince şey söylüyordu. Mecbur kalırsa bu felaketi okyanusun dibine kadar götürürdü.

Neyse ki alkol sadece ikimizi değil, yeniden bize katılan ikiliyi de sersemletmişti. Bu yüzden hiçbir şey fark etmediler ve kardeşim bana bir şişe su uzatıp alnımdan öptükten sonra sarhoş bir sırıtişla en yakın arkadaşına baktı. Gergin bir gülümsemeyle şişeyi kabul ettim, suyun yarısını bitirip Cameron’a döndüm. Elindeki *shot*’lardan birini bana uzattı ama biz içkilerimizi fon-

dip yapamadan Brady elinde kendi içkisiyle bir anda yanımızda belirdi.

Beşimiz küçük bir çember oluşturup içkilerimizi tek seferde kafaya diktik, bununla da yetinmedik. Sarhoş olma ihtiyacım her zamankinden daha fazlaydı. Bu yüzden ne zaman biri bir içki daha sunsa, arkadaşlarımı devamı için hevesle teşvik ettim.

Kendimi aptal gibi hissediyordum, neyse ki loş ışık ve görüşümü bulanıklaştıran alkol izinsiz akan gözyaşlarımı gizliyordu. Bunun için cehenneme, sipariş saati bitmesine rağmen bize servis yapan cömert barmenler içinse cennete teşekkür ettim.

Uber'dan sendeleyerek inip giriş kapısına ağır ağır yürümeye başladığımızda saat ikiyi geçiyordu.

Cameron ayakkabılarını ayağından çıkarıp ayak parmaklarının üzerinde zıplamaya başladı. "Acele et, Mase! Çok çişim geldi. Tahmin bile edemezsin!"

Mase kapı koluyla uğraşırken kıkırdadı. "Deniyorum ama ya bu anahtar kırılmış ya da başka bir sıkıntı var," dedi kelimeleri yuvarlayarak.

"Aman Tanrım!" Nefes nefese etrafıma bakındım. "Brady'yi unutmuşuz!" diyerek Mase'i tekmeledim.

"Kahretsin, Ari!" Acıyla etrafta zıplamaya başlayınca dengisini kaybedip yanımızdaki duvara tosladı.

Bir kahkaha patlattım, topuklarımın üzerinde tökezleyerek sağımdaki sütuna tutundum.

"Brady o kızla gitti," diye sızlandı Cameron hâlâ hopluyor, kapının açılmasını bekliyordu.

"Koca kıçlı kızla mı?"

"Hayır, büyük memeli kızla."

Ah, evet. Onu hatırlıyordum.

Mason kilidi tekrar kurcaladı, tam anahtarı deliğe denk getirmeyi başarmışken anahtar parmaklarının ucundan kayıp yere düştü. "Lanet olsun." Kahkaha attı, eliyle kapı kolunu tutup sallamaya başladı.

Chase arkamda kıkırdıyordu. Dönüp baktığımda onu tırabzanın üzerine eğilmiş, hayatı buna bağlıymış gibi tutunurken buldum. Gürültülü bir çarpma sesi duydum ve Mason'ın ipi yakalamaya çalışırken devrildiğine şahit olmak için tam zamanında başımı çevirdim.

“Kahretsin!” Cam bağırarak dizlerinin üzerine düştü.

Yarım saniye sonra Chase'in, “Lanet olsun,” dediği duyuldu.

Hızla döndüğümde geriye doğru tökezleyip verandanın dibine kış üstü düştüğünü gördüm, bacakları önündeki basamaklara yayılmıştı.

Öylece bakakalmıştım, başım bir o yana bir bu yana sallandığı için midem bulanıyordu.

Cam kontrolsüzce gülmeye başladı, kendini poposunun üstüne bırakıp artık yerden kalkmaya çalışmayan ve çoktan gözlerini kapatmış olan Mason'a yaslandı.

Sırıttı. “Şu anda onlardan kesinlikle faydalanabiliriz.”

Gülmekten kendimi alamadım, ayakkabılarımı tekmeleyerek ayağımdan çıkardım ve verandadaki şezlonglardan birine uzanıp derin bir nefes aldım.

Alkol müthiş bir şeydi.

BÖLÜM 4

Arianna

Bugün güneşin davetkâr bir sıcaklığı vardı, Brady'nin dördümüzü sabahın beşinde gürültülü kahkahalarıyla uyandırdığı dünün tam tersiydi.

Eve girmeyi başaramamış, verandadaki koltuk takımına yayıldığımız anda sızıp kalmıştık. Brady bizi tam olarak bu halde bulmuştu. Biraz uyuduktan sonra kuzenlerimiz ve arkadaşlarımızla takılmak için denize inmeye çalışmıştık ancak akşamdan kalmalığımız zafer turuna devam ettiği için verandayı bile geçememiştik. Hemen içeri geçerek kendimizi kanepelere atmış, film maratonu günü yapmıştık.

Bugün ise zinde, eğlenmeye hazır bir şekilde uyanmıştık. Kahvaltı için Lolli'nin çok sevdiği *Oceans Cafe*'ye gitmiş, ardından Brady'nin sahte kimliğini denemek için markete uğramıştık. İşe yaramıştı, bu yüzden her ihtimale karşı iki kat fazla stok yapmıştık.

Bu geceki şenlik ateşi için ihtiyacımız olan her şeyi aldığımız için parti malzemelerini paketinden çıkardığımız gibi kendimizi kumsala attık.

Cam, Mason ve Brady koşarak doğruca serin suya atladılar ama ben plaj havlumu serip hiç vakit kaybetmeden üstüne uzandım. Güneş tenime işlerken yüzüme yerleşen gülümsemeyle

gözlerimi kapattım. O sırada hissettiğim hafif bir hareketlenme başımı kaldırıp bakmama neden oldu.

Chase orada durmuş, şaşkın bir ifadeyle arkadaşlarımızın arkasından bakıyordu. Kaçınılmaz durumu kabullenip dikkatini çekmek için şortunu çekiştirdim.

Bakışlarını aşağı indirdiğinde dirseklerimin üzerinde doğrularak elimi gözüme siper ettim. Başımla bana katılmasını işaret ettim.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra bana bakmadan kendini yere bıraktı, beni taklit ederek yanıma oturdu.

Kulüptc olanlardan daha fazla kaçamayacağımızı bildiğim için içimi bir parça endişe kaplamıştı. O gecedен beri ilk kez yalnız kalmıştık ve bunu fark eden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Ertesi gün biraz mahcup uyandığımı itiraf etmeliydim, yine de pişman olacak kadar değildi. Sonrasında herhangi bir öfke belirtisi gösterseydi veya beni görmezden gelseydi muhtemelen pişman olurum ama öyle yapmamıştı.

Ne tam olarak gözlerime bakmış ne de tamamen bakışlarını kaçırmıştı, tabii şu anda kaçırmaya çalışıyordu. Omuzlarındaki gerginlik her geçen saniye artıyor gibiydi, okyanusta eğlenen arkadaşlarımıza odaklanmaya çalışıyordu ancak baktığı yeri görmediğine emindim. Aklı benimle doluydu ya da benim *yüzümden* doluydu.

Çenesini göğsüne yasladı. İşte başlıyorduk.

“Aramız iyi, değil mi?” diye sordu. Bakışlarını kuma dikmişti.

“Neden olmasın ki?”

“Hadi ama, Ari. Yapma bunu.” Başını sallayarak uzaklara baktı.

İçimi bir endişe dalgası kaplarken derin bir nefes aldım. “Chase, bana bak lütfen.”

Baktı, üzüntüsü ve kafa karışıklığı açıkça belli oluyordu.

“Konuş benimle. Kafanda neler dönüyor?” diye sorarken boş-taki elimle şakağıma hafifçe vurdum.

İç çekip yanıma uzandığında başını çevirmiş, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Bu kadar yakınımdayken nasıl konsantre olacağımı bilmiyordum, yine de küçük bir gülümsemeyle konuşması için cesaretlendirdim.

Tüm dikkatini bana vermişti, gözlerimi kaçırmak istesem de kaçırıyordum.

“Kulüpte olan şey neydi?” diyerek doğruca konuya girdi.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştım.

“Biraz rahatlamak istemiştin.”

“Arkadaşlarınla bir şeyler içtiğinde rahatlırsın.”

Gözlerini kıstı, iç çekerek oturur pozisyona geçtim. “Eğer bir özür bekliyorsan, dilemeyeceğim.”

“Sadece anlamaya çalışıyorum.”

İncinmiş, eğlenceden yoksun bir kahkaha atıp gökyüzüne baktım. “Bilmiyormuş gibi davranma,” diye fısıldadım. “Sen de benim kadar merak etmiyormuşsun gibi davranma, istemesen bile bunu düşündüğünü biliyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Başımı ona çevirerek kaşlarımı çattım. “Geri çekilmiş olabilirsin ama beni daha sıkı tuttuktan sonra çekildin.”

“Şok olmuşum!” diye sertçe fısıldadı. “Bu yapmanı beklediğim en son şeydi.”

“Öyle mi?” Tek kaşımı kaldırdım. “Şoktan dolayı mı sertleşmiştin?”

“Hey!” Ellerini havaya kaldırıp bakışlarını etrafta gezdirdi. “İçki yüzündendi, ortam ve...”

“Benim yüzümden.” Başımı salladım. “Bir şey olmasını istemesen bile bunu inkâr edemezsin. Sarhoş olduğumuzu biliyorum, inan bana bunu hatırlatmana ihtiyacım yok. Ayık olsaydım muhtemelen bunu yapacak cesareti bulamazdım ancak yaptığım için pişman değilim. Yine olsa yine yaparım.”

“Yapma.” Kelime, aldığı nefesle birlikte dudaklarından hızlıca dökülmüştü ve ağzından çıkana kadar kendisi bile fark etmemişti.

İkimiz de gerildik.

Chase gözlerini bir kez daha kuma çevirdi, ardından yavaşça tekrar bana baktı. “Yapma.” Neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle fısıldamıştı. “Bir daha böyle bir şey olmamalı. Seni seviyorum, Ari, bunu biliyorsun. Sadece bu olmaz... yapamayız.”

“Yapmamamız gerektiği için mi yapamayız?” diye sordum yutkunarak. Uzaklaşmak istememe rağmen gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zorladım. “İstemediğin için mi yapamayız?”

Chase sertçe nefes verirken dudaklarının kenarında acı dolu bir gülümseme belirdi. “İkisi de, Ari.”

Aramıza biraz daha mesafe koyarak yana kaydım, bana uzandığında geri çekildim.

“Özür dilerim.” Omuzları yenilgiyle düştü.

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi onunkilere çevirdim.

Kızmak istiyordum. Bağırarak, çığlık atmak istiyordum ancak hayal kırıklığının gerçeği gölgelemesine izin vermeyecektim çünkü her şeyin farkındaydım.

Chase bunu zalimlik olsun diye söylemiyordu. Kötü niyetli veya manipülatif davranmıyordu.

O sadece... kardeşimin en iyi arkadaşıydı.

Bir an birbirimize baktık, sonra dudakları seğirdi.

“Ne?”

“Böyle bir şey yapabilmene şaşırdım,” dedi sırtarak.

Dudaklarımdan utanç dolu bir kıkırdama dökülürken yüzümü ellerime gömdüm. Uzanıp ellerimi yüzümden çekti.

Hâlâ gülüyordum ancak Chase gülmüyordu, yüzündeki şakacı ifade yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı.

Yutkundum. “Chase...”

“Dikkat et!”

Tepki vermeden kafama bir şey çarptı, yabancı cismin etkisiyle hafifçe yana devrildim.

“Kahretsin!” Chase’in kolları havada donup kalmıştı. “Ari! İyi misin?”

Başımı ovuşturduğum sırada ayaklarımın yanında duran bir futbol topu gördüm.

“Evet, iyiyim. Acımadı, sadece...” Tenim karıncalanırken kelimeler boğazımda düğümlendi. Sırtımda, bikini askımın hemen altında sıcak bir elin ağırlığını hissettim.

Omzumun üzerinden bakıp bir yabancıyla göz göze geldiğimde nefesim kesildi.

Mavi gözlü bir yabancıydı.

Çok koyu bir maviydi, tropik fırtınalı bir okyanus gecesi gibiydi.

Hayır, tam olarak değil.

Daha çok gece yarısı gibiydi. Ayın gökyüzünde en parlak olduğu, karanlık denizin üzerine gölge düşürdüğü zamanki gibiydi.

Yoksa gökkuşağı balığı gibi metalik mavi miydi?

Kesin bir şey söyleyemiyordum.

Saçları kahverenginin çok koyu, derin bir tonuydu. Sanki sudan yeni çıkmış gibi görünüyordu, belki de yeni çıkmıştı. Emin olamıyordum. Doğal, hafifçe dağınık bir görünüşü vardı. Yumuşak mıydı acaba?

Yumuşak görünüyordu.

Ayrıca o dudaklar. Ben...

Bir dakika.

Ne halt ediyordum ben? Adamı hiç tanı mıyordum.

Cidden, kimin böyle mükemmel şekilli dudakları olurdu? Konuşurken hareket etme şekli bir senfoninin mükemmel senkronizasyonu gibiydi...

Bir dakika. Dudakları hareket ediyordu.

Benimle konuşuyordu. Şimdi de... sırtıyor muydu?

Gerçekten güzel bir sırtıştı, biraz çarpık ve sevimli.

Aman Tanrım, kesinlikle bana gülüyordu. Gözlerimi yukarı çevirdiğimde bakışlarının mizahla ve sorgulamayla dolu olduğunu fark ettim.

“Ben...” Yutkundum. “Ne?”

İçime bir sıcaklık yayıldı, yüzümün kızardığını gizlemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Gizemli adam alçak sesle kıkırdadığında karnımın alt kısımlarında bir şeylerin yanmasına neden oldu.

Artık kesinleşmişti, *resmen* aklımı kaybediyordum.

Arkamda biri boğazını temizledi.

Bu Chase’ti.

Aman Tanrım, Chase!

Hızlıca ayaklanıp aramıza belli bir mesafe koyduğumda Chase yerde oturuyordu. Gizemli adam da onun yanında dizlerinin üzerindeydi.

“İyi misin?” diye sordu gizemli adam sırtışını gizleyerek.

Gizleyerek mi dedim? Sırtışını gizlemeye çalışsa da başarmayarak demek istemiştım. Yetersiz bir çabaydı.

“Hey, on dokuz numara!” diye seslendi tanıdık bir ses uzaklardan bir yerden.

Adam başını çevirip omzunun üzerinden baktı, son ana kadar gözlerini üzerimden ayırmamıştı.

Bakışlarını takip edince bize doğru yaklaşan Brady’yi gördüm.

Brady çenesini kaldırdı. Bu evrensel dilde, “*Topu fırlatmak üzereyim sen de yakalasan iyi edersin,*” anlamına geliyordu. Çocuklar anlamış görünüyordu, ardından Brady tam olarak söylediğini yaptı.

Genç adam topu zahmetsizce yakaladı, cidden hiç çaba harcamamıştı. Ayağa kalkıp elini uzattı ve *bum*, top açık avucuna öylece yerleşiverdi.

İşte yine o kahkaha.

Brady koşarak gelirken Mason ve Cameron hemen arkasındaydı.

Gizemli adam tekrar bana bakıp gülümsedi. Bakışlarını vücudumda gezdirdi ancak sapıkça değildi, belki yaptığıının farkında

bile değildi. Daha çok, “*Sen minicik bikininin içinde bir kadınsın, ben de gözleri olan bir erkeğim,*” bakışıydı.

Chase de fark etmiş olmalıydı çünkü içinde bulunduğu sisten sıyrılmış, ayağa kalkıp arkama geçmişti. Üstelik teninin tenime değeceği şekilde tam arkamdaydı. Şaşkınlıkla kafamı çevirip yüzündeki sert ifadeyi görebileceğim kadar yakındık.

Yanımıza gelen Brady yakınlığımızı fark etmişti. Kaşlarını çatıp tek kaşını soru sorarcasına kaldırmasıyla Chase hemen benden uzaklaştı.

Göğsüm şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı yanıyordu.

“N’aber, dostum?” Brady gülümserken el sıkıştılar, ardından birbirlerinin sırtına hafifçe vurdukları o meşhur kanka selamlaşmalarından yaptılar. “Şehre döneceğini bilmiyordum.”

“Bekle.” Bakışlarım Brady ile yabancı çocuk arasında gidip geldi. “Siz ikiniz tanışıyor musunuz?”

Gizemli adam sinsi bir sırıtışla bana baktı. “Ah... konuşabiliyormuş.”

Brady’nin gözleri beklentiyle kısıldı.

Durumu açıkladım. “Serseri bir futbol topunun kurbanı oldum.”

Bir kıkırdama daha kazandım, gözlerimi ona çevirsem de yüz ifadesini göremedim çünkü Brady yanıma gelip saçımı öptü.

“İyi misin, Ari bebeğim?” diye içtenlikle sorarken saçlarımı bir köpek gibi okşadı.

“İyiyim.” Onu kendimden uzaklaştırmak için itmeye çalıştım ama sadece hafifçe yana kayıp kolunu bana doladı.

Başını sallayarak yüzünü arkadaşına çevirdi. “Sanırım henüz benim kızla tanışmadın?”

Gizemli adam iyice meraklanmıştı, Chase’e hızlı bir bakış attı.

Harika, şimdi benim gruptaki herkesle takılan biri olduğumu düşünüyordu.

Kendimi savunamadan Mason gelip benim yerime bu görevi üstlendi.

“O senin kızın değil, göt herif.” Kardeşimin kızgınlığı ses tonundan anlaşılıyordu.

Brady kahkaha atarken tutuşundan kurtulup kardeşime baktım.

Mason ilk profesyonel futbol maçını izlemek için stadyuma giren bir çocuk gibi kocaman gülümsedi. “Kardeşim, n’aber? Nasıl gidiyor?”

Gizemli adam bana bakmaya devam ederek Mason’a cevap verdi. “İyidir, fırsat varken dinleniyorum.” Mase’e doğru hızlı bir bakış attıktan sonra odağını hemen bana çevirdi. “İyi olduğuna emin misin?”

“İyiyim, önemli bir şey değil.”

Ona cevap verir vermez Mason kaşlarını çatmış bir şekilde karşıma dikildi.

Bu çocuklar, diye içimden küfrettim. “İyiyim dedim ya, Mason. Sakin ol. Sadece top çarptı. Yaşıyorum, nefes alıyorum. Söylediğim gibi önemli bir şey değil.”

“Benim hatamdı.” Yabancı konuşmaya başladığında melodik ses tonunda gizli bir mizah vardı. “Pası karşılayamadım.”

Mase başını sallayıp geri çekilirken dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Pası karşılayamamak mı? Bu benim tanıdığım adama hiç yakışmıyor.”

“Eminim sana paslaşma konusunda bir iki şey öğretebilirim,” dedi Chase belirgin bir kibirle.

Chase’in bu çıkışı beni şaşırtmıştı, ona doğru bakmamak için kendimi zor tuttum.

“Harper.” Adam çenesini hafifçe kaldırarak selam verdi. “Omzun nasıl?”

“Mükemmel.”

“Ah,” diyerek dikkatleri üzerine çekti Cam. “Şimdi de pantolonlarınızı mı indireceksiniz? Cetvel getireyim mi?”

Bakışlarımı Cameron’a çevirmekten kendimi alıkoyamadım, yeni çocuğa sırtıyordu.

“Hayır, sorun yok. Sanırım kız arkadaşını için endişelendi,” dedi gizemli adam gözlerini benden hiç ayırmadan.

Gülümsememi bastırdım ve bir şekilde bunu fark etmiş, kendi sırtışını gizlemek için dilini dudağının üzerinde gezdiriyordu.

İşte olta böyle atılırdı, doğruca kaosun ortasına gönderirsen yemi yutmaları kaçınılmazdı. Tıpkı Cam’in bu fırsatı değerlendireceğini bildiğim gibi, adam da söylediklerinin karşılık bulacağını biliyordu.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı.

“Ah, bu kızın onun kız arkadaşını olmakla alakası bile yok. Öyle değil mi, Chase?” Cam tek kaşını kaldırarak Chase’e meydan okudu.

Ona gününü göster, kızım.

Mason her zamanki gibi kontrolü ele alıp Chase’in cevap vermesine müsaade etmedi, zaten bir şey söyleyeceği yoktu.

“Bu fikre nereden kapıldın bilmiyorum ama çok yanıliyorsun, kardeşim.” Mase beni işaret etti. “Ari, bu bizim takım kaptanımız Noah Riley. Noah, bu benim ikizim Ari ve arkadaşımız Cameron,” dedi Cam’i işaret ederek. “İkisi bizimle birlikte Avix’e gelecekler.”

Mason’ın, Noah olarak tanıttığı adam gülümseyerek bizi selamladı.

“Vay canına,” dedi Cameron, Mason susar susmaz. Noah’yı yukarıdan aşağı süzdü. “Sen bizi nelerin beklediğinin ön gösterimiysen, bu yıl başımız epey belaya girecek.” Gözleri Noah’nın üzerindeyken başını yana eğdi. “Öyle değil mi, Ari?”

“Buna yanıt verme,” dedi Mason. Ardından bana attığı sert bakışın aynısını Cameron’a yöneltti.

“Tamam, yeter.” İkisi ağızlarını tekrar açmaya karar vermeden önce araya girip Noah’ya döndüm. “Tanıştığımıza memnun oldum, Noah ve tekrar soracağını hissettiğim için evet, yemin ederim iyiyim. Bu üçü kafama topla sayamayacağım kadar çok vurdu, yani benim için normal bir durum.”

Gözlerinde belirsiz bir ifadeyle bana baktı. “Haklısın, bir erkek kardeş için ideal bir oyun kurucu.”

Noah gülümsediğinde karşılık vermemek için kendimi zor tuttum.

Tanrım, bu adam sinir bozucu bir şekilde göz kamaştırıcıydı.

“Ne var ne yok, dostum?” diye sordu Mason ona. “Birkaç gün daha buralarda mısın?”

Noah isteksizce dikkatini benden ona çevirdi.

“Keşke. Birkaç görüşmem var, o yüzden kampüse dönmem gerekiyor. Her zaman erkenden gelen birkaç hevesli birinci sınıf öğrencisi olur. Onlara yol göstermek için orada olmazsam koç kışımaya tekme basar.” Sırıtarak bana doğru baktı. “Aslında yarın ilk iş buradan gidiyorum.”

Chase konuşmaya dahil oldu. “Kötü olmuş, okulda görüşürüz artık.”

Noah başını sallayıp bir süre Chase’e bakmaya devam etti.

“Pekâlâ, daha yarına çok var. Bu yüzden şenlik ateşi için bu gece bize katılmalısın,” dedi Cameron ıslak saçlarını yüzünden çekerek.

“Evet, dostum, mutlaka gel,” diye ekledi Brady.

Noah tereddütle arkasına baktı. “Takımdan birkaç kişiyle birlikte geldim, partinizi mahvetmek istemem.”

“Senden daha çok mu var?” diye sordu Cam hayretle.

“Hay sikeyim,” diye homurdandı Mason.

“Var,” dedi Noah başını sallayarak. Dolgun dudaklarını ele geçirmekle tehdit eden gülümsemeyle savaşıyordu. “Tam olarak dört kişiyiz, ayrıca en yakın arkadaşımın kız kardeşi de birkaç arkadaşıyla birlikte burada.” Noah bakışlarımla buluştu.

“Kız kardeş olmasa da olur.”

“Cameron!” diye tısladım.

“İkimizin de aklımdan geçeni söyledim.”

Pislik en iyi arkadaşım benim seslendirmedim, “*Bu nereden çıktı şimdi?*” ifadesini anlayıp umursamaz bir şekilde elini salladı.

mıştı. Bu onun, “*Aynı fikirde olduğunu biliyorsun,*” dediği kendi sessiz cevabıydı.

Sürtük bana göz kırptı.

Onu öldürecektim.

“Ona aldırma,” dedi Brady, ardından Mase’i işaret etti. “Sanırım onda pembe puf mantarı var.”

Noah’ın kaşları çatıldı. “Puf mantarı mı?”

Tanrım, hayır. Lütfen yapma...

“Evet.” Brady sanki saçmalıkları tamamen mantıklıymış gibi omzunu silkti. “Bilirsin işte kendimizi kaptırınca fena şekilde sıkışırız, testislerimiz morarıp ağrımaya başlar ve inanılmaz derecede şişer. En sonunda al sana pembe puf mantarı.”

Yüzümü ellerime gömdüm.

Küçük grubumu ölümüne seviyordum ama bu neydi böyle!

Mason kıkırdarken Cameron’ın başını sallayarak onayladığını bilmek için ona bakmama gerek yoktu.

“Kimlerle geldin?” diye sordu Chase merakla, sesi Noah geldiğinden beri ilk kez samimi çıkmıştı.

“Nick, Jarrod ve kampa katılmayan bir arkadaşım, Trey Donovan.”

Başımı kaldırdığım anda gözlerim Cam’inkilere kilitlendi.

“O da takımda, defans oyuncusu.”

“Kampın isteğe bağlı olduğunu bilmiyordum.” Brady’nin şakası Noah’yı gülümsetti.

“İnan bana değil ama bu yıl son sınıfta. Geçen sene seçmeleri kaçırmıştı, bu yüzden biraz esneklik tanındı. *Profesyonel Gün** için davet edilmişti...”

“Tampa’ya.” Cam ve ben aynı anda ağızımızdan kaçırınca herkesin kafasını bize çevirmesine neden olduk.

“Aslında, evet...” dedi son kelimeyi uzatarak.

“Vay canına...” Cam fısıldadı, bakışlarını yavaşça bana çevir-

* Üniversite futbol takımlarında oynayanların NFL takımları için çeşitli antrenman ve testlere tabi tutularak değerlendirildiği gün. (e.n.)

di. Gülümsemesi büyürken kollarımı kavradı. Işıldıyordu. “Vay canına! Onu bir daha görememek buraya kadarmış!”

“Siz ikiniz nasıl...” Noah cümlesini yarıda kesti, dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi. Gözlerini ayaklarına dikmeden önce bir süre bana baktı. “Kelebekler?” diyerek bakışlarını kaldırdı.

“Ay!” dedi Cam coşkuyla. “Sana bizden mi bahsetti?”

“Ne dönüyor burada?” diye sordu Chase.

“Ben de tam olarak bunu bilmek istiyorum,” diye tersledi Mason.

“Biliyordum!” diye bağırdı Brady.

Cam ve ben donup kaldık, panikle kocaman açılmış gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Hay aksi.

“Neyi biliyordun, lanet olası?” diye homurdandı Mason, gözleriyle grubu inceliyordu.

“Siz ikiniz.” Brady suçlarcasına beni ve Cam’i gösteriyordu. “Biz kamp için ayrıldığımız anda çekip gittiniz.” Kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı.

“Ne?” Mason ile Chase aynı anda bağırmış, her ikisi de yarım adım öne çıkmıştı.

Ağzım açık Brady’ye bakakaldım. “Her seferinde bunu nasıl yapıyorsun?”

Noah ellerini kaldırdı. “Hey, niyetim bu değildi...”

“Hayır, Noah, bu senin hatan değil.” Cameron ters ters baktı. “Bu şerefsizler faydasız bir şekilde tasmalarımızı sıkı tutmaya çalışıyorlar. Ne demek istediğimi anlamışsındır. Yani evet, bok kafalar. Aynen öyle yaptık. Siz olmadan tatile çıktık. Ben ve en yakın arkadaşım *St. Petersburg**’da üç hafta boyunca özgürce takıldık.” Ellerini kalçasına koymuş, bu konuda pişmanlık duymayı reddediyordu. “Görünüşe göre yeni takım arkadaşın Trey Donovan da dahil olmak üzere harika insanlarla tanışıp dehşet güzel zaman geçirdik.”

* Yazar burada, ABD’nin Florida eyaletinde bulunan bir şehir olan St. Petersburg’dan bahsetmektedir. (ç.n.)

“Lanet olsun!” diye bağırdı Mason, kollarını kaldırıp tekrar yanına indirdi. “Annem bunu kabul etti, öyle mi? Peki ya *babam*?”

Omzumu silktim. “Paul iş için oradaydı.” dedim Cameron’ın babasından bahsederek. “Otele onunla gittik, hemen yanındaki odada kaldık.”

Mason’ın bakışları değişmemiş, sadece vücudundaki gerginlik bir nebze olsun azalmıştı.

Orada tamamen yalnız olmadığımızı bilmek içini rahatlatsa da öfkelenmesini engellemeye yetmemişti. Daha sonra ailelerimizi arayıp böyle bir şeye bir daha izin vermemeleri için tüm sebeplerini sıralayacaktı ama söyledikleri duymazdan gelinecekti. Sonuçta artık on sekiz yaşındaydık. Üstelik ailelerimiz kontrolcü tiplerden değil, tavsiye verenlerdendi. Mason’ın bu huyunu nereden aldığını bilmiyordum. Babam küçükken kendisi de böyle olduğu için Mase’in bunu atlatacağını söylüyordu, ben bundan o kadar emin değildim.

“Pekâlâ, buna bir ara verelim, olur mu?” dedi Brady. Bir eliyle Noah’ın omzuna vurup diğer elini Mason’ın omzuna sardı, birlikte uzaklaşmaya başladılar. Chase hemen arkalarındaydı. “Noah, son-daki iskelesi olan ev bizim. Yedide bekliyoruz. Hepinizi.”

Cameron iç geçirdi, Noah’ya hafifçe el sallayarak eve yöneldi.

Arka verandaya ulaşana kadar onları izledikten sonra yüzümü Noah’ya çevirdim.

“Olanlar için üzgünüm. Trey’e karşı kişisel bir şey değildi. Sadece, şey...” Tekrar eve doğru bakarak yenilgiyle derin bir nefes verdim. “Tanrım, sanırım pek çok şey var.”

Noah’nın bakışları benimkilerle buluştuğunda durumu anlı-yormuş gibi başını salladı.

Ve işin tuhaf kısmı... anladığını hissediyordum.

“Cam, en sakın günlerde bile karmaşık olabiliyor,” dedim samimi bir gülümsemeyle. Tenime yayılan soğuktan kurtulmak için ellerimle kollarımı ovuşturuyordum. “Kardeşimden hoşlanıyor ama onun ne hissettiğini bilmiyorum bile.”

Sıkılmış bir ifade veya arkadaşlarının yanına dönmek için bir bahane uydurmasını bekleyerek Noah'ya baktım, bunun yerine okyanus rengi gözlerini dikkatle bana bakarken buldum. Onunla hiçbir alakası olmamasına rağmen söyleyeceklerimle ilgileniyormuş gibi başını eğmişti.

“Özür dilerim, saçmalıyorum.”

Ağzının köşesi havaya kalktı. “Hayır, sesinin tınısı hoşuma gidiyor,” diye takıldı.

“Kesin hoşuna gidiyordur.” Hafifçe gülerek sahildeki evi işaret ettim. “Gidip şenlik ateşi için hazırlanmalarına yardım etsem iyi olacak.”

Başını salladı. “Evet, bence de iyi olur.”

“Belki bu gece görüşürüz.” Ona gülümsedikten sonra arkama bakmamak için bilinçli bir çaba sarf ederek uzaklaştım.

Son yarım saati aklımdan tekrar geçirirken adımlarım yavaşladı.

Chase sonunda öpücüğümüzü kabullenmişti ama umduğum şekilde değildi.

İster kabul etsin ister etmesin, bir anlığına o da bir şeyler hissetmişti. Sertleşmiş, bedenini bana yaslamıştı.

Belki söylediği gibi sadece ortamdan ve atmosferden tahrik olmuştu.

Belki meselenin benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Peki bugünkü yoğun, perişan ifadesi neyin nesiydi?

Ne düşünüyordu?

Ne söylemek üzereydi?

Bir şey söylemek üzereydi, değil mi?

Oflayarak veranda merdivenlerinin dibinde durdum.

Keşke Noah bizi bölmemiş olsaydı.

Yanağımın içini ısırdım.

Noah. Plajdaki yabancı...

Aslında yabancı biri değil, bizimkilerin yeni takım kaptanıydı.

Elimi tırabzana koydum, ne yaptığımın farkında olmadan

gözlerim omzumun üzerinden arkaya kaydı. Bakışlarım tam da Noah Riley'yi ardımda bıraktığım noktaya takılmıştı.

Mavi gözlü yabancıнын dikilmeye devam ettiği, dikkatini benim bulunduğum yere yönelttiği noktaya bakıyordum.

Nedenini hiç anlayamadan elimi kaldırıp ona el salladım. Bunu yaptığım anda yanaklarımın pembeleştiğini hissettim çünkü buradan duyamasam bile bir şekilde bu hareketin onu güldürdüğünü biliyordum.

Bu tatilin sürprizlerle dolu olacağını hissetmiştim, görünüşe göre daha fazlası gelecekti.

BÖLÜM 5

Arianna

“Selam,” dedim Mason’a başımı sallayarak. Buz dolu son kutuyu da yerleştirdiğinde şenlik hazırlıklarımızı resmen tamamlamıştık. “Gidip temizlenmeden önce yapmam gereken başka bir şey var mı?”

“Sanırım hepsi bu kadar. Brady, Nate’ten bardak almaya gitti, ondan sonra tamamız.” Omzunun üzerinden baktı. “Chase şimdi ateşi yakıyor.”

“Harika. Cam’i alayım, birkaç dakikaya burada oluruz,” diyerek eve yöneldim.

“Ari, bekle.”

Arkamı döndüğümde tam karşıma geçti.

Daha konuya girmeden başını sallamaya başlamıştı. “Gerçekten biz olmadan mı gittiniz? Florida’ya? Hep gitmekten bahsettiğimiz yere.”

“Antrenman kampı için kampüste kalman gerekiyordu. Biz de biraz eğlenmek istedik.”

“Madem eğlenmek istedin, neden buraya gelip Lolli ve Nate’le takılmadınız? O zamandan beri buradalar.”

“Neden Nate’in bize göz kulak olabileceği bir yere gelmediğimizi mi sorguluyorsun gerçekten?”

“Hayır.” Kollarını kavuşturdu. “Neden seni önemseyen birinin seni koruyabileceği, pislikleri senden uzak tutabileceği bir yere gelmediniz demek istiyorum.”

“Yani bu Trey’le ilgili.”

Gözleri kısıldı. “Bu hiç adil değil.”

“Senin yaptığın adil öyle mi?”

Mason başını sallayarak uzun bir soluk verdi. “Bana o heriften bahset.”

Bir süre kardeşimi izledikten sonra onu biraz zorlamaya karar verdim. “Neden, Mase?”

“Ari,” diye homurdandı.

“*Ari* diyerek konuyu saptırma. Neden bilmek istediğini söyle, ben de anlatayım.”

“Bu adam benim takım arkadaşım olacak. Erkekler soyunma odasında konuşur, Ari. *Hem de çok*. Bilmem gereken bir şey varsa, birinin kafasını koparmamak ve her şeyi daha başlamadan mahvetmemek için bir uyarıya ihtiyacım var.” Huysuz bir ifadeyle ellerini kalçasına dayadı.

Bu çocuk ciddi miydi?

“Sen ciddi misin?” Ağzım açık bakakalmıştım. Cevap vermesine fırsat bırakmadan onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. “Endişelendiğin şey bu mu gerçekten? Belki seni neyin rahatsız ettiğini bile bilmiyorsun çünkü başka bir şey olabileceğini düşünemeyecek kadar inatçısın.”

“Ne söylememi istiyorsun, Ari?” diye bağırdı. “Cameron’ı önemsemişimi mi? Elbette önemsiyorum, bunu biliyorsun ama mesele bu değil! Bir pisliğin kız kardeşim hakkında başkalarının duymasını istemediğim bir şey söyleyip söylemeyeceğini bilmem gerekiyor. Ayrıca evet, Cameron’la da bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor.”

“Dedikoduları durdurmak için, değil mi?”

“Başka bir şey olsaydı, sence şu anda burada duruyor olur muydum? Bana, sadece bana ait olması için kendimi o kızla bir-

likte bir odaya kilitlemiş olmaz mıydım?” Sesi kararlıydı, keskin bakışları benimkilere kilitlenmişti. “Beni gayet iyi tanıyorsun.” Bakışları sanki biraz sonra söyleyecekleri için şimdiden özür dilermiş gibi hafifçe yumuşadı. “Eğer onu isteseydim, Arianna... bunu zaten bilirdi.”

Arkadaşımı düşününce göğsümde küçük bir sızı hissettim. Kardeşim agresif, sahiplenici ve bu iki özellikle birlikte gelen her şey olabilirdi ama yalancı değildi.

Hissettiğim üzüntüyü belli etmemek için elimden geleni yaparak başımı salladım.

“Trey’in ondan çok hoşlandığını söyleyebilirim. Küçük bir kaçamak yapsalar da Cam ona duygusal olarak daha fazlasını veremeyeceğini söylemiş. Biz oradan ayrıldığımızda öylece bitirdiler. Numaralarını birbirlerine vermediler veya sonbahar planlarını paylaşmadılar. Çocuk istedi ama Cam kabul etmedi. Döndükten sonra onu bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Tabii şimdi burada...” Omzumu silktim. “Kim bilir.”

Kabaca başını salladı. “Peki ya sen?”

Başımı sağa sola sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. “Paylaşacağım bir hikâye yok.”

“Bu adam Cam hakkında kötü konuşursa, onu mahvederim,” diye yemin etti kardeşim.

“Biliyorum.”

Değer verdiği insanları savunmaktan çekinmez, takımı bile umursamazdı. Ancak söz konusu Trey olunca endişelenmesi gerektiğini sanmıyordum.

Yine de bunu kendi başına çözmesine izin verecektim.

Böylece, koluna girip onu benimle birlikte eve kadar sürükledim.

Bekle bizi şenlik ateşi.

Parti tam gaz devam ediyordu. İçkiler akıyor, ateş yanıyor ve herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Cam'in koluna girdim, birlikte çocukların koltuk niyetine buraya yuvarladıkları geniş bir kütüğün üzerine çöktük. Kıçımızı koyduğumuz an Brady arkamızda belirip omuzlarımızın üzerinden iki yeni bira uzattı.

"Ah, teşekkürler, Brady." Cam kendi içkisini aldı ama ben başımı salladım.

"Bir tane bile içmeyecek misin, Ari bebeğim?" dedi dili dolanarak.

"Pek değil, koca adam," diye güldüm. Mason'la Chase bize doğru yaklaşırken onlara baktım.

"Kızlar, iyi misiniz?" Mase içkisini bitirip Brady'nin bana uzattığı bardağı aldı.

"Kız kardeşinin beni yalnız içmeye zorlamasını saymazsak, evet." Cameron sırttı. "Neyse ki Brady beni susuz bırakmıyor," diye takılarak Brady'nin yanağını öpmek için geriye yaslandı.

"Benim öpücüğüm nerede, kelebeğim?" diye seslendi arkadan tok bir ses.

Cam başını çevirip omzunun üzerinden bakınca yüzü kocaman, güzel bir gülümsemeyle aydınlandı.

Yüksek sesli bir çığlıkla Trey'in üzerine atladı, kollarım ve bacaklarını ona doladı. Trey gülerek onu sıkıca tutup etrafında döndürdü.

Bizim çocukların her biri onu nasıl karşılayacaklarından emin değilmiş gibi Trey'e bakıyordu.

Trey, Cam'i yere bırakıp derin bir nefes aldı.

"Ah be, kızım." Bir adım geri çekildi ama ellerini Cam'in üzerinden çekemediği için çok uzaklaşmamıştı, onu baştan aşağı inceledi. "Sen *Malibu Barbie*'nin gerçek hayat versiyonusun," dedi gülümseyerek. "Bu gözleri bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Cam kızaran yanaklarıyla bana doğru bakınca Trey onun bakışlarını takip etti.

"İşte buradasın!" diyerek sıkıca sarılmak üzere beni kendine çekti. "Nasılsın, kızım?"

“İyiym, sen nasılsın?”

“Şimdi daha iyiym.” Önce Cam’e, ardından üçü bana biraz daha yaklaşmış olan sağımdaki çocuklara baktı. Başını sallayıp boştaki elini uzattı, diğer eliyle hala Cameron’ı tutuyordu. “Ben Trey.”

Kardeşim çenesini kaldırarak Trey’le tokalaştı. Biraz zaman alsa da sonunda sırtıttı. “Mason Johnson.”

“Ah, tamam.” Başını salladı, bana odaklanmadan önce Cameron’a hızlıca bir bakış attı. “Kardeşin, değil mi?”

“İkizim,” dedim gülümseyerek.

“Ayrıca gelecek yıl oyun kurucu pozisyonunu isteyen adam, değil mi?” Trey başıyla onayladı. “Videolarından bazılarını izledim, kardeşim. Seninle sahaya çıkacağım için heyecanlıyım.”

Mason’ın omuzları gevşemiş, sırtıyordu. “Evet, bayım. Bunlar da benim çocuklar, Brady Lancaster ve Chase Harper.”

“Sizin videolarınızı da izledim.” Gülerek ellerini sıktı. “Bu yıl diğer takımlardan köpekbalığı yemi yapacağız.”

“Aynen öyle.” Mason içkisini dudaklarına götürdü. Bana gizlice, “*hiç fena değil*” anlamına gelebilecek bir bakış attı. “İçkimi tazeleyeceğim. Trey, bir şeyler ister misin?”

“Tabii ki.” Trey elini Cameron’dan çekerken Cameron onu nazıkçe iterek çocukların peşinden gönderdi.

Birlikte uzaklaştılar.

Cam ile ben gergin bir şekilde arkamıza yaslanıp Trey’in yaptığı Tampa seyahatinin bir kısmını, ikimizle nasıl tanıştığını anlatmasına kulak kabarttık. Hepsinin bir arada olması beklediğimiz son şeydi.

Bu şekilde kemirmeye devam ederse zavallı Cam’in gecenin sonunda hiç tırnağı kalmayacaktı.

Tampa’da tanıştığımız anda Trey’den hemen etkilenmesi gayet anlaşılır bir durumdu. Neredeyse Brady kadar uzundu, saçları açık kahveydi ve ela rengi gözleri vardı. Onunla sahilde tanıştığımızdan bahsetmiyordum bile, kaslı vücudunu tüm gün boyun-

ca sergileyerek Cam'in ağzının sulandırmıştı. Teni kavrulmuş karamel gibi parlıyordu, sırtının yarısıyla kollarının üst kısmını kaplayan büyük bir dövmesi vardı. Kesinlikle güzel bir manzara sunuyordu ama tek cazibesi bu değildi. Tanıdığımız kadarıyla ailesini seven, arkadaşlarına sadık harika bir adamdı ve bunlar bizim de aynı şekilde önemseydiğimiz değerlerdi. En önemlisi Cameron'a hak ettiği şekilde davranmış olmasıydı.

Onun burada olduğuna inanamıyordum.

Cam'e döndüğümde gülümseyerek omzuma hafifçe vurdu. Birlikte eve bakıp babamın buraya son gelişinde astığı ışıklara gülümsedik.

"Burayı çok seviyorum."

"Bizim olduğuna inanamıyorum," diye güldü Cam. "Artık ne zaman istersek buraya gelebiliriz."

Kıkırdadım. "Değil mi? Okul tatillerinde bizi evde zor görürler artık."

"Evet, bunu hiç düşünmemiş olmalılar."

Şarkı değişirken, "Kelebek!" diye bağırdı Trey kocaman bir sırtışıla. "Buraya gelebilir misin?"

Cam bana bakıp kıkırdadı.

"Git," dedim onu itekleyerek ardından ellerimin üzerinde arkaya yaslandım.

Yüzüme yerleşen gülümsemeyle arkadaşlarımı izlerken düşünceli bir şekilde iç çektim.

Hemen ileride Chase ile Brady bir grup kızla *flip cup** oynuyor, Parker ile Nate futbol topunu birbirlerine fırlatıyordu. Mason ateşin yanında durmuş, Lolli ve Payton'la sohbet ediyordu.

Sırtarak Payton'ın at kuyruğunu çektiğinde onun oyunbazlığıyla eğlenen Payton'ı görmek beni gülümsetti.

Serin bir rüzgâr esince ısınmak için kollarımı kendime sardım. Çok geçmeden tanıdık bir ses duydum.

"Üşüdün mü?"

* Amerikalı üniversite öğrencilerinin partilerde oynadığı içki içme oyunu. (ç.n.)

Omzumun üzerinde bakıp yalnız başına gelen kişiyi görünce gülümsedim.

“Gelmişsin.”

Başını alaycı bir şekilde eğdi. “Sen de beni bekliyordun galiba?”

Tam o anda çatırdayan ateşi bakışlarımı kaçırmak için bahane olarak kullandım. Parmaklarıyla elimi okşayınca hafifçe sıçrayıp dikkatimi tekrar ona verdim.

“Sadece takılıyordum.” Sesi yumuşaktı ama sonra ağzı yarım bir gülümsemeyle yana kıvrıldı. “O kadar şanslı olmamın imkânı yok.”

“Otur, Romeo.” Dudaklarımı ısırırsam da gülümsememi saklayamamıştım, işini çok iyi biliyordu.

Günahkâr bir gülüşle yanıma çöktü.

“Romeo, ha? Hoşuma gitti.”

Dudaklarının kıvrıldığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu, flörtöz ses tonundan anlaşılıyordu.

“Bu arada geciktiğim için gerçekten özür dilerim. Toparlanmam beklediğimden daha uzun sürdü.”

Etrafımızdaki küçük kalabalığı işaret ettim. “Eh, gördüğün gibi parti sen olmadan da devam etti.”

Sırıttı. Öne doğru eğilip kollarını bacaklarına dayadı. “Peki neye bakıyoruz?”

Oturuşunu taklit ederek başımla Cam ve Trey’i gösterdim.

Noah anında gülümsedi. “Bugün burada olduğunuzu söyledimde yüzünü görmeliydiniz.”

“Tahmin edebiliyorum.” Arkadaşım adına içimde hissettiğim sıcaklığın yanında bir parça tedirginlik de vardı.

“Cam de onu gördüğü için mutlu görünüyor.”

Gözlerimi ona çevirip yüz hatlarını, keskin çenesini ve güçlü omuzlarını inceledim. Bir an sonra bakışlarımla buluştu.

“Trey sana ne kadarını anlattı?”

Hiçbir şey bilmiyormuş izlenimi vermek için omuz silkse bile içimde bir his vardı...

“Aman Tanrım, sana her şeyi anlattı mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Bir bacağımı kütüğün üzerinden attım, ona doğru dönerek oturdum.

Noah masummuş gibi ellerini kaldırdı ama ellerini havada yakaladım.

“Masum rolü yapma. Dökülün bakalım, Bay Riley,” dedim gülerek.

Alçak sesle gülerken gözleri hâlâ ellerini tutan ellerime kaydı. Hızla geri çekmeme rağmen o benden daha hızlıydı, bileğimi kavrayıp avucum yukarı bakacak şekilde elimi çevirdi.

“Pekâlâ, sana anlatacağım.” Noah avucumun içine şekiller çiziyor, tüy gibi dokunuşu ürpermeme sebep oluyordu.

Bunu o da hissetmişti, sırtışını sakladı ve başını kaldırıp bakma zahmetine girmeden konuşmaya başladı. “Trey bana hayatı ilk kez kendi başlarına deneyimleyen özgür ruhlu, eğlenceli iki kızla tanıştığını söyledi. Aksi için ne kadar uğraşsa da kızlardan birine tek gecede âşık olduğunu anlattı, üstelik başkasından hoşlandığını bilmesine rağmen.” Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. “Bana en iyi arkadaşından bahsetti. Ne kadar harika, nazik ve güzel olduğunu anlattı.”

“Güzel dememiştir.”

“Haklısın, seksi olduğunu söylemişti. Centilmenlik yapmaya çalışıyordum,” diye itiraf edince ikimiz de güldük. Noah bakışlarını ellerimize kaydırıp hızla gözlerime çevirdi. “Bana bu en iyi arkadaşına bayılacağımı söyledi ve o pek yanılmaz.” Bana göz kırparken bakışları alev alev yanan yüzümde geziniyordu. Ardından ileriye baktı. “Tabii önemli bir kısmı atlamış.”

“Neymiş o?” İstemsizce sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Çenesini biraz indirip göz hizasını takip etmemi işaret etti.

Tereddütle gözlerimi ondan ayırdım, alevlerin üzerinden bahsettiği hedefi aradım.

Anında buldum.

Ya da *onu* hemen buldum mu demeliydim?

Chase ateşin diğer tarafında durmuş bize doğru bakıyordu, onu yakaladığımı fark ettiği anda gözlerini kaçırdı. İçimi bir utanç duygusu kaplarken bir yabancı için fazla dikkatli olan Noah'ya döndüm.

“O kadar belli mi?” diye mırıldandım usulca.

“Bunun sır olması mı gerekiyordu?”

Derin bir nefes vererek başımı salladım. “Hayır, pek değil ama bazen gerçekten hiçbir fikri yokmuş gibi hissettiriyor.” Bu çocuksu bir hayranlık değildi. Yüzeyin altına kök salmış, derinlerde büyümüş bir aşktı. *Gerçektir.*

“Güven bana,” diye temin etti Noah sessizce. “Biliyor.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü oturduğum andan beri buraya bakıyor.”

Bedenim kaskatı kesildi, söylemeye çalıştığı şeyi reddederek başımı salladım. “Göründüğü gibi değil. Gözleri her zaman üzerimizde olur, özellikle de erkek türü yirmi metre yakınıma geldiğinde.”

“Sadece o bakıyor, Ari ve baktığı tek kişi sensin.” Noah elimi kaldırıp bileğimin iç kısmını öptü, hafifçe geri çekildiğinde gözleri benimkilere takıldı. Aralık ağzından çıkan ılık nefesi nemli noktaya dokunuyor, kolumdan yukarısını gıdıklıyordu.

“Güven bana bu benimle değil, seninle ilgili.”

“Kesinlikle.” Gözleri benimkilere kaydı, sanki geri çekilecekmişim gibi temkinli hareketlerle uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Hiçbir şey ama *hiçbir şey* bir erkeği, bir kadına duyduğu hislerle yüzleşmesi için... başka bir erkeğin ilgisi kadar zorlayamaz.”

“İlgi mi dedin?”

Noah aniden pis pis gülünce kendi gülümsememi bastırmak için dudağımın iç kısmını ısırđım. “Tam bir haylazsın, değil mi?”

Omzumu kaldırdım. “Elimden geleni yapıyorum.”

Noah'nın kolu kucağına düştü, ben de kıyafetimin kollarını ellerimin üzerine kadar çektim.

“Eminim yapıyorsundur.”

Bir an öylece baktı, göğsü aldığı derin nefesle genişledi. Başını bir kez daha yana doğru eğince kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ve işaret ettiği yöne baktım.

Chase gerçekten bizi izliyordu. Ancak bu sefer onu gördüğümü belli ettiğimde gözlerini kaçırın o değildi, ben kaçırdım.

Noah’ya dönüp söyleyecek bir şeyler aradım ama kelimeler benden kaçıyormuş gibiydi.

Bir an sonra yavaşça nefes vererek ayağa kalktı, ben de onunla birlikte ayaklandım.

“Gitmeliyim,” dedi başını eğerek.

“Gitmek zorunda değilsin,” Kelimeler ben durduramadan ağızımdan çıkıvermişti, hızla söylediklerimi açıklamaya giriştim. “Yani, daha arkadaşlarına selam bile vermedin.”

“Gerçekten gitmeliyim. Ayrıca görmeye geldiğim kişiyi gördüm,” diyerek göz kırptı.

Dudaklarım yana doğru kıvrılırken, “Tabii tabii,” diye alay ettim.

Noah uzunca bir süre hiç hareket etmeden bana baktı. Sanki uzanıp dokunmak istiyormuş gibi elini kaldırdı ama dokunmadı.

Yine de tenim karıncalandı.

“Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Arianna Johnson,” diye fısıldadıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Bakışlarım sırtına takılı kalmış halde orada öylece durdum. Silueti gecenin içinde kaybolmadan hemen önce ileri atılıp ona seslendim.

Noah bana döndüğünde gözleri merakla doluydu.

“Ben... topu yakalayamadığına memnun oldum.”

Yüksek sesli kahkahasının sesi vücudumda tuhaf bir titreşim yaratmıştı. “Ben de memnunum.” Gözleri parlayıp dudaklarında küçük, gizemli bir gülümseme belirirken olduğu yerde duraksadı. “Hoşça kal, Juliet.”

“Juliet mi?”

Sırıtişı daha da genişledi. “Ben Romeo’ysam sen de Juliet olmalısın!”

“Bunun trajik bir aşk hikâyesi olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye bağırırken bir yandan gülümsüyordum.

“Destansıydı.” Geri geri yürümeye başladı. “Destansı bir aşk hikâyesiydi!” El salladı, bir anlık tereddütten sonra arkasını döndü. Noah Riley karanlığın içinde kaybolurken orada durup gidişini izledim.

Chase

Kapüşonlunun kollarını yukarı sıyırarak fiçıya doğru ilerledim, vücudum ve başım önüme dönük, gözlerim ise kızdaydı.

Belki de çocuktaydı.

Neden sürekli ona dokunmaya çalışıyordu? Gerçekten ne zaman baksam elleri kızdan bir santim uzaktaydı.

Peki Mason hangi cehennemdeydi?

Neden her zaman yaptığı gibi bu herifin üstüne atlamıyordu?

Bana yapmıştı.

Pislik herif parmaklarını kızın saçlarında gezdirdikçe tenime sıcak basıyordu.

Üstüme sıvı bir şey sıçradığında şaşkınlıkla irkildim. Aşağıya bakınca bardağımın avucumun içinde ezildiğini, içindekilerin lanet ayakkabılarıma döküldüğünü gördüm.

“Siktir.” Geriye sıçrayıp ucuz biradan kurtulmak için elimi salladım.

Brady’nin yakında bir yerden gelen alaycı sesiyle başımı çevirdiğimde, onu bir metre ötedeki bir kayanın üzerine oturmuş bana bakarken buldum. Bardağını dudaklarına götürürken bakışlarını Arianna’ya çevirdi, ardından tekrar bana baktı. Acele etmeden ayağa kalktı, bir bardağa içki doldurup kaşlarını çatarak bana uzattı. “Elleri boş kaldı.”

Sesindeki sorgulayıcı ton kalp atışlarımı hızlandırdı, gözlerim suçluluk duygusuyla uzaklara daldı.

Peki neden?

Neden kendimi suçlu hissediyordum ki?

Sadece ona göz kulak oluyor, bunu da onu önemseydiğim için yapıyordum.

Onu her zaman önemsemiştim. Kahretsin, onu en az Brady kadar, Mason kadar önemsiyordum.

Mason.

Kaslarım gerildi, arkamı dönüp partinin diğer tarafındaki kah-verengi saçlı kıza baktım.

Zihnim bu kadar karışıkken ona yaklaşmamalıydım, *gerçekten yapmamalıydım*. Buna rağmen o beni fark etmeden konuşmaya başladım.

“İkiniz epey rahat görünüyordunuz.”

Gözleri benimkilere kayarken şaşkınlıkla kenarları kırıştı.

Aynı şaşkınlığı ben de hissediyordum çünkü buraya gelme sebebim bu değildi.

Söylemek istediğim bu değildi.

“Daha yeni tanıştık,” dedi tereddütle savunmaya geçerek.

“Öyle görünmüyordu.”

Rengi soldu, benimse tek düşünebildiğim derdimin ne olduğuydu.

Arianna yavaşça başını eğdi. “Tamam...” dedi kelimeyi uzatarak. “Buna ne cevap verebileceğimi bilemiyorum, o yüzden... *senin* söylemek istediğin bir şey varsa... söyleyebilirsin.”

Sesi nazik ve meraklıydı. Kendimi yutkunurken buldum.

“Hayır, hayır...” Boğazımı temizleyip geri adım attım. İçimi saran rahatsızlık hissi beni mahvetse bile bunun nedeni üzerine düşünmeyi reddettim. “Özür dilerim, sadece... şehir dışına çıkıp şu Trey denen herifle takılmışsınız. Şimdi de Noah ortaya çıktı, sana bir bakış atar atmaz...” Söyleyeceklerimi yarıda kestim, ona bakarken ağzımı sımsıkı kapattım.

Bana doğru yaklaştı. “Bakış atar atmaz... ne?”

Göğsüm aldığım derin nefesle kalkıp inerken kaşlarımı çattım. “Sakin bana fark etmediğini söyleme.”

Bakışlarını yere çevirdi. Başımı ona doğru eğdiğim anda dudaklarına yerleşen saklamaya çalıştığı kıvrımı fark ettim.

Bu onu neden gülümsetmişti ki?

Onun yüzünden miydi?

Benim yüzümden miydi?

Ne fark ederdi ki?

“Hepimizin önünde sana çıkma teklif edebilirdi.”

“Etmedi.”

“Mesele bu değil.”

“O zaman ne?”

“Mesele bunu istemesi.” Kaşlarımı çattım. “Bunu biliyorsun, değil mi? Onun bunu yapmak istediğini?”

Arianna bir adım öne çıkarak getirdiğim içkiyi elimden aldı. Yanımdan geçip giderken bakışları benimkileri buldu, belirsiz bir gülümsemeyle fısıldadı. “*Bildiğim şey... gitmiş olduğu.*”

“Gitmemiş olmasını mı isterdin?”

Dudakları aralandığında hissettiğim gerginlikle ondan önce konuşmak için acele ettim. “Buna cevap verme.”

Kalın kirpiklerinin altından bakarak, “Ya cevap vermek istiyorsam?” dedi iğneleyici bir sesle.

“Arianna.”

“Chase.”

Ters bakışlarıma karşılık olarak sııttı.

Ardından kısık sesle kıkırdadı ve yanımdan geçip gitti. “Cam’e bir bakayım.”

O kumlara bakarak gülümserken ben, kendimi kuma gömmeye hazırdım.

Şu an bana neler olduğunu bilmiyordum ama yarına kadar düzelsem iyi ederdim.

Düzelemezsem, kim bilir neler olurdu.

Ben neler olacağını bilmediğimden kesinlikle emindim.

BÖLÜM 6

Arianna

Ertesi sabah beşimiz erkenden kalktık ancak sadece dün gecenin kalanları temizlemeye yetecek kadar bir süre içindi. Ardından Cam ile ben yatak örtüsünün altına girip cips ve sosla kahvaltımızı yaptık. *Emily in Paris** dizisinin üçüncü bölümüne başladığımızda Cam iç çekerek durdurma düğmesine bastı. Ne söyleyeceğini zaten biliyordum ve dürüst olmak gerekirse beklediğimden daha uzun sürmüştü.

“Mason tokalaştı,” diye mırıldandığında gözlerimiz buluştu. “Onun elini sıktı...”

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim çünkü ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

Mason, Trey tarafından herhangi bir tehdit hissetmemişti, kıskançlık veya öfke yoktu.

Mason’lık yaparak olay çıkarmamış, Trey’i yere serip karşılık vermesi için meydan okumamıştı.

Kardeşim, Trey’le tokalaşmıştı.

Kardeşimin duyguları ilk kez bu kadar açıktı.

Cameron’ı seviyordu, sadece onun istediği şekilde değildi.

“Garip olan ne biliyor musun?” diye fısıldarken bana çevir-

* 2020’de yayınlanmaya başlayan, Darren Star tarafından yaratılan romantik komedi/drama dizisi. (ç.n.)

diği gözleri yaşlarla doluydu. “Tahmin ettiğim kadar acıtmıyor. Sızlıyor ama ölecekmiş gibi hissetmiyorum.” Burnunu çekerek kıkırdadı. “Bu mantıklı mı?”

“Tabii ki öyle.” Ellerimi başımın altına koyup kendi tarafıma kıvrıldım.

“Üzgünüm ama bilemiyorum, aynı zamanda Trey burada olduğu için mutluyum.”

“Olmalısın zaten. ‘*Erkeklerin canı cehenneme, keyfimize bakacağız,*’ dediğimizi unuttun mu? O zaman canları cehenneme. Şimdi gecelerini güzelleştirmeye hevesli muhteşem bir erkeğin var. Benim söyleyebileceğimden çok daha fazlası.”

“Doğru.” Hıçkırıklarına karışan bir gülümsemeye başını salladı. “Trey’in gerçekten burada olduğuna inanamıyorum.”

“Belki bu bir işarettir.”

“Sevişmem gerektiğinin işareti.”

Sırıttım, Cameron’ın o meşhur gülümsemesi geri gelmişti.

“İşte böyle, kızım.”

Ardından oynatma tuşuna bastı ve sezonun geri kalanını izleyip bitirdik. Akşam yemeği için kahvaltıda yediklerimizin aynı-sını yedik, odadan bir kez bile çıkmadık.

Saat yedide Cam odasına çekildikten sonra ikimiz de sızdık. Harika bir gündü ama aralarda sürekli şekerleme yaptığımız için uyumak için saat çok erkendi.

Şimdi tamamen uyanıktım, perdeler açık olmasına rağmen odam karanlıktı. Saate baktığımda sabahın biri olduğunu gördüm, gecenin bitmesine daha tonlarca saat vardı.

Başka bir dizi bulmaya çalışsam da otuz dakika boyunca fragman izledikten sonra pes ettim. Diğerlerini uyandırmamaya özen göstererek, içecek bir şeyler almak için parmak uçlarımda merdivenlerden indim.

Buzdolabından bir şişe su alıp yerden tavana kadar uzanan pencereye yaklaştım, ardında uzanan okyanusu hayranlıkla izledim.

Ayın karanlık sulardaki pırıltısı gerçek dışıydı ve en sevdiğim manzaralardan biriydi. Huzurlu görünüyordu, tabii korku filmi maratonu yaptıktan sonra aşırı korkutucu olabiliyordu ama onun dışında huzurluydu.

“Selam.”

Çıglık attığımda büyük bir el hızla ağzımı kapattı, başımı çevirince Chase’le yüz yüze geldim.

“Kahretsin.” Omuzlarım gevşerken gergin bir kahkaha attım. “Neredeyse yüzüne bir su şişesi yiyordun.”

Sırıtarak beni bırakıp etrafa bir göz attı. “Karanlıkta mı yürüyorsun?”

Dudaklarımı birbirine sürterek başımı ona doğru eğdim. “Eğlenceli şeyler hep karanlıkta yaşanır.”

Kaşları çatılınca yüzünün aldığı ifadeyle kahkaha attım.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemediği için başımı salladım. “Ben yatağa dönüyorum.” Ancak ben uzaklaşmadan Chase nazikçe bileğimi kavradı, omzumun üzerinden onun yeşil gözlerine baktım.

“Sabah bir *smoothie* içtim. Berbattı,” dedi bir anda.

Sırtışıma bastırdım. “Yazık olmuş.”

“Brady’nin hatasıydı.”

Kıkırdadım ve gülümsemesi kayboldu.

“Canım dondurma çekti.” Gözleri benimkileri taradı. “Bence senin de canın çekiyordur.”

“Gecenin bir yarısında.”

“Yani?” Omzunu silkti.

“Yani...” Odayı taradım, neden kaçmaya çalıştığım ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. “Kaşıkları getireyim mi?”

“İşte benim kızım.” Dondurucuya döndü, ben de bunu gerçekten “onun kızı” olduğumu kastederek söylediğini hayal ettim. Sosların bulunduğu dolaba gidip hepsini solundaki tezgâha hızlıca yerleştirdi.

Gözleri yere dönük halde bana yaklaştı. Kaşıkları almaya geldiğini varsayarak yana kaydım ancak Chase birden sol kolunu kaldırıp beni hapsetti.

Bakışlarım onunkilerle buluşmak üzere yukarı kaydığında elleri kalçalarımı buldu, beni kaldırıp yavaşça mutfak adasına oturttu.

Granitin beklenmedik soğukluğuyla cıyakladım, vücudum öne doğru eğilince kendimi Chase'in göğsüne yaslanırken buldum.

Kıkırdadığı sırada ellerimle omzuna tutunup kıcımı yavaşça tezgâha bıraktım.

Başımı kaldırıp baktığımda nefesim kesildi. Dudaklarımızın arasında bir santim bile yoktu ve bunu fark eden tek kişi ben değildim.

Tek yapmam gereken, ikimizin de tek yapması gereken kollarımızı biraz daha çökmektir. Böylece dudaklarımız birbirine dokunabilecekti ama bunu bir kez denemiştik, nasıl sonuçlandığını çok iyi biliyorduk.

Bunu tekrar denemeyecektim, o geceden beri bir şeylerin değiştiğini bildiğim halde yapmayacaktım. Bunu gözlerinde görüyor, kelimelerinde duyuyordum.

Dokunuşunda hissedebiliyordum.

Sanki tenimin verdiği hissi ilk kez deneyimliyormuş gibiydi. Elleri binlerce kez beni tutmuştu ancak hiç böylesine sıkı kavramamıştı, üzerimde bu kadar oyalanmamıştı. Şimdiki gibi değildi.

Chase donup kalmıştı, tamamen hareketsiz bir şekilde durmuş dudaklarıma bakıyordu. Ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, onun da öpücüğümüzü benim kadar düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Karnıma bir sıcaklık yayıldı, kendimi bu hafta yeterince utanırdığımdan daha fazla rezil olmamak için bakışlarımı kaçırdım. Aşağı baktığım anda farkındalıkla sarsıldım.

Hızlıca bir şeyler içmek, belki biraz atıştırma almak için

yataktan öylece çıkmıştım. Üstümde yakası kesilmiş bir tişört ve tangadan başka bir şey yoktu, tezgâhın kıcımı üşütmesinden anlamalıydım.

Chase bakışlarımı takip etti. Tişört kalçalarımın üzerine kadar sıyrılmıştı, V şeklindeki parlak sarı çamaşırım ortadaydı ve onun karın kaslarına epey yakındı.

Geri sıçradı, arkasını dönüp asıl görevine devam etti.

“Karamel şurubu ister misin?” dedi hırıltılı bir sesle ardından hemen boğazını temizledi.

“Çikolatalı olsun.” Sesimin nefes nefese çıkmasına küfrettim ama vay canına!

Bu adam kimdi ve benim olabilir miydi?

Evet tabii, diye içimden kendimle alay ettim. Sadece yazdan dolayı kafası iyiydi veya onun gibi bir şeydi.

Her neyse, fırsatı boşa harcayacak değildim. Bu yüzden Chase çalışırken oturduğum yerden kaslarının hareket edişini izledim.

Üstsüz olduğunu söylemiş miydim? Çünkü bu hali muhteşemdi.

Kahverengi saçları mükemmel bir şekilde dağınıktı, güneşin altında olabildiğince fazla zaman geçirdiği için teni bronzlaşmıştı ve pürüzsüzdü. Yıllardır dövme yaptırmaktan bahsetse bile hâlâ tamamen doğaldı.

Dudaklarımı yaladım.

Çok güzeldi.

Doğrulamak için dönmeye zahmet etmeden, “Beni süzdüğünü hissedebiliyorum,” dedi.

“Şey, evet.” Tezgâhı kavrayıp biraz öne eğildim. “Yukarıdaki bizi şarapla kutsadığında tadını çıkardık. Diğer başyapıtlarının da aynı muameleyi görmesi adil olur.”

Chase dondurma kepçesini bıraktı ve sırtarak döndü. Kalçasını granite yasladı, bacaklarını çaprazlayıp kollarını genişçe iki yana açtı. “Peki o halde.” Üç gün içinde üçüncü kez beni şaşırtarak ona aptal aptal bakmama neden oldu.

Oyun oynuyordu, ben de bunun için buradaydım.

Aklı başına gelmeden önce onun bu beklenmedik davetini kabul ettim.

İlk kez zaman sınırim yoktu, gizlice bakmama veya gölgelerin arkasına saklanmama gerek yoktu. Kahverengi saçlarının ucundan çıplak ayaklarına kadar utanmadan doyasıya izledim.

Önce vücudunu hızlıca inceledim, sonra başa döndüm. Sert çenesini boynuna kadar takip ettim, yıllarca futbol oynamanın sonucu olarak boynu geniş omuzlarına doğru kalınlaşmıştı. Kollarıyla devam ederek arkasında kaybolan derin kesikleri inceledim. Gözlerimi karın kaslarının her bir çıkıntısında gezdirdim, daha aşağılara inmek konusunda kendimi cesaretlendirdim.

Kalçasının keskin hatlarını incelerken dizlerimi birbirine yapıştırdım. Bol pijama altının mükemmel bir şekilde belinden düşmesi karşısında yanaklarımın içini ısırdım. Kalın, çizgili kumaşa baskı yapan çıkıntının şeklini gözümde canlandırmak için elimden geleni yaparken inanılmaz derecede utanç verici bir ses çıkarmaktan korkuyordum.

Gözlerimi hızla yukarı çevirdim ve onun bakışları...

Yeniydi.

Karanlıktı.

Çaresiz miydi?

Chase'in boğazı ağır bir yutkunmayla hareketlendiğinde kadınlığımı zonkladı. Tişörtümün de onunla birlikte kayacağını bilerek sol omzumu düşürdüm, elbette kaydı. Çıplak boynum kumaşın tenim boyunca ilerlemesine izin verdi, göğüs kafesime gelince durdu ve göğsümün çıkıntısını ortaya serdi.

Sadece sataşmak için... birazcık.

Bana çevirdiği gözleri kısıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu hafta bu soruyu çok sordun..."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Belki daha az sormalıyım."

Midem buruldu. "Belki öyle yapmalısın."

Kendimi cesur hissediyordum, ellerimi biraz daha arkaya

kaydırarak onu yaklaşması için teşvik ettim. Anlamaması ihtimaline karşı olabildiğince açık olmaya çalışıyordum.

Seni istiyorum.

Bakışları hemen ağzıma kaydı, gerginlik bedenimi ele geçirirken dilimi dudaklarımda gezdirdim.

İşte bu kadardı.

Chase kendini tezgâhtan itip bir sonraki avının peşindeki bir hayvan gibi bana yaklaştı.

Üç adım daha.

Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Bir adım daha...

Bana ulaştı.

Doğrudum.

Kardeşim çıkageldi.

Kahretsin!

İrkilerek oturduğum yerde dikleştiğimde Mason'ın keskin gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

“Bu da ne böyle?” diye bağırdı Mason. Veranda girişinde donup kaldığı için kapı kışına çarptı.

Birden ayağa fırlayarak kaçmayı düşündüm ama lanet olası bedenim saniyeler içinde kaskatı kesilmişti.

Kendimi bir kez daha *One Direction* konserinde sahneye çıkarılıp Zayn Malik'in ayakkabılarına kusan genç halim gibi hissettim.

Tanrı'ya şükür, Chase benim gibi gözleri kocaman açılmış ve dili tutulmuş bir halde değildi.

“Yok bir şey, dostum. Sadece dondurma yiyoruz, sen de ister misin?” diye sordu Chase. Rahatça arkama uzanıp dolaptan bir şey aldıktan sonra unutulmuş dondurma kaplarına yöneldi.

“Ari, yatağına dön.”

Bu tavır beni çileden çıkarmıştı.

“Dondurma yiyeceğim.” Öfkemi gizlemeye zahmet bile etmedim.

“Odanda ye,” diye emrederken burun delikleri genişlemişti.

“Belki de istemiyorum... bir dakika.” Onu inceledim, üzerinde hâlâ kot pantolonu ve kapüşonlusu vardı. Ayrıca az önce arka kapıdan girmişti. “Neredeydin?”

“Git. Hemen.”

Sırf onu kızdırmak için dramatik bir şekilde gözlerimi devirdim. Su şişemi kaparak tezgâhtan indim, tezgâhın etrafından dolandığım sırada kardeşimin bakışları resmen sırtımı yakıyordu.

Omzuna çarpıp yanından geçerken kolumu kavradı. Tutuşu nazikti ancak en iyi arkadaşına diktiği gözleri sertti. “Pijamalarının olmasının bir sebebi var, Arianna. Giy onları,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Bak ne diyeceğim, sen spor salonunda tişört giymeye başladığında ben de bunu düşüneceğim.”

Kaşlarını çattı, yanından geçip gittim.

Mase istediği kadar öfke nöbeti geçirebilirdi. Bu arada ben de hoplayıp zıplamamak için tüm kontrolümü toplamaya çalışmıştım ama odama girer girmez küçük bir mutluluk dansı yaptım.

Vay. Canına.

Gözlerini benden alamamıştı.

Uzak duramamıştı.

Farkında olup olmadığını bile bilmiyordum.

Belki Mason’ın o anda içeri girmesi en iyisiydi. On beş saniye sonra gelseydi, bambaşka bir manzarayla karşılaşabilirdi.

Çünkü Chase bu gece olanlar benim yüzümdenmiş gibi yapmazdı. Öyle değildi.

Kalmamı o istemişti.

Peşimden gizlice gelmişti.

O...

Odamın kapısı aniden açıldığında sıçrayarak arkamı döndüm.

“Chase,” dedim nefes nefese.

“Dondurmanı unuttun.” Kaşları gergindi, elindeki dondurmayı kapımın yanındaki masanın üzerine bilinçsizce bıraktı.

Karamel kaplı kâseye baktım. “Bu seninki.”

“Doğru.”

Hızla dönüp koridora adım attı.

Kaşlarımı çatarak kapıyı kapatacağım sırada yine önümde belirdi. Elini saçlarıma daldırdı, beni çevirip kapı pervazına yasladı.

Bakışları sertti, elleri titriyordu. “Siktir et,” dedi.

Ağzını benimkiyle buluşturduğunda zorlukla soludum.

Bedenini bana biraz daha bastırırken tutuşu sıkılaştı. Dudaklarımı aralayıp onu içeri davet ettiğimde inledi.

Bir an sonra geri çekildi, gidişi de öpücüğü kadar hızlıydı ve ben ellerim havada donup kaldım.

“Vay sürtüük!” Bir ıslık sesiyle başımı sağa çevirdim.

Cameron gölgelerin arasından bakıyordu, ortak banyodan dışarı adım atarken ağzı hayretle açık kalmıştı.

Ona döndüm, ikimiz de sessiz çığlıklar atarak yatağımın üzerine devrildik.

Daha geniş gülümseyemezdim çünkü *sonunda* bulmayı umduğum işareti almıştım.

Chase Harper bana karşı, inanmamı istediği veya bir zamanlar inanmamı *istemiş* olduğu kadar duyarsız değildi.

Bu sefer her şey onun başının altından çıkmıştı.

Bu adam nereden gelmişti, bilmiyordum ve umurumda bile değildi.

Gözleri açılmıştı, üstelik bu beklediğimden fazlasıydı.

Sırtarak kendimi örtünün altına gömdüm.

Cam iç geçirdi. “Belki bu yaz ikimizin de sevişecek bir yakışıklısı olur.”

Birbirimize bakıp güldük.

Belki de...

Bugün Güney Kaliforniya’da sıcak güneşin öğle yemeğinden sonra ortaya çıkmaya karar verdiği ve biz daha bir şeyler yemeye fırsat bulamadan kaybolduğu günlerinden biriydi. Bu yüzden

Cam ile ben havlularımızı bırakıp Lolli ve Payton’la *taco* yemek için şehir merkezinde buluşmuştuk. Çocuklar *YouTube*’dan futbol özetlerini izlemek için evde kalmışlardı.

Eve gelir gelmez Cameron tırnaklarına oje sürmek için yukarı çıktı, ben de kanepeye uzandım.

Mason oturma odasına girdiğinde telefon görüşmemi bitirmek üzereydim.

“Annem mi?” diye sordu Mason merakla.

“Evet. Sarah teyzeyle Kenra hakkında konuşmuş, Payton’ın nasıl olduğunu öğrenmeye çalışmış ama Payton yanıt vermemiş. Muhtemelen şekerleme yaptığını söyledim.”

Bir kahkaha attı. “Meksika yemekleri sende de aynı etkiyi yaratıyor.”

“Tabii içinde bir insan büyütmenin de katkıları olabilir.” Dudakları seyirdi. “Babam gezi için hazır olduklarını söyledi.”

“Güzel, artık evden ayrıldığımıza göre tatile çıkabilirler. Kenara kay bakalım.” Dizime vurup yanımdaki boşluğa yerleştikten sonra kolunu kanepenin arkasına attı.

Saçlarının ıslak olduğunu görünce, “Duştan yeni mi çıktın?” diye sordum.

Başıyla onayladı, sırtarak elimden kumandayı kaptı. “Evet. Brady’nin babasının gönderdiği yeni ağırlık setini kurduk. Mükemmel bir şey. Göğüs presini buraya taşıyabilirsek ihtiyacımız olan her şeye sahip olacağız ve artık şehir merkezindeki spor salonuna para ödemek zorunda kalmayacağız.”

“Ben de bir bakayım.”

Birbirimize bakıp güldük.

“Hey, Cam’le gittiğimiz popo kampında benimle gurur duyardın. Sadece beş tane onaylanmamış mola verdim,” diyerek gülümsedim.

Kıkırdadı. “Sen koşu bandına devam et, kardeşim. Senin için yeterli.”

Sırtarak polar battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Televizyonun karşısında rahatça geçirdiğim birkaç sessiz dakikanın ardından yüzümdeki gülümseme azalmaya başladı.

En çok bunun gibi küçük şeyleri özleyecektim, bu zamanların kaybolup gideceğini düşünmek kalbimi kırıyordu.

“Hey, Mase?” dedim sessizce, gözlerim televizyondaydı. “Sence bundan sonra her yaz buraya gelmeye devam eder miyiz?”

*SportsCenter** kanallarını tararken dalgın bir şekilde başıyla onayladı. “Evet, kesinlikle.”

“Gerçekten mi? Cidden, gerçekten mi?”

Gözleri bana kayarken güldü. “Cidden, gerçekten. Neden?”

“Üniversitede çok şey değişebilir.” Yastığa yaslanıp omuz silktim. “Aynı kampüste olmamız, hepimizin aynı evde yaşamasına benzemeyecek.”

Gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar belirdi. “Bir noktada hayatla meşgul olacağımıza eminim ancak birbirimize ve buraya hep zaman ayıracağız. Burayı bize bu yüzden verdiler, değil mi? Bizi birbirimize bağlı tutmak için.”

Başımınla onayladım. “Evet, peki gerçekten bu kadar basit olacak mı?”

“Bilmiyorum, Ari. Kahretsin.” Elini ensesinde gezdirdi, gözleri televizyona kaydıığında kaşları çatıldı. “Öyle olmalı.”

Bir an Mason’a baktım.

Değişim olasılığı veya ihtimali kardeşimin nefret ettiği bir konuydu. Onu korkuturdu, bu kadar basitti. Mason korktuğunda, üzüldüğünde ya da buna benzer bir şeyler hissettiğinde öfke ve hayal kırıklığıyla karşılık verirdi. Bu onun değişmez tavrıydı, tüm hayatı boyunca böyleydi.

Bütün ikizlerin böyle hissedip hissetmediğini bilmiyordum ancak Mase ile ben birbirimize bağımlıydık. Yalnız kalma düşüncesi ikimize iyi gelmiyordu, belki hiç yalnız kalmadığımız

* ESPN tarafından yayınlanan spor haberlerini, analizleri, röportajları içeren bir televizyon programı. (ç.n.)

içindi. Cam ile Brady'nin doğdukları andan beri bir parçası oldukları, Chase'in ise on iki yaşında katıldığı geniş ve sevgi dolu bir ailemiz olduğu için olabilirdi.

Mason suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Görmediğimi veya bilmediğimi sanıyorsan yanıyorsun." Açıkça söylemesine gerek yoktu. İkimiz de neyi, daha doğrusu kimi kastettiğini biliyorduk. "Henüz anlamadığın nedenlerden dolayı böyle davranıyorum. Sadece seni korumaya çalışıyorum..."

"Neyden korumaya?"

İç çekti. "Hayal kırıklığından. Hayatımız boyunca yanımızda oldun, ne yaparsak onu yaptın ve hiç şikâyet etmedin. Peki ya bizim dışımızdaki hayat ne olacak, Ari?"

"Bunu Florida'da denedim, hiçbir halt olmadı."

"Kastettiğim bu değil," diyerek başını salladı. "Belki biraz aşırı tepki verdim, bunun nedeni hazırlıksız yakalanmamdı. Ancak ben arkadaşlıklardan bahsediyorum... henüz yaşamadığın deneyimlerden." Yanaklarım biraz pembeleşse de başımı çevirmedi. "Bizim dışımızda gördüğünden daha fazlası var."

"Belki daha fazlasına ihtiyacım yoktur."

Gülümsemesi küçüldü. "Nereden biliyorsun?"

Omuzlarımı silktim, dizlerimi kendime çekerek kollarımı etrafına doladım. Sanırım bilmiyordum ama her zaman yeterli olmuşlardı. Bunun değişeceğini sanmıyordum.

Ne demek istediğini anlıyordum, haksız da değildi. Beşimiz kelimenin tam anlamıyla her şeyi birlikte yapıyorduk.

Tatiller, bayramlar ve arada kalan tüm küçük şeylerde bir aradaydık.

Birlikte alışveriş yapıyor, doğum günlerini birlikte kutluyor ve ezelden beri her gün okula birlikte gidiyorduk. Okul servisinde hep birlikte aynı yere otururduk, sonra Brady'nin annesinin minibüsüne doluştuk. Ehliyet sınavını ilk geçen Mase olmuştu, o günden itibaren onunla birlikte gitmeye başlamıştık. *Her gün.*

Beşimiz ayrılmaz bütündük. Bir ekiptik.

Bunu sevmiştik, hâlâ seviyorduk. Bu yüzden hepimiz dört yıl daha aynı okula gidecektik.

O bunun değişmesini istiyor muydu?

“Avix’te uzak kalmak sana iyi gelecektir,” dedi nazikçe. “Bana ihtiyacın olduğunda yine yanında olacağım. İhtiyacın olmadığı zamanlarda da.”

Üzerime bir tedirginlik çöktü. “Sanki bu bir son olacakmış gibi konuşuyorsun. Beşimizin sonu.”

“Biz bir aileyiz ve ailenin sonu olmaz.” Başını sallayarak devam etti. “İşte tam bu yüzden hepimizin arkadaş kalması önemli, böylece işler tuhaflaşmaz.” Mason önüne bakarak bacağını uzattı. “Böylece işler mahvolmaz.”

“Haklısın.”

Kaşlarını çatıp bakışlarını televizyona çevirdi, benim gözlerim de çoraplarımdaki ipliğe takıldı.

Mason, Chase ve Brady’den ortaokuldan bir gün önce Cam ile bana göz kulak olmalarını istemişti. Bu durum, ergenlik yıllarımızın getireceği ekstra dramadan kaçınmak için birbirimizi her zaman arkadaş çizgisinde tuttuğumuz anlamına gelmişti. Tam olarak söylediği gibi yapmıştık ama o zamanlar sınır belliydi, üstelik hepimiz bunun farkındaydık.

Herkesten çok ben farkındaydım, sadece artık ortaokulda değildik.

Peki o sınıra ne olmuştu?

Neredeyse kaybolduğunu söyleyebilirdim.

Tek bir sorun vardı.

O da yanımda oturuyordu.

BÖLÜM 7

Arianna

Restoranın park alanından çıktığımız sırada arka koltukla benimle birlikte oturan Payton ellerini karnına koydu. Onu daha iyi görebilmek için oturduğum yerde döndüm. “Bebeğin tekmelerini hiç hissettin mi?”

“Sanırım. Söylemesi zor,” dedi. “Sanki bir kâse suymuşum ve her hareketimde etrafa sıçırıyormuş gibi bir his.”

Mason ve ben kıkırdayarak kıyafetlerinin arasından belli olmaya başlayan küçük göbeğine baktık.

“Sen de hissetmek istiyorsun, değil mi?” Mükemmel şekillenirilmiş sarı kaşlarından birini kaldırdı.

Kahkaha attım. “Tuhaf görünmek istemem ama evet.”

Başını salladı. “Siz çocuklar çok aşırısiniz,” dedi eğlenen gülümsemesiyle. Ona doğru gözlerimi kısıtım, Payton elimi tutup karnının en şişkin noktasına yerleştirdi.

Anında içime bir sıcaklık yayıldı, tişörtünün üzerinden karnını hafifçe okşarken tenim karıncalandı. Avucumu ileri geri hareket ettirerek karnının şişkin eğiminden biraz aşağı indirdim.

“Ne kadar sert,” diye fısıldadım. “Mükemmel derecede yuvarek ve minik.” Bakışlarımı onunkilere çevirdim.

Başıyla onayladı, gülümsemeye çalışırken gözleri doldu. Sürekli bu karmaşık ruh halinde olduğunu düşündüm. Çocuklarının

dünyaya gelişini göremeyecek adamdan bir parçaya sahip olduğu için mutlu, aynı sebepten dolayı üzgündü.

Hayal bile edemiyordum.

“Annem ve Sarah teyzem,” dedim Nate’in annesinden bahsederek. “Mutluluktan deliye dönecekler. Cidden, bu küçük oğlan...”

“Ya da kız,” diye araya girdi Mason.

“Çok şımartılacak. İstedğin her an bir bebek bakıcın olacak.”

Bu Payton’ın kıkırdamasına neden oldu, başını koltuk başlığına yasladı. “Evet, annen her gün nasıl olduğumu öğrenmek için arıyor veya mesaj atıyor.”

“Yaklaşık dört yıldır torunlardan bahsediyor. Nate nişanlanır nişanlanmaz sırf yakın gelecekte bir bebek olacağı gerçeğini kutlayabilmek için Sarah teyzemi görmeye gittiğine yemin edebilirim.”

“Lolli ile tanıştılar mı?” diye takıldı. “Çünkü o kız Nate’in kapüşonlularını bile paylaşmaz, bir de bebeğini mi paylaşacak? Mümkün değil.”

Gülüştüğümüz sırada Mason arabayı Payton’ın garajının önüne yanaştırmıştı.

Erkek kardeşi bizi garaj yolunda karşıladı, Payton’a fırsat vermeden kapıyı açtı. Payton dışarı çıkınca Parker kafasını içeri uzattı.

“Lolli plaj partisine gideceğinizi söylemişti,” dedi Mason’a bakarak. Payton’ın duymadığından emin olmak için arkasına döndü. “Ne oldu, fikrini mi değiştirdi?”

“Daha en başından sadece *brunch*’a gelmeyi kabul etmişti, sürekli esneyip durunca zorlamadık,” dedi kardeşim.

Parker başıyla onayladı. “İyi uyuduğunu söylüyor ama bütün hafta Lolli kadar erken kalktı. Cenaze töreni duyurusu yapılmadığı için Deaton’ın annesine ve evdekilere nereye gömüldüğünü sorup duruyor ancak kimse bir şey bilmiyor. O pislik kadın da cevap vermiyor.”

“Kenra döndüğünde soruşturabilir mi?”

“Birkaç kişiye sordu ama aynı yanıtları aldı.” Başını sallarken arabanın tavanına vurdu. “Pekâlâ, iyi eğlenceler. Ben onunla evde kalacağım. Nate ve Lolli on dakika kadar önce yola çıktılar.”

“Bize ihtiyaç olursa haber ver,” dedi Mason kaşlarını çatarak.

“Tamam.”

Kardeşim başını sallayıp arabayı vitesine taktı. “Evden eşyalarımızı almamız gerekiyor. Sonra görüşürüz.” Böylece eve doğru yola çıktık.

Cam, Brady ve Chase bizimle aynı anda yanaştılar, restorandan eve dönerken benzin almak için durmuşlardı.

Kürek sörfü takımlarıyla buz sandığını birkaç dakika içinde katlanır arabalara yükleyip yola koyulduk.

Cam kolunu omzuma attı. “Bira, barbekü ve plajdaki çocuklar... Bizi bekleyin, geliyoruz.”

Bir saat sonra alternatif müzik grubunun canlı müziği eşliğinde kumsalda dans ediyorduk. Sörf tahtalarımız hazırды, sulara açılmayı bekliyordu. Çocuklar bize katılmadan önce bir şeyler içmeye karar vermişlerdi, bu yüzden Cam’le ben biraz eğlenmek için sörf tahtalarımızı alıp okyanusa yöneldik.

Bir süre sonra Lolli de bize katıldığında hep birlikte küçük koya doğru yol aldık.

“Hadi bakalım, Ari,” diye söze girdi Lolli, güneşlenmek için tahtasının üzerinde dönmüştü. Güneşten korunmak için elini gözüne siper edip yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana baktı. “Kirli çamaşırlarını dök. Senin *Abercrombie** mankenin sürekli bu tarafa bakıyor, üstelik Mason ile Nate’in buraya bakmasıyla aynı nedenden değil.”

Sırıtarak omzumun üzerinden bir bakış attım, sahiden bana

* Lüks giyim markası. (ç.n.)

bakıyordu ancak şu anda hepsi sörf tahtalarını suya ittiği için emin olamıyordum. “Bu ara biraz daha...”

“Flörtöz mü? Dokunmaya hevesli? Fark edilir derecede azgın?” diye arka arkaya sıralayarak üçümüzü de güldürdü.

“Onun gibi bir şey,” diyerek kıkırdadım. “Bu konuda ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Bir yandan her zamanki Chase gibi davranıyor, diğer yandan...” Omuzlarımı kaldırdım, bunu nasıl açıklayacağımdan emin değildim.

Olaylara çok fazla anlam yüklememeye çalışıyordum ama ihtimalleri düşünmemek gittikçe zorlaşıyordu.

Lolli başıyla onaylayıp, gözlerini kapatarak yüzünü güneşe döndü. “Bence suyun altında onun aletini tut ve ne olacağını gör. Eminim seni onunla dürter.”

Cam ile ben, Lolli’nin tahtanın üzerindeki duruşunu taklit ederken güldük. Çok geçmeden diğerleri de bize katılınca okyanusun keyfini çıkarmaya başladık.

Brady ile ben açıklıktan koya kadar yarıştık. Tabii ki Mason bizimle birlikte kürek çekip *bana kramp girerse* diye orada bekledi.

Onu nasıl sevmezdim?

Çocuklar bir grup erkekle sörf tahtalarının üzerinde bir tür yakar top oynarken, biz de oturduğumuz yerden tezahürat yaptık.

Brady ayakta kalan son adamdı. Chase eliyle Mason’ın bacağını dürttüktan sonra ikisi yavaşça ayağa kalkmaya başladığında Cam telefonunu hızla boynundan çıkardı. Okyanus hayatı yaşıyorsanız su geçirmez kılıflar bir zorunluluktur.

Brady kalabalığa karşı sadece onun yapabileceği şekilde böbürlenirken, çocuklar kendilerini onun üzerine atarak suya düşürdüler.

“Sizi piçler!” diye güldü. Düşerken ardından ikisini de kafalarından yakalayıp suya daldırdı.

Ardından ne geleceğini *her zaman* bildiğimiz için kendimizi hazırladık ve suya devrilip oradan oraya savrulurken yüzümüzü hızlıca kapattık.

Nate aynısını ona yaptığında Lolli ılık attı, ardından bize saldırdı. “Uyarı için teşekkürler, pislikler!” dedi gülerek. “Yakışıklı, bu gece sana hiçbir şey yok!”

“Bebeğim, özür dilerim!” Nate sırtarak Lolli’nin yüzünü kavradı, öpücüğüyle etkili bir şekilde fikrini değiştirmesini sağladı.

“Pekâlâ, kumsala geçip yemek yemeye ve birkaç kadeh yuvarlamaya hazır mıyız?” Brady tahtasını kavrayarak oturur pozisyona geçti.

“Evet, açlıktan ölüyorum.” Tahtama doğru ilerledim, kürekler yerine ayaklarımı kullanmak için üzerine yüzüstü uzandım.

Herkes onaylayınca kıyıya geri döndük.

Brady birkaç bira çıkarıp kâğıt bardaklara doldurdu, böylece plaj güvenliğinin gelip bizi sorgulaması için bir neden kalmamıştı. Ne olduğunu biliyorlardı ancak sorun çıkmadığı sürece önemsemiyorlardı.

Ellerimiz kumları üzerimizden silkeleyecek kadar kuruduktan sonra barbekü istasyonuna gidip biftekli sandvilerden aldık.

Çok geçmeden güneş bir sis duvarının arkasında kayboldu ve ateş çukurları kullanıma açıldı. Diğerleri müzik eşliğinde dans edip bardaklarını üçüncü kez doldururken, ben ateşe doğru ilerledim.

Hava soğuk sayılmazdı ancak hafif bir esinti vardı. Saçlarım hâlâ ıslak olduğu için ellerimle toplayıp tenimden uzaklaştırdım, sırtımı ısıtmak için ateşe arkamı döndüm.

“Marşmelov ister misin?”

Dönüp bakınca saçları erkeksi bir topuzla bağlanmış sarışın bir adamın bana sırıttığını gördüm.

“Evet, olur.” Saçlarımı serbest bırakıp peşine takıldım.

Bana uzattığı çubuğu alarak marşmelov paketine daldırdım. “Teşekkürler.”

Gülümsemesi derinleşti. “Sorun değil. Sana kızartman için bir sosisli de ikram ederdim ama sonuncusunu ben yedim.”

Kıkırdadım. “Sosisi burada mı kızarttın?”

Parmağını dudaklarına götürdü. “Sakın söyleme, teknik olarak bu ateş yemek kamyonuna ait. Onlardan almayıp kendimin-kini kızartmamı hoş karşılayacaklarını sanmıyorum.”

Etrafıma bakarak başımı salladım ve marshmelov’umu ateşin üzerine tuttum. “Bence sana satmadan da gayet iyi idare ediyorlardır.”

“Katılım oldukça iyi, değil mi?”

Çubuğumun üzerindeki ateşi üfledim, o da marshmelov’u iki bisküvinin arasındaki çikolata parçasının üzerine sıkıştırarak bana uzattı.

“Tatil için mi buradasın?” Kayanın üzerine tüneyip merakla sordu.

“Daha çok kısa bir seyahat diyebiliriz. Buraya sürekli geliriz, bu yüzden bir tatil yerinden çok ikinci ve çok daha iyi bir ev halini aldı.”

Bakışlarını partide gezdirerek güldü. “Anladım. Çoğunlukla yaz aylarında burada oluyorum ama onun dışında, yılın diğer zamanlarında da gelmeye çalışıyorum.” Eğilip ayaklarının yanındaki küçük buz kutusunu karıştırdıktan sonra bir bira çıkardı. “Bir tane ister misin?”

“Onun içkisi var zaten,” dedi biri arkamdan. Adam kafasını sese doğru çevirdi.

Chase ters bakışlarla aramıza girip beni sağımdaki sörfçü çocuktan tamamen ayırdı, yeni doldurulmuş bir bardak uzattı.

Adamın gözleriyle buluşmak için öne eğildim, gülümseyerek bardağımı kaldırdım. “Teşekkür ederim, içkim var. Ayrıca marshmelov için teşekkürler.”

Adam rahat bir gülümsemeyle başını salladı. “Rica ederim, size iyi eğlenceler.” El sallayıp çantasını alarak biraz ilerideki bir grubun yanına gitti.

İçkimi dudaklarıma götürürken Chase’e döndüm.

“Ne?” dedi kaşlarını çatarak.

“Çok kabaydı.”

“Adamı tanıımıyorsun bile, neden ondan bir şey alasın ki?”

“Sadece nazik davranıyordu.”

Chase alaycı bir ses çıkarıp yüzünü çevirdi.

“Ne?” diye soran bu sefer ben oldum.

“Hiçbir şey,” diyerek omuz silktili. “Cam’in plajdaki çocuklarla ilgili söylediklerinde ciddi olduğunu düşünmemiştim, hepsi bu.”

Ağzımı açsam bile hiçbir şey söyleyemedim, bu yüzden kendimi biramla meşgul ettim.

Bu kıskançlık mıydı?

Olamazdı, değil mi?

Her zamanki gibi sadece Mason’ı taklit edip tam bir göt gibi davranıyor olabilirdi.

Bunun üzerine daha fazla düşünmeden Cam çıkageldi.

“Geri dönmeye hazır mısınız? Hava kararıyor, üstelik görmediğim yerlerimde bile kum var,” dedi gülerek.

“Evet.” Chase hızla uzaklaşmaya başladı. Cameron tek kaşını kaldırıp kimse görmeden indirdi.

Eve dönüş, partiye gidişimizden iki kat uzun sürmüş gibi hissettirmişti.

Güneşten, sörfte ve gündüz içmekten dolayı bitkin düşmüş durumdaydık.

Nate ve Lolli evlerine doğru yola düz devam ederken bize el salladılar, biz de kendimizi yolun aşağısına sürükledik.

Cam ile Brady taş kâğıt makas oyununda bizi yendikleri için ilk önce duş alma hakkını kazandılar, bizi de temizlikçi olarak görevlendirdiler.

Birlikte buz sandığını verandaya taşıdıktan sonra ekipmanlarımızı sabitlemek için aşağı indik.

Mason’la Chase sörf tahtalarını yerlerine koyarken, ben de kilidi takmak için arkalarından gittim. Hepsini bir araya getirdim ancak kilidin içi kum dolu olduğundan bir türlü oturmuyordu.

“Lanet olası.” İçimi çekerek aptal şeyi yerine oturtmaya çalıştım.

Chase ellerini şortuna silip arkamdan yaklaştı, kollarını etrafımdan uzatarak beni hapsedti. Ellerini benimkilerin üzerine koydu ve kilidi yavaşça ellerimden aldı. “Bana bırak.”

Fısıldayıp fısıldamadığından emin değildim ama öyleymiş gibi hissettirmişti. Sıcak nefesi ıslak tenimin üzerinde ağır bir hassasiyetle geziniyordu. Omzumun üzerinden yukarı baktığımda gözleri benimkilerle buluştu, gizli bir gülümseme özgür kalmaya çalışıyordu.

Metal parçayı ağzına götürüp içine üflerken gözlerim dudaklarına kaydı.

Onları tekrar hissetmek istiyordum. Nefesi gibi boynumda kaymasını istiyordum.

Kilitten gelen *klik* sesi sıçramama neden olunca Chase kıkırdadı.

Kürekler ayaklarımızın dibine düştüğünde bir kez daha sıçradım. Mason kendini önümüze atıp kürekleri tekrar yerlerine yerleştirmeye başladı.

Chase arkamdan çekilerek aynısını yaparken, ben de uzaklaşıp rıhtıma doğru ilerledim.

Platforma ulaştığımda bakışlarımı tekrar onlara çevirdim ve işte, Chase’in gözleri üzerimdeydi.

Dudaklarımı büzerek eve doğru yaklaştığım sırada gülümsememi serbest bıraktım.

Bir elmayı kesip küçük bir kâseye fıstık ezmesi koyarken sadece birkaç gece önce karanlıkta söylenen sözleri hatırladım.

Hiçbir şey, gerçekten hiçbir şey bir erkeği, bir kadına duyduğu hislerle yüzleşmesi için başka bir erkeğin ilgisi kadar zorlayamaz.

Buradaki durumun bu olup olmadığından emin değildim, yine de erkeklerle ilgili verdiği bilgiler için Noah Riley’e teşekkür etmeliydim.

İstediğim her şeyi elde edebilecek olmamın sebebi sen olabilirsin.

BÖLÜM 8

Arianna

Bugün kahvaltı için Lolli'ye gelmiştik, yemek yedikten sonra birkaç el *Cornhole** oynamak için verandaya çıktık ancak kızlar olarak fazla dayanamadık. Bu nedenle sahil boyunca yürüyüp kahve dükkânına gitmeye karar verdik.

Mason, Chase ve Brady küçük merdivenleri çıkıp yanımızdaki kullanılmayan cankurtaran direğine otururken Payton'ın etrafından ayrılmadılar. Burası, üzerinize bir tente germediğiniz sürece sahilde gölge olan tek yerdi.

Ekibimiz çok korumacıydı. Payton'la bu yazın başlarında tanışmış olabilirdik ancak Parker'ın kız kardeşiydi, Parker ise Lolli'nin ailesi gibiydi. Bu da onu hepimiz için önemli kılıyordu. En azından böyle başlamıştı ama bu sadece başlangıçtı. Her birimizin onu hevesle aramıza kabul etmemiz uzun sürmemiştir. Payton çok kötü şeyler yaşamıştı, annesi çok zengin olmasına rağmen acımasız ve kontrolcü biriydi. Payton'ın, Deaton dışında gerçek bir arkadaşı yoktu. Bazen onu oturmuş, tıpkı benim şu anda çocukları izlediğim gibi geri kalanımızı izlerken yakalıyordum.

Bu durum, Mason'ın sakın kalma konusundaki büyük yetersizliğinin gereksiz bir hatırlatıcısı olmuştu.

Chase'in "*kız kardeşimden uzak dur*" kulübünün lideri olduğunu biliyordum ancak bu unvanı korumakta pek iyi sayılmazdı.

* Bir tür masa oyunu. (ç.n.)

Elbette kendini geri çekmiş, “kesinlikle olmaz” konuşmasıyla beni uzaklaştırmıştı. Buna rağmen yavaş yavaş ikna oluyordu. Odamda beni öptüğünde ikimiz de tek bir damla bile alkol almamıştık, tamamen kendi iradesiyle yapmıştı. Şimdi dudaklarını yeniden üzerimde hissetmek istiyordum.

Herhangi bir yerimde istiyordum.

Her yerde.

“Kendine gel, kızım,” diye fısıldadı Cameron kıkırdayarak. Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde sırtışı genişledi. “Yüzün kıpkırmızı oldu.”

“Kapa çeneni!” diye fısıltıyla karşılık verdim. “Gerçekten mi?”

“Ah, evet.” Başını sallayarak onayladı, bakışındaki muzip pırıltıyı fark edince gözlerimi kısıtım.

“Cam, yapma...”

“Hey, Chase! Şu içkiyi Ari’ye atar mısın?” Kahkahasını bastırmak için dilini ısırıp Mason’ın yarısı bitmiş şişesini başıyla işaret etti. “Kızımız *susamış*.”

Chase bakışlarını bana çevirdi, şişeyi alırken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirmişti. Mason’ın bakışları üçümüzün arasında gezindikten sonra birkaç metre ötedeki diğer sarışını işaret etti.

Ancak Chase şişeyi fırlatmadı.

Daha iyisini yapıp yavaşça bana yaklaştı. Şişeyi uzattığım elimi tutuşturmak yerine eğilerek yanıma bırakırken çıplak göğsü omzuma değiyordu. Geri çekilmeden önce gözleri benimkileri buldu, hiçbir şey söylemeden kardeşimin beklediği yere döndü.

O uzaklaştıktan sonra üçümüz tuttuğumuz kahkahalarımızı serbest bıraktık.

Lolli öğürme sesi çıkardı, kaşlarını oynatarak oral yapıyor-muş gibi yaptığını gördüğümde sandalyemin yastığını kafasına geçirdim. Gözlerim bir kez daha Chase’i buldu.

Kederle iç geçirdikten sonra kardeşimin dikkatinin üzerimde

olduğunu hissederek ona baktım. Kaşları çatılmıştı ancak bu yeni bir şey değildi, aleti olan biri bana doğrudan ilgi gösterdiğinde memnuniyetsizliğini asla saklayamazdı. Özellikle bu ilgi en yakın arkadaşından geliyorsa daha kötüydü.

Pislik.

Arka verandaya zorlukla çıkan Cameron homurdandı. “Neden kafeye kadar yürümeyi kabul ettim ki? Tüm vücudum ağrıyor.”

“Aynen.” Esneyerek son birkaç basamağı çıkmak için korkulukları kullandım. “Dün gece saat altıda yatmamıza rağmen nasıl bu kadar yorgun olabilirim?”

“İşte tam bu yüzden yorgunsun,” diye sırttı Chase.

“Bu da olabilir... veya akıntıya *karşı* kürek çekerek geçirdiğin iki saat yüzünden de olabilir.” Mason kafasını salladı. “Spor salonunda talimatlara uymayı öğrenseydin, orada kaslarını bu kadar çok çalıştırma ihtiyacı hissetmezdin.”

“Yani günler sonrasında bile ölüyormuş gibi hissetmeyeceğini mi söylüyorsun?” diye alay etti Cameron.

“Günler sonra bile ölüyormuş gibi hissetmiyorum, belki bir gün sonra ama daha fazlası değil,” dedim gülerek. “Ayrıca su sporlarının egzersiz gibi hissettirmemesini seviyorum, bu yüzden yapıyorum. Hem spor salonunda talimatlara uymamak, yapmamı söylediğin şeyleri yapmadığım anlamına gelmiyor. Asıl problem, söylediklerini yapacak fiziksel kapasiteye sahip olmayışım.”

“Sadece denemeni istiyorum.”

“İğrenç miktarda ağırlık kaldırmayı denememi istiyorsun.”

Mason ters bakışlarını üzerime dikti. “Odaklanırsan yapabilirsin, sen kasların zorlandığı anda gülüyorsun.”

Bunun üzerine güldüm, o da hemen bana katıldı.

Mase kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekerek başımdan öptü. “Şımarıksın, hepsi bu.”

“Evet, beni bu hale “ağabeyim” getirdi.”

“Bunu kabul ediyorum,” diyerek başıyla onayladı, kapının kilidini açıp içeri girmemize izin verdi.

“Ben biraz kestireceğim. Pizzaları fırına atmadan önce beni uyandırın,” dedi Mason koridora çıkarken. Geri kalanımız oturma odasına dağıldık.

“Sizi bilmem ama ben bu şekerleme olayına katılıyorum.” Brady koltuğundan kalkıp televizyonu açtı. “Film önerisi olan var mı?”

Yuvarlak koltuğun arkasındaki battaniyeyi kaptığım gibi Cam’in yanına kıvrıldım. “Karar senin, koca adam.”

Tabii ki yüzlerce kez izlediği bir şey seçtikten sonra beşinci dakikada uyuyakaldı. On dakika geçmeden Cam kıpırdanmaya başladı.

“Kıpırdanıp duracaksan git buradan,” diyerek alaycı bir şekilde onu dürttüm.

“Her yerim ağrıyor,” diye sızlandı, ardından güçlkle soludu. “Chase!” diye neredeyse bağırdı ona bakarak. “Doğruluk mu cesaret mi oyunu yüzünden geçen sene masaj dersi almıştın.”

Chase sırtarak başını arkaya eğdi. “Evet, aldım.”

“Beni yalvartma, Çapkın* çünkü gerçekten yalvarırım.”

Yerdeki köşesinde gülerek doğrulup dizlerinin üzerine kalktı. “Gel bakalım.”

“Evet!” diye cıyaklayan Cam hızla Chase’in önünde yere uzandı.

Bir iki dakika sonra Cam yumuşak, sakın bir inilti çıkardı. Ardından tekrar inlediğinde elbette Brady uykusunda bunu duydu, Chase’in başının arkasına bir yastık fırlattı.

“Şerefsiz,” dedi gülerek.

Cam beni görebilmek için dönüp göz kırptı, gözlerimi şakacı bir şekilde devirdikten sonra gözlerimin kapanmasına izin verdim.

* Yazar burada, Chase isminin sonuna -r takısı getirerek çapkın anlamına gelen “chaser” ile kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

Tam uykuya dalmak üzereyken Cam elini koluma koyarak beni hafifçe sarstı.

“Senin sıran, dostum,” diye fısıldadı yüzündeki kocaman sırıtişla. “Ben yatmaya gidiyorum.”

Hafifçe gülümseyerek arkasına yaslanmış halde beni bekleyen Chase’e baktım, ardından yüzü minderlerin arasına gömülmüş olan Brady’ye bir göz attım.

Cam’in yerini aldım.

“Bekle.” Diğerlerini uyandırmamak için fısıldadı, sağa uzanıp şöminenin yanındaki hasır sepetten bir battaniye aldı.

Uzanmamı işaret ettiğinde Cameron’ın izinden giderek tişörtümü çıkardıktan sonra halıya uzandım.

Chase’in her hareketinin fazlasıyla farkındaydım, üzerime tırmanırken nefesimi tuttum. Kalçasını tam kığımın kıvrımına yerleştirdiğinde başarısız bir şekilde kıkırdamamı bastırmaya çalıştım.

“Komik bir şey mi var?” Saçlarımı bir tarafa topladı, açık avuç içleri omuzlarıma yerleşti.

Madem sormuştu...

“Sadece bizi bu pozisyonda hayal ettiğimde her şey biraz farklıydı.” Koluma doğru gülümsedim.

Donakaldığı kısa sürenin ardından boğazını temizleyip kaslarıma baskı uygulamaya başladı.

Chase yukarıdan başlayarak ellerini aşağı doğru indirdikçe parmak eklemleriyle ovuyor ve yoğuruyordu. Tamamen rahatlamış bir şekilde uzanırken ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değildim. Tam uykuya dalacağımı hissettiğim anda Chase’in dokunuşundaki değişiklik göz kapaklarımdan aniden açılmasına neden oldu.

Daha yavaştı, neredeyse zorakiydi. Sanki kendine ne yapması... veya ne *yapmaması* gerektiğini hatırlatmak zorundaymış gibiydi.

Chase’in bir sonraki hamlesi, daha fazlasını hevesle bekleme neden oldu.

Yavaş, biraz titrek bir dokunuşla bikini üstümün iplerini eline alırken parmak uçları tenimle buluştu.

İtiraz edip etmediğimi görmek için bir süre bekledikten sonra ipleri çekti.

Tıslayan nefesi çıplak tenimde dolaşıyordu, dokunuşunun altında kıvranmamak için yumruklarımı sıktım.

Brady dahil birçok kişiye masaj yaptırmıştım. Hepsi iyiydi, rahatlatıcı ve eğlenceliydi ancak hiçbirinin beni soymasını istememiştim. Evet, bu tamamen farklıydı.

Kahretsin, Chase'lik yapıp geri adım atmasından korktuğum için nefes almak bile istemiyordum.

Biraz daha cesaret kazandığını inkâr etmek mümkün değildi. Üstümü çözmesi bunun kanıtıydı, bir sonraki nefeste ipleri yana itmesi de bir başka kanıtı.

Tenlerimizin temasını kesecek hiçbir engel olmadan avuçlarını sırtımda gezdirdi.

Bir sonraki dokunuşu için sabırsızlanarak hiç kıpırdamadan ölü gibi yattım. Bir yandan da tek amacının masaj yapacak düz bir yüzey istemesi olabileceğini kendime söyleyip duruyordum.

Eli tenimden ayrıldıktan hemen sonra uzanıp battaniyeyi bizi *tamamen* örtecek şekilde üzerimize çekti. Gözlerim birden açıldığında etrafımı görebilmem bir saniyemi aldı.

Ellerimi çenemin altında birleştirdim. Chase'in parmakları köprücük kemiğime doğru kıvrıldı, parmak uçları kaburgalarımın en yüksek noktasıyla buluşana kadar yavaşça aşağı kaydı. Hafif bir dokunuşla avuçlarını oraya yasladı, ellerini masaj sayılamayacak hareketlerle tenimde gezdirmeye başladı.

Bu meraklı bir dokunuştı.

Tenimin onun teninde bıraktığı hissi keşfediyordu.

Şaşırtıcı olduğu kadar heyecan vericiydi.

Eğildi, üstümde dikilen vücudunun sıcaklığını hissederken yutkundum.

Dönmeye yeltendim, onu görmek için çaresiz bir ihtiyaç his-

sediyordum ama izin vermedi. Alnını kürekkemiklerimin arasındaki boşluğa yaslayıp başını nazikçe ileri geri hareket ettirdi.

Saçları enseme gıdıklıyor, altında titriyordum. Ciğerlerim oksijen ihtiyacıyla genişlemişti. Burun deliklerimden aldığım kesik nefesler onun sıcak, ıslak dudakları omurgama değdiği anda beni terk etmişti.

Gözlerim titreyerek kapanırken bir öpücük daha kondurdu.

“Chase,” diye inledim, dudakları kulağımı bulduğunda nefesim kesildi.

“Şşş...” diye mırıldanarak burnunu çenem boyunca kaydırıldı. “Bana durmamı söyle. Ne yaptığımı bilmiyorum...”

“Harika gidiyorsun.”

Vücudu kısık sesli bir gülüşle sarsıldı, ellerini yan tarafımdan geçirip parmakları memelerimin kenarlarıyla buluşana kadar yavaşça yukarı kaydırıldı.

Bir anda kasıldı, ellerini hızlıca üzerimden çekti.

Bunu kendi lehime kullanarak hızla altında döndüm, çıplak göğsüm artık onun bol tişörtünün altında saklıydı.

Bunu beklemediği için gözleri kocaman açıldı.

Üzerine çöken panik dalgasıyla başını sallamaya başladı, bunun üzerine hafifçe gülümsedim.

Lütfen kaçma...

Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı, bu nedenle ona üstü kapalı bir teşvik vermek istedim.

Yastığı yanıma bırakıp başımı bu kez doğrudan halının üzerine yerleştirdim, boynumu ortaya çıkarmak için çenemi hafifçe gerdim. Hamle yapmaya niyeti varsa bununla ne yapacağına karar vermeyi ona bıraktım.

Sertçe yutkunurken âdemelması hareketlendi, bir anlık tereddütten sonra yüzünü boynumun kıvrımına yasladı.

Bir süre kıpırdamadı, nefesinin sıcaklığı tek başına etkisini gösterdi ve bacaklarımın arasında bir sızı hissettim. Ardından Chase derin bir nefes aldı.

Dili tenime değdi, dudaklarını köprücük kemiğime bastırarak tadıma baktığında tüm bedenim titredi.

İtiraz etmesine fırsat bırakmadan avuçlarımı tişörtünün altına soktum, ellerim karın kaslarıyla buluştuğunda içimi bir heyecan sardı.

Kaslarına yüzlerce kez bakmış, binlerce kez onları keşfetmeyi hayal etmişim. Oysa kaslarının kıvrımlarını özgürce, bizzat keşfetme şansına sahip olacağıma asla inanmamıştım.

Chase gözlerime bakacak kadar geri çekildi, yüzünde önceki gibi gergin bir ifade vardı.

Kendi içinde bir mücadele verdiği bariz olmasına rağmen, *bana ayak uydurması için ona meydan okurcasına* sırtmaya devam ettim. Neyin iyi neyin kötü, hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Kararlarını neye dayandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de ona yardımcı olmak için elini tutup kaburgamın sağına, mememin hemen altına yerleştirdim. Bana dokunması için gözlerimle ona yalvarırken ne yapmak istediğine dair kararı ona bıraktım.

Ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı. “Bana bu şekilde bakamazsın. Çabalıyorum...”

“Çabalamayı bırak. Her neyse bırak... gitsin.”

Kıkırdadı ama kaşları hemen tekrar çatıldı, bir salyangoz hızıyla elini biraz yukarı kaydırды. Nefesim hızlandı, ellerimi karın kaslarından sırtına doğru gezdirerek onu kendime çektim.

Başparmağı mememin kıvrımıyla buluştuğunda dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü.

Ne yazık ki ben inler inlemez Chase gözlerini kocaman açtı, ellerini hızla üzerimden çekip kendini yanımdaki boşluğa bıraktı.

Bakışlarımdan kaçınarak tişörtümü bana uzattı, ardından yavaşça örtünün altından çıktı. Öfkelenmişim, bu yüzden doğrulup oturdum ve battaniyenin belime düşmesine izin verdim.

Brady'nin yüzü hala yastıklara gömülüydü, içeri biri girse bile umurumda değilmiş gibi davranarak tişörtümü yavaşça başımın üzerine geçirdim.

Ayağa fırlayıp çıplak ayaklarımı parkeye vurarak mutfığa gittim.

Buzdolabından su alıp kapısını kapatırken Chase orada kaşları çatık bir şekilde duruyordu.

“Kızgınsın.”

İnsanlığın varoluşundan beri dengesiz davranışlardan *hoşlanan* biri olmuş muydu?

Onu itip yanından geçmek istedim ama kolumdan tutarak beni geri çekti.

“Boş ver, sorun yok.”

“Ya Brady uyansaydı?” dedi alçak sesle. “Ya Mason içeri girseydi?”

“Ya başkaları için endişelenmeden ne istediğine karar vermiş olsaydın?”

Ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden gözlerini yere çevirdi.

“Öyle olsun.” Arkamı dönüp merdivenleri tırmandım, kendimi odama kapattım.

Başımı kapıya yasladıktan sonra gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kapattım.

Fazla umutlanmışım ve bu benim hatamdı.

Chase flörtöz davranıyor, sınırları çok az zorluyordu. Bense lanet olası bir buldozer gibiydim. Oyununu oynamasına izin vermem gerekiyordu. Şu anda hayal kırıklığına uğramış olsam bile içimden bir ses oyuna devam edeceğini söylüyordu.

Tek bildiğim o hazır olduğunda ben de hazır olacaktım.

Ne zaman olursa olsun. Nasıl olursa olsun.

BÖLÜM 9

Arianna

“Tek atışta, bebeğim!” Cam zaferle ellerini başının üzerine kaldırdı.

“Üst üste üç oldu!” diye bağırırken Brady kollarını kavuşturup suratını asmıştı. “Hile yapıyorsun.”

Geri kalanımız gülmüş, Mason ise koca adamın omuzlarına vurmuştu.

“Her seferinde aynı halt, dostum. Neden mini golf oynama fikri hep Cam’den geliyor sanıyorsun?” Mason sırtarak reverans yaptığında Cam çenesini hafifçe kaldırıp gülümsedi.

“Sorun yok, Brady bebeğim,” diye takıldı. “İçimizdeki en iyi sporcunun sen olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Kıkırdadığım sırada sıcak bir nefes kulağıma çarptı.

“Bu kahkaha aynı fikirde olduğun anlamına mı geliyor?”

Chase’e bakmak için döndüm ama o çoktan uzaklaşmıştı, dudaklarının su şişesinin etrafında kıvrıldığını gördüğümde tüm sinirlerim uyarıldı.

Hâlâ ona doğru baktığımın farkındaydı, üstelik...

Yanımdaki banktan ağır hareketlerle kalkarken, “Payton,” dedi Parker usulca. Sanki kaçmasından korktuğu yaralı bir hayvana yaklaşıyormuş gibiydi. “Sorun ne?”

Hepimiz başımızı ona doğru çevirdik. Çocuklar ellerindeki sopaları bırakıp hızla Parker’ın peşinden gittiler.

Payton hiç ses çıkarmamıştı ama kafasını telefonunun ekranından kaldırdığında gözyaşları bir şelale gibi hızla, durmaksızın dökülüyordu.

Gözünü kırpmadan kardeşine bakmasına rağmen onu gördüğünden emin değildim.

“Payton.” Bu kez ona seslenen Lolli’ydi, yanına gidip ekranı görebilmek için bileğini nazikçe çevirdi. Gözleri bir an ekranı taradıktan sonra bakışları sertleşti, öfkeden kızarmış yüzünü hızla Parker’a çevirdi.

“O gitti,” dedi Payton, sesi korkutucu şekilde duygudan yoksundu.

“Kim gitti?” Mason yavaşça onlara yaklaşıırken nazikçe sordu.

Payton bakışlarını ona çevirdiğinde yüz hatları gerginlikle doluydu. Başını sallayarak telefonu Mason’a verdi ve çıkışa doğru ilerledi.

“Boku yedik.” Lolli içkisini Nate’e uzatıp Payton’ın peşinden koştuğu sırada Mason telefonu almak için uzanmıştı.

Parker’a doğru eğildi, böylece ikisi aynı anda ekranda yazanları okuyabiliyordu.

Mason telefonu Parker’ın eline tutuşturdu, ardından bakışlarını Payton’ın gözden kaybolduğu yöne çevirdi. “Lolli haklı,” diyerek başını salladı. “Boku yedik.”

“Anlat, dostum.” Nate ters bakışlarını Parker’a çevirmişti.

Parker’ın omuzları yenilgiyle düşerken bir kez daha telefona baktı. “Cenaze törenini düzenlemişler. Bir an için bile düzgün davranamadılar, oğullarının bebeğini taşıyan kızın orada olmasına izin vermediler.”

Aman Tanrım.

“Nasıl bu kadar emin konuşuyorsunuz?” diye sordu Cameron tırnaklarını kemirirken.

“Mase...”

“Sürtük annesi ona cenazeden bir fotoğraf göndermiş.” Mason bize döndü. “Tabut falan arkada görünüyor.”

Nefesim kesildi, ellerimle ağzımı kapattım.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Cameron kollarını bana dolayarak.

“Ne yapacağız?” diye sordum Parker’a.

Başını salladı. “Bilmiyorum. Ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Lolli bunu araştırmak için birini tutmuştu ama Deaton henüz reşit değildi, üstelik ailesi her şeyi gizli tutmak için çok daha fazla para ödemiştir.”

“Bahse girerim öyledir.” Nate kaşlarını çatmıştı. “Büyük oğlum, küçük oğlumun ölümüne sebep olsaydı ben de her şeyi gizli tutmak isterdim. Neden onu değil de Payton’ı suçlamaya devam ettiğini anlayamıyorum.” Lolli’nin gazozunu çöpe atıp cebinden *Hummer*’ının anahtarlarını çıkardı. “Hadi gelin, onu eve götürelim.”

Başımızı sallayarak peşlerinden gitmiş, sessizce Mason’ın *Tahoe*’suna binmiştik. On dakika geçmeden Lolli’nin evinin önünde duruyorduk.

Arabadan indiği sırada Payton’ın ifadesi fazla sakindi.

Kimsenin yüzüne bakmıyordu. Elleri iki yanında kaskatı halde kardeşini takip ederek eve girdi, doğruca odasına gitti.

Yatak odasının kapısı temkinli hareketlerle kapandı. Ancak kapı kilitlendiği anda Payton’ın koridorda yankılanan acı dolu çığlıkları duvarları titretince hepimiz donup kaldık.

Orada öyle durarak çaresizce birbirimize baktık, sonraki bir saat boyunca da değişen bir şey olmadı. Lolli bir demlik daha kahve yaparken biz evin içinde volta atıyor, Payton’ın aniden yükselen feryatlarını duydukça irkiliyorduk.

“Bu onun için iyi değil.” Chase başını salladı, endişesi yüzünden okunuyordu.

Uzanıp elini sıktım, Mason ellerini yüzüne götürüp çenesini sıvazladı.

Lolli izin isteyerek verandaya çıktı, duygularla başa çıkmak konusunda iyi değildi ama öğreniyordu. Ona sevmeyi öğreten adam da peşinden dışarı çıktı.

Dudağımın içini kemirirken bacağımı sallıyordum.

Onun yerinde olsaydım anneme yalvarırdım ancak Payton'ın annesi onu umursamıyordu. Ona şu anda bir annenin şefkatli dokunuşunun iyi gelebileceğini düşünüyordum ve benim annem tanıdığım en iyi kadındı. Bu yüzden onu aramakta tereddüt etmedim, daha ilk cümleyi tamamlayamadan kardeşimin benden önce davrandığını öğrendim.

Ona baktığımda sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi, “Çoktan yola çıktılar,” diye mırıldandı.

Başımı salladım, iç çekerek yanıma gelip kollarını bana doladı. “O iyi olacak mı?”

“Evet.” Başını sallarken o da benim gibiydi, ses tonundan cevabından emin olmadığını belli ediyordu.

“Hangi anne böyle bir şeyi saklar ki?”

“O bir anne değil.” Kardeşimin bakışları sertti. “O kalpsiz bir sürtük. Payton, o kadının oğlundan bir parça taşıyor. Kıza tapması, tüm ilişkileri boyunca ona bok gibi davrandığı için af dilemesi gerekirdi. O bir anne değil,” diye tekrarladı.

Bunlar birkaç saat boyunca söylenen son sözler oldu ve sonunda annemle babam kapıyı çaldı.

Nate onları içeri buyur ettiğinde hepimizle kucaklaştılar.

Parker cevaplayabildiği tüm soruları cevapladıktan sonra anneme Payton'ın odasını gösterdi. Annem gecenin geri kalanını orada geçirirken babam mutfakta sıcak bir şeyler hazırladı.

Saatler geçti, hepimiz uykuya daldık ama içimizdeki huzursuzluk hissiyle sürekli uyanıyorduk.

Sabah dört civarında babam omzumu sarstığında gözlerim açıldı. “Hadi, hayatım. Sizi eve götüreyim.”

Karşı çıkmak amacıyla başımı sallamaya başlamıştım ancak babamın kararlı duruşunu görünce ayaklandım, diğerleri de aynısını yapıyordu.

Babam hepimizi eve geri götürüp kaldırıma park etti. Arkasını dönerek elimi sıktı. “Biraz uyu, tatlım. Öğlen gibi Nate'in evinde *brunch* yaparız. Sizi ararız, tamam mı?” dedi.

“Geri dönmemizi isterse...”

“Size haber veririm. Sanırım sadece biraz yalnız kalmak istiyor.”

“Mason kapısının önünde kamp kurmuş.”

“Mase, her zamanki Mase işte. Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmasına izin vermeliyiz.”

“Bize Ella halamın ölümünü anlatarak onda travma yarattın.”

Başıyla onayladı. “Haklı olabilirsin ama siz bisikletlerinize atlayıp sokaklarda dolaşmaya yeni başlamıştınız. O yüzden bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmeniz gerekiyordu.”

“O öldükten sonra zorlandın mı?”

Gülümsemesi hüznüydü. “Evet, tatlım. Zorlandım, olanlardan sonra yıllarca bisiklete binemedim. Ehliyet alma zamanım geldiğinde araba kullanmaktan çok korkuyordum, birinin ona çarptığı gibi birine çarpabileceğimi düşünüp duruyordum.”

“Ailen seni suçlamamalıydı,” diye mırıldandı Brady arka koltuktan. “Bu senin hatan değildi, E amca.”

Babam hafifçe başını salladı. “Biliyorum, evlat ancak ölüm insanlar için zordur. Gerçekten başına gelene kadar bununla nasıl başa çıkacağını bilemezsin.” Omuzları düşer gibi olsa da çene siyle işaret verdi. “Hadi gidin. Yarın görüşürüz, çocuklar.”

Dördümüz içeri girdik.

Diğerleri kendilerini koltuklara bırakırken sessizce arka kapıdan çıkarak rıhtıma doğru yürüdüm. Güneş hâlâ ufku arkasında saklı olsa bile yakında doğacaktı.

Suyun ahşap direklerle buluştuğu yere kadar ilerledim, ayak kabılarımı çıkarıp ayaklarımı soğuk suya soktum.

Okyanus benim için daima huzurlu bir yer olmuştu, olasılıklarla ve umutla doluydu.

Burada hiçbir şeyin değişmemesini, aynı zamanda hiçbir şeyin aynı kalmayışını her zaman sevmiştim. Dalgalar an be an değişiyordu, kumdaki çizgiler bozulup tekrar oluşuyordu. Okyanus gerçek bir mucizeydi. Güçlüydü, baskın olduğu kadar yumuşak

ve kırılıyordu. Tıpkı akıntıyla birlikte kıyıya sürüklenen parçalanmış deniz kabukları gibiydi. Kusurlar oradaydı ama saklanmıştı, gömülüydü. Sadece derinlere dalmaya istekli olanlar denizin zaafılarını keşfederdi.

Yumuşak bir iç çekişle gözlerimi kapattım, karşımdaki dalgaların uğultusunu dinlerken ciğerlerimin izin verdiği ölçüde derin nefesler aldım. Havadaki tuzlu damlalar boğazımı yakıyordu, içimi saran boğucu hisler yok olmaya başlamıştı.

Bugün korkunç ve trajikti, yaptığımız seçimler ne olursa olsun her an hayatlarımızı altüst edebilecek bir şeyle karşılaşabileceğimizi bir kez daha hatırlatmıştı. Muhtemelen bizi neyin beklediğini asla bilemeyecektik, bu dehşet vericiydi.

Ailemi, arkadaşlarımı, hayallerimi ve ileride kendim için istediğim hayatı aklımdan geçirdim. Ardından tıpkı Payton'dan çalındığı gibi benden de çalındığını düşündüm. Dalgaların hâkimiyet mücadelesiyle ayaklarımın altındaki kumu çalıp zeminini dengesizleştirmesi gibi etrafımdaki dünya da aniden bu denli dengesiz hissettirmeye başlamıştı.

Belki dramatik veya aptalcaydı ancak gözlerimi açıp suyun yüzeyinde titreşen ay ışığının, kıyıya yaklaştıkça azalan ışıltısını görünce gözlerim doldu.

Dalgalar yükselip soğuk tenimi yaktığı halde yerimden kıpırdamadım. Bir an sonra biri yanıma geldi.

Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Chase'in soğuk parmakları benimkileri okşadığında gözlerimden yaşlar dökülüverdi.

“O kadın bunu ona nasıl yapabildi?” dedim başımı sallayarak. “Payton onu seviyordu ve duyduğumuza göre çocuk annesinden nefret ediyordu. Oğlu için dünyalara bedel olan tek kişinin veda etme şansını nasıl elinden alabildi?” Sesim çatallandı. “Oğlunun bebeğini taşıyor. Onun torununu doğuracak.”

“Bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum,” diye zor duyulacak şekilde fısıldadı.

“Umarım Payton’ın söylemek istediği her şeyi söyleme şansı olmuştur. Söylememişse çok yıkıcı olur.” Yutkundum. “Babam yapamamıştı, kız kardeşi sadece on yaşındaydı. Tanrım, hayat çok...”

“Öngörülemmez...” Düşünceli ses tonu gözlerimi ona çevirmeme neden oldu.

Kaşlarını çatmış, alnında hafif kırısklıklar oluşmuştu. Yeşil gözlerini yavaşça benim gözlerime çevirdikten sonra eli nazikçe yanağıma uzandı.

Avuç içi biraz daha yukarı çıkıp parmak uçları saçlarımın arasında kaybolurken ciğerlerimdeki hava sıkışmıştı.

Yer değiştirmiş olmalıydık çünkü birden yüz yüze geldiğimizi fark ettim. Ayın parlaklığı yakışıklı yüzünün sağ tarafında yumuşak bir ışıltı yaratmıştı.

“Ari...” diye soluduğunda boğazı sert bir yutkunmayla titrerken parmakları soğuk tenimde seğirdi. Ardından alçak sesli bir küfür savurdu ama geri çekilmedi.

Chase gitmeme izin vermedi.

Hatta diğer eli sol yanağıma uzanırken dudakları aralanmıştı.

Aklından geçenleri kabullenmekte zorlandığı belliydi. Bu da anlaşılabilir bir şeydi çünkü uzun, çok zor bir gün olmuştu.

Burada durup onu beklemeli, ona ihtiyacı olan tüm zamanı vermeliydim. Dilinin ucunda duran kelimeleri söylemeye hazır olduğunda burada olmalıydım. Dudağının iç kısmında kaydırıldığı dili sanki dışarı çıkmak için savaşıyor, kendini tutmak için zorluyormuş gibiydi.

Ancak yapamazdım... Bu kadar yakınımdayken, gözleri her saniye koyulaşarak beni içine çekip tek bir kelime bile söylemeden beni boğarken olmazdı.

Bu yüzden kendi lehime bir karar verdim.

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Chase dudaklarıma doğru iç çektiğinde uzaklaşmaya niyetlendim ama bedenim geriye doğru çekildiği sırada Chase’in elleri saçlarımın daha derinlerine daldı. Aramızdaki boşluğu kapattı.

Beni öptü ve bu sefer durmadı.

Dilini ağzımın içine kaydırıp daha derinleri keşfederken avuçlarının içinde eriyordum.

Bir şekilde rıhtıma dönmüştük çünkü fark ettiğim sonraki şey kollarımın aşağı indiği, üstlerimizi çoktan çıkardığımız ve ellerimizin alışık olmadığımız bir biçimde birbirimizin üzerinde dolaştığıydı. Sırtım serin kumlarla buluşurken üzerimde sutyenimle iç çamaşırmıdan başka bir şey yoktu. Bedenimi bir ürperti sardı ancak Chase bacaklarımın arasına yerleştiğinde üzerimdeki vücudunun sıcaklığı beni ısıttı.

Teni yumuşak, bedeni sertti. Kot pantolonunun altındaki kabarıklık da öyleydi, onu hissetmek için elimi aşağıya kaydardım.

Hızlı hareketlerle pantolonunu açarken Chase itiraz etmedi.

Pantolonu çıkarmasına yardım etmek için vücudunu serbest bırakıp dizlerimi geriye çekerken dudaklarını benimkilerden hiç ayırmadı.

Sırada külotum vardı.

Hiç vakit kaybetmeden kalçamı ona doğru kaldırıp sürtünmeye başladığımda inledi. Dudaklarımı bırakarak yanağımı ve çenemi öptükten sonra dudakları omzumun kıvrımına yerleşti.

Kalçamı kıvrırarak kadınlığımı ona doğru ittiğimde alçak sesli bir tıslamayla küfretti. Onu hissetmek için ani bir dürtüye kapılmıştım. Vücutlarımızın arasına uzandım, elimin titremesini durdurmaya çalışarak onu kavradım.

Dudakları dahil, vücudundaki her kas bir anda dondu.

Delici bakışlarını yavaşça benimkilere çevirdi.

Yeşil gözleri durmam için yalvarıyor, bir yandan devam etmesine izin vermemi istiyordu.

Yıllardır bunu düşündüğümü, hayalini kurduğumu bilmiyor muydu?

“Bunu istiyorum,” diye fısıldadım. Gözlerimi ondan ayırmadan alnında oluşan endişe çizgilerini bir elimle okşarken diğer elimle onu daha sıkı kavradım. “Seni istiyorum.”

Onu harekete geçirenin sesimdeki kararlılık mı, yoksa çaresizlik mi olduğunu bilmiyordum. Ancak dizlerinin üstünde yükselerek kenara attığımız pantolonunu arayıp buldu.

Bir prezervatif çıkardı, paketi yırtıp açarken gözleri benimkilere kilitlendi. Kondomu aletine geçirişini izlerken o da beni izliyordu.

İçim heyecanla dolup taşıyordu, kaslarım gergindi ama derin bir nefes aldım. Tekrar üzerime yerleşerek ellerini saçlarıma daldırduğunda endişem azaldı.

Endişe dolu, tereddütlü gözleri ikinci kez izin istiyordu. Kalçalarımı kaldırıp onu aletin ucunu içime sokmaya zorlayarak cevabımı verdim. Chase inlerken ellerimi vücudundan yukarı kaydırarak yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve başparmağımı altdudağında gezdirdim.

“Lütfen,” dedim soluk soluğa.

Chase boyun eğdi.

İnleyerek aletini yavaşça içime sokarken nefesimi tuttum.

Dişlerimi sıkıp dudaklarımdan çıkmakla tehdit eden acı dolu tıslamayı yuttum, neyse ki başını omzumun kıvrımına gömmüştü. Gözlerimi sıkıca kapattım, tamamen içime girerken onu kavrayışım sıkılaştı.

İç çekerek kalçamı sıktığımda tenime öpücükler kondurmaya başladı.

Acıtmaktan ziyade yakan, tanımadığım bu baskıya alışmam gerekiyordu.

Chase nazik ve yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı, geri çekilip her seferinde kendini biraz daha ileri itiyordu. Hareketleri, bize çarpan dalgaların sesiyle uyumlu bir ritim yakalamıştı. Onun hareketlerini tekrarlararken alçak sesle inledim.

Hafif sızıyı görmezden gelerek içimde yarattığı doluluk hissi sine odaklandım.

Gözlerimi kapattım ve kendimi üstümdeki kahverengi saçlı, yeşil gözlü adamda kaybettim.

Chase çenemi öperken elini kaldırıp çıkarmaya fırsat bulamadığımız sutyenimi aşağı kaydırıldı.

Mememi kavradıktan sonra başparmağı meme ucumun kenarını sıyırdığında altında titremeye başladım.

Nefes nefeseydi, dudaklarından çıkan kesik soluklar tenimi ürpertirken inliyordu.

Kadınlığımdaki kasılmalarla boşalacağımı anlamıştım.

Chase'in itişleri hızlanırken iç çekişleri derinleşti, kulağımın içine doğru inleyerek adımı söylediğinde patladım.

Bedenim alev almış, kadınlığım içimde seğiren sertliğini sım-sıkı kavırıyordu.

"Ari..." Gecenin içine doğru bir kez daha fısıldadığında dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı.

Ellerimi saçlarında gezdirip âşık olduğum adamın ağırlığını üstümde hissetmek, kumların üzerindeki bedenimin gevşemesini sağladı.

Gözlerimi kapattım. Gecenin geç saatlerinde, okyanusun dalgaları bize eşlik ederken yaşadıklarımızın her saniyesini hafızama kazıdım.

Yorgun bir tatminle iç çektiğimde bu geceyi asla unutmayacağımı biliyordum.

Unutabilmeyi ne kadar çok isteyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu...

Chase

Ari battaniyeyi omuzlarına kadar çekip bana bakabilmek için hasır sandalyeye yasladığı başını çevirdi.

Sırtarak bacaklarımı ateş çukurunun etrafındaki taşların kenarına uzattım. "Ateş azalıyor, birkaç odun daha ekleyeyim mi?"

Gözlerini benden ayırmadan başını salladı.

"Gidip biraz alabilirim..."

“Ne *halt* dönüyor?”

Yerimden hızla fırladığımda battaniyeye dolanan ayaklarım yüzünden tökezledim, düşmemek için çabucak sandalyenin arkasını kavradım.

Gözlerimi hemen Mason’a çevirdim.

Kaskatı kesilmiş çenesiyle yaklaştı, battaniyeyi çekip aldıktan sonra elinde top haline getirdi. “Ari,” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Ayağa kalk.”

“Mase, hadi ama,” diye karşı çıktı.

“Sakin,” diye tısladı.

“Sadece burada oturuyoruz, kardeşim. Bir şey yok.” Yanlış bir şey söylediğimi ancak kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra fark etmiştim.

Ari’nin kafasını hızla bana çevirdiğini göz ucuyla gördüm.

Yavaşça ayağa kalkıp Mason’ın elinden battaniyeyi aldı, arka kapıya ilerlediği sırada içime bir tedirginlik çöktü.

Bana doğru yaklaşırken gözlerimi Mason’a diktim.

Ağzını açtı, ardından başını iki yana sallayarak kapattı ve hışım ile geçip gitti.

Kendimi koltuğa geri bırakıp yüzümü ellerime gömdüm.

Hay sikeyim!

BÖLÜM 10

Arianna

Büyükannemin ölümü beklenmedikti. Tüm vücudunu sarmış bir hastalığı olduğunu, tedavilerin işe yaramadığını bilmemize rağmen *benim* için beklenmedik olmuştu. Altı ay boyunca her günkü durumunun aksine ölümünden bir gün önce uyanık olduğu anlarda, canlılıkla gülümsüyor ve daha iyi hissediyormuş gibi zinde görünüyorken buna hazır olmak mümkün değildi.

Sanırım bu teslimiyetin beyaz bayrağıydı. Kahkahalarla, gülümsemelerle ve bize yaşattığı anılarla dolu o mükemmel gün *kendisine* verilmişti. Büyükbabama katılmadan önce güçlü bir şekilde, dolu dolu mutlulukla geçirdiği son günüydü.

Belki de iki saat kadar önce Chase bir süreliğine bana aitken kumların arasında hissettiğim sınırsız mutluluk ve rahatlama ilk ipucum olmalıydı.

Mükemmeldi, anlamlıydı ancak Chase o adam değildi. Benimle yatıp ardından beni görmezden gelecek biri asla değildi. Brady kadar olmasa bile en az Mason kadar çapkındı. Yine de hislerimi biliyorken bunu *bana*, arkadaşlığımıza asla yapmazdı. Hiçbir zaman açıkça itiraf etmemiş olabilirdim ama biliyordu. Bilmek zorundaydı.

Dün gece veya bizim durumumuzda sabahın erken saatlerinde giyindikten sonra eve gitmiştik. Chase battaniye getirip ateş yak-

mıştı ve birlikte yıldızların altında uzanmıştık. Ay kaybolurken doğan güneşi izleyerek birbirimizin varlığının tadını çıkarmıştık.

Şafaktan yaklaşık yirmi dakika sonra Mason eve gelmişti.

Chase neredeyse üç metre zıplarken ben yerimden bile kıpırdamamıştım.

Sadece bedenlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturuyorduk, sarmaş dolaş değildik. Sanırım ateş ve gün doğumu, durumumuzun hissettirdiği kadar samimi görünmesine neden olmuştu. Belki Chase ile beni ilk kez birlikte görmek biraz fazla gelmişti. Diğer yandan Brady ile sürekli birlikte uzanırdık, Mason laf etse bile Chase’de olduğu kadar kendini kaybetmezdi.

Ona güvenmiyor muydu?

Söz konusu ben olduğumda mı ona güvenmiyordu?

Bu ana kadar her şey olabileceği kadar kusursuzdu. Mükemmel insanla uzun zamandır arzuladığım mükemmel ana sonunda kavuşmuştum. Her şey harikaydı.

Buna rağmen ertesi sabah tamamen farklı bir ateşin karşısından birbirimize bakıyorduk.

Verandada otururken Chase paramparça bir yüz ifadesiyle beni izliyor, henüz hiçbir şey söylemediği halde onu anlamam için bakışlarıyla bana yalvarıyordu.

Şu anda konuşabileceği bir durumda değildik ve bunun için minnettardım. Denediği takdirde ağzından çıkacakları bilmek için duymaya ihtiyacım yoktu.

Sözleştiğimiz gibi ailemizin bize dev bir ziyafet hazırladığı Nate’lere gitmiştik. Moralimizi yükseltmesi gerekiyordu ancak ortamın atmosferi ağırdı. Bu yüzden henüz odasından çıkmamış olan genç kadın için hepimizin hissettiği acının arkasına biraz olsun saklanabiliyordum.

Kardeşim arka verandada bize katılıp elleriyle yüzünü sıvazlarken kendini yanıma bıraktı.

“O nasıl?” diye fısıldayarak kendimi kardeşime odaklanmaya zorladım.

Mason iç geçirdi. “İyi olduğunu söylüyor ama kim bilir. Parker onun ‘sessizce acı çeken’ tiplerden olduğunu söyledi, bu yüzden muhtemelen berbat bir haldedir. Gerçi güvende ve ait olduğu yerde, yani sanırım toparlanacaktır. Lolli’nin yanında kalmasına izin verdi, bu iyiye işaret olmalı.”

Başımınla onayladım, kafasını omzuma koyup gözlerini bir an için kapattı. Benim bakışlarım alevlerin üzerinde geziniyordu.

Chase’in kaşları neredeyse birbirine değecek kadar çatıldı, ardından bakışlarını kucağına indirdi.

Göğsüme saplanan gerçek bir acıyla sarsılırken Mason başını bana doğru çevirdi.

Anında kaşları çatılmıştı. Gözlerimin olduğunu biliyordum ancak bunun ailemizin yaşadığı şeylerden dolayı olduğuna kardeşimi ikna etmek için ona zoraki bir şekilde gülümsedim.

O sırada elleri dolu halde annem dışarı çıktı, yardım tekliflerimizi reddederek yiyecekleri Ian amcamın, Lolli ile Nate’e hediye olarak yaptığı piknik masasına yerleştirdi.

Annem hepimizin tabaklarını tepeleme doldurdu, bunun yapmayı özleyeceği şeylerden biri olduğunu biliyordum. Babam da hepimize dağıttı.

Yemeğimizi neredeyse sessizlik içinde yedik. Konuşma ol-duysa bile ben kaçırmıştım, etrafımdaki sesleri duyamayacak kadar kendi zihnimdeki fısıltılarda kaybolmuştum.

Bir süre sonra herkes tekrar ayaklandı. Annem yanıma gelip bana sarıldı, sessizce bir şeyler söyledi ama onu da duymadım.

Kafamı kaldırdığımda sadece Chase ve ben kalmıştık, hiç dokunmadığı tabağı önünde duruyordu.

Hareket etmemişti.

Keşke etseydi.

Keşke gitseydi ama ne olacağını gayet iyi biliyordum.

Gözlerini yine bana dikmişti veya bakışları zaten üzerimdeydi, bilmiyordum. Bakışlarını kaçırmasını istiyordum çünkü ben yapamıyordum, bu beni içten içe öldürüyordu.

Anlamam için bana yalvaran sıkıntılı ve acı dolu o ifade orada olmamalıydı.

Dağları aşmaya, zorluklarla karşılaşp düşmeye ve zirvede sağlam bir dayanak bulana kadar defalarca ayağa kalkmaya hazır olan kararlı bir adamın gözlerine bakıyor olmalıydım. Bunları birlikte aşmalıydık, zaten aşk böyle bir şey değil miydi?

Bir duygu karmaşası?

İnişli çıkışlı bir yolculuk?

Nefes kesici bir deneyim?

Gerçi ben kimdim ki aşkın ne olduğuna dair konuşuyordum?

Bildiğim tek şey ailemden gördüklerimdi ve bu ona hiç ben-zemiyordu.

Bu acı vericiydi.

Şimdi ona, donuk ve kederli gözlerindeki ateşin yansımasına bakarken haksızlık edip etmediğimi merak ediyordum.

Chase ve benim bir başlangıç noktamız olmamıştı, kendimizi bir anda bu sabah olanların içinde bulmuştuk.

Duygularımız kontrolden çıkmıştı, incinmiştik ve kafamız karışıkı. Kaybettiklerimize odaklanmış, keşkeler içinde kaybol-muştuk. Anlık duygular bizi ele geçirmişti.

Aramızdaki canlı çekim bir anda kumsalda, ışıldayan ayın al-tında seks yapmaya dönüşmüştü.

*Çok hızlı bir şekilde sıfırdan yüze atlamıştık.**

Şarkı sözlerini kafamdan çıkaramadığım için sırtıtmak istedim ancak şu anda o parçamı kabul edecek gücü kendimde bulamı-yordum.

Durum ortadaydı. Sadece bir aptal açıkça ortada olan bir şeyi inkâr edebilirdi. Benim için itiraf etmek istediğimden daha fazla anlamı olan şey, onun için çok daha azını ifade ediyordu.

Chase'in bir şeyler hissettiğini, bu durumun onun için de acı verici olduğunu biliyordum. Farklı türde olsa bile hissettiği acı-ydı.

* Drake'in "0 to 100/Catch Up" şarkısına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

Her zaman denemeye değmeyecek kadar düşük bir ihtimal olup olmadığımızı merak etmiştim, artık bunun doğru olduğunu biliyordum.

Gerçekler üzücüydü.

Üzülsem bile bunu aşmak zorundaydım çünkü kardeşimin bana söylemeye çalıştığı gibi dostluklarımızı sıkı tutmak her şeyden daha önemliydi.

Birbirimize herhangi bir söz vermemiştik, her şeyimi vermeden önce ondan daha fazlasını istememiştim ve bu benim suçumdu. Onu bir şekilde yakınımnda tutabileceksem bu yükü taşıyacağtım.

Bunu aklımda tutarak nefes aldım, karşımdaki adama yumuşak bir şekilde gülümsedim.

Sanki nefesini tutuyormuş gibi ağzından güçlü bir nefes verdi, ayağa fırlayarak yanımdaki boş yere oturdu.

Bakışlarını benimkilere çevirdi. “Arianna...”

“Biliyorum.” Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak başımı salladım. Gözlerimin dolmasını engelleyememiştim. “Bunu söylemek zorunda değilsin.”

Yüzü gerildi. “Kendimi pislik gibi hissediyorum. Ne yaptığımı biliyordum ve... bunu istedim.” Gözlerimin içine bakınca doğruyu söylediğini anladım. “*Seni* istedim, Ari. Sadece bilmiyorum. Üzerinde düşünmedim, öylece kendimi kaptırdım.” Başını hayal kırıklığıyla başka yöne çevirdi. “Sana kazık atmışım gibi hissediyorum, benim için çok önemliyken öyle değilmişsin gibi davrandığımı hissediyorum.”

“Chase.” Sesimin çatlamaması için çaba gösterdim. “Bana bak.”

Sonunda söylediğimi yaptı ama gözlerindeki bakıştan benimle yüz yüze gelme düşüncesinin ona çok fazla geldiğini anladım.

“Anlayacak kadar aklım var.” Ağzımın sol tarafı hüznle kıvrılırken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. “Bana karşı iyiydin.” Titreyen elimi dizine koydum, ona dokunmaktan

korkuyordum ama beni duymasına ihtiyacım vardı. “Pişman değilim.”

Samimi olup olmadığımı anlamak istercesine beni inceledi, kararsızlıkla başını salladı.

“Sen sıradan bir kız değilsin, Ari. Daha fazlasısın. Sen... çok daha fazlasısın.” Kalbim kaburgalarımı zorluyordu. Kalkıp gitmesini, konuşmayı kesmesini istiyordum ama o devam etti.

“Ne olduğunu bile bilmiyorum,” diye fısıldadı ciddiyetle. Pişmanlıkla doluydu. “Orada karanlıkta duruyorduk, saçların savruluyordu, sen... çok güzel görünüyordun, Ari. Üzgündün.” Hıçkırmamak için dişlerimi sıktım. “Payton’la olanlar yüzünden, bilmiyorum. Seni öpmek zorundaydım. Bir kere öpünce duramadım.” Yutkundu, bakışlarımı kaçırmamak için tüm gücümü kullandım.

Chase dikkatini yere çevirdi, göğsümün arkasında atan organı dizginlemek için birkaç çivi çakarak dimdik durdum çünkü neyin geleceğini biliyordum. Ne söylemek üzere olduğunu ve başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar acıtacağını biliyordum.

Yumuşak yeşil gözleri benimkilere sabitlenmişti, birazdan yapacağı duygusal işkenceden ziyade fiziksel acıya odaklanmak için tırnaklarımı bacaklarıma geçirdim.

Tam olarak beklediğimi yaptı.

Asla unutamayacağım sözleri fısıldarken Chase’in sesi alçak ve pişmanlık doluydu. “Bu bir hataydı.”

Nefesimi tuttum.

“Bilmiyorum, Ari. Belki her şey farklı olsaydı ben... biz...”

Başa çıkabileceğim tek şey buydu çünkü bir şeyler farklı olabilirdi. Bir şeyler farklı *olacaktı*... öyle olmasını isteseydi.

Ancak günün sonunda gerçekler ortadaydı.

Chase bana değer veriyordu ama kardeşimle olan arkadaşlığına daha fazla değer veriyordu.

Bu sorun değildi.

Yıllardır bildiğim bir şeydi. Önümüzdeki yıllarda da bilmeye devam edecektim.

Umarım acısı, umudu kadar uzun sürmezdi.

Ayağa kalkarken kendimi gülümsemeye zorladım.

“Bu gece ailemle eve döneceğim.”

Saniyesinde ayağa fırladı. “Hayır...”

“Gitmem gerek, Chase,” diye sözünü kestim. “Ben iyiyim. Sadece...” *Senin yakınında kalamam.* “Gitmem gerek.” *Bundan sonra seninle nasıl karşı karşıya gelebileceğimi çözmeliyim.*

“Peki, tamam,” dedi sessizce çenesini göğsüne indirerek. “Mason neden gittiğini sorduğunda ona ne diyeceksin?”

Göğsümü yakan öfke kıvılcımını bastırdım. “Bilmiyorum, zaten dün gecedен sonra gittiğimi görmekten mutlu olacağına eminim.”

Merdivenlerden inmeye başladığımda ikimiz de sözlerimin doğru olmadığını biliyorduk. Kardeşim üzülecek, hatta kızacaktı ancak Chase koridorun hemen ucundayken o evde bir gün daha kalmam mümkün değildi.

Verandanın ucuna geldiğimde Chase’in sözleri bana ulaşsa bile istediği kadar teskin edici değildi.

“Seni kaybetmek istemiyorum. Şu anda öyle hissetmiyor olabilirsin ama benim için çok şey ifade ediyorsun, Ari...”

“Tabii,” diyerek nefes alırken zihnim geri planda fısıldıyordu. *Yeterli değil.*

O gecenin ilerleyen saatlerinde babamın kamyonetine binmek için yolun karşısına geçtiğimde bir blok aşağıdan gelen farlar dikkatimi çekip beni kör etti. Gözlerimi korumak ve daha iyi görebilmek için elimi kaldırdığımda ışıklar söndü, bir kez daha karanlıktan başka bir şey kalmadı.

Arka koltuğa geçip gözlerimi kapattım. Avix’e gittiğimizde hiçbir şeyin yaşanmamış gibi olmasını umuyordum.

BÖLÜM 11

Arianna

“Neredesin, kızım!”

İç çekmemek için kendimi tutarak kalemimin parmaklarımın arasından düşmesine izin verdim, bu duraksamayı bedenimi esnetmek için kullandım. Beni darlayan Cam’e cevap verme zahmetine girmedim, birazdan odama damlayacağını biliyordum ve tam olarak bunu yaptı.

“Selam!” Kendini yatağıma atıp bana bakabilmek için yüzüstü döndü, yüzündeki sırıtış çok şey söylüyordu.

Omuzlarıma bir huzursuzluk çöktü ancak bunu saklamakta gerçekten ustalaşmış olmalıydım, artık fark etmiyormuş gibi görünüyordu.

Cam kaşlarını oynattı. “Dışarı çıkıyoruz.”

Kendimi kıkırdamaya zorlayarak kalemimi bir kez daha elim aldım. “Bu gece olmaz. Ders çalışmam lazım.”

Yastığımı alıp dramatik bir şekilde hırladı.

“Ari, *hadi* ama. Dönem başlayalı üç hafta oldu ve sen hâlâ benimle dışarı çıkmadın. Derslerini aksatmak istememeni anlıyorum ama lanet olsun, birlikte çılgınca eğlenmemiz gerekirken sen beni sürekli ekiyorsun. Beni ayyaş gibi gösteriyorsun.”

Kaşımı kaldırdım.

“Biliyor musun?” dedi öfkeyle. “Trenin son vagonu gibiyim.

Nereye gitsek ben ve üç erkek, bu berbat bir şey! Bunu biraz dengelemek için yanımda başka bir vajinaya ihtiyacım var.”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken başımı salladım. “Gerçekten aptalsın.”

“Beni seviyorsun.”

“Gelmiyorum.”

“Lütfen.”

“Cameron, gelemem. Bir sürü ödevim var.” Yalan sayılmazdı, tabii bundan fazlası olduğunu biliyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra iç çekerek yerinden kalktı. Şifoniyere doğru yürüyüp parmaklarını ucuz ahşabın üstünü kaplayan fotoğraflarda gezdirdi, çocukların ikimizi kucakladığı fotoğrafı eline aldı. Şampiyonluk maçındaki büyük galibiyetlerinden hemen sonraydı, üstlerinde hâlâ üniformaları varken kollarında uzanmış haldeydik ve kameraya gülümsüyorduk.

Bu fotoğrafı birçok kez çekmeceye tıkmaya yeltenmiş, bir türlü cesaret edememiştim.

“Sezonun ilk lig maçı bu hafta, biliyorsun.”

“Evet.” Bakışlarından kaçınarak boğazımdaki yanmayı geçiştirmek için yutkundum. Elbette biliyordum.

Yanımda getireceğimi bildiğim için aylar önce duvar takvimime yazmış, hatta mavi ve altın renkli kalemlerle daire içine almıştım.

Cam bakmadan fotoğrafı yerine bıraktı, zaten bildiğim şeyi bana nazikçe hatırlattı. “Gitmezsen Mason’ın kalbi kırılır.”

Yazlıktan ayrıldığım gün Cam de benimle gelmişti, bir şeylerden şüphelendiğini bildiğim halde içimi dökmek için bir hafta sonra kampüse gideceğimiz zamana kadar beklemiştim. Ona her şeyi anlatmıştım. Beklediğim gibi öfkelenmiş, ardından ağlamıştı.

Ondan saklamak gibi bir niyetim yoktu, sadece içsel sorunlarımın küçük grubumuzda başka bir bölünmeye neden olmasını istememiştim. Chase’i öfkesinin hedefi olmaktan çıkarmak için

neredeyse iki kilo naneli çikolatalı dondurma ve altı bira gerekmişti. En sonunda durumun tam olarak ne olduğunu anlamıştı, duygusal patlama yaşadığımız bir gece bizi geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklemişti.

Kimsenin hatası değildi, kimse yanlış bir şey yapmamıştı. Olan olmuştu ve bitmişti.

Okulun başlamasından iki hafta önce Avix'e gelmiştik, bu süre zarfında en iyi arkadaşım olmanın tüm ihtişamıyla kıcıma yapışmıştı. Eşyalarımızı yavaşça yerleştirerek bir yıl boyunca evimiz olacak bu yeri dekore etmiş, çevreyi tanımak için yürüyüşlere ıkmiştik.

Sinemaya gitmiş, yurdun birinci katındaki kızlarla takılmıştık. Öğle yemeklerine ıkmiş, kahve molaları vermiştik. Aklına gelen her şekilde beni meşgul etmeye çalışmıştı. En önemlisi de işe yaramıştı ama odamda yalnız kalır kalmaz acı, sinsi bir şekilde geri dönmüştü. Bunu o da biliyordu, bu nedenle buraya taşındığımız günden derslerin başlayacağı günün gecesine kadar odada tek bir gün bile geçirmemiştik.

O gece aynı zamanda çocukların bir dakika bile olsa boş vakit geçirmelerine izin verilen ilk geceydi.

Gidip evlerini görmemizi, arkadaşlarıyla tanışmamızı istemişlerdi.

Cam çok heyecanlı olmasına rağmen ben tam tersiydim. Üzerime bir korku çökmüş, kendimi kapana kısılmış hissetmiştim.

En iyi arkadaşım geri çevirmeye kalktığında buna izin vermemiş, gitmesi için onu yüreklendirmiştim. Ne de olsa onlarla takılmayalı on yedi gün olmuştu, sahildeki o son günden beri görüşmemiştik.

Mase geceleri arıyor, Brady hayatıma dahil olmaya çalışıyordu. Chase ise arka planda oyalanmaktan fazlasını yapmıyordu ve bunun için minnettardım.

Cam o gece onları görmeye gitmişti. Bunu yapmasını istemediğim halde bensiz gittiği için kardeşime yalan söylediğini

biliyordum. Yapmak zorundaydı, yoksa Mason bir saat içinde kapıma dayanırdı.

Bunlar yaşandığında ayın ortasıındaydık, şimdi ağustos neredeyse bitmek üzereydi.

Cam'in sabrı gayet anlaşılır bir şekilde tükeniyordu. Buraya en iyi arkadaşım ile hayatımı yaşamaya gelmişim ancak o, üzüntü içinde boğulduğum döngüden beni çıkarmaya çalışırken her şeyi yalnız yapmak zorunda kalmıştı.

Dışarı çıkmak istemediğimden değildi, aslında istiyordum ve sayamayacağım kadar çok kez kendimle konuşsam da cesaretimi bir türlü toplayamıyordum. Sinir bozucu bir şekilde onu görme düşüncesini midem kaldırmıyordu, yakınlarda olmayacağını varsaymak saflık olurdu. Muhtemelen her zaman olduğu gibi etrafında bir grup kızla birlikte orada olacaktı.

Kalbim bunu kaldıramazdı.

Ben kaldıramazdım, henüz olmazdı.

Cam kafamı dağıtmak için dışarı çıkmam gerektiğini söylüyordu ama o *sürekli* etrafımdayken bunu nasıl yapabilirdim?

Onlar antrenman yaparken tribünde ders çalışma geleneğimizi sürdürmek için kendimi zorlamak yeterince eziyetliydi. Fakat biraz normal davranmam gerekiyordu, yoksa kardeşim çıldırıp cevaplar istemeye başlardı. Olaylara normal bir seviyede nasıl yaklaşılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, her şeyin içine bir anda atlıyordu. Bu da ihtiyacım olan son şeydi. Bu yüzden haftada birkaç gün çocuklar aşağıda sıcağın altında çalışırken, Cam ile ben ödev yapmak için kışımızı stadyum koltuklarına götürüyorduk. Bu gelenek onların dikkatli gözleri altında 'güvende' kalmamızın bir yolu olarak başlamış, onların dört gözle beklediği bir şeye dönüşmüştü. Yaptıkları her sağlam hücumda veya denedikleri yeni bir taktikte sırtarak dönüp bize bakar, bizden de aynı şekilde karşılık alırlardı.

Orada pek ödev yapmazdık.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı süslerken midemdeki bulma onu alıp götürdüğü için kendime öfkelen dim.

Üzgün olmaktan çok sıkılmışım.

Geleneği üniversitede sürdürmenin iyi bir yanı varsa erkeklerin antrenman sonunda soyunma odasına gitmek zorunda olmalarıydı. Lisedeyken günün sonunda çantalarını eve getirdikleri için sahadan arabaya kadar birlikte olurduk. Burada onlarla yüz yüze gelmek zorunda kalmadan sınışıabiliyordum, böylece Chase'in utanç verici bir şey yapmama neden olacak garip bakışlarına maruz kalma ihtimalini ortadan kaldırıyordum.

Elli metre uzağımda olduğu günler haricinde, buraya geldiğimizden beri Chase'i sadece bir kez görmüştüm. Pazar günleri birlikte yemeye zorunluğu olduğumuz akşam yemeğimizdeydi. Ailelerimiz bizi stüdyo tarzı lüks yurtlara yerleştirmeyi kabul ettiğinde koşul olarak bunu öne sürmüşlerdi.

Okulun ilk haftasıydı, onun mesafeli gözlerinin verdiği acıya katlanamadığım için karnımın ağrıdığına dair yalan söylemiş ve gecenin geri kalanı boyunca kendimi odama kilitlemişim. Brady'nin kapıma geleceğini düşünmüştüm çünkü içeri girdikten bir dakika sonra bana *Brady Gözü* dediğimiz, *bir şey biliyorum ama henüz ne olduğunu söylemeyeceğim* diyen bakışını atmıştı. *Tanrı onun kalbini korusun.*

Ertesi hafta çalışma grubumun saatlerde esneklik yapmadığını, bunu kaçıramayacağımı söylemişim. Çalışma grubunda bile değildim, tabii o zamandan beri bir tane arıyordum.

İşleri berbat etmememin nedeni büyük ihtimalle yokluğum konusunda akıllıca davranmamdı. Diğerlerinin sınıfta olduğunu bildiğim zamanları bulup kardeşimle öğle yemeği veya ödev seansları için buluşuyordum. Brady ile arkadaşlığımı da aynı şekilde ilerletiyordum. Bazı günler biriyle kafede buluşuyordum ya da derslerimiz arasındaki küçük molalarda sınıflarımızın önünde buluşup sohbet ediyorduk.

Asla bir kerede birden fazlasıyla görüşmemeye dikkat ediyordum, yoksa üçgenlerinin bir köşesinin eksik olduğunu fark etmelerine yol açabilirdi. Buna izin veremezdim, henüz olmazdı.

Birine yetemeyeceğini fark etmek zordu, daha zor kısmıysa bağlı olduğum herkesin ona da bağlı olmasıydı.

Artık her gün olmasa bile bazı geceler hâlâ sessizce ağlayarak uyuyordum. Başından beri hiçbir zaman bana ait olmamış biri için ağlamanın mantıksız, hatta dramatik olduğunu biliyordum. Kulağa ne kadar klişe gelse de kalbim o bir zamanlar benimmiş gibi ağrıyordu.

Belki beni asıl zorlayan şey, o gece üzerimize vuran dalgaların sadece ayaklarımın altındaki kumu götürmekle kalmadığı gerçeğiydi. Bir gün sahip olacağımı düşündüğüm her şey denize sürüklenmişti.

İkinci evim benden belkilerimi, umutlarımı ve bekâretimi almıştı.

Geleceği düşündüğümde kardeşimin en yakın arkadaşıyla birlikte olabilme ihtimalimiz hep vardı. Kafamda aynı görüntülerle geçirdiğim uzun yıllardan sonra başka bir şeyi nasıl hayal edeceğimi bile bilmiyordum. Sinir bozucu olduğu kadar acı vericiydi.

Peki bizim çocukların üniversitenin sporcuları olarak oynayacakları ilk maçlarını kaçırmak?

Asla yapamazdım.

Cameron'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Orada olacağım."

Tırnaklarını incelerken başıyla onayladı, sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı. "Bazı geceler seni duyuyorum, biliyorsun." Gözlerini benimkilere çevirdi. "Sandığın kadar sessiz değilsin."

Uzun, sakinleştiren bir nefes aldım. "İyiyim, Cam. Yemin ederim."

"Denememe izin vermezsen atlatman için sana yardım edemem."

"Biliyorum." Başka tarafa baktım. "Ama bu benim meselem, bunu kendi başıma aşmam gerekiyor. Tek yolu bu."

"Daha çok çabalayacağına söz verir misin?" diye fısıldadı.

Dudaklarım kıvrılırken elimi kaldırdım, en iyi arkadaşım hızlı bir sarılma için yanıma geldi.

“Söz veriyorum.”

“Peki.” Geri çekilmeden önce bir kez daha sıkıca sarılıp karpıya yöneldi. “Ben hazırlanmaya gidiyorum. Fikrini değiştirirsen yirmi dakika içinde çıkacağım.”

Başımınla onaylarken Cameron’ı bir kez daha takdir ettim. Evde kalmamın ödevle bir ilgisi olmadığını bilmesine rağmen buna göz yumuyordu çünkü buna ihtiyacım olduğunu anlıyordu.

Daha çok çabalamak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Kendimden bıkmıştım, beni tüketen bu boşluktan kurtulmaya hazırdım. Ancak konuşmamıza rağmen sonraki günlerde onun her davetini pas geçmeye devam ettim. Nihayet bir sonraki hafta sonu maç gecesi geldiğinde sinirlerim çok bozuktur.

Her tarafım kaskatıydı ve farkına varmadan öyle çok gerilmiştim ki, omuzlarımdaki ağrı kemiklerime işlemişti. Gitmeye hazırdım, maalesef hemen bitmesine de hazırdım.

“Acele et, sürtük!” Yurt odamızın girişinde volta atarak bağırdım.

Derin bir nefes alırken ellerimi gerginlikle ovuşturup duruyordum, Cam’in kapısı açıldığında hızla yana indirdim.

“Sakin ol, kaltak. Hazırım.”

Koridorda yürüdüğü sırada gülümsemekten kendimi alamadım.

“Yaa, çok şirin görünüyorsun!”

Chase ile Brady’nin forma numaralarını *eyeliner* ile yanaklarına yazmıştı, Mason’ın numarası kalın, parlak mavi renklerle beyaz tişörtünde yazılıydı. Meşhur düşük belli dar kot şortunu ve ipleri bacakları boyunca uzanan altın rengi sandaletlerini giymişti. İri bukleli sarı saçlarını tepeden toplamıştı. Çok güzeldi.

“Bekle bekle!” Dönüp arkasına yazılı dört rakamını gösterdi. Omzunun üzerinden bana baktı. “Trey’i de temsil etmeliydim.”

Birlikte gülerken o kapının arkasında asılı uzun aynaya döndü. Kapıyı çekip açtığımda gözlerini devirdi.

“İyi düşünmüşsün. Hadi gidelim.” Onu koridora ittim, asansöre doğru ilerledik.

Asansörün içinde Cam beni inceledi. “Mason’ın antrenman formasını falan giyebilirdin.”

Asansörün standart gri renk kapısındaki yansımasına kaşlarımı çattım. “Avix futbol takım tişörtünü giydim.”

“Evet, eşofman ve köpek gezdirirken giydiğin eski *Ugg*’larınla birlikte.”

“Başlama yine.”

At kuyruğunu sıkılaştırdı. “Sanırım daha sonra bizimle partiye gelmeyeceksin.”

“Hayır.”

Kelimenin tam anlamıyla hırlayarak dönüp bana baktı. “Yemin ederim, Arianna Johnson...”

Kapı açılınca onu susturdum ama bana el hareketi çekti.

“Beni susturma, kendine gel ve dışarı çık!” diye tıslarken suratı da omuzları gibi düştü. “Chase oradaysa ne olmuş? Aman ne büyük mesele!”

Panikle etrafıma baktım, ortak alana yürüdüğümüz sırada meraklı bakışlarla karşılaştık. “Cameron, dur.”

Gözlerinde şimşek çaktı. “Bu dedikoducu sürtükleri siktir et. Çok da umurumda.”

Öne atlayıp karşısına dikildim. “*Benim* umurumda, tamam mı? İnsanların özel hayatımı bilmesine gerek yok!”

“Neymiş senin özel hayatın? Çünkü gördüğüm kadarıyla bir hayatın yok!”

“Bir dakika durup düşünür müsün? Gerçekten yılın ilk futbol maçından sonra futbolcuların yurdunda kızların kendilerini Chase’in, yani bir futbolcunun üzerine atmalarını izlemek istediğimi mi düşünüyorsun?” Kaşlarım havalandı.

Bakışlarını aşağı çevirdi.

“Kardeşimi ve arkadaşlarımı izlemeye gitmek istiyorum, hepsi bu. Ya birlikte oturacak başka birini bul ya da bunu aş.”

“Her neyse.” Dudaklarını büzdü, bir süre beni inceledikten

sonra yanımdan geçip gitti. “Ama bilgin olsun, dışarı çıkman için ısrar etmekten vazgeçmeyeceğim. Bu yüzden *sen bunu aş.*”

Yüzümde bir sırıtış belirdi. Pembe dudaklarında kocaman, sahte bir gülümsemeyle benim için açtığı kapıdan geçtim.

Ancak kapıdan geçip stadyumdaki yerlerimizi aldığımızda Cameron’a döndüm.

“Bilgin olsun, ısrar etmekten vazgeçmeni istemiyorum.”

Bana ters ters baktı ama gözleri buğulanmıştı, başını sallayarak elimi sıkmak için uzandı. “Sadece... senin için endişeleniyorum, anlıyor musun?”

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim. “Biliyorum.”

Burnunu çekip duruşunu dikleştirdi. “Tamam, sence şuradaki adamları bize bira ısmarlamaları için ikna edebilir miyiz?”

Gülüşerek önümüze döndük.

Yirmi dakika sonra kalabalık kükrüyordu, stadyum mavi ve altın sarısı renklerle doluydu.

Görünüşe göre öğrencilerin yarısı bu gece sezonun açılış maçını izlemeye gelmişti.

Etrafımıza bakıp ailelerimizin burada olmadığını bilmek buruk bir histi, çocukların daha önce deneyimlemediği bir şeydi. Küçükken ebeveynlerimizden en az birinin olmadığı tek bir maç bile yoktu, yüzde doksan beşinde ikisi de orada olurdu. Şanslı çocuklardık.

Her zaman yanımızda olmuşlardı. Biz kampüse gelmek için ayrıldığımızda son dört yıldır planlayıp para biriktirdikleri Avrupa seyahatine çıkmışlardı. Brady’nin babası izin alır almaz harekete geçmişlerdi. Annemle babam, Kenra’nın iyi olduğunu öğrendikten sonra oradan ayrılmışlardı ancak şu anda her nerederse bir televizyon veya bilgisayarın başına toplanmış izlediklerine hiç şüphem yoktu.

Oyunun ilk hamlesi elli metrelik çılgın bir pastı. Topun çizdiği mükemmel spirali takip ederken hayranlıkla ürpermiş, Avix’in

ara açıkta* bekleyen oyuncusunun ellerine zahmetsizce düştüğünde tamamen coşmuştuk. Bu andan itibaren maç daha heyecan vericiydi.

Heyecanlı bir atmosfer vardı, kalabalık tutkuluydu ve takım bu coşkudan besleniyordu.

Biraz normallik tam ihtiyacım olan şeydi. Maç akşamları her zaman favorim olmuştu.

Stadyum ışıkları altında ayağa fırlamış, bağırarak tezahürat yaparken zaman uçup gidiyordu.

Brady tam bir canavar olduğu için maçın büyük kısmında oyunda kalabilecek kadar şanslıydı. Chase ile Mason çoğunlukla üçüncü ve dördüncü çeyrekte oynadılar. Chase topa dokunamadı ancak bazı iyi bloklar yaptı. Mason pas atma becerisini gösteremese bile topu arka oyuncuya geçirme konusunda iyi hamleler başardı, ayak hareketleri çok daha iyiydi.

Kardeşim her zaman ayakları üzerinde kayıyormuş gibi görünürdü, bugün çimde geçirdiği birkaç dakikadan sonra gittikçe daha iyi olduğu ortadaydı.

Süre dolmak üzereydi, başlangıç kadrosundaki oyuncular** sahaya dönmüştü. Neredeyse tüm stadyum ayağa kalkmış, hangi hamlenin oynanacağını bekliyordu.

Oyun kurucu taşıması*** yapılacaktı. On dokuz numaralı formayı giyen adam, onu düşürmekle tehdit eden bir köşe oyuncusunu çalım atarak geçti ve ikinci savunma oyuncusunun omuzluklarından kaçtı. Kalabalık kendinden geçmişti. Oyun kurucunun, savunma takımını arka sahaya süren kararlı Köpekbalıkları'nın

* Amerikan futbolunda hücum hattının dışında, savunma hattının önünde ancak genel hattın dışında yer alan pozisyonudur. Genellikle pas oyunların hedef alınan hızlı ve çevik oyuncularından oluşur. (e.n.)

** "Starters" Amerikan futbolunda maçın başlangıcında sahaya çıkan ve oyunun büyük bir kısmında sahada kalan, genellikle takımın en iyi oyuncularından oluşan ekip. (e.n.)

*** "Quarterback keeper" Amerikan futbolunda oyun kurucunun pas vermeden tek başına koşup savunma hattını geçmeye çalıştığı bir taktiktir. Sürpriz unsur olarak kullanılır. (e.n.)

üzerinden atlayışını izlemek için ayak parmaklarımın ucunda yükselirken tüm vücudum heyecanla ürperdi.

Oyun kurucu dördüncü golü atıp kutlama için ayağa fırladığı anda düdük çaldı. Avix Üniversitesi maçın son beş saniyesinde bir sayı öne geçerek galibiyeti almıştı.

Cam ile ben kalabalığın geri kalanıyla birlikte sarılmalar ve tezahüratlar eşliğinde zıplayıp durduk.

Gözlerim dolarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu Mason, Brady ve Chase'in asla unutamayacağı bir gündü. Ben de asla unutamayacaktım. Buraya gelmek için çok çalışmışlardı, üçüyle de gurur duyuyordum. Sahada daha fazla süre kazanmaları için sabırsızlanıyordum.

Cam cıyaklayarak beni kalabalığın arasından yanına çekti. "Bu harikaydı, Ari!" Sarhoş bir şekilde şarkılar söyleyen bir grup erkek yanımdan geçerken hepsine beşlik çaktı. Gülerek bana döndü, bronz teni heyecandan kızarmıştı. "Benimle bekleyip onları tebrik etmelisin!"

"Peki." Gülümsedim, başımı biraz fazla istekli salladığımı ben bile fark etmiştim.

Kolumu sıktı. "Halledersin, kardeşim."

"Evet," diyerek derin bir nefes aldım.

Belki.

Takım tek sıra halinde stadyum tünellerinden geçmeye başlarken dek güzel bir kırk dakika geçmişti, taraftarlar bir kez daha tezahüratlarla ortalığı inletti. Bizim çocuklar sahaya girdikleri sırada fark edemedikleri çılgınlığa bakarken daha geniş gülümseyemezlerdi. Kalabalığın gürültüsü ve yarı çıplak kızlara rağmen ışık direklerinin dibine tünediğimiz yeri fark edip doğrudan yanıma geldiler.

Gülümsememe engel olamıyordum. Kendimi beton direktan ayırarak kollarımı son sürat bana doğru gelen Brady'nin boynuna doladım. Beni kaldırıp döndürürken gülüşünü boynumda hissediyordum.

“Hoşuna gitti mi, Ari bebeğim?” diye bağırıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Cameron’a geçti.

Kardeşim gülerek beni kollarına alıp salladı. “Bunun nasıl bir his olduğunu sana anlatamam bile.”

Geri çekilerek Mason’ın gülümseyen yüzüne baktım. Yedi yaşımızdayken çocuk futboluna başladığı günden beri bunu konuşuyorduk. Bu ikizim için büyük bir şeyin başlangıcıydı, bu yüzden gözyaşlarıma hâkim olamıyordum.

“Kes şunu.” Gülerek beni hafifçe itti. “Tanrım, tıpkı annem gibisin. Ağlak bebek,” diye takıldı.

Hıçkırıklarımın arasında güldüm. “Evet, şey. Sizinle gurur duyuyorum, çocuklar.”

Mason’ın yüzü yumuşadı, duygularını bilmem için söylemesine gerek yoktu. Avix’te benimle birlikte olmak onun için dünyalara bedeldi. Otoriter huysuzun tekiydi ama benim gibi kardeşimin de ailesinin, sevdiklerinin yanında olmasına ihtiyacı vardı. O da tek başınayken en fazla benim olduğum kadar iyiydi. Kendime acıma döneminden çıkmamın bu kadar uzun sürmesinin sebebi muhtemelen buydu, onların varlığıyla kendimi rahatlatmak yerine ailemi ve arkadaşlarımı kendimden uzaklaştırmıştım. Keşke yanımda olmalarına izin verebilseydim.

İstesem yanımda olurlardı ancak ailemin arasında bölünme istemiyordum. Bununla tek başıma başa çıkacaktım, böylece yaşadıklarımla birlikte gelen boşluğu hissetmek zorunda kalmayacaklardı.

Tereddütlü bir el dikkatimi çekmek için belime dokundu. Omzumun üzerinden bakıp yosun yeşili gözlerle karşılaştığımda nefesim kesildi.

Chase.

Hafif gülümsemesi temkinli ve kalp kırıcıydı.

Omuzlarım düştü, kardeşimin kollarından uzaklaşıp ona döndüm.

Diğerlerine yaptığım gibi ona da sarılmak için kendimi zorladığımda rahat bir nefes aldı.

İçine çektiği ağır nefes kaburgalarımı sıkıştırdı, beni ele vermekle tehdit eden duygularımı yuttum. “Bu gece harikaydın, Chase,” diye fısıldadım. “Senin adına çok mutluyum.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp bir an önce beni bırakmasını umdum çünkü ben yapabileceğimden emin değildim.

Kolları kolaylıkla bedenimden ayrıldı.

Neden ayrılmasındı ki zaten?

Chase geri çekilirken boğazını temizledi, belli belirsiz gülümsüyordu. Kirpiklerinin ardında gizli bir özür vardı, bundan nefret ediyordum. Özür dilemesini, suçluluk duymasını veya pişmanlıkla ilgili herhangi bir şey hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden af ve anlayış için sessiz yalvarışlarını fark etmemiş gibi davranmak adına elimden geleni yaptım.

“Nasıl bir histi?” diye sordum ruhum karmaşık duygularla çalkalanırken. Tam bu an için kafamda hazırladığım acınası kız konuşmasını engellemeye çalışıyordum.

Tanrım, her şey ne kadar farklı ilerlemişti.

Hayallerimde koltukta birlikte uzanıyorduk. Ellerini saçlarımda gezdirirken hafızasından asla silinmeyecek geceyi, üniversitedeki ilk maçını fısıldayarak bana anlatıyordu.

Benim asla bir parçası olamayacağım bir anıydı çünkü bu gece başını koyacağı yastık benimki değildi.

Neden böyleydin ben?

“Rüya gibi,” dedi Chase. Bakışlarındaki ışıltı benim gözlerimi sızlatmıştı. “Çok çılgıncaydı. O adamlar devasaydı.”

Brady’nin sırtına atladığında, “Bana Brady’lerle dolu bir takım gibi göründüklerini mi söylüyorsun?” diye güldü Cam.

Mason sırtarak etrafına bakındı. “Sanırım herkes yola çıkmaya hazırlanıyor.” Bana dönüp eşofmanımı görünce gülümsemesi yerini çatık kaşlara bıraktı. “Yine gelmiyorsun.” Ses tonu suçlayıcıydı.

Omuz silkip ondan başka her yere baktım. “Bu gece gelmiyorum.”

Kardeşim ona bakmamı bekledi, ardından gözlerini Cam’le sohbet etmekte olan Chase’e dikti.

Göz temasımızı kesmedim ancak ona hiçbir şey söylemedim. Bir süre sonra sinirli bir nefes verdi. “Seni geri götüreyim.”

“Bizim yurt grup olarak geldi, sol kapıdalar. Benim de oraya gitmem lazım, on dakika içinde çıkacaklar.”

Gözlerini kıstı. “Tamam, eve gittiğinde bana mesaj at. Unutursan kapına dayanırım.”

“Unutmam.” Dudaklarım seğirirken bir kez daha diğerlerine baktım. “Bu gece iyi iş çıkardınız, çocuklar. Görüşürüz...”

“Yarın.” Brady bana delici bir bakış attı. “Akşam yemeğinde.”

“Doğru,” diyerek başımla onayladım. “Hoşça kalın.”

Aceleyle uzaklaştım, söz verdiğim gibi yurt grubuna katıldım. Yol boyunca zihnimle mücadele verdim.

Bir yandan yarın sabah uyandığımda her şeyin normale dönmesini dileyerek kendime küfrediyor, diğer yandan yarın akşam yemeğinde onlara katılamayacağımı söylediğimde kardeşimin inanacağı sağlam bir mazeret bulabilmek için sessizce dua ediyordum. *Yine.*

Kendimi yatağıma attım, ben odamda yalnızken arkadaşlarımdan tekrarı olmayan bir dönüm noktasını kutladığını düşündüm ve Cam’e verdiğim sözü kendime hatırlattım.

Ailelerimizin o yazlığı bize verme nedenini, aynı üniversiteye girebilmek için gösterdiğimiz çabayı hatırladım.

Duygularım tüm bunları yok etmemeliydi.

Bu yüzden sineye çekip ayağa kalkacak, ardından dışarı çıkacaktım.

Buna yarınki yemekten *sonra* başlayacaktım.

BÖLÜM 12

Arianna

Sonraki hafta bulanık bir şekilde geçmiş, farkına bile varmadan bir kez daha hafta sonu gelmişti. Ancak bu sefer Cam ve ısrarları için hazırlıklıydım.

Ön kapının çarpmasıyla banyodan aceleyle çıkarken ayağım kaydı, yere düşmemek için tam zamanında elimi uzattım. Tekrar doğrulduğumda gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bornozumun belindeki kuşağı sıkılaştırdım. Cam aldıklarını aceleyle buzdolabına tıktırırken rahat hareketlerle oturma odasına girip kendimi koltuğa bıraktım.

“Selam!” Cam içeri girdiğimi duyunca seslendi. “Kampüsteki küçük markete girdim, milyonlarca dolar ödedim ama kahvaltılık bir şeyler aldım. Yarın bütün gün kanepede kamp kurup *brunch* yaparız diye düşündüm.”

Cevap vermemi beklemedi, bana tek bir bakış atmadan yanımdan geçerek aceleyle yatak odasına gitti. Dolabının kapısı çerçeveye çarptı, askıların tıkırtısını dinlerken dizimi salladım. Bir dakika sonra sutyeni ve iç çamaşırıyla banyoya ilerledi, mercan rengi elbisesini başından geçirmek için elbiseyi çekiştirirken esnek kumaş mırıltılarını boğuyordu.

Gece dışarı çıkmadan önce eve geleceğini biliyordum, akşamki maçtan sonra bana söylemişti. Bu sefer çocukları tebrik

etmek için beklememeye karar vermiştim. Bunun yerine gruptan mesaj atmayı tercih etmiş, Cam takılmak için sınıftan birkaç arkadaş bulurken ben yine yurttaki kızlarla geri dönmüştüm.

Cam birkaç saniye sonra odasından çıkarak yanıma oturdu, ayaklarına platform topuklu altın rengi ayakkabılarını geçirdi. “Bu akşam Trey’le buluşup *Screwed Over Rocks*’ta bir şeyler içeceğiz, eğlenceli olacak...” Üstü kapalı imasına rağmen bana bakmadı.

“Öyle olacağına eminim. Onunla her zaman iyi vakit geçiriyor gibisin.”

“Evet.” Sol ayakkabısını giydi. “Sanırım takım, evde küçük bir parti veriyor ancak Trey’in canı gitmek istemedi, bu yüzden...”

Sırtışıma bastırdım. “Evet, Mason birkaç dakika önce bana mesaj atıp haber verdi.”

“Ah.” Cam ayağa kalktı, ayaklarını yere vurarak kapıya gidişinden sinirlendiği belliydi.

Biraz endişelenmiştim ama arkadaşım beni hayal kırıklığına uğratmazdı, hiç uğratmamıştı. Asla uğratmayacaktı.

Eli kapı tokmağını kavrarken duraksadı, omuzları düşmüştü. “Sen de gelebilirsin, Ari. Chase orada olmayacak.”

Sonunda bana bakmak için döndü, üzgün gözleri benimkilerle buluştu. Ancak sadece yarım saniye sürdü, ardından hemen kaşlarını çatı. “Ne halt ediyorsun sen?”

Kahkahamı serbest bıraktım, minderlerin üzerine zıplarken bornozumu genişçe açtım.

Ellerini havaya kaldırdı.

“Dur bakalım, sen... sen ne yapıyorsun?” Makyajlı yüzüme, reklamlara layık buklelerime ve en son alışverişe gittiğimizde benim için seçtiği dar, dizlerimin üstünde biten koyu mor elbise bakıyordu.

“Ne mi yapıyorum?” Kanepenin kenarından atladım, yan tarafa koyduğum topuklu ayakkabıları ayaklarıma geçirirken gü-lümsedim. “En iyi arkadaşım la sarhoş olmaya gidiyorum.”

“Öyle mi?” diye fısıldadığında gözleri dolmuştu.

Sırf bu yüzden kendimi yumruklayabilirdim, onun yerine duygularımı bastırıp başımı salladım. “Kesinlikle öyle.”

Cameron tiz bir çılgınlıkla beni sıkıca sardı, ikimiz birden kanepeye düştük.

Tekrar ayağa kalktığımızda iç geçirip bilekliğiyle bana vurdu.

“Bunu bir daha asla yapma, Arianna Johnson. Denemeye bile kalkarsan seni mahvederim.” Ters bakışlarına rağmen gözleri akmayan yaşlarla dolu ve sesi kısıktı. “Beni korkutuyordun.”

“Biliyorum. Biliyorum, özür dilerim. Hâlâ kafamı toplamam gerekiyor ama şu anda biraz eğlenmeye daha çok ihtiyacım var.”

“Ben de sana bunu söylüyordum. Kafanı topla.”

Koluna girdim. “Bu konuda bana yardım edebilir misin, dostum?”

“Tabii ki!” Gülümseyerek beni çekiştirdi.

Böylece parti öncesi mutfakta birer *shot* attıktan sonra dışarı çıktık.

Screwed Over Rocks kampüsün birkaç blok yukarısında bulunan bir öğrenci barıydı, oryantasyonda bize söylediklerine göre alkol alma yaşı konusunda titiz davranıyorlardı. Ancak etrafa baktığımda sahte kimlikler söz konusuyken ‘sorma-söyleme’ kuralı uygulandığından oldukça emindim. Yani yasal olarak içki içmeye izniniz olduğunu gösteren bir kimlik gösterdiğiniz sürece içeri girmenize izin veriyorlardı.

Buraya ilk kez gelsem de tekrar gelmek isteyeceğimi şimdiden biliyordum.

Mekân oldukça geniş ve rahattı, dans pisti kare şeklindeki alanın tamamını kaplıyordu. Sağ ve sol duvarlar boyunca sıralanan masalar vardı, oturup keyif yapmak için olanak sağlıyordu veya bazılarına dikizleme fırsatı veriyordu.

Arka köşeye kadar uzanan kavisli bar tezgâhı boyunca sıralanmış tipik bar tabureleri vardı. Tepede asılı ışıklardan yumuşak

kırmızı ışıklar süzülüyor, altın ışıltılı siyah fayans zeminle çekici bir tezat oluşturunuyordu.

DJ, barın en uzak köşesinde izole edilmiş durumdaydı. Ses sistemi müziğin, barın her yerinde farklı şekillerde duyulmasını sağlıyordu. Dans pistinin ortasında daha şiddetli, masaların yanında hafif yumuşaklıkta, barın etrafında ise net ve doğaldı.

Cam boynunu uzattı, elimi tutmaya devam ederek öne doğru ilerledi. “Hadi gel! Orada!”

Yanına gittiğimizde Trey kocaman gülümseyip ne kadar güzel görüldüğümüzü söyledi ve hemen elimize birer *shot* tutuşturdu.

“Nedir bu?” diye sordum koyu renkli içkiye bakarak.

“Bu senin eğlence içkin, kızım. İhtiyacın olduğunu duydum.” İki limon dilimi uzattı.

Cameron’a ters bir bakış attığımda omuz silktilti. Kendi içkisini kafasına dikmek için beni beklemedi. Limonunu ısırdıktan sonra elinin tersiyle ağzını silip bana sırtıttı.

“İnkâr mı edeceksin, tatlı surat?” Cam başını eğmiş, sırtıyordu.

Kaşlarımı çatarak içkimi yuvarladım, bardağımı bar tezgâhına gürültüyle çarparken gülümsedim. “Hayır.” Limonumu ona fırlattığımda kahkaha attı, gözleri birlikte olmamızın verdiği heyecanla parlıyordu.

En iyi arkadaşımı seviyordum.

“Ben dans edeceğim!”

“İşte bu, kızım! Orada buluşuruz!” Cam bağırırken Trey yeni içkileri sipariş ediyordu.

Ayaklarım dans pistinin ortasına, müziğin en gürültülü olduğu yere bastığı anda heyecan beni ele geçirdi. Bir anda kendimi haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissettim.

Ciğerlerim açılmış, gittikçe artan bir kalabalığın ortasında olmama rağmen nefes alabiliyordum.

İki şarkı sonra Cam ve Trey ellerindeki içkilerle bana katıldı. İki *shot* daha attık.

Yaklaşık bir saat sonra kendimi çok iyi hissediyordum. Gülümsemem biraz tembelleşmiş, vücudum mükemmel derecede gevşemişti. Aklım etrafımda hissettiğim ritimden başka bir şeye odaklanmıyordu.

Kafamı çevirdiğimde Cam'ın sırtını Trey'e dayamış halde beni izlediğini gördüm.

Elimi uzatıp bileğini sıkıttığım anda üstüme atlayıp ellerini boynuma dolayarak beni güldürdü.

Mesajımı almıştı.

Teşekkürler, dostum.

“Seni seviyorum, sürtük!” Gereğinden yüksek bir sesle kulağıma bağırdı, gülüşerek birbirimizden ayrıldık.

Trey kolunu onun beline doladı ve bakışlarım Trey'in kolundan Cam'ın gözlerine kaydı.

Omuz silkip gülümsemesini bastırdı.

Ancak Trey fark etmişti, sırtışını serbest bıraktı. “Birer tane daha ister misiniz?” diye sordu.

“Olur, madem geldik hakkını verelim,” dedim omuz silkerek. “Bir de su lütfen.”

“Tamamdır.”

“Ben de onunla gideyim, hemen dönerim.” Cam bana öpücük attıktan sonra kalabalığın arasından sıyrıldı.

“Burada olacağım.”

Dans etmeye devam ettim. Müzik eşliğinde kalçamı sallıyor, müziğin bana sunduğu özgürlüğün her dakikasından keyif alıyordum.

Şarkı bitip DJ yeni bir parçaya geçtiğinde, “İşte bu!” diye aklımdan geçirdim. *Ariana Grande*'nin *Dangerous Woman** şarkısı çalarken bedenimin daha baştan çıkarıcı şekilde hareket etmesine izin verdim.

Şarkının iki dizesinden sonra biri arkamdan bana yaklaştı, beni tamamen örten geniş bir gölgesi vardı. Yeni dans partne-

* (İng.) “Tehlikeli Kadın.” (ç.n.)

rimin vücut sıcaklığı fazlasıyla belirgindi, daha da yaklaşmak yerine biraz uzağımda sallanmaya başladı. Sanki bir düğmeye basılmış gibi bir his veriyordu.

Kalp atışlarım hızlanıyor, vücudum ısınıyordu. Loş mekâna doğru sırtarak müzikle hareket etmeye devam ettim, şarkıya kendi kendime yavaşça eşlik ederken ellerimi kaburgalarımın üzerinde gezdiriyordum.

Güçlü eller benimkileri örtmek için havalandı. Vücuduma tam olarak dokunmuyordu, sadece göbek deliğimin hemen altına bastırmak için kendi elimin pozisyonunu kullanıp beni kendine yaklaştırdı.

Şarkının kışkırtıcı ritmi vücudumu ele geçirirken bunu yapmasına izin verdim. Parmakları benimkilerin üzerine uzandığında ellerimizi iç içe geçirdim.

Dans partnerimi test etmek niyetiyle kalçamı bir yöne sallarken omuzlarımı başka bir yöne döndürdüm, sırtımla S çizdim. Başım hareketlerimle uyumlu şekilde sallandı ve Tanrım, bana ayak uyduruyordu. Vücudumun her kıvrılışını, dönüşünü kendi hareketleriyle eşleştiriyordu. Bir kez bile duraklaması, geri çekilmesi veya kendini düzeltmesi gerekmemişti. Mükemmel bir uyum içindeydik.

Sarhoş ediciydi. Arındırıcıydı.

Tam ihtiyacım olan şeydi. Bastırdığım tüm duygularımı paramparça olmadan, ağlama krizlerine girmeden serbest bırakmanın yenileyici ve sağlıklı bir yoluydu.

Uyumlu bir şekilde ben çenemi biraz kaldırırken o da başını eğdi. Sıcak nefesi terden nemlenmiş enseme hafifçe okşuyordu. Buz ve ateşin buluşması gibiydi, nefesimi kesmişti. Duyduğu sesle göğsünün gururla kabardığına yemin edebilirdim.

Birleştirdiğimiz ellerimizi bedenimden çekip başımın üzerine kaldırdı, ellerini tenimden hiç ayırmıyordu. Kalçama ulaşana kadar parmaklarını yavaşça, çok yavaşça bedenimin kıvrımlarında gezdirdi. Havada kalmış ellerim ne yapacaklarını, onun ne istediğini bir şekilde biliyordu.

Ritimle uyumlu şekilde dans ederek aşığı inen parmak uçlarım yumuşak, kısa saçlarını buldu. Sağ elimi boynunda gezdirip oraya kenetledim, sol elimi aşığı kaydırarak güçlü parmak eklemlerinin üzerine kapattım.

Kalçamdaki eli buna karşılık seğıirirken, bedenim cevap olarak kendini ona bastırmaya karar verdi. Başım bir anda ağır bir yük haline gelmiş gibi geriye düştü.

Bir sonraki hamlemi sezmiş olmalıydı, sağ eli havaya kalkarak ona bakmamı yavaşça engelledi.

Yüzümü göremese bile bir şekilde somurttuğumu hissetmişti, kıkırdaması onu ele veriyordu. Derin, hırıltılı bir nefes alırken gözlerim kapandı.

Gülümsediğı nefes alışından, eğlendiğı dans edişinden belli oluyordu. Onun neşesi benim damarlarımda dolaşıyormuş gibiydi. Elini benimkinden ayırıp parmaklarını kaburgalarımda gezdirdiğinde merakı kalbinin atışına yansımış, benimkini doruğa çıkarmıştı.

Seni görmek istiyorum.

İstediğimi biliyordu, bu nedenle şarkı bitip yenisi başladığında ikimizin de hareket etmeyi bırakması şaşırtıcı değildi.

Onun tutuşundan uzaklaşırken ayak parmaklarımı ayakkabımın içinde kıvırdım. Bir saniye sonra dudaklarını kulağımın kenarına hafifçe bastırdığında olduğum yerde çakılıp kalmıştım.

“Artık arkanı dönebilirsin, güzelim,” dedi derin bir fısıltıyla. Yumuşak bir hava akımı tenimi sardı.

Dudağımı ısırıp arkama dönerken derin bir nefes aldım ama doğrudan yüzüne bakarak kendimi eğlenceden mahrum bırakmak istemiyordum. Bunun yerine bakışlarımı yavaşça indirdiğimde güçlü, kalın bir boyun, bronz bir ten ve sade gri bir tişörtün yakasıyla karşılaştım. Çenemi eğmeden bakışlarımı pozisyonumun izin verdiği ölçüde aşığı indirince sağ kolunun altına kazınmış bir dövmenin çizgilerini buldum.

Elini kaldırdığında kaslarının daha da belirginleşmesini hay-

ranlıkla izledim. Tekrar kıkırdadı, gözlerimi kapatıp geleceğini hissettiğim dokunuşa hazırlandım.

Güçlü, sert parmakları çenemin altına dokundu. Hiçbir şey söylemeden dikkatimi çekmek istercesine küçük bir hareketle dürtünce göz kapaklarım açıldı.

Çenesi sağlam, hatları kusursuzdu. Dudakları çarpık bir gülümsemeye kıvrılmıştı ancak kendini beğenmişlikle dolu değildi. Nazik ve çekiciydi.

Sanki tanıdık?

Göğsü derin bir nefesle yükselirken boştaki eli yanımda seğirdi, sonunda gözlerimi kaldırdım.

Metalik açık mavi bir bakışla karşılaştığımda nefesimi tuttum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Dudakları biraz daha kıvrılırken kendime geldim ve geniş gülümsememi serbest bıraktım.

Gülerek ellerini yana indirdi. “Merhaba, Juliet.”

“Noah.”

BÖLÜM 13

Arianna

“Bekle bir dakika!” Cam kahkahaları arasında boğuluyordu. “Onu eve götürmen için seni ikna ettikten sonra ne oldu?” Kaşları havalandı. “*“Bir saniye bekle, kızıl nehrimin tıpasını çıkarayım ama ben ortalığı mahvetmeden önce acele et,’ mi dedi?”*

Noah yumruğuna doğru güldü, ben de kıkırdarken etrafa su sıçratmamak için ellerimle ağzımı kapattım. Gülmekten gözlerim yaşarmıştı.

Trey sırıttı. “Hayır. Ben kondomu takana kadar bekledikten sonra bacaklarının arasına uzanıp o lanet şeyi çıkardı ve bu çok normal bir şeymiş gibi yere fırlattı.”

Ağzım açık kalmıştı. Cam şiddetli kahkahasıyla Trey’in kucağına su püskürttü ama Trey sadece gülümseyip omzuyla Cam’i dürttü.

“Tamam,” dedi Noah şakacı bir şekilde kaşlarını çatarak. “Bu gece bu kadar kanka muhabbeti yeter.” Gülümsemesinde en ufak bir yargılama belirtisi yoktu.

“Biraz da seninkileri dinleyelim mi?”

Noah’nın bakışları bana kaydığında gözleri parlıyordu. “Benimkileri mi?”

Suyumdan küçük bir yudum daha alırken başımla onayladım.

Alçak sesle kıkırdayıp dudaklarını yalasa da konuşan Trey oldu.

“Antrenman sahası, spor salonu, market ve belki bir iki benzin istasyonunun ayrıntılı bir tarifini istemiyorsanız muhtemelen eğlence için benimle takılmak istersiniz.” Noah’nın fırlattığı fistikten kaçınmak için gülerek başını yana çevirdi.

Noah’nın gülümsemesi hoşgörölüydü. Oturduğu yere daha da yerleşirken kolunu koltuğun arkasına attı.

“Evden çıkmayan tiplerdensin yani?” diye merakımı dile getirdim.

Noah gözlerini tekrar benimkilere çevirdi, gizli bir sırıtış kendini göstermeye çalışıyormuş gibiydi. “Değişir.”

“Neye göre?”

Gözlerini hafifçe kısmış, yüzündeki çizgilere bir gülümseme yerleşmişti. “Güne, duruma ve dışarı çıkma sebebime göre.”

“Onun bir büyükbaba olduğunu kastetmemiştim,” diye güldü Trey. “Amacına odaklı yaşayan şerefsizin teki, o kadar. Bu gece onu dışarı çıkarabildiğime şaşırdım.” Trey arkadaşına bakarak daha geniş sırttı. “Aslında şaşırmadım.”

Aralarındaki gizli bir şakaya güldüler, ben de gülümsedim. Sohbet ilerlerken masanın etrafına bakınarak gecenin rahatlığının tadını çıkardım.

Dans partnerimin sürprizinden sonra Noah ile ben peşlerine düştüğümüz Cam ve Trey’i barın yanında bulmuş, bir süre daha takılmak için hemen boş bir masa kapmıştık. Yaklaşık bir saattir burada oturuyor, Trey’in buraya gelmeden önce ilk yılını tamamladığı UCB*’de, üye olduğu kardeşlik derneğiyle yaşadığı komik derecedeki korkunç anılarını dinliyorduk. İkinci yılında Avix’e transfer olmuş, oyunun zirvesinde olmak istiyorsa futbolla kardeşliğin bir arada fazla yürümediğini çabucak öğrenmişti. Mase ve çocukların yaşadığı futbol takımı yurdunda da böyleydi.

Chase.

Onu düşününce midem altüst oldu, şişenin geri kalanını bardağıma doldurdum. Ağırlaşan bardağı yerine koyup gözlerimi

* Kaliforniya Üniversitesi. (ç.n.)

kaldırdığımda Noah'nın başını hafifçe eğmiş beni incelediğini gördüm.

Diliyle dudaklarını ıslatırken kaşları hafifçe çatılmıştı, garip bir şekilde yüzü daha yakışıklı bir hal almıştı. Şükürler olsun, Cameron konuşmaya başlayınca başka tarafa bakmak için bir bahane bulmuş oldum.

“Bittim ben.” Sarhoş bir gülümsemeyle bana döndü. “Ben yorulduğuma göre sen ölüyor olmalısın.”

Sırıttım ancak bakışlarımı bardağıma indirdim. Chase'le bağlantılı basit, istemsiz bir düşüncenin en keyifli anımda bile suratımı asmama neden olmasından nefret ediyordum.

Dürüst olmak gerekirse henüz yorgun değildim. Ayrıca yapmak istediğim son şey eve gidip saatlerce yatakta uzanmak, kontrol edemediğim şeyleri ve *unutmam* gereken bir adamı düşünmekti. Buna rağmen kabul etmeye hazır şekilde Cam'e döndüm ama Noah benden önce konuştu.

“Trey sana eşlik etsin, ben de Ari'nin az önce doldurduğu bardağı bitirdikten sonra yurda güvenli bir şekilde döneceğinden emin olayım, ne dersin?” Arkadaşıma gülümseyerek bardağıma hafifçe vurdu.

Cam kaşlarını çatarak başını bana doğru çevirdi. “Ari?”

Dudağımla ısırarak sırtışımla bastırmaya çalıştım ama o çoktan fark etmişti.

“Hadi bakalım, sürtük.” Arkasına yaslanırken sırtıyordu. “Duyalım şunu.”

Trey sırtıttığında Noah'nın çatık kaşları iyice derinleşti.

“Neyi kaçırdım?” Bakışları üçümüzün arasında gidip geliyordu.

Trey uzanarak Noah'nın koluna vurdu. “Dostum, sana bu kızın tam donanımlı bir müzik kutusu olduğunu söylememiş miydim?”

Noah'nın bakışları giderek artan bir yoğunlukla benimkilere yöneldi. “Hayır.”

Isı yanaklarıma doğru yükseldi, bu yüzden çenemi hafifçe indirdim.

“Her şey, her yer ona müziği hatırlatıyor. Durum ne olursa olsun, aklına bir şarkı gelmemesi fiziksel olarak *mümkün değil*. Tuhaf ama alışıyorsun,” dedi Cameron gülerek.

Ağzım açık kaldı. “Tuhaf falan değil, pislik.”

Noah kafası karışık halde bir bana bir Cam’e baktı.

Cam gözlerini devirince utancım daha da arttı. “Ben gideceğimi söyledim, sen ona eve kadar eşlik etmeyi teklif ettin ve Bayan Ukala kafasında bir şarkı söylemeye başlamıştır?” Kaşlarını kaldırıp beklentiyle bana baktı.

Hafifçe güldüm, melodiyi mırıldanmaya başlamadan önce sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. “Oraya benden önce varırsan, beni bekleme...”

“Gördün mü?” diyerek Noah’ya gülümsedi Cam. “İşte böyle. Şarkının yaptığımız şeyle hiçbir ilgisi yok, hatta çok hüzünlü bir şarkı ancak gerekiyorsa duruma göre sözlerini değiştiriyor”. Benim eve gidişim tetikleyici oldu.” Omzunu silkti. “Tuhaf ama Ari böyle.”

Noah kahkaha atarak kollarını masanın üzerinde kavuşturdu, öne doğru eğildiğinde kasları esnedi. Mükemmel mavi gözleri, kahverengi gözlerimi esir almıştı. “Az önce Trey şişeyi masaya bıraktığında kendi kendine gülümseyip gözlerini kaçırdın...”

Gülümsemem genişledi, bunu yakalamasına şaşırmıştım. “*Grease*”’i izlemiş miydin?”

Merak dolu gözleriyle başını evet anlamında salladı.

“Doody, Sonny ve Putzie’nin dans ederken kameraya karşı pantolonlarını indirdikleri bir sahne vardı.”

Başını salladı, tam olarak neyden bahsettiğimi anlayamamış-

* Collin Raye’in “If You Get There Before I Do” şarkısı. (ç.n.)

** Şarkının orijinalinde ‘bekleme’ değil, ‘benden vazgeçme’ diyor. (ç.n.)

*** Yönetmenliğini Randal Kleiser’in yaptığı, aynı isimli Broadway müzikalinden uyarlanan 1978 yapımı müzikal komedi filmi. (ç.n.)

tı. Tabii hayatım boyunca film partnerim olmuş kişi yanımda gülmeye başladı.

Ona baktım ve birlikte kısık, kalın seslerle “*Blue Moon*” şarkısını söyleme başladık.

Noah başını geriye atarak güldü, mavi gözleri her saniye daha da parlıyordu.

Sırtıp yeni doldurulmuş *Blue Moon*** bardağımı dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım.

Noah sırtını koltuğa yasladı, yoğunluğunu hiç kaybetmeyen gözlerini benimkilerden bir an bile çekmemişti. “Siz gidin, çocuklar. Onu ben bırakırım.”

Cameron kararsızlıkla bana döndü.

Uzun zamandır ilk defa gece dışarı çıkmaya cesaret etmiştim, bensiz geri dönmek konusunda içinin rahat olmadığını biliyordum. Ancak bir bakışta kalmam gerektiğini anlamıştı.

Başıyla onaylayarak ayağa kalktı. “Bilgin olsun, Mason seni bulmak için benim telefonumu patlatmaya kalkarsa seni kesinlikle ispiyonlarım.”

Güldüm. “Yeterince adil ama bahse girerim şimdiye kadar sarhoş olmuştur.”

“Mason Johnson’ın değerli ikizinin nerede olduğunu, ne yaptığını bilme ihtiyacını ortadan kaldıracak bir sarhoşluk seviyesi varmış gibi konuştun.”

“Şu anda seninle dışarı çıktığımı bilmediğini düşünürsek sıkıntı olmayacağını söyleyebilirim.”

“Nasıl istersen, yine de iş oraya gelirse suçu sana atmaktan çekinmem!” Bana bir öpücük yolladı, ardından dönüp gittiler.

Gülümseyerek gözden kaybolmalarını izledim, tekrar önüme döndüğümde Noah’nın oturduğumuz locanın merkezine kaydılar.

* 1969’da kurulmuş Amerikalı *rock* grubu *Sha Na Na*’nın şarkısı. *Grease*’in *Broadway* gösterisinde söylenen şarkılardan biridir. (ç.n.)

** Cin, mavi *curacao* (bir çeşit narenciye) likörü, limon suyu ve portakal suyu ile hazırlanan kokteyl. (ç.n.)

ğını gördüm. Hâlâ masaya yaslanır haldeydi, dikkatli bakışlarla beni izliyordu.

İzlemesine izin vererek ne yerimi değiştirdim ne de bakışlarından kaçtım.

Sonunda iç çekip arkasına yaslandığında dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi.

“Onunla yatmışsın,” dedi düşük bir tonda. Sesi nazik ve kendinden emindi.

Dilimin ucuna gelen inkârla dudaklarımı araladım ancak kelimeler dışarı çıkmadı. Gerçek, bir şekilde bakışlarında belirmişti. Yalan söylemeye çalışsam bile bunu anlayacak gibiydi.

Bu yüzden yalan söylemedim.

Başımınla onayladım.

Yüzünden anlaşılmaz bir ifade geçti, bir şeyin farkına varmış gibi benim ardından o da kafasını salladı. “Seni incitmiş.”

Yüzümü öne eğdim, derin bir nefes alıp verdikten sonra bakışlarımı kaldırdım. Noah’nın samimi ifadesindeki bir şey, son birkaç aydır içimde tuttuğum her şeyi dökmeme neden oldu. İstemedenden de olsa taraf seçmesinden korktuğum için Cameron’a söylemek istemediklerimi anlattım. Bu yaz yaşananların üzerimde yarattığı değişime tanık olmak onun için yeterince zordu.

Bu yüzden Noah benden en baştan başlamamı istediğinde, onun beni anlama konusundaki samimiyetini hissedip söylediğini yaptım.

Ona çocukluğumuzdan, aramızdaki ilişkiden bahsettim. Mason’la benim on beşinci doğum günü partimizde Chase’in bana ilk öpücüğümü veren adamı nasıl dövdüğünü, onun bunu hak etmeyen bir pislik olduğunu söyleyip iki hafta boyunca benimle konuşmadığını anlattım. Mezuniyet balomuzun olduğu gece Chase’in sarhoş olup dans pistinde beni kollarına çektiğini, *David Cook*’un “*Always Be My Baby*” şarkısına eşlik ettiğini anlattım. Mason geri döner dönmez beni nasıl görmezden geldiğini de ekledim.

* (İng.) “Her Zaman Bebeğim Olacaksın.” (ç.n.)

Yıllar geçtikçe duygularımın düşündüğümünden daha çok güçlendiğini, saf bir kız gibi arkama yaslanıp Chase'in beni fark etmesini beklediğimi anlattım. Mason'ın tüm bunlara bakış açısını izah ettim. Yaşadığımız cinsel deneyim haricinde, Mason'ın tepkisinden Chase'in cevabına kadar yazlık evde geçirdiğimiz zamana dair hiçbir ayrıntıyı atlamadım.

Her şeyi ortaya dökmüş, bunu yaparken karşımdaki adamdan ufakık bir yargılama veya acıma işareti görmemiştim. Tuhaf bir rahatlama hissettirmişti.

“O geceden önce yaşananlar çok ağırdı, hepimiz zihnen mahvolmuş ve yorgun haldeydik. Sanırım daha dikkatli davranmalıyım, o an sonrasında neler olabileceğini düşünmüyordum ama düşünseydim bile hiçbir şeyi değiştirmezdin.” Asla geri adım atmazdım. Chase'in o gece bana bakışını, uzun sürmese bile beni gerçekten gördüğünü hissettikten sonra olmazdı. O çaresiz bakışları, bana duyduğu ihtiyacı açıkça göstermesi daima aklımda olacaktı. Gözlerindeki arzuyu asla unutmayacaktım.

“Geriye dönüp baktığımda durumu iyi idare edemediğimi görüyorum.” Düşünceli bir halde burnumu kırıştırdım. “Hatta hiç idare edemedim. Haksızlık ettim, haksızlık *ediyorum*. Ben sadece... çekip gittim, şimdiyse...” Derin bir soluk verdim. “Sanırım şimdi de saklandığımı anlamışsındır.” Göz ucuyla Noah'ya baktım.

Üzgün bakışlarım onunkilere kilitlendiğinde gözlerini yüzümde gezdirdi. Benim gözlerim dolarken onun bakışlarında endişe vardı.

“Hep istediğin bir şeyi elde etmenin, isteyip de asla sahip olamamaktan daha acı verici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Arası gerçekten yok.”

Yüz ifademden miydi, yoksa ses tonumdan mıydı emin değildim ama Noah kendimi suçladığımı anlamış, bunu kabullenmeyi reddediyordu.

“Juliet...” Kararlı ses tonunda şefkat vardı. Bir kez daha ba-

şımı kaldırıp ona bakmamı bekledikten sonra dudaklarından tek bir kelime döküldü, yüz ifadesi tartışmaya yer bırakmıyordu. “Hayır.”

Onun acı ve keder dolu fısıltısıyla baraj yıkılmıştı.

“Ah.” Gözyaşlarımın akmasını engellemek için tavana baktım.

Noah küfrederek oturduğu yerden kalktı. Ona ancak elimi tutup beni ayağa kaldırdığında bakabildim, başparmağıyla yanaklarımdaki yaşları nazikçe sildikten sonra beni kapıya doğru götürdü.

Adımlarım alkol yüzünden biraz dengesizleştiği için Noah bedeniyle beni destekliyordu.

Kampüse doğru sessizce yürüdük. Oradan gözyaşları içinde ayrılmama rağmen aramızda herhangi bir tuhaflık yoktu.

Yurt odamın bulunduğu kahverengi taş binanın beş metre önünde Noah uzanıp elimi tuttu. Adımlarım duraksadı ve gözlerim onu bulduğunda başıyla çeşmeyi işaret etti.

Hafif bir kahkahayla peşinden giderek yanına oturdum.

Bana bakabilmek için döndü, gözlerini kanlı gözlerime diktikten bir süre sonra başını sallayarak, “Ona söylemedin, değil mi?” dedi yumuşak bir şekilde.

“Ona neyi söylemedim?”

“Bunun senin ilk seferin olduğunu,” diye tahmin etti.

Kaburgalarım keskin bir acı saplanırken dikkatimi ayaklarımın altındaki zemine çevirdim.

Başımı hayır anlamında salladım, bir şekilde onun bunu anlamış olmasına hiç şaşırmamıştım.

“Kahretsin,” diye mırıldandıktan sonra bana yaklaştı. Bakışlarımı kendine doğru kaldırıp elini yanağıma koydu. Tam olarak adlandıramadığım birkaç duygu arasında kalmış gibi alnı kırıştı.

“Nazik miydi?” Kaşlarını çatmamak için kendini zor tutuyordu, bunu kaşlarının arasındaki gerginlikten anlayabiliyordum.

“Noah...”

“Söyle,” diye sessizce sözümü kesti. “Söyle bana, Juliet.”

Sesi artık fısıltıdan bile daha kısıktı, içime bir sıcaklık yayıldı.

Toplamda üç kez karşılaştığım bu adam hiç yabancıymış gibi hissettirmiyordu.

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı, uzanıp bir elimi göğsüne koydum.

“Nazikti. Hatta belki fazla nazikti.” Alaycı bir kahkaha attım. “Hiçbir fikri yoktu, buna rağmen bana isteyebileceğimden daha iyi davrandı. Karmaşık bir ilişkimiz vardı, şimdi daha karmaşık oldu ama beni asla incitmezdi.” Hüzünle gülümsedim. “Yani asla kasıtlı olarak incitmezdi.”

Noah başını sallayarak sağ elini göğsünde tuttuğum elimin üzerine koydu.

“Bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi?” diye vurguladı. “Bu tamamen onunla ve onun kararsızlıklarıyla ilgili.”

Ona tek verebildiğim titrek bir gülümseme olduğunda gözlerini kıstı.

Omuzlarını dikleştirdi. “İnan bana, sadece korkup ne yapacağımı bilmediğine bahse girerim.”

“Beni görmüyor, Noah. Görmesini istediğim şekilde değil.”

“Seni görüyor.” Noah’ın sabit bakışları yüzümde gezindi. “Nasıl görmesin?”

Onun tatlı sözleri midemdeki boşluk hissini bastırmamı sağlasa bile yanıliyordu. Beni karmaşanın içine atan bu düşüncelerdi.

“Beni, Brady’yi sevdiğim gibi ve Cameron’ın onu sevdiği gibi sevip saygı duyuyor.” Omzumu silktim. “Anlıyorum, yine de berbat bir durum. Bu gerçeği kabullenmek istediğimden daha uzun sürüyor.” Elimini uzatarak yanıımızdaki çeşmenin suyunda gezdirdim. “Bunu atlatacağım, umarım atlattığımda arkadaşlığımız devam eder. Kardeşim ve diğerleri için devam etmek zorunda. Sanırım bizim için de öyle.”

Noah konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. “Bu yüzden seni evde görmedim.” Bu bir soru değildi.

Ay ışığının suyun üzerinde süzülüşünü hayranlıkla izlerken sııttım. “Beni mi bekliyordun?” dedim alaycı bir şekilde şenlik ateşinde söylediği sözleri ona iade ederek.

“Evet.”

Anında verdiği yanıtla bakışlarımı ona çevirdim.

Orada oturup bir süre birbirimize baktıktan sonra Noah aniden ayağa fırladı.

“Hadi, Juliet.” Güçlü ellerini uzattı. “Seni eve götürelim. Bu gece viskiyle birayı karıştırdın. Sabah baş ağrın seni öldürecek.”

İnleyerek beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Noah kapıma kadar benimle yürümekte ısrar etti, ben de koridordaki meraklı kızları görmezden geldim.

Üniversitede sabahın üçünde ayakta olmanın bu kadar normal olmasına bayılıyordum.

“Geceyi sıkıntısız geçirebilecek misin?” Ben kilidi açarken kapı pervazına yaslandı.

Sııttım, içeri girip kapıyı destek olarak kullandım. “Sıkıntı olmaz.”

Hafifçe kaşlarını çatsa da başıyla onayladı.

“Böyle bir geceye gerçekten ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim... bilirsin, her şey için.” Yanaklarım ısınırken gözlerimi kaçırdım. Tüm sorunlarımı anlattığıma inanamıyordum ama Noah içimde dolaşan huzursuzluğu ortadan kaldırmıştı.

“Utanılacak bir şey yok.” Bir süre bana baktı, ardından kısa bir soluk verip geri çekildi. “Bana bir iyilik yap, bu gece yatmadan önce biraz su iç.”

Başımı kapı pervazına yasladım. “Bu senin için nasıl bir iyilik olacak?”

Başını hafifçe eğerek beni gülümsetti.

“Söz veriyorum içeceğim.”

Tatmin olarak geri çekildi. “İyi geceler, Juliet.”

Elimi kaldırıp kapıyı arkasından kapattığımda aklımda sadece tek bir düşünce vardı.

Onun gidişine henüz hazır değildim.

BÖLÜM 14

Arianna

Kapı çalındığında saat ona on vardı. Battaniyemin içinde inlerken birkaç saniye geçti ancak Cameron'ın zeminde yankılanan ayak seslerini duyamadığımda, sabah kafasını uzatıp çıktığını söylediğini hatırladım.

Kapı ikinci kez tıklatıldı, sırtüstü uzanarak tavana doğru ofladktan sonra yavaşça kalktım.

“Geli...” Konuşmaya çalıştığımda boğuk, karga gibi bir ses çıkarabildim. Boğazımı temizleyip tekrar denedim. “Geliyorum,” diyerek esnedim. Kapıyı açmak için çalışan tüm kaslarımı kullanmam gerekmişti.

Gözlerim kocaman açılırken bedenim dondu, otomatik pilota bağlanmış gibi kapıyı açtığım anda çarparak geri kapattım.

Kapının diğer tarafında pes bir kıkırdama yankılandı, alnımı ucuz tahtaya hafifçe vurdum.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye fısıldadım.

“Hadi, Juliet. Aç kapıyı.” Ses tonundan eğlendiği açıkça hissediliyordu. “Seni zaten gördüm.”

İnledim, kapının yanındaki aynaya bakmak için döndüm. Parmaklarımı yalayıp gözlerimin altını ovuşturdum, yüzümden aşağı inen siyah göz kaleminden kurtulmaya çalıştım ve yonca gibi her yöne dağılmış saçımı düzeltmeyi denedim.

Derin bir nefes alarak Mason'dan çaldığım kapüşonlunun kollarını ellerimi örtene kadar salladıktan sonra ağzıma götürdüm.

Kapıyı açtığımda büyük, parlak bir sabah gülümsemesiyle karşılaştım. Korkunç görünüşüme, utancıma rağmen benden de bir tane talep eden bir gülümsemeydi.

“Günaydın, günışığı.”

Gözlerimi şakacı bir şekilde kıstım, onu içeri davet edip bir adım geri çekildim. “Günaydın, Noah.” Kapıyı kapattım, kollarımı sutyensiz göğsümün üzerinde kavuşturarak kapıya yaslandım.

Mutfağa doğru birkaç adım atmasını ve içinde kahve olduğunu tahmin ettiğim içecek tutucuyla bir kafe poşetini, bar tarzı tezgâhın üzerine koymasını ses çıkarmadan izledim. Noah kapüşonlusunun cebinden bir su şişesi çıkararak kapağını açtı, getirdiği diğer şeylerin yanına koydu. Sonra eli kot pantolonunun ön cebine girdi ve küçük bir *Excedrin** kutusu çıkardı. En sonunda yorgun, akşamdan kalma zihnim durumu kavramıştı.

Noah buraya sadece beni kontrol etmeye değil, benimle ilgilenmeye gelmişti.

Bir süredir ayakta olduğu belliydi. Bakışları canlıydı, yeni bir kot pantolonla benim giydiğime benzer açık gri bir kapüşonlu giyiyordu. Sanki hızlıca elleriyle düzeltip geçmiş gibi görünen koyu renk saçları sağa doğru taranmıştı.

Ciddi bir yüz ifadesiyle bana döndü.

“Al bakalım.” Bakışları gözlerimin üzerindeyken kapalı yumruğunu uzattı.

Gülümsememi bastırarak kapıdan uzaklaştım, yanma gidip istediği gibi elimi uzattım.

Ortaparmağının iç kısmıyla *sweatshirt*'ümü geriye doğru çekti, açığa çıkan tenimde hissettiğim karıncalanmayla bakışlarımı ondan ayırdım. Noah hapları avucuma bırakıp hızla su şişesini uzattı.

Bir elimde su, diğerinde haplarla gözlerimi onunkilere çevirdim.

* Migren, baş ağrısı ve diğer ağrıları hafifletmek için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirirken sormama gerek kalmadan cevap verdi.

“İyi olduğundan emin olmak istedim. Cam bir saat kadar önce eve gelip senin hâlâ yatakta olduğunu söyledi.”

Nedenini anlamadığım bir şekilde kendimi durduramadan kaşlarım çatılmıştı, Noah güldü.

“Bunu öğrendikten sonra gelmeye karar vermedim,” derken sırtıyordu. “Cameron’la karşılaşmadan önce buraya gelmeyi çoktan planlamıştım zaten.”

Yüzüme yayılmakla tehdit eden kızarıklıkla savaşıp dudaklarımı sağ tarafa kıvrıdım.

Noah bunu fark etmişti. Boynumdaki sıcaklık yükseldiği sırada tam bir centilmen gibi davranarak arkasını döndü ve beni mahcubiyetimle baş başa bıraktı.

Cam muhtemelen ölüp zombi olarak geri gelmişim gibi anlatmıştı. Peki sırf bu yüzden gelmiş olsaydı ne önemi olurdu? *O kadar* sarhoş değildim, ayrıca gelmesini beklememiştim. Neden gelecekti ki?

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi zihinsel olarak sarstım, ardından hapları ağzıma atarak suyun yarısını içtim.

“Yani...” Noah sırtı bana dönük halde konuştu. “Riske girmek istemediğim için sadece kahve aldım, kahve seven biriysen zaten kreman vardır diye düşündüm. Kahvaltı için de iki tane sandviç aldım.”

Etrafından dolaştım, Cam’in karamelli kremasıyla benim naneli kremamı çıkarıp önündeki tezgâha koydum.

Şişelere bakarken düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Sanırım karamel senin için fazla basit.”

“Bilmem... ben biraz basit biriyim,” diye takıldım.

“Katılmıyorum.” Sırtarak kapakları açtı, kâğıt bardaklar dolana kadar her birine bir kremadan ekledi. “Yanıldığımı kanıtla.”

Kaşlarımı kaldırdım, gözleri üzerimdeyken karamelli olanı alıp onun önüne koyduğumda kahkaha attık.

Dudaklarında beliren keyifli gülümsemeye sandviçleri poşetten çıkardı. “Jambonlu mu sosisli mi?”

Burnumu kırıştırdığımda yüzü düştü.

“İkisini de mi sevmiyorsun?” Neredeyse somurtacaktı, hemen gülümsedim.

“İkisini de severim, ayrıca bu kahveyi içmek için can atıyorum... öncesinde duş almamın sakıncası var mı? Belki pantolon falan giyerim?”

Kaşlarını çatarak dikkatini hızla çıplak bacaklarıma çevirdi, ardından koyu renk kaşları hemen havalandı. “Kahretsin. Özür dilerim,” Topuklarının üzerinde dönüp bir eliyle ensesindeki saçları çekti.

Güldüm. “İzleyecek bir şeyler bulmak istersen çabucak geri dönerim. Tabii kalamayacaksan, teşekkür eder...”

Omzunun üzerinden bana baktı. “Kalabilirim.”

“Tamam o zaman.” Sırıtarak kahvemı alıp havaya kaldırdım. “Teşekkürler, Noah. Cidden.”

Eşyalarımı almak için odama giderken başını salladı. Böyle zamanlarda Cam ile özel bir banyoya sahip olmamızın değerini daha iyi anlıyordum.

Duşta Noah’nın burada oluşunu, Mason’ın bilse adamı nasıl öldüreceğini düşündüm. Aslında Noah’ya hiçbir şey olmamış gibi izin verdiğim için öldüreceği kişi ben olabilirdim ama bilmiyordum. Kardeşimle aynı binada yaşıyor, aynı takımda oynuyordu ve şu ana kadar kimse onun hakkında kötü bir şey söylememişti. Mase ona bir şekilde güvenmeseydi, onu şenlik ateşine davet etmek bir yana o gün beni Noah ile sahilde yalnız bile bırakmazdı. Bu yüzden kötü bir şey yapmışım gibi gelmiyordu.

Ayrıca dün gece çok eğlenmişim. Normal grubumun dışında konuşacak birinin olması daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde beni canlandırmıştı.

Cam’le konuşmayı seviyordum, hayatıma dair her konuda ona güvenirdim ancak yeni bir bakış açısıyla yeni bir zihne sahiptim.

Sanırım ihtiyacım olan şey tam buydu. Üzgün olmam Noah'yı rahatsız etmiş gibi görünse bile bu durumdan benim, Chase'in ve Cameron'ın veya bilselerdi Brady ile Mason'ın etkileneceği gibi etkilenmemişti. Bu farklıydı, böyle olmasını sevmiştim.

Tüm zaman boyunca oturup gariplikleri ortadan kaldırmaya veya önlemeye çalışmamıştık. Eğlenceli, stresten uzak ve kolaydı.

Noah'ın şu anda burada olmasını asla beklemiyordum. Dün gece samimi olduğunu, anlattıklarını gerçekten dinlemek istediğini görmek güzeldi. Sadece konuşmamızın sonrasını pek düşünmemiştim.

Noah'nın da yeni bir arkadaşına benim kadar ihtiyacı olup olmadığını merak etmeden duramıyordum.

Duştan aceleyle çıkarak üzerinde "*death before decaf*" yazan en sevdiğim tişörtümle taytımı giydim. Uzun koyu renk saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçaladım, kahvemi aldıktan sonra ıslak saçlarım ve tazelenmiş yüzümle banyodan çıktım.

Beklediğim gibi Noah koltukta oturuyordu, kendimi yanındaki boşluğa bıraktım. Bana doğru gülümsedi, jambonlu sandviçi ve kumandayı uzatırken kendi sandviçinden bir ısırık aldı.

Reklamlar bittiğinde televizyona baktım, *Büyükler*** filminin yaklaşık yirmi dakikasını izlemişti. Kumandayı kenara bırakıp onunla birlikte izlemek için koltuğuma yerleştim.

Yemeğimi bitirdikten sonra kahvemi avuçlarımın arasına alarak bacaklarımı kanepenin üzerinde kıvırdım.

"Teşekkür ederim, Noah," diye tekrarlarlarken bardağımın alt kısmıyla onu işaret ettim. "Dün gece ve bugün için. Şu an için. Son zamanlarda kendimi çok kapatmıştım, bu yüzden burada olman gerçekten çok güzel."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Var."

* (İng.) "Kafeinden önce ölüm" (ç.n.)

** (İng.) "*Grown Ups*" Yönetmenliğini *Dennis Dugan*'ın yaptığı, 2010 yapımı Amerikan komedi dram filmi. (ç.n.)

“Hayır, yok.” Noah yüzünü bana döndü. “Buraya istediğim için geldim.”

Başımı mindere yaslayarak gülümsedim. “Yine de teşekkür ederim.”

Gözlerinden küçük bir gölge geçti ama başını salladı.

“Dün gece bebeklik yapmakla meşgul olduğum için yüzüne söyleyemedim, çok iyi oynuyorsun.”

Sözlerim genişçe gülümsemesine neden oldu, benden saklamaya çalışarak kafasını çevirdi.

“Ciddiyim. Maçtaki ilk pasın, ayrıca oyun kurucu taşıması hamlen var ya? Harikaydı.” Başını sallarken kıkırdadım, hâlâ bana bakmıyordu. “Geçen gece yaptığınız *Flea Flicker** dâhiceydi. Kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü dün gece seni görüp hatırlayana kadar senin esas adam olduğunu tamamen unutmuştum. Sen başa çıkması zor bir yeteneksin, on dokuz numara.”

Noah’nın dudakları hâlâ yukarı kıvrıktı, yine de önüne bakmaya devam etti. Sadece yeteneklerini küçümserken gözlerini bana çevirdi. “Dün geceki maç zordu ama başardık. Bir takım olarak.”

Sırıtişımı bastırmak için dudaklarımı ısırdım.

Kardeşimle çocuklardan çok farklıydı. Mason olsaydı, “Tabii ki ben harikayım,” derdi veya saydığım stratejilere eklemeler yapardı. Sanırım Noah’nın tarzı böyle değildi. Alçakgönüllüydü ve onun pozisyonunda, bu seviyede oynayan bir sporcuya göre oldukça nadir rastlanan bir özellikti.

Ruhu acı içindeymiş gibi bir izlenim verse bile sert veya acımasız görünmesine neden olacak türden bir acı değildi. Kayıplardan ve hayal kırıklıklarından kaynaklanan türdendi. Bu türden acıları yaşadığımızda neredeyse bir şey istemekten korkar hale gelirdik çünkü evrenin bizi oyuna getirip bir kez daha tepeden aşağı yuvarlayabileceğini düşünürdük.

*Amerikan futbolunda oyun kurucunun topu ters uçtaki bir oyuncuya atar gibi yapıp başka bir oyuncuya fırlattığı veya pas vermeden kendisinin koştuğu kurnazca bir oyun stratejisi. (ç.n.)

“Mason antrenmanda harikalar yaratıyor,” diyerek ilgiyi kendi üzerinden çekti. “Böyle devam ederse çok başarılı olacak.”

Yüz hatlarını inceledim, en ufak bir samimiyetsizlik belirtisi bulamadım. Söylediklerine gerçekten inanıyordu, hiçbir kötü niyet veya kıskançlık yoktu. Yerini çömez bir yıldıza kaptırma tehdidi ya da korkusu hissetmeden konuşuyordu. Kardeşim *gerçek* bir yıldızdı.

“Onun başarılı olmasını istiyorsun.” Aslında bunu bir gözlem olarak söylemek istemiştım ancak durumun yarattığı şaşkınlık ses tonuma yansımış, bir soru gibi çıkmasına neden olmuştu.

Noah hazırlıksız yakalanmış gibi kafasını arkaya eğdi. Bir an için onu gücendirmiş olabileceğimden endişelendim, hemen ardından kıkırdayınca kaslarım gevşedi.

“Kesinlikle istiyorum.” diyerek başını salladı. “Mason yetenekli bir oyuncu. İyi, hatta harika. O gece ona ihtiyacımız vardı ve dürüst olmak gerekirse beklenenden daha iyi oynadı. Son darbeyi aldığımında saha dışına çıkmak zorunda kaldım. Dördüncü çeyrekte savunma oyuncularını zamanlamamı, ayak hareketlerimi çözmüştü. Bu gerçekleştiğinde sağlam bir ikinci seçenek varsa değişim yapmak için fazla düşünmeye gerek yok. Mason sahaya çıkıp onları tamamen dağıttı,” dedi gülerek. Nedense bu çocuksu gülüşü sırtımama neden oldu. “Kimse çömez oyun kurucunun ortalığı ayağa kaldırmasını beklemiyordu ama o bunu başardı. Onlara günlerini gösterdi.” Yüzünde gülümsemesiyle bana döndü.

Gülümsemesini seviyordum. Dudaklarının sol tarafı biraz daha yukarı kalkıyor, beyaz dişlerinin bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Dün belli olmayan hafif kirli sakalı, bugün çenesinde küçük bir gölge oluşturarak gülümsemesinin daha parlak görünmesini sağlamıştı. Ayrıca gözlerini okyanusun gece dalgaları kadar koyu değil, açık deniz mavisi gibi gösteriyordu.

“Bunu duysa çok mutlu olurdu, tabii ona söylersen egosu iyice şişecektir,” diye espri yaptım. Noah’nın dudakları seğirirken yüz hatları yumuşamıştı.

Başını sallayarak konuşmak üzere ağzını açtı, hemen ardından önüne bakıp boğazını temizledi.

“Gitmem gerekiyor.” Bana bir bakış attıktan sonra ayağa kalktı. “Pazar günleri benim için biraz yoğun geçiyor.”

Başımınla onayladım.

Pazar günleri ne vardı?

Noah bir süre daha orada durdu, çöplerimizi toplayıp mutfağa yöneldi. Bense oturduğum yerden onu izledim.

Burada, benim alanımda olması çok garipti.

Hatta bizim çocuklarla olduğu kadar doğal hissettirmesi çok daha garip.

Noah kapıya uzanıp açtı, omzunun üzerinden sırtarak bana baktı. “Numaramı bir peçeteye yazdım ve buzdolabının üzerine yapıştırdım. Bana numaranı mesaj atarsan, belki bir dahaki sefere önceden ararım.” Göz kırıp gitti.

Gülümseyerek ayağa kalktım, bahsettiği peçeteyi aldım. Elimde telefonla kanepeye geri dönerken mesaj yazdım. Bir yandan müzik bağımlılığımın çok fazla gelmemesini umuyordum. Belki bir dahaki sefere arayabileceğini söylemişti yani...

Ben: *İşte numaram, beni aramak istersen... belki*.*

Seçtiğim şarkı sözüne sırtarak cevabını bekledim.

Romeo: *Hahaha. Bir sır vermeme ister misin?*

Tabii ki istiyordum!

Yine de daha zekice bir cevap verdim.

Ben: *Bana söylersen artık sır olmaz.*

Romeo: *Bana şarkılı bir şey göndereceğini biliyordum.*

* Carly Rae Jepsen’in “Call Me Maybe” şarkısına gönderme yapılıyor. (ç.n)

Kaşlarım birbirine yaklaştı.

Romeo: *Kaşlarımı çatma.*

Nasıl...

Dudağımı ısırarak bir sonraki mesajımı yazdım.

Ben: *Nasıl bildin?*

Romeo: *Juliet, sana söylersem bu bir sır olmaz.*

Hadi be. Sırıttım.

Adam iyiydi.

Noah ruh halimi, pazar günlerinin ekibim için ne anlama geldiğini tamamen unutacağım kadar yükseltmişti. Birkaç saat sonra hâlâ Noah'nın beni bıraktığı yerde otururken odamın kapısı açıldı.

Cameron hemen arkasından gelen Mason ve Brady'le içeri girdiğinde göğsüm sıkıştı. Battaniyeyi kapıp üzerimi sıkıca örterken kapı kapanmaya başlamıştı. Pervaza gittikçe yaklaşıyordu, tam kapandığı sırada tekrar açıldı.

Chase içeri girdi, gözleri anında benimkileri buldu.

Kahretsin.

Beni bir yığın battaniye ve yarısı yenmiş bir hamur işi kutusuyla uzanırken buldukları düşünüldüğünde rasgele bir mazeret ileri sürmek faydasızdı. Oturma odamdaki kanepeye az önce yerleşen Mason ile Brady'nin arasında sıkışıp kalmamın nedeni buydu. Başından beri burada olmayı planlıyordum gibi davranıyordum.

Mason şakacı bir hırıltıyla kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti. "Seni özledim, kardeşim. Seni gittikçe daha az görüyordum gibi hissediyorum. Bu beni üzüyor."

Göğsümde hissettiğim keskin acıyla kardeşime baktım. "Ben de seni özledim, kardeşim." Ona sarıldım, kafamı ısırduğunda onu iterek uzaklaştırdım.

“Ne halt ediyorsun?” diye kahkaha attım. Sırtarak kucağımdan kumandayı kaptığı anda *ESPN**’i açtı. *Tabii ki.*

“Aptal çalışma grubu nasıl gidiyor?” diye soran Brady’ye döndüm. Bakışları koca bir yalancı olduğumun farkındalığıyla kısılmıştı, bu yüzden istediği tek şeyi yaptım.

Kabullenerek başımı salladım.

Brady de karşılık olarak başını salladı. Beni kendine çekip saçlarımdan öptü, doğrulurken battaniyemin yarısını üzerine örttü.

Ardından Chase geldi, selamlamak için elimi kaldırırsam da hiç *beklemediğim* bir şey yaparak sarılmak için eğildi. Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi ona sarıldım ancak bu normalden çok uzak hissettirmişti.

Canımı acıtmıştı.

Durumu kurtarmak için mi böyle yapmıştı bilmiyordum. Beni sıkıca kavrayışı, avuçlarını genişçe açarak sırtıma koyması yalvarıyormuş hissi uyandırıyor. Fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım, neden böyle yaptığını anlayamıyordum.

Geri çekildiğinde gözlerimdeki tedirginliği gizlemek için hızla dönüp omzumun üzerinden Cameron’a baktım.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” Yerimden fırlamaya hazır bir şekilde sordum.

Herkes güldüğünde kaşlarımı çattım.

“Haha, lanet olasıcılar. Ben işe yaramazın teki değilim.” Mason’ı ittiğimde daha fazla güldü.

“Hayır, ballı kekim, değilsin.” Cameron alaycı bir şekilde beni yatıştırdı. “Ama son iki haftadır yemekleri ben yapıyorum, yani resmi olarak sıra onlarda.”

İşte daha fazla suçluluk duygusu da gelmişti.

Tanrıya şükür çocuklar hemen işe koyuldu. Getirdikleri malzemeleri kesiyor, hamburgerleri kızartıyorlardı. Brady annesinin

* ABD merkezli dünyanın en büyük spor medyası şirketlerinden biridir. Televizyon kanalları, radyo istasyonları, internet siteleri ve mobil uygulamalarıyla geniş bir spor içeriği sunmaktadır. (ç.n.)

meşhur ev yapımı sarımsaklı patates kızartmasını yapıyordu. Onlar işlerini bitirirken Cam'le ben tabakları ve içecekleri çıkardık.

Küçük mutfağa oturduk, sonunda bizim çocukların buradaki ilk birkaç ayına dair bazı hikâyelerini dinleyebilmişim. Brady'nin kaçık kızları tavlama konusundaki berbat şansına güldüm. Ardından en sevdiğimiz zar oyunu olan *Tizy*'de birkaç el oynadık ve sonra kök birası eşliğinde oturma odasına geçtik.

Odada etrafıma bakarken hafifçe iç çektim. Bunu ne kadar özlediğimi, onları ne kadar özlediğimi fark ettim.

Kalçama soğuk bir şey çarpınca nefesim kesildi, Brady'nin gözleri kocaman açıldı.

“Siktir!” Üzerime dökülmeye devam eden devrilmiş içkisine bakıyordu.

Ben ellerimi sallayıp dururken diğerleri gülüyordu. “Çok soğuk!”

Aceleyle peçete aramaya koyuldular, sonunda bulan Chase oldu. Bana uzatırken peçeteye ikinci bir bakış attı.

Kaşları yavaşça çatıldığı sırada tüm kaslarım kilitlendi.

Cameron araya girip bana bir havlu fırlattı, sıçrayarak bir elimle üzerimi silmeye çalışırken diğer elimle hâlâ Chase'in elinde olan peçeteyi aldım. Cameron aniden elimden kaptı.

Noah'nın adına ve numarasına dikkat kesildi, hızla başını bana doğru çevirdi.

Lütfen, sakın yapma.

“Tamam.” Kelime tıslama şeklinde çıkmıştı, dramatik hareketlerle peçeteyi yanına bıraktı. “Bunu kaybetmeyelim.”

Chase'e bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti, sonunda baktığımda gözlerini televizyona diktiğini görüp rahatladım. Ardından umursayabileceğini düşündüğüm için kendime kızdım.

Aradan beş dakika geçmeden Mason, Chase'le dün gece verdikleri partideki kızlar ve bu sabahki utanç yürüyüşleri hakkında konuşmaya başladı. Pazar yemeklerinden, hatta diğer her şeyden neden kaçtığımı bana acı bir şekilde hatırlattı.

Midem bulanıyor, dün geceki alkol ilk kez kendini gösterme tehdidinde bulunuyordu. Göğsümde oluşan sıcaklık boynuma yayılıyordu, terlemeye başlamak üzereydim.

Kulaklarımı kapatmak, başka bir şey duymadan kaçıp gitmek istiyordum ama yapamadım. Diğerleri bana deliymişim gibi bakacak, sonra delirip neden kafayı yediğimi öğrenmek isteyeceklerdi. Yine de burada oturamazdım, oturmak istemiyordum.

Ben...

O sırada telefonum çaldı, aceleyle açtığımda Noah'dan mesaj geldiğini gördüm.

Romeo: *Düşünüyordum da sana söylemem gereken bir şey var.*

Olamaz.

Dizlerimi yukarı çektiğimde kaşlarım hafifçe çatıldı.

Ben: *Devam et.*

Anında yanıt geldi.

Romeo: *Karamel aromalı kahveden nefret ederim.*

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtığında etrafımdaki herkesin gözleri bana döndü. Bir çift yeşil gözün yakıcı bakışlarını yüzümde hissetmeme rağmen dönüp onlara bakmadım.

Gülümseyerek koltuğuma iyice yerleşip yeni arkadaşşıma mesaj yazdım.

Tanrı seni ve mükemmel zamanlamanı korusun, Noah Riley.

BÖLÜM 15

Arianna

Telefonumdan gelen *bip* sesiyle koşu mesafesi için kurduğum alarm çaldığında adımlarımı yavaşlattım.

Kulaklıklarımı kulağımdan çıkarır çıkarmaz telefonum titredi, ben de kol bandımı çıkardım.

Ekrana gülümseyerek Noah'nın mesajını açtım.

Romeo: *Kahvaltıda yumurta yedim.*

Gülümseyerek mesaja cevap verirken hareket etmeyi tamamen bırakmıştım.

Ben: *Billy Ray Cyrus'dan Achy Breaky Heart*.*

Romeo: *Gerçekten mi? Onun kim olduğunu nereden biliyorsun?*

Şu anda kesinlikle gülümsediğine emindim.

Cevap bile veremedi başka bir mesaj daha geldi.

Romeo: *Hannah Montana**'dan, değil mi? Küçük Miley büyüyüp benim tarzım Miley olduğunda ağlayan kızlardan biriydin.*

*(İng.) "Ağrıyan Kırık Kalbi." (ç.n.)

**Başrolünde *Miley Cyrus*'ın olduğu 2006-2011 yılları arasında yayınlanan gençlik dizisi. (ç.n.)

Göz kırpan bir emoji gönderdiğinde kısmen haklı olduğu, çoğunlukla da bu konuşma çok saçma olduğu için kahkahalara boğuldum. Ancak sohbeti eğlenceli yapan tam olarak buydu.

Ben: *Yalancı. Miley sana göre fazla vahşi, bunu sen de biliyorsun. Bence sen daha çok Emma Watson tarzı bir adamsın.*

Romeo: *Emin misin?*

Karnımı içime çektiğimde dudaklarımdan küçük bir kıkırtı döküldü.

Ben: *Hayır, sanırım değilim... ama her durumda ben kazandım. Yine.*

Romeo: *Seni hazırlıksız yakalayacağım, Juliet. Sadece bekle.*

Telefonumun ekranını kilitleyip yerine koyarken sırtıttıydum. Mason'ın yapacağını iddia ettiği gibi kilometre sayımı düşürmeden kalan turlarımı tamamlamaya koyuldum.

Pazartesi sabahı uyandığımda Noah bana mesaj atmış, takımın o sabahki film seansından* sonra koçun Mase'i övdüğünü söylemişti. Ben de ona *Sage the Gemini*'in *Good Thing*** şarkısını mesaj atmıştım.

Karşılık olarak kocaman gülümsediğini biliyordum.

O gece markette tuhaf bir şey gördüğünü söyleyen bir mesaj daha almıştım, fıstık ezmesi aromalı *Oreo*'dan bahsediyordu. Bunun üzerine *KC* ve *JoJo*'nun *Tell Me It's Real**** şarkısının bağlantısını göndermiştim.

Bir süredir bu ikimiz arasında bir oyun haline gelmişti. O bana rasgele bir şey gönderiyor, ben de Trey'in söylediklerinin

* Spor ekipleri tarafından kullanılan bir terimdir. Bir spor etkinliğinin görüntülerini izleyip inceleyerek, geçmiş oyunların veya rakiplerin performansını analiz etmek ve strateji geliştirmek için yapılır. (e.n.)

** (İng.) "İyi Şeyler." (ç.n.)

*** (İng.) "Bana Gerçek Olduğunu Söyle." (ç.n.)

doğruluğunu kanıtlıyordum. Gerçekten tam donanımlı bir müzik kutusuydum. Eğlenceli ve rahattı, ayrıca oyunun asıl amacının ikimizden biri ihtiyaç duyduğunda birbirimizi güldürmek olduğundan emindim. Konuştuğumuz tek zaman bu değildi. Bu sabah olduğu gibi ona bir çamur birikintisine dikkatsizce girdikten sonra ayakkabılarımın fotoğrafını göndermişim, arkada kırık bir fiske vardı. O da cevap olarak derste aldığı notların fotoğrafını göndermişti.

Büyütülecek bir durum yoktu, sadece yeni arkadaşlar gibi biraz sohbet ediyorduk.

Alnımı silerek koşu bandından indim, kararlaştırdığımız çalışma seansı için Brady ile buluşmadan önce hızlı bir duş almak üzere kızların soyunma odasına yöneldim.

On beş dakika geçmeden kot şortumla bordo rengi uzun kollu tişörtümü giymiştim ve yol boyunca saçlarımı örerek kütüphaneye doğru yola çıkmışım.

Kapıdan girer girmez Brady'nin dev gibi vücudunu fark ettim. Hızlıca saçımı bağlayıp ona yardım etmezsem, neye bulaşacağı konusunda *hiçbir* fikri olmayan zavallı öğrenci yardımcısını kurtarmak için acele ettim. Sert duruşu ve kitapları göğsüne bastırma şekli bana Lancaster'ın cazibesine hazır olmadığını söylüyor, gözlerindeki ışıltı ise hazır olmayı dilediğini haykırıyordu.

Brady bunu görmüş olmalıydı, bu yüzden ona yaklaşmış ve kızın küçük bedeninin üzerinde bir kule gibi dikilmişti.

Koca aptal.

Yaklaşıp elimle omzuna vurdum. Azıcık bile kıpırdamadı, hatta dönüp bana bakmadı. "Partiye hoş geldin, Ari bebeğim."

Zavallı kızın gözleri iyice genişlerken bakışlarını ayaklarının altındaki lekeli halıya indirdi.

"Hadi, koca adam." Güldüm. "Çalışma zamanı."

"Çalışmaya çalışıyorum." Vücudu hafifçe hareketlenirken küçük imalarıyla her sinire dokunmaya çalışıyordu. Sırtışının vahşileştiğini sadece tahmin edebiliyordum çünkü kız ona baktığında güzel yanakları parlak kiraz rengini almıştı.

“Gitmeliyim,” diye fısıldadıktan sonra Brady’nin bedeniyle oluşturduğu kafesten dışarı fırlayıp en yakın kitaplığın arkasında kayboldu.

Brady yüksek sesle nefes vererek dikleştii. “Onu neredeyse tavlıyordum.”

Güldüm, onu açık masaların oraya iterek sürükledim. “Hayır, tavlamıyordun.”

Sırıttı ama itiraz etmedi.

Sandalyelere yerleştik. Brady iki su şişesi, dört jambonlu ve peynirli sandviç çıkararak aramızdaki masaya koydu.

Gülerek paketlerden birini hızlıca açıp ilk ısırığımı aldım. “Her zaman etkileyicisin.”

“Kalbini kazandığımı biliyorsun,” diye göz kırptıktan sonra kendi sandviğine yumuldu.

Psikoloji dünyasında kaybolduk, biz farkına bile varamadan akşam olmuştu. Kütüphane büyük bir hızla, her şeyi son dakikaya bırakan sinir bozucu kişiler ve özel ders yüzünden burada olmaya zorlananlar gibi bir sürü değişik insanla dolmuştu.

Sandalyemde yığılıp kaldığımda Brady beni taklit etti.

“Beynim durdu, Brady.” Başımı onun omzuna koydum, o da bana yaslandı.

“Al benden de o kadar.” Kalemimi masanın üzerine fırlattı. “Bir şeyler yemek ister misin?”

Güldüm çünkü Brady ile birlikteyken seçenekler futbol, yemek ve seksten ibaretti. Başımla onayladım. “Olur.”

“Güzel.” Beni nazikçe dürterek ayağa kalkıp kitaplarını sırt çantasına koymaya başladı. “Hadi çocuklarla kampüsün dışındaki hamburgercide buluşalım.”

Uzun süre tereddüt etmiş olmalıydım çünkü çantasını toplama işinin ortasında durup o upuzun boyuyla tepeme dikildi. Toprak yeşili gözlerini bana dikti. “Sakin terslik çıkarma. Geliyorsun.”

Oflayarak ayağa kalktım. “Benim eve gelemez misin?”

“İstemiyorum.”

“Yolun sonundaki pizzacıya gidebiliriz?”

“Peki. Oraya gelmek isterler mi diye sorarım.”

“Brady...” dedim gözlerimi çantama dikerek.

İç geçirip sandalyemin etrafından dolandı ve beni o eşsiz, büyük ayı kucaklamasıyla sardı. “Yalan söylemeyeceğim, beni birazcık kızdırıyorsun, Ari bebeğim. Gözlerim var, Chase ile aramızda bir şeyler olduğunu ve senin uzak durmaya çalıştığını biliyorum. Bu arada geri kalanımıza haksızlık ediyorsun. Biz senin çocuklarınız, sen de *bizim* kızımızsın. Bunu kabullensen iyi olur, yoksa en iyi arkadaşımı yere sermek zorunda kalacağım.”

İçimden kederli bir kahkaha koptu. “Bunu kimse için tuhaf bir hale getirmek istemiyorum, sadece bu benim için biraz... zor.”

Brady hafifçe gerildi. “Biliyorum.” Yaklaşıp kulağıma fısıldadı. “Maskeni indirmen güzel oldu... şimdi bir an önce tekrar takman gerek.”

Aynı anda geri çekildiğimizde kaşlarımı çatarak ona baktım.

Başını uyarıyla hafifçe salladıktan sonra dikkatini arkama çevirdi.

“N’aber, pislikler! Ortamı keşfetmeye mi geldiniz?” diyerek sırtıttı. “Öyleyse, şuradaki utangaç kızıl saçlı benim.” Başparmağını kaldırıp omzunun üzerinden işaret etti.

Harika.

Çocuklar masanın etrafından dolanıp görüş açıma girdiğinde kalp atışım hızlandı, fark ettirmeden derin bir nefes aldım.

“Kardeşim.” Mason’ın gülümsemesi bana baktıkça azaldı ama ben onun hatırına gülümsemek için kendimi zorladım.

“Kardeşim.”

Gözlerini hafifçe kıstı. “Yiyecek bir şeyler almaya gidiyoruz, işiniz bitmek üzeredir diye düşündüm.” Mason yarı toplanmış çantama baktı. “Bitmiş gibi görünüyor.”

Chase bana baksa da tüm dikkatim Mason’ın üzerindeydi.

Kahretsin. Düşün, Ari!

“Ah, şey, ben...”

“Selam.”

Zaten hızlanmış kalbim dörtmala koşmaya başlamıştı, buna rağmen bakışlarım kardeşimin arkasına kaydığında rahatlayarak nefes verdim.

Üçü birlikte arkalarından yaklaşan adama döndü.

Kardeşim kocaman sırtarak selamlaşmak için takım kaptanına yumruğunu uzattı. “N’aber, Noah?”

Noah kendi yumruğunu uzatıp Mason’inkine vurarak selamına karşılık verdi. Kardeşim ona benim duymadığım bir şey söylerken bana dönerek göz kırptı.

Noah kıkırdadı. “Hayır, dostum. Sadece Ari’yi almaya geldim.”

Ah. Siktir.

Kalbim tenimden dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Kardeşime bakmaktan aşırı korktuğum için Noah ile göz göze geldim. Diğerlerinin fark edemeyeceği şekilde çenesini indirdi. “Hazır mısın?”

“Bekle, ne?” Brady’nin gölgesi arkamdan beni sararken kardeşim yanıma biraz daha yaklaştı.

Noah bir santim bile kıpırdamıyor, mavi gözlerini benden ayırmıyordu. “Üzgünüm, geciktim. Öğrenci merkezinde işim çıktı.”

“Hiç sorun değil,” diyerek ona ayak uydurdum. “Biz de daha yeni bitirmiştik.”

Noah’ın dudağının bir tarafı kıvrılırken kendi sırtışıımı zor bastırdım.

“Ah...” dedi Mason uzatarak. Boğazını temizlediğinde yüzümü ona döndüm. Başını kaşımak için kolunu kaldırmıştı, çatık kaşlarının altındaki bakışları benim ve kurtarıcım arasında gidip geliyordu. En sonunda benim gözlerimde sabit kaldı. “Planın mı vardı... onunla?”

Bakışlarımı kaçırmak için çantamı toplamayı bahane ettim. Tepkisinden, bir an sonra ne yapacağından emin olamıyordum. Açıkçası kestirmek mümkün değildi.

“Evet, var.” Tam bir yalan sayılmazdı. “Geleceğinizi bilmiyordum, yoksa plan yapmazdım.” İşte bu kesinlikle yalandı.

Brady yanıma biraz daha yaklaştığında gerginlikten çantamın fermuarını yırtmak üzereydim.

“Bir dakika bekle.” Brady oldukça sakın bir şekilde, yavaşça konuşmuştu. Bu nedenle onun tepkisini de kestiremiyordum. Önce bana sonra Noah’ya baktı.

Noah geri adım atmadı, saygısını bozmadan çelik gibi bakışlarını Brady’ye dikti. Brady çatık kaşlarıyla bana baktı. “Çantayı eve götürmemi ister misin?”

Omuzlarım gevşedi. “Ben hallederim, Brady. Yine de *teşekkürler*.”

“Tabii.” Başımdan öpüp kendi eşyalarını toparlamaya geri döndü.

Ucuz atlattığımızı düşündüğüm anda beklediğim bir soru, en *beklenmedik* yerden geldi. “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Chase.

Noah sessiz bir destekle omzuma takmaya çalıştığım çantamı almak için bana yaklaştı. Ona bakmak kafamı hiç karıştırmıyormuş gibi gergin bir gülümsemeyle Chase’e döndüm.

“Henüz karar vermedik.”

Yeşil gözlerini kıstı. “Öyleyse neden bizimle gelmiyorsunuz?”

Yardım arayışıyla hemen Noah’ya baktım, bakışlarını benden ayırmasa da yüzünde boş bir ifade vardı. Bu duruşuyla benim adıma seçim yapmaktansa kararı bana bıraktığını ve seçimim ne olursa orada olacağını söylüyordu.

“Şey...”

Noah’nın gözleri benimkileri delip geçti.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Evet dersem içten içe biraz daha ölebilirdim. Sanki Noah bunu fark etmiş, neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi kurtarma moduna geçmişti. Peki hayır dersem nasıl görünürdü?

Neden umurumdaydı ki?

“Ari?” Chase bu sefer biraz daha ısrarla sordu.

Noah içimdeki kararsızlığı fark etmiş olmalıydı çünkü aldığı her nefeste gözlerinin mavisi daha parlak hale geliyordu. Çenesi ni hafifçe kaldırarak beni bir seçim yapmam için cesaretlendirdi. *Kendim için bir seçim.*

İçimde bir şeyler duruldu.

“Hayır, sanmıyorum,” dedim Chase’in yüzüne bakarak.

“Neden?” Beni kendinden uzaklaştıran adam bunu sorma cüretini gösteriyordu.

“Canım istemiyor.”

Kaşlarını çattı. “Demek öyle, ha?”

Hak etmediğim bir suçluluk duygusu yüzünden gerildim. Ben henüz cevap vermeye fırsat bulamadan Mason -normalde bu tür soruları soran aşırı kontrolcü ve sınır tanımayan kardeşim- en iyi arkadaşını susturdu.

“Chase, dostum. Onu rahat bırak, adamım.” Çatık kaşlı bakışlarını onun üzerinde gezdiriyordu. “Gelmek istemediğini söyledi.”

Kocaman açılmak isteyen ağzımı zorlukla kapalı tuttum. Mason’ın yanımdaki Noah’ya dönüp yumruğunu *yeniden* uzatışını izlerken... bakışlarım korkulu muydu, yoksa hayranlık dolu muydu bilmiyordum.

Şey... *ne?*

“Kendimi takımdan attırmak zorunda kalmamam için onu yurda güvenli bir şekilde götüreceksin?” Mason’ın yüz ifadesi çok ciddiye.

Noah’nın cevabı basitti. “Götüreceğim.”

Brady yanımda kıkırdarken sarılmak için beni kendisine çekti. “Tüm bu planların ve bu adamın birdenbire ortaya çıkması ne kadar komik, değil mi?” diye fısıldadı.

“Özür dilerim.” Kazağına doğru mırıldandım.

Brady yalanlardan nefret ederdi. Kendine has çılgın, azgın

tarzıyla bizim mantıklı sesimizdi ve az önce kıcımı kurtarmıştı. “Bu konuda endişelenme, açıkça sorsalardı söylerdim. Şanslısın ki sormadılar, yani her şey yolunda.”

Geri çekilip gülümsedim. “Yarın derste görüşürüz.”

“Öndeki ateşli çocuk ben olacağım.” Sırıttığında omzuna bir şaplak attım.

Rahat bir nefes alıp hafiflemiş şekilde Noah’ya döndüm.

Gülümsemesine karşılık bekleyerek gülümsedi.

“Hazır mısın?”

Başıyla yavaşça onayladı.

“Hoşça kalın, çocuklar,” dedim onlara bakmadan.

Noah’nın yanma gittim ve birlikte en yakın çıkışa yöneldik.

“Aman Tanrım, Noah. Çok güzel kokuyor,” dedim banyodan çıkarken.

Yumuşak gülüşünün sesini küçük mutfağın köşesine kadar takip ettim. Tam o sırada tezgâhın üzerindeki küçük ızgaradan bir tavuk göğsü alıp uzun şeritler halinde dilimlemeye başlamıştı.

“Yemek yapmayı nereden öğrendin?” Omzunun üzerinden bakarken sordum. Hiç zor değilmiş gibi çabucak hazırladığı ev yapımı tavuklu *Alfredo* kâsesinde etleri karıştırıyordu.

“Annemden,” dedi gülümseyerek. “Akşam yemeklerini hazırlarken ona yardım etmemi isterdi, böyle zamanlar için öğrenmem gerektiğini söylerdi.” Bana göz kırptı.

“Akıllı kadın.” Çenemi tezgâha dayadığım kollarıma yaslayıp sıırıttım.

“Evet.” Gülümsemesine rağmen sesinde durgunluk hissettiğim için bakışım yemekten ona kaydı.

Kaşları belli belirsiz çatılmıştı ancak o bir şey söylemediği için nedenini sormadım.

Sormak istesem de yapmadım.

“Tabaklar nerede?” diye sordum doğrularak. “En azından onları hazırlayabilirim?”

“Mikrodalgaanın üstünde bir yığın kâğıt tabak var. Umarım senin için uygundur.”

“*Annem* bir daha bulaşık yıkamak zorunda kalmamak için çocuk sahibi olduğunu söylemişti. Yani evet, kâğıt tabaklar harikadır.” Kahkahama eşlik etti.

“Akıllı kadın.”

“Değil mi? Şakaydı ama durumun cazibesini görebiliyorum.”

Noah gülerek ocağı kapattı, ellerini ocağın yanındaki ufacık lavaboda yıkadı. “İçecek bir şeyler almak ister misin? Ben de sehpayı temizleyeyim ki, yemeği daha rahat yiyelim.”

“Olur.” Kâğıt tabakları ocağın yanına bıraktığımda gözlerim duvara dayalı küçük masaya kaydı. İki kişilik bir masa olsa da ikinci bir kişinin oturması bir yana, Noah’nın uzun bacaklarımn sığabileceği kadar bile büyük değildi.

“Burası çok güzelmiş” dedim yüksek sesle. “Dışarıdan baktığında burada olduğunu asla anlayamazsın.”

Mutfağı oturma odasından ayıran duvarın arkasında ortaya çıktı. “Evet, koç bunu takım kaptanı olmanın avantajlarından biri olarak görüyor ama bazen burası yurttta uğraşmak zorunda kaldığım onca şeye değmiyor. Yine de birinci sınıfları biraz olsun kontrol altında tutmayı kolaylaştırıyor.”

“Yani bir nevi herkesin eğlencesini bozmak için buraya yerleştirildin?”

“Hayır.” Makarnayı büyük bir kâseye doldurdu, başını sallayarak önden yürümemi işaret etti.

Tabakları alıp oturma odasına ilerlerken bir yandan anlattıklarını dinliyordum.

“Eğlenmelerine izin veriyorum. Eğlence buraya gelerek kazandıkları deneyimlerin bir parçası. Saygılı oldukları ve hafta boyunca bunu minimum düzeyde tuttukları sürece cumartesinin genellikle eğlenmek için boş geceleri olduğunu biliyorlar.”

Başımla onayladım, kadife görünümlü kanepede yanına oturup içkilerimizi koydum.

“Şu anda sezon dışındayız...” Sırtarak başını iki yana salladı. “İşler biraz çığırından çıkmış durumda.”

“Eminim.” Ayakkabılarımı fırlatıp çıkardım, bacaklarımı yukarı topladım. “Evdeyken bahar dönemi çılgıncaydı ama yurda göre kesinlikle daha eğlenceliydi. Futbol sezonu bittiğinde bizimkiler kendilerine yüklenmezlerdi, bu da bize karşı daha yumuşak davrandıkları anlamına geliyordu.” Sırtarak başımı iki yana salladım. “Tabii futbol hiçbir zaman gerçek anlamda ‘bitmezdi’. Her zaman kamplar veya başka bir şey çıkardı, sadece gerçek maçların olmaması biraz eğlenebileceğimiz anlamına gelirdi.”

“Doğru. Antrenmanlar hafiftir, kışının dibinde koç olmaz,” diyerek güldü. “Merdivenlerin üst katında değil de altta bir kapı olmasına memnunum. Manyakları uzak tutuyor, ayrıca tuvaleti ararken kaybolan sarhoşların düşüp kafalarını kırmalarından endişe etmeme gerek kalmıyor.”

“Hadi ama.” Omzumu dürttü. “Önce sen tabağını al, böylece kendimi centilmen gibi hissedebilirim.”

Öne eğilip söylediğini yaptım. “Ben de önce senin almanı bekleyerek kibar olmaya çalışıyordum. Uyarayım, erkek gibi yemek yememle tanınırım, o yüzden yargılamak yok,” diye itiraf ettim.

Kıkırdadı. “Cesaret bile edemezdim.” Televizyonu açıp sesini kıstı, arka planda *The Office* dizisinin tekrarı oynuyordu.

Elimde yemek dolu tabağımla dudağımın içini kemirdim. “Bunun için teşekkür ederim, Noah.”

“Juliet, bana bak.”

Bakışlarım ona doğru kaydı, gülümsüyordu.

“Sana iyilik yapıyormuşum gibi teşekkür etmeyi bırak. İyilik falan yapmıyorum. Kapıdan adımımı attığım anda seni Brady ile otururken gördüm. Gerçekten bilmek istiyorsan özellikle seni bulmak için gelmiştim. Mason ile Chase’in arkandan yaklaştıklarını gördüğümde biraz takılmak isteyip istemediğini sormak için

yanına geliyordum. Onlar başlangıç çizgisine benden önce vardılar, o kadar.” Tekrar yemeğine baktı, ardından sanki son düşüncesini dile getirmeye karar vermiş gibi kurnaz bir sırıtışla bana baktı. “Görünüşe göre kazanan ben oldum.”

Gülerken ağzımı kapatmak için elimi kaldırıp bakışlarımı ona çevirdim. “Yani diyorsun ki... şu anda bir kazanana bakıyorum?”

Ağzı yemekle dolu bir şekilde bana döndü, seçtiğim şarkı sözünden memnun bir şekilde göz kırptı.

Sersemlemiş halde yemeğime odaklandım.

Görünüşe bakılırsa Noah beni anlıyordu.

Sanırım bu hoşuma gitmişti.

Yemeğimizi yedikten sonra Noah tabaklarımızı çöpe attı ve kanepede bana katılmak için geri döndü.

Bir dakikalığına sessiz kaldı, yüzümü ona dönmek için hareketlendiğimde o da aynısını yaptı.

“Buraya daha önce hiç gelmedin, değil mi?” diye sordu.

İç geçirerek kendimi minderlere bıraktım. “Hayır. Şimdi sen böyle sorunca kendimi pislik gibi hissettim.” Başımı iki yana salladım. “Bugün buraya geldiğimi öğrendiklerinde kesinlikle kırılabacaklar.”

“Gelmeni mi istiyorlardı?”

“Mason ve Brady beni pek çok kez davet ettiler ama ben... gelemedim.”

Gözleri üzerimdeydi. “Chase? Gelmen için ısrarcı olmadı mı?”

Derin bir nefes aldım. “Hayır, hiçbir şey söylemedi. İhtiyacım olduğunu açıkça belirttiğim mesafeyi bana mı, yoksa kendine mi koyduğuna karar veremiyorum. Her iki durumda da artık bundan yoruldum.” Tırnaklarımdaki parlak ojeyi kazıyarak yere baktım. “Tekrar birlikte takılmak, film izlemek istiyorum. Arkadaşlarımla birlikte olmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Aptalca değil mi? Sonuçta her şeyi berbat eden benim.”

* Jamie Foxx'un “Winner” şarkısına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

“Doğru hissettiğin bir şeyi yaptıysan hiçbir şeyi berbat etmemiştir.”

“Mesele bu,” dedim sessizce. “Doğru olduğunu hissetmiyorum. Doğru değildi, sadece gerekliydi. Çocukken kavga eder, ertesi gün unutturduk. Birbirimize öfkelenmezdik, anlıyor musun? *Hiçbirimiz*. Sinir ederdik, kızardık ancak *gerçekten* öfkelenmez, kin tutmazdık. Bu berbat bir şey. Üniversitenin ilk döneminde bunun olmasını hayal etmemiştir.”

Noah ilk başta bir şey söylemedi, bakışlarımı ona çevirdiğimde biraz daha rahatladı. “Peki bu nasıl oldu?”

Bakışlarımı kot pantolonunun sardığı, benimkine değen dizine indirdim. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Onun farkında olmadan rahat davranmaya başlamasıyla benim de aynı şekilde davranmaya başladığımı farkındaydım. Ayakkabılarımı çıkarmış, bacaklarımı altımda toplamıştım. Sanki burada binlerce kez oturmuşum gibi minderlere yayılıyordum.

Öyle hissediyordum.

Kafamı kaldırdığımda onun muhteşem mavi gözleriyle beni incelediğini gördüm, nedense gözlerimi kaçırma ihtiyacı duydum.

“Ari?”

“Hmm?”

Noah sırtıttı. “Hepiniz birlikte Avix’e gelmeyi nasıl başardınız?”

“Ah.” Güldüm. “Evet. Lisedeki rehber öğretmenlerimiz delirdiğimizi düşünmüştü çünkü daha birinci sınıfın ilk günü grup olarak elimizde ailelerimizden aldığımız notlarla ofislerine gidip planımızı anlatmış, bunun gerçekleşmesine yardımcı olacak programlar hazırlamalarını istemiştik. İlerleme kaydetmek ve daha sonra zorlanmamak için her yıl yaz okuluna gittik. Bunu gerçekleştireceğimize karar verdikten sonra hepimizin isteklerine göre okul seçeneklerini azalttık. Hiçbirimiz Kaliforniya’dan ayrılmak istemiyorduk, bu listeyi daralttı ancak her ihtimale kar-

şı eyalet dışındaki okullara başvuruda bulunduk. Çocukların her yere girebileceğini biliyorduk, bu yüzden Cameron için en iyi çocuk gelişimi programının, oğlanlar için en iyi takımın hangi üniversitede olduğunu araştırdık. Sonunda Avix'i seçtik."

"Kendinden bahsettiğini duyamadım."

"Haklısın, duymadın." Sırıttım. "Nereye gideceğimiz umurunda değildi."

"Gerçekten mi?" Şaşırmaktan çok meraklı görünüyordu. "Tek bir kriterin bile yok muydu?"

"Hayır."

Noah'nın ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Neden bana söylemediğin bir sebep olduğu hissine kapılıyorum?"

"Çünkü var." Güldüm. "Utanç verici bir şey ama kampüs dışında konforlu bir ev için bastırdığımı itiraf edeceğim. Tabii babam bunu kesinlikle reddetti. Oğlanlar spor direktörüyle görüş-tükten sonra -bu arada kendisi tam bir pislikti- bunun mümkün olmadığını öğrendik. Dürüst olmak gerekirse tuttuğumuz lüks sayılabilecek yurt odası zaten mükemmeldi."

Noah başını sallayarak sırttı.

"Peki sen?"

"Peki ben, ne?"

"Büyük yıldız, oyun kurucu Noah Riley nasıl oldu da Ocean-side'a geldi?"

"Haha," diye takıldı. Bakışlarını bir anlığına kaçırdıktan sonra tekrar bana baktı.

İlk başta paylaşıp paylaşmayacağını merak ettim ancak sonunda başını salladı.

"Ben de buralıyım. Anneme yakın olabilmek için burada kaldım."

"Ay," dedim sevgi dolu bir sesle.

Noah şakacı bir bakış attığında gülmekten kendimi alamadım.

"Buna bayıldım. Bizim burada olmayı isteme sebebimizle neredeyse aynı." Arkama yaslanıp kollarımı dizlerime doladım. "O

gerçek bir *Master Chef* değil mi? Sana yemek yapmayı onun öğrettiğini söylediğini biliyorum ama kullandığın tariflerin de ona ait olduğuna bir dolarına bahse girerim.”

“Bir dolar, ha?”

“Ne söyleyebilirim, beş parasız bir üniversite öğrencisiyim,” diyerek omuz silktim.

Noah güldü, hüzünlü bir gülüştü. Gözlerinde daha fazlasını aramaktan kendimi alamadım.

“Sen ve annen, çok yakınsınız.” Ses tonum yumuşaktı.

“Evet,” diyerek kabul etti. “Sahip olduğum tek şey o.”

“Burada, Oceanside’da mı?”

Gözlerini benimkilere dikti. “Her yerde.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı.

“Kardeşin... uzun süredir görmediğin bir baban falan yok mu?”

“Hayır, hiçbiri yok. Kuzen, teyze, amca, hatta büyükanne ve büyükbaba bile yok. Sadece ikimiz varız.”

Kaburgalarımda küçük bir sızı oluştu. “Çok üzücü.”

Gözlerini çevirirken omzunu silkti. “Benim için normal. Hiçbir zaman ondan fazlasına sahip olmadım, bu yüzden özleyeceğim bir şey de olmadı.”

“Onu her gün görmeyi özleyorsundur. Burada yalnızlık çekiyor olmalısın.”

Noah gözlerini yavaşça kırttı ancak bir şey söylemedi.

Şimdi düşününce yanında kimseyi görmemiştim. Hep tek başınaydı.

Acaba bundan hoşlanıyor muydu?

Arkadaşlarım ve ailemin olmadığı bir hayatı düşünemiyordum. Hayat zorlaştığında sığınacağım kollar olmasaydı, çok zorlanırdım.

Düştüğünde onu kaldıracak kim vardı hayatında?

“Sen ve Cameron,” diyerek konuyu değiştirdi. “Siz ikiniz her zaman yakın arkadaş mıydınız?”

“Doğduğumuzdan beri,” dedim gülerek.

“Buraya çok sık geliyor.”

“Evet.” Başım la onayladım. “İnan bana, biliyorum. Buraya geldiğini bildiğimden emin oluyor.”

“Neden bir dahaki sefere onun peşine takılıp benimle burada buluşmuyorsun?” diye önerdi.

Yanaklarım ısındığında kıkırdadı.

Birbirimize baktığımız sırada gülüşü yavaşça kayboldu. Di-liyle dudaklarını ıslatırken dikkatim bir anlığına ağzına kaydı.

Ayağa kalktım. “Gitmeliyim.”

“Evet... seni ben bırakacağım.”

Gülümседim. “Yürüye bilirim, Noah. Alt tarafı kampüsün karşısında kalıyorum.”

Kaşlarını çatmış, karşımda dimdik duruyordu. Bakışlarına karşılık vermem için çenemi kaldırdı. “Gerçekten seni o mer-divenlerden aşağı, yirmi veya daha fazla erkeğin olduğu yere göndereceğimi ve oradan tek başına çıkmaya izin vereceğimi mi düşünüyorsun?”

“Kardeşimle en iyi arkadaşlarımın da bunlar arasında olduğunun farkındasın, değil mi?” dedim sırtarak. Gözlerini biraz daha kısınca sırtımama neden oldu. “Hadi ama. Benimle aşağı kadar gel, Mase burada *değilse* götürme konusundaki teklifini kabul ederim.”

“Seni benim götüreceğim, yine de eğlence için Mason’ın et-rafta olup olmadığına bakacağın bir plan nasıl olur?”

Yanaklarım ısındı, merdivenlerden aşağı inerken güldüm. “Hadi, Romeo.”

Alt katta Noah omzumun üzerinden uzanıp kilidi çevirdi, ka-pıyı benim için açıp itti.

Biz dışarı çıkarken birkaç iri adam Noah’ya başlarıyla selam verdiler, sanki ne yaptığımızı biliyorlarmış gibi bana bakıp sırttılar. Gülümsemeleri Brady’nin gülüşlerine çok benziyordu, gururlu bir baba ifadesi ile muzip bir sırıtışın karışımıydı. Noah

onlardan birinin sorusunu yanıtlamak için durakladığında girişten geçip ortak alana girdim, gözlerimi geniş alanda gezdirdim.

Her iki duvarda birer televizyon, ortada bir bilardo masası ve iki yana itilmiş birkaç kanepesi vardı. Lacivert rengi duvarların tam ortasına beyaz bir Avix Köpekbalkları logosu çizilmişti. Şöminenin üstünde sabitlenmiş olduklarını umut ettiğim kupalar vardı. Etrafa saçılmış boş bira kutuları, üniversiteli erkeklerle dolu bir yurt olduğu gerçeğinin altını çiziyordu.

Burayı ilk kez gördüğümünden sııttım. Tam hayal ettiğim gibiydi, hatta düşündüğümünden biraz daha temizdi. Kenarlarına rasgele bira şişesi kapakları yapıştırılmış giriş kapısının çerçevesinde elimi aşağı kaydırarak Mason'ı bulmak için etrafı taradım. Fazla uzaklaşmadan arkamdan beklenmedik bir ses geldi.

“Akşam yemeği için dışarı çıkacağını sanıyordum?”

Hızla döndüğümde Chase ile yüz yüze geldim.

Nefesim boğazımda düğümlendi, hâlâ takım arkadaşlarıyla konuşmakta olan Noah'ya hızlı bir bakış attım. Kendimi Chase'e bakmaya zorlarken sesimin düzgün çıkması için dua ettim. “Dışarı çıkmak yerine Noah bana yemek pişirdi.”

Chase küçümseyici bir ses çıkardı. “Evet, eminim seni odasına götürmeye *son dakikada* karar vermiştir.”

“Gerçekten bu şekilde mi davranacaksın?” dedim kafamı geriye atarak.

Chase biraz daha yaklaştı, sesi sadece benim duyabileceğim gergin bir fısıltıya dönüşmüştü. “Ne bekliyordun, Arianna?”

Göğsüm öfkeyle kasıldı ancak bunun altında sızlayan bir ağrı vardı. Gözlerimi kırıştıtararak başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey.” Chase'i henüz fark etmemiş, bana doğru yaklaşan Noah'ya hızlı bir bakış attım. “Senden hiçbir şey beklemiyorum, Chase. Ben dersimi aldım.”

Chase kaşlarını çatısa da hiçbir şey söylemedi.

Neyse ki bir saniye sonra Mason köşeden döndü, bizim garip tartışmamızı fark ettiğinde gözleri kısıldı.

“Ari?” Kardeşim yanıma yaklaşırken kısık bakışlarını Noah’ya çevirdi. “Burada ne işin var? Burayı görmeye mi geldin?” diye sordu.

Her şeyi açıklamak yerine en basit yanıtı verdim. “Seni arıyordum.”

Yüzümü diğerlerinden saklamak için dirseğini duvara dayayarak yaklaştı, yüzünde endişe çizgileri oluşmuştu. Başımı iki yana salladım.

Ben iyiyim. Yemin ederim.

Mase başını salladı.

“Beni yurda götürebilir misin?”

“Tabii, anahtarlarımı alayım,” dedi. Tam o sırada sarışın bir kız onun kaldırdığı kolunun altına girdi. Mason başını eğip kızı gördüğünde sırttı.

“Aslında, boş ver,” dedim aceleyle. Çaresizce aniden uzaklaşma isteğiyle dışarı fırladım.

“Ne, hayır.” Omuz silkerek kızı umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştı. “Sorun yok. Elbette seni götüreceğim.”

“Onu ben götürürüm,” dedi Chase. Son sözü söylemiş gibi kapıya yöneldiği anda kardeşim öne çıktı.

“Hayır, ben müsaaidim.” Mason başını sallayıp kıza hızlı bir bakış attı.

Kıza özür dolu gözlerle baktım. O sırada yaklaşan Noah’yı gördüğümde tuttuğum nefes hızla boğazımda bir yumruya dönüştü.

Ne olacağını biliyordum, sadece nasıl gelişeceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için beklerken tenim gerginlikle karıncalandı.

“O bende, dostum.” Noah rahat bir şekilde sırttı. “Zaten onu ben götürmek istiyordum. Buraya gelmeden önce ona söylemiştim.”

Bu doğrudan itiraf karşısında midem sıkıştı, kardeşimin karşılık vermesini bekledim.

Mason bakışlarını bana çevirip kaşlarını çatmıştı, ardından sırtarak dikkatini Noah'ya çevirdi. "Eminim kıpkırmızı olmuştur, ha?"

Ağzım açık kalmıştı. Noah kahkaha attı ama hiçbir şey söylemedi, belli ki bu bilgiyi kendine saklayacaktı.

"Emin misin, kardeşim?" Mason elini uzattı ve erkeklere özgü bir şekilde el sıkıştılar.

"Kesinlikle." Noah bana doğru dönüp başıyla kapıyı işaret etti.

Kapıdan çıkmak üzereyken bakışlarım Chase'e kaydı.

Kaskatı kesilmiş çenesiyle dikiliyor, doğruca önüne bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Neden söyleyecekti ki?

Noah beni yurda götürdü, iyi geceler dileyip yanımdan ayrıldı.

Bir günümün daha mahvolmasının ardından yatağa uzandığım anda, artık tutamadığım gözyaşlarım dökülmeye başladı.

BÖLÜM 16

Arianna

“Nasıl bu kadar sıcak olabiliyor?” Cam tribünden kalkıp kitaplarını toplarken mızızlandı.

“Bu plastik koltuklarda oturmanın da hiç faydası olmuyor. Ter içindeyim.”

“Çocuklardan bizim için bir gölgelik yapmalarını istemeliyiz.”

“Sanki antrenmandan önce bunu yapacak zamanları var.”

Kahkaha atıp geçebilmek için ön koltuğa uzattığım ayaklarıma vurdu. “Doğru. Peki resmen ekim ayında olmamıza rağmen havanın hâlâ neden bu kadar sıcak olduğunu konuşabilir miyiz? Demek istediğim bu nasıl bir saçmalık? Tanrı aşkına, Güney Kaliforniya’dayız.”

“Metal, çim ve güneş yüzünden. Bunu biliyorsun. Gölge bir yer bulursan hava on beş derece birden düşer.”

“İşte bu yüzden gölgelik önermiştim.” Sırıttı. “Tamam, görüşürüz. Profesörüm bugün çocuk gelişim merkezinde, çocuklarını almak için gelen bazı velilerle görüşmemi istiyor.”

“Akşam yurda gelecek misin?”

“Evet, sonra görüşürüz.”

Arkasından el salladıktan sonra kitabımı göğsüme yasladım. Gözlerimi kapatıp güneşin yumuşak ışıltısının tenimi yakmasına izin verdim.

Kramponların betona çarpma sesi kulağıma geldiğinde ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

Elimi gözlerime siper ettim, yaklaşan siluete gözlerimi kısarak baktım.

“Güneş yanığı mı olmaya çalışıyorsun?!” diye bağırdı Noah birkaç sıra aşağıdan.

Hâlâ yüzünü göremiyordum ancak gülümseyerek yerimde doğruldum. “Asla, güneş ve ben çok eskiden beri birbirimizi tanırız. Bana karşı çok naziktir.”

Noah hafifçe güldü, iki merdiven daha çıktığında nihayet görüş alanıma girdi.

Yüzü kıpkırmızıydı, terden sıırıslıslam olmuştu ve... acayip derecede çekiciydi.

Gülümsedi, elini koyu renk ıslak saçlarından geçirdiğinde güneşten dolayı rengi açılmış tutamlar ortaya çıktı.

“Burada ne yapıyorsun, yoksa beni izlemeye mi geldin?” diye takıldı.

“Hah! Üzgünüm ama bunu yıllardır yapıyorum. Sanırım sen sadece bir ikramiyesin.”

Omuzlukları yukarı kalkarken göz kırptı. “Seni haftalar önce burada gördüğüm düşünülüşünde çoktan tahmin etmiştim.”

“Öyle mi?”

Sadece sıırttı. Göğsümü kapatan kitaba dokundum. “Ben ve Cam çocukların antrenmanlarına gelmeye lisede başlamıştık, burada da devam ediyoruz.”

“İyiymiş,” diyerek başını salladı.

“Bugünlük işiniz bitti mi? Biraz erken oldu.” Telefonuma göz attım.

“Evet, bu sabah iki tur yaptık. Öncesinde spor salonunda ağırlık çalıştık, bu nedenle bugün daha çok koşu günüydü.” Omuzluğunun arkasına sıkıştırdığı havluyu alıp alnını sildi. “Açlıktan ölüyorum.”

Sıırttım. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Başını eğdi. “Bu akşam yemek yapmama yine yardım etmek ister misin?”

Ayaklarımı indirip kitabımı kucağıma bıraktım. “Geçen sefer sana nasıl yardım ettim?”

“Yememe yardım ettin.” Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı.

Bir kahkaha attım, sanırım biraz yüksek sesliydi çünkü tünele doğru ilerleyen birkaç takım arkadaşının dikkatini çekmiştim. Tabii ki aralarında Brady ile Chase de vardı, durup gözlerini bize dikmişlerdi. Refleks olarak sandalyeme gömüldüm.

Noah hareketimi yakaladı, omzunun üzerinden baktıktan sonra bana dönerken başını salladı.

Verdiğim çocukça tepkiden utanarak yok olmak istedim. Noah’ya baktığımda ifadesinde en ufak bir yargılama belirtisi yoktu, hatta tam tersiydi.

Noah’nın yumuşak gülümsemesini gördüğümde nefesimi bıraktım. Bakışlarındaki anlayışlı ifade sayesinde, “Bundan nefret ediyorum,” diye itiraf ettim.

Noah’nın dudakları seğirdi. “Nefret ettiğini biliyorum.”

“Antrenman bitti, Arianna!” Chase olduğu yerden hiç kıpırdamadan bağırdı ama benim gözlerim Noah’nın üzerindeydi. Saklamak için başını çevirmesine rağmen kaşlarının çatıldığını fark etmiştim.

Kendimi tünele bakmaya zorladığımda birkaç adım gerideki Mason’ı fark ettim. Takımının arkasından geliyor, yürürken bir yandan omuzluklarını çıkarıyordu. Kafasını kaldırdığında Chase’in orada durduğunu fark etti, bakışlarını takip edip Noah ve benim durduğumuz yeri gördü. Kaşlarını çattı, bir anlık tereddüdü ardından Chase’in omzunu arkadan dürterek hareket etmesini sağladı.

Birkaç adım sonra gözden kayboldular.

Ağzımdan istemsiz bir ses çıktı, Noah’ya bakamadan ayağa kalktım.

“Bu gece iyi bir eşlikçi olabileceğimi sanmıyorum. Ertelesek olur mu?”

“Erteleyelim.” Noah en ufak bir hoşnutsuzluk belirtisi göstermeden konuşmuştu. Öyleyse neden içimde ağır bir hayal kırıklığı duygusu vardı?

Gecenin ilerleyen saatlerinde dondurucuyu karıştırırken daha önce hissettiğim hayal kırıklığının... benden kaynaklandığını fark ettim.

“Tanrım, *lanet olsun*,” dedi Cam yavaşça. “Bu adam kusursuz.” Birbirimize bakarak iç geçirdik ve kahkahalara boğulduk.

“Cidden, Ari. Üstüne atlanan lazım.”

Gülümserken Noah’nın da aynısını yapmasını izledim. Tabii onun gülümsemesi, bir tabak kurabiye ile ona doğru yürüyen sarışın güzel bir kız içindi.

Midemde bir şeyler hareketlendiğinde kaşlarım çatıldı.

“Kim o?” diye sordu Cam merakla.

Kızın zarif hareketlerini izlerken omzumu silktim, bir başbalerin gibi süzülüyordu. “Uyuyan Güzel ve yakışıklı prensi.”

“Hmm, hayır. Bence yanılıyorsun.”

Kaşlarımı muzipçe kaldırarak ona döndüm. “Öyle mi dersin?”

“Elbette, adam prene benziyor olabilir. Bu arada siyah saçlı olan Sindrella’nın erkeği, ketum Uyuyan Güzel’in değil.” Ben gülerken Cam devam etti. “Her neyse, evet... Yakışıklı falan ama tüm o güzelliğinin altında bir hayvan var. Öyle olmak zorunda, uysal olamayacak kadar iyi.”

Cameron dirseklerinin üzerinde arkaya yaslanıp bana sırtıttı. “Bahse girerim yatak odasında içindeki canavar ortaya çıkıyor.”

“Kapa çeneni,” dedim gülerek.

“Dalga geçmiyorum. Bahse girerim başka bir erkeğe dönüşüp her iki dünyanın hakkını da veriyordur.” Bir dakika düşündü. “Evet. Seks yapmıyordur, becermeyi seviyordur.”

Ona hayretle baktım, ardından ikimiz aynı anda tekrar kahkaha attık.

“Yeter, seni duyacak.”

“Söylemişti dersin, o bir canavar. Ayrıca sen şimdiye kadar gördüğüm *Belle*’e en yakın şeysin.”

“Tam bir aptalsın.”

“Hadi soralım.” Hızla ayağa fırladığında gözlerim kocaman açıldı. Bileğinden yakalamak için elimi uzatsam bile onu geri çekmeden ağzını açmıştı.

“Hey, Noah!” diye bağırdı. Noah ile balerin gülümseyerek bize dönünce yüzüm domates gibi kızardı. “Sana bir sorum var ama soru sormadan hızlı bir cevap vereceksin, tamam mı?”

Noah gözlerini hızlıca bana çevirdikten sonra tekrar Cam’e baktı. “Sor bakalım!”

Cameron omzunun üzerinden bana bakarak göz kırptı, aynı hızla Noah’ya döndü. “Uyuyan Güzel mi, yoksa Güzel ve Çirkin mi?”

Bana doğru baktı, Cam’in saçmalıklarını çözmeye çalışan bakışları yüzümde gezinirken tenim alev aldı. Noah’nın bakışları neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlı bir şekilde yanındaki kıza kaydı, ardından bana döndü. Şu an her şeye bir anlam yüklüyor olabilirdim, aynı zamanda sol omzumun arkasında kaybolan uzun kahverengi saçlarımı bakışlarıyla takip ettiğine yemin edebilirdim.

Sırtarak Cam’e döndüğünde istemsizce derin bir nefes aldım.

“Hadi ama. Söyletirme bana.”

Yanıtı tam *Noah*’ya özgüydü.

Dudaklarım seğirdi.

Cam halinden memnun bir şekilde kendini yanıma bırakıp dişlerinin arasından fısıldadı. “Noah neyi kastettiğimi tam olarak anladı. Farkındasın, değil mi?”

* (İng.) Yazar burada “*Belle*” karakteri ile “Güzel ve Çirkin” masalına gönderme yapıyor. (ç.n.)

“Kes artık, sürtük. Emin olamazsın,” dedim fısıldamakla tıslamak arası bir sesle.

“Ari, dostum. Öyle değilmiş gibi davranman çok hoş. Şimdi dikkat çekmeden ona bak.”

“Hayır.”

“Lütfen,” diye yalvardı. “Rujuna bahse girerim bakmanı bekliyordur.”

“Tamam ama ruju ben seçerim.”

“Anlaştık.”

Arkama yaslandım, umursamaz görünmeye çalışarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve ona doğru baktım. Ne yazık ki gözle görülür şekilde donup kaldım, böylece gözleri tamamen üzerimde olan adam bakışlarımı yakaladı. Her zamanki nezaketiyle gülümsemesini saklamak için dudaklarını yaladı. Temnim beni ele vermekle tehdit ediyordu, bir an sonra tek sorunun bu olmadığını fark ettim.

“Aman Tanrım, seni sürtük! Buraya geliyor! Kızla birlikte!”

Kahkaha atarken Cameron’ın başı geriye düştü. “İşler gittikçe güzelleşiyor. Noah her şeyi açıklığa kavuşturmak üzere, izle ve gör.”

“Kapa çenenı.”

“Bana teşekkür edeceksin.”

“Tam bir götsün.”

“Beni seviyorsun.”

“Selam.”

Başımızı yeni gelenlere çevirdik. Yüzümde kocaman, *utanç dolu* sahte bir gülümseme vardı, Cam ise eğlendiği her halinden belli bir şekilde sırıtıyordu. “Selam,” dedik aynı anda. Dirseğimi kaburgalarına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Cameron,” derken ona zar zor baktı.

“Noah.” Cameron avuçlarının üzerinde geriye kaykılırken cevap verdi.

Noah’nın koyu renk saçlarının büyük bir kısmı kapüşonunun altında saklıydı, mavi gözleri açık gri rengine karşı ışıltı ışıltıydı. Yaşça başındaki kapüşonu arkaya itti.

“Bu arkadaşım, Paige,” dedi yanındaki küçük, güzel yaratığı başıyla işaret ederek.

Zevkle sırtıttığını anlamak için en iyi arkadaşıma bakmama gerek yoktu.

Selamlamak için elimi kaldırdığımda kız öne çıkıp beklenmedik, hafif bir sarılmayla kollarını bana sardı ve tekrar Noah’nın yanındaki yerini aldı.

“Seninle tanışmak çok güzel, Ari.” Ellerini arkasında birleştirdi. “Hakkında çok şey duydum.”

Kaşlarım havaya kalktı, doğru kelimeleri arıyordum ama beynim takılıp kalmıştı. Gerginliğimi saklamak için güldüm.

Göz ucuyla Noah’ya baktığımda muzip bir şekilde bana göz kırptı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Paige.”

Paige gülümseyerek ne kadar mükemmel olduğunu bir kez daha gösterdi. “Bir ara buluşmalıyız.”

Ah...

Gülümsedim.

Cam’e döndü. “Seninle tanıştığıma da memnun oldum, Cameron. Hemen gidiyor olmaktan nefret ediyorum ama pazar günleri benim için biraz yoğun geçiyor.”

Gözlerim ona kaydı.

Yani hem o hem Noah pazar günleri ‘meşgul’ müydü?

Noah boğazını temizledi. “Onu otoparka kadar geçireceğim.”

Paige gülümsedi, uzaklaşmadan önce el salladı. “Umarım seni tekrar görürüm, Ari.”

Onlar gidene kadar gülümsemelerimizi sabit tuttuk, ardından birbirimize döndük.

Ters ters baktım.

Cam burnunu kaşıdı. “Belki lezbiyendir.”

Homurdanarak ayağa kalktım.

“Senden hoşlanıyor, Ari.”

“Kapa çeneni, Cam,” diyerek uzaklaştım.

“Umurunda değilmiş gibi davranma!” diye arkamdan bağırdı.

Onu duymazdan geldim, soğuk içecek dolabına yönelip bir su aldım.

Pazar günü olduğu için aile yemeği akşamı olmalıydı ama bu hafta takımın veda haftasıydı. Bu nedenle futbol takımının evinde, her yıl yapıldığı söylenen geleneksel mangal partisi düzenleniyordu. Ailelerini, arkadaşlarını ve düzenli olarak göremedikleri herkesi davet edip kampüsün kenarında herkesin yiyecek getirdiği türden bir partide takılıyorlardı. Şükürler olsun, bizimkiler bunu yemek randevumuz olarak kabul etmişlerdi.

Birkaç küçük yudum aldıktan sonra ızgaralardan birinin başında duran kardeşime doğru ilerledim. “Selam, kardeşim.”

“Selam, kardeşim.” Bana bir bakış attıktan sonra çevirdiği tavuklara döndü. “Eğleniyor musun?”

“Eğleniyorum,” dedim etrafıma bakarak.

“Güzel.” Birasını alıp birkaç yudum içti, şişesinin üzerinden bana bakıyordu. “Sen iyi misin?”

Ağzımı açmamla hemen sıkıca kapatmam bir oldu, konuşmak yerine başımı hafifçe salladım.

“Emin misin?” diye sordu.

“Ben...” İç geçirip sonunda pes ettim. “Zor birkaç ay geçirdim ama şimdi daha iyi hissediyorum.”

“Gerçekten iyi mi, yoksa birazcık iyi mi?”

“Gününe göre değişiyor.”

Dürüstlüğüm karşısında yüz hatları gerilirken omuzları düştü. Kahverengi gözleri benimkilerde gezindi. “Bir sorun olsaydı, bana ihtiyacın olsaydı söylerdin, değil mi? Bazen bir pislik olsam bile bana ihtiyacın olduğunda bana gelmemelik yapmazdın, değil mi?”

“Sana ihtiyacım olsaydı, daha doğrusu sana ihtiyacım *olduğunda* tereddüt etmeyeceğimi biliyorsun.” Sakin ve dürüst cevabım karşısında dudağının köşesi kıvrıldı. “Tabii şunu söylemem gerek, bazen duymak istemeyeceğin, bu yüzden benim de seninle paylaşmayacağım şeyler olacak.”

Çenesi gerildi, gözlerini kaçırdı ama bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde bakışları yumuşamıştı. “Makul.” Başını salladı. “Seni sevdiğimi biliyorsun. Herkesten daha çok.”

Gülümsedim ve ona sarılmak için eğildim. “Evet, Mase. Biliyorum.”

Sesim yanlışlıkla hüzünlü çıkmıştı, Mason bunu hemen fark etti. Kardeşim buna anlam veremiyordu, bana kızgın olmasının nedeni de buydu.

Chase ile aramıza *Hoover Barajı* büyüklüğünde bir çukur kazdığının farkında değildi çünkü sonrasını düşünmeden yattığımızı ona söylememiştim. Bir şeylerin farkındaydı ancak ne kadar derin olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ona göre benimle ilgili yaptığı her şey koruma içgüdüsünden kaynaklıydı. Artık çocuk olmadığımızı yavaş, *çok* yavaş bir şekilde anlamaya başlıyordu. Bazı şeylerden beni koruyamazdı, korumamalıydı.

Yine de sadece bir aptal suçu Mason’a atardı.

Ateşini söndüren o olsa da kibriti okyanusa fırlatan Chase’ti.

Bu onun vermesi gereken bir karardı, beni uzaklaştıracak veya yakınlaştıracaktı. O uzaklaştırmaya karar vermişti.

Sorun değildi.

İkimiz için bir şey isteyecek olsaydım, birlikte olmamızın mümkün olmadığını fark etmemizi sağlayacak bir fırsat dilerdim. Böylece tüm bu karmaşa olmadan her şeyi daha iyi kavrayabilirdim.

Hiç sahip olmadığın bir adam için acı çekmek berbat bir şeydi.

İçimdeki acı rasgele kendini gösteriyordu ve bu acı hiç *yaşanmamış*, hiç yeşerme şansı bulamamış bir aşktan kaynaklanıyordu.

Şu anda hepsinden çok canımı yakan şey haksızlığa uğramışlık hissiydi. Ancak bu deneyimden öğrendiğim olumlu bir şey varsa, büyümenin yalnızca kalp acısıyla birlikte geldiği idi.

Gerçekten ne istediğimizi başka nasıl keşfedebilirdik ki?

Neyi bırakmayı reddettiğimizi?

Bir partnerde neyi hak ettiğimizi?

İnsanı zorlayan acı olmadan bunları kesinlikle bilemeyeceğimizi düşünüyordum.

Birini her şeyiyle istiyordum.

Birini daha azıyla yetinmeden kesinlikle her şeyiyle istiyordum.

Chase bana bunu veremezdi. Belki işler daha da derinleşmeden bunu fark ettiği için ona minnettar olmalıydım.

Belki de bu benim boktan hareketler için mazeret bulma şeklimdi.

İç çekip birkaç adım geriledim.

“Ari,” diye seslendi Mason. Tekrar kendi içime çekildiğimi fark etmişti. “Seninle takılmayı özledim. Kalır mısın?”

Buruk bir gülümsemeyle kollarımı kardeşime doladım. Omzunun üzerinden baktığımda evren beni test etmeye karar vermişti.

Gözlerim altın sarısı kahverengi gözlere kilitlendi.

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Geri çekilip pişmiş et tepsisine hafifçe vurdum. “Bunu masaya götüreyim mi?”

“Çok iyi olur.” Mason başını sallayıp ızgaraya geri döndü.

Yemeklerin dizildiği masaya ilerlerken Chase’in bahçenin diğer tarafından bana baktığını gördüm. Bu sefer bakışlarını çeviren ben oldum.

Bir el önüme uzanıp makarna dolu bir kâseyi yolumdan çekti, böylece tavuk dağını örtünün üzerine yerleştirebildim.

“Demek aşçılık genini kardeşin kapmış,” diye takıldı Noah.

Onu kolumla dürtüp folyonun kenarlarını sıkıştırdım. “Tavugu çevirmek ne kadar zor olabilir ki?”

“Barbekü yapmanın bundan ibaret olduğunu kim bilebilirdi ki?” diye espri yaptı. “Çevirirsin olur biter.”

Kollarımı kavuşturarak muzip bir şekilde ona baktım.

Noah güldü, bakışları görmezden gelmeyi planladığım yöne doğru kaydı. “Gitmem gerek ama önce veda etmek istedim.”

“Bunu söylemek için geri dönmene gerek yoktu. Bana mesaj atabilirdin.”

Mavi gözleriyle yüzümü incelerken başını salladı. “Hafta sonları pek boş vaktim olmuyor, belki hafta içi bir şeyler yapmak istersin. Yemek pişirme dersleriyle ilgili teklifim hâlâ geçerli.”

“Çünkü ne kadar kötü olduğumu henüz görmedin.”

“Bunu evet olarak kabul ediyorum,” dedi sırtarak. “O zaman bu hafta, tamam mı?”

Gülümsememi bastırıp başımla onayladım.

“Sevindim, yoksa sen evet diyene kadar sormaya devam edecektim,” diye ekleyerek beni güldürdü.

Noah bir kez daha bana baktıktan sonra ayaklarını sürüyerek geri çekildi. “Gitsem iyi olacak.”

“Kalmanı isterdim.”

Bir anlığına donup kaldı, ardından yüzünü parlak bir gülümseme kapladı. Kahkaha attığında ben de kendi gülüşümü serbest bıraktım.

“Müzik kutun her türden şarkıyla dolu.”

“Evet, öyle.”

Noah bana doğru bir adım attı, gittikçe yaklaşırken gözlerinin her zamanki mavisini biraz daha koyulaşıyordu. Bakışlarını bana dikti, birdenbire nefes alıp almadığımdan emin olamaz hale geldim.

Dudaklarını elmacıkkemiğimin en üst noktasına değdirdiğinde boğazıma takılan nefes, nefes almadığımı kesinleştirmiş oldu.

Geri çekilirken dudakları tenimde gezindi, belki yanlışlıkla olmuştu. Her iki durumda da dudaklarının sıcaklığı boynuma kadar yayıldı.

Noah kolumu hafifçe sıkıp uzaklaştı.

Gözlerimi ensesinden çekmeyi reddettim, en yakın arkadaşım gelip beni kalçasıyla dürtene kadar bakışlarımı ondan ayıramadım.

Bir paket cipsi yırtarak açtı ve bir tanesini bana fırlattı.

“Kıçımın Uyuyan Güzel’i.”

BÖLÜM 17

Arianna

“Tamam, söyle bakalım.”

Noah karıştırma işine devam ederken bana bir bakış atıp sırtı. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Sırlarını.” Dramatik bir etki için duraksadım. “Çünkü eşyalarımı bırakıp buraya gelene kadar geçen yarım saatte, bu sosu hazırlamana imkân yok.”

“Haklısın,” diyerek başıyla onayladı. Uzun tahta kaşığı tezgâhın ortasına bıraktı. Yanından uzanıp kaşığı aldım ve plastik tabağın üstüne bıraktım. “Yapmadım,” diye itiraf etti. “On dakika hazırladım.”

Başımı hızla ona çevirdim. “Pardon, ne dedin?”

Sırtarak oturma odasına doğru geri geri yürümeye başladı, ben de onu takip ettim.

“Pekâlâ, *Gordon Ramsay**.” İçkilerimizi masanın üzerine koydum, son birkaç haftadır her pazartesi yemek yemeye alıştığımız yere çöktük. “Bana nasıl olduğunu anlat.”

“Üzgünüm, bunu yapamam.” Başını iki yana salladı. Artık yemeği kendim almamı beklemiyor, bana servis yapıyordu.

Uzanıp tabağıma fazladan bir parça tavuk attım. “Neden yapamazsın?”

* Britanyalı şef, işletmeci ve televizyon programcısı. (ç.n.)

Noah'nın gözleri bana kaydı, sırtmaya başladı. "Öğrenmenin tek yolu benimle birlikte yemek yapmak."

"Kulağa zorlama gibi geliyor."

Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Seni bu gece buraya getirmem için zorlamam mı gerekti?"

Yemekle kaplı dilimi dışarı çıkardım, Noah başını iki yana sallayarak güldü.

Birkaç lokma yedikten ve *Çok Fena** filminde McLovin'in sahte kimliğini ilk kez aldığı sahneyi izledikten sonra Noah'ya döndüm. "Menüyü ben mi seçeceğim?"

"Yemeği sen yapacaksan seçersin."

"Evet, tabii. Mısır cipsi eşliğinde hazır *ramen* gecesi istiyorsan."

"*Ramen* severim."

"Koca bir yalancısın."

"Hayır."

"Böyle yemek yapabilen biri nasıl hazır *ramen* sevebilir ki?"

"Erişteni hiç çeşnilendirdin mi? Biraz misket limon, biraz *Tapatio*** ve kişnişle?"

Ona boş gözlerle bakarken kahkaha attı. "Haşlanmış yumurta, soya sosu ve *siracha****'ya ne dersin?" diye ekledi.

Dramatik bir şekilde gözlerimi kırıştırdığımda peçetesini bana fırlattı.

"Tamam, sen kazandın." Yenilgiyi kabul ettim. "Menüye sen karar ver ancak bir gün *noodle* gecesi yapmamız lazım. Zavallı *ramen*'lerden gösterişli olanlara kadar hepsini öğrenmek istiyorum."

Noah başını evet anlamında salladı. "Ben de sana öğretmek istiyorum."

"Güzel," diyerek çenemi kaldırdığımda yüzü keyifle aydınlanmıştı. "Pazar günü başlayalım mı?"

* "*Superbad*" Yönetmenliğini *Greg Mottola*'nın üstlendiği 2017 yapımı komedi filmi. (ç.n.)

** Meksika ve ABD'de sıkça tüketilen baharatlı acı sos çeşidi. (ç.n.)

*** Tayland'a özgü acı tatlı bir sos çeşidi. (ç.n.)

Kaşlarını çattığında hızla ekledim. “Yani ne zaman vaktin olursa. Belki sezon bittikten sonra başlarız.”

Konuşmayı kes, Ari.

“Sezon sonrasına kadar beklemek istemiyorum, Juliet.” Noah bana doğru bakarken neşesini gizlemeye çalışıyordu. “Sadece pazar günleri olmaz, o kadar.”

Çünkü sen ve balerin o gün yoğunsunuz...

Bu düşünceyle kaşlarım çatılmak üzereydi ki kendimi tuttum.

“Pazartesi buluşmalarımızı resmileştirip çarşambaları da eklemeye ne dersin?” diye sordu. “Antrenmanım sabah olduğu için benim için en kolayı bu olur, ayrıca derslerim öğle yemeğinden önce bitiyor. Peki ya senin?”

“Evet.”

Bana baktı, başımı iki yana sallayıp bir anlığına gözlerimi kapattım. “Yani, aynı şekilde.” *Hayır, bekle.* Ona doğru biraz döndüm. “Hayır, aynı değil. Tabii ki benim antrenmanım yok ama evet, o günler bana da uygun.”

Noah sırtımayı kesti. Benim sorunum neydi merak ediyordum.

Şükürler olsun, akşamın geri kalanında saçmalamamayı başarmıştım. Noah beni eve bırakırken kısa yolculuğumuz şakalar ve kahkahalarla dolu geçmişti.

Ertesi sabah uyandığımda “önerilen” menümüzü içeren bir mesaj aldım. Bunu resmileştirmek için planlarımızı takvimime ekledikten sonra Noah’yı *Venmo**’da arattım. Markete gideceğini söylemişti, ben de ona aylık yemek bütçemin küçük bir kısmını gönderdim.

Noah parayı hemen geri göndermişti.

Çarşamba günü gelmişti, ilk yemeği bitirmek üzereydik. Banyoya gitme bahanesiyle gizlice sıvışıp sırt çantasının ön gözüne kırk dolar sıkıştırdım. Şüphelenmesine fırsat vermeden mutfığa döndüm.

* ABD’de yaygın olarak kullanılan mobil ödeme uygulaması. (ç.n.)

Noah kaşığı ağzına götürdü, sıcak karışıma üflerken bakışlarım orada takılı kaldı. Ağzımı yakmayacağından emin olduğunda kaşığı bana uzattı. “Tadına bak.”

Gözleri daha önce görmediğim, mavinin eşsiz bir tonuydu. Efsanevi, parlak ve aynı zamanda fırtınalıydı. Tam deniz tanrısında görmeyi bekleyeceğiniz türdendi. Belki biraz dalgındı, yalnızlık doluydu ve içinde bir parça vahşilik saklıydı. Büyüleyici bir renkti. Belki bunlar bakışlarında okuduğum duygulardı.

Bakışlarındaki duyguyu nasıl okuyabiliyordum?

“Juliet?”

Gözlerimi kırptırdım, kıstığım gözlerimi kaşığa indirdim.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıp dudaklarımla kaşığı kavradım.

Ustaca hazırlanmış, ev yapımı kızılıcıklı acı sosun baharatlı lezzeti tat duyularımı uyardı. Ağzımda patlayan aromalardan tatmin olmuş halde inlememe neden oldu.

“Çok güzel.” Sosu bir süre dilimin üzerinde beklettim. “Biliyor musun, profesyonel futbolcu olma planı iyi gitmezse, kesinlikle şef olabilirsin.”

Gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim, Noah’ya baktığımda bakışlarını ağzımdan zor çekti.

Hızla lavaboya dönüp kaşığı içine bıraktı. “Sence bu haliyle güzel mi, yoksa biraz daha toz kırmızı biber mi lazım?”

Cevap vermediğimde bana baktı, kaşlarımın çatıldığını gördü.

“Küçük biber parçaları...”

“Pizza biberi gibi mi?”

Sırıttı, dönerek kalçasını küçük tezgâha yasladı. “Baharatları koyduğumuz sırada dikkatini veriyor muydun?”

Yemeğe mi? Hayır. Yemek pişirirken seni saran odaklanma ve huzura mı? Evet. Evet, dikkat ediyordum.

“Hayır?”

Şakacı bir şekilde mutfak beziyle bana vururken güldü.

Omzumu kaldırdım. “İşimin sana bir şeyler uzatmak ve tat konusunda dürüstçe fikir vermek olduğunu düşünmüştüm.”

“Ah, peki böyle yaparsan kendi başına yemek yapmayı nasıl becereceksin?” diye alay etti.

“Tamam, vay canına. Sana yemek yapmamın bir olasılık olduğu izlenimini verdiysem çok özür dilerim.” Sırtıırken dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı. “Kısacası evden uzakta hayatta kalmak için sana ve harika yeteneklerine ihtiyacım olacak.”

Gülmesini veya şaka yapmasını bekledim, yapmadı.

Noah’nın bakışları yüzümde gezindi, neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı. “Bence bu işe yarayabilir.”

Nedenini bilmesem de yavaşça boynumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı.

Noah bunu fark etti ve başını çevirip görmemiş gibi yapmak yerine köprücük kemiğimi kaplayan kızarıklığı takip etti. Bakışlarımı kaçırmalıydım ama yapmak istemiyordum. Beni izleyişini izlemek istiyordum. Gece rengi gözlerini benimkilere çevirdiğinde karnımda bir şeyler hareketlendi, gerilerek düğüm haline geldi. Yüzümü tezgâha doğru çevirdim, acı sos malzemeleriyle dolu poşeti kenara çekip tavuklu kiş malzemelerinin olduğu poşeti onun yerine koydum.

Kol ve bacaklarım ağırlaşmıştı, hareketlerim dengesizdi. Nefes alıp boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum.

“Yemin ederim, Noah, bu kişinin tadı güzelse hiçbirini dondurucuya kaldırmayacağız. Şaka yapmıyorum, tüm gece boyunca bunu yiyebilirim.”

Noah’nın boğuk gülüşü arzu doluydu ya da ben aklımı kaçıryordum, bir an önce kendime gelmem gerekiyordu. Emin değildim.

Sıcak acı sos tenceresini tutacaklarla kaplı küçük masaya götürüp köfte tepsisinin yanına koydu. “Büyük bir kiş yapmıyoruz, bu şekilde donduramayız. Birkaç tane küçük yapmalıyız.”

“Tamam, öyle yapalım... bu akşam yiyebileceğimiz büyük bir tane de yapalım mı?” Tüm dişlerimi göstererek psikopat gibi gülümsedim. “Taytlarım dar gelene kadar televizyon karşısında yayılabiliriz.”

Omzunun üzerinden bana baktı. “Bu gece birlikte takılmak mı istiyorsun?”

Gözlerimi kocaman açtım. “Aman Tanrım! Ben... resmen kendimi zorla davet ettirdim.” Bakışlarımı kaçırdım. “Beni görmezden gel, devam edelim. Şimdi ne yapacağım? Fırının sıcaklığını ayarlayacağım, değil mi? Birinci adım buydu?”

“Juliet.”

Kaslarım birazcık gerilmişti. “Evet?” Malzemeleri dizmeye başladım. Hangi sırayla koyulacakları veya bunun önemli olup olmadığı hakkında tek bir fikrim bile yoktu.

“Tek planım sensin.”

Neden bilmiyordum ancak bir anda endişelendim.

Noah bunu hissedip gülerek yanıma geldiğinde ona bakmamı istedi. Sanki uzanıp dokunmak istiyormuş gibi elini kaldırdı ancak vazgeçerek hızlıca yanımızdaki poşete uzandı. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Bu gece taytın dar gelip sana eşofman ödünç vermek zorunda kalana kadar takılmak ister misin?” Dudakları biraz daha kıvrıldı. “Benimle film izlemek ister misin?”

“Evet.” Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “İsterim.”

Başını birkaç kez salladıktan sonra nefesini verip tavuğu yıkamak için lavaboya yöneldi. Bunun yapılması gerektiğini kim bilirdi ki?

Pişirme süresi de sayıldığında bugün en çok vaktimizi alan yemek tavuklu kiş olmuştu. Büyük olan kesilmeye hazır olduğunda Noah tabakları çıkardı, ben de onları tekrar yerine kaldırdım. Cebime iki çatal koyup tüm kişi oturma odasına taşıdım. Tek kullanımlık folyolu tepsiden yiyerek rahat bir sessizlik içinde *Çılgın İkili Her Zaman Çılgın***’ı izledik.

Filmin bir noktasında Noah’ya biraz daha yaklaşmıştım.

Omzum onun omzuna değiyordu. Bükülmüş dizlerim onun kalın, futbolcu bacaklarının üzerindeydi.

* “*Bad Boys for Life*” Yönetmenliğini *Adil El Arbi* ve *Bilall Fallah*’ın yaptığı, başrollerinde *Will Smith* ve *Martin Lawrence*’ın yer aldığı 2020 yapımı aksiyon komedi filmi. (ç.n.)

Ellerimi kucağıma koyduğumda arkamıza uzanıp bir battaniye aldı. Tek kelime etmeden battaniyeyi bacaklarımın üzerine örttü, kolunu kanepenin arkasında bıraktı.

O minderlere yerleşirken ben de yerime biraz daha gömüldüm.

Yavaşça derin bir nefes verdiğinde aklım bambaşka yerlere kaydı.

Bu gece onu yakından izlemiştim. Yüzündeki huzurlu ifadeden ve hareketlerindeki rahatlıktan, yemek pişirirken kendini evinde hissettiği açıkça anlaşıyordu. Onun için bir alışkanlık gibiydi. Bana evde olduğum, ailemi mutfakta izlediğim zamanları hatırlatmıştı.

Bana evimi hatırlatmıştı.

Bu biraz... korkutucuydu.

BÖLÜM 18

Arianna

Noah arabayı park edip motoru durdurduktan sonra bana döndü. “Hiç *sushi* yemediğini mi söylüyorsun?”

“Evet, hiç *sushi* yemedim,” diye itiraf ettim çantamı yerden kaldırırken.

Koltuğunda arkasına yaslandı. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Beni hep iğrendirmiştir,” diyerek omuz silktim. “Ben kedibalığını severim.”

“Pişmiş kedibalığı sanırım?”

“Doğru tahmin. Büyükbabamla büyükbabamın bizi götürdüğü *Catfish House* adında küçük bir yer vardı. Oraya gidip kızarmış kedibalığı, bamya ve *hush puppies** yedik. Taşrada, körfeze giden yolun üzerinde küçük bir kasabadaydı. Fakat *sushi*?” Burunumu kırıstırırken ürperdim. “Kesinlikle hayır.”

“Sana biraz *sushi* yapacağım, fikrin değişecek.”

“Asla olmaz!” Öğürür gibi yaptım. “Ev yapımı *sushi* kulağa çok daha kötü geliyor.”

“Güven bana, Juliet.”

Muzip bir şekilde iç geçirdim. Ona bakarken aklımdan tek bir düşünce geçti. *Dostum, gerçekten çok çekici.*

Dolgun dudakları küçük bir gülümsemeyle hareketlendi. Ara-

* ABD’de bol yağda kızartılan mısın unlu bir atıştırmalıktır. (ç.n.)

badan indiğinde onu takip ettim ve her zaman olduğu gibi beni odama kadar götürdü.

Kapıda yüzümü ona döndüm. “Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, yakın zamanda *sushi* deneme ihtimaline karşı yüz ifadelerim üzerinde çalışmalı mıyım?”

Koridora bakarak genişçe gülümsedi.

O sırada kısa bir saç tutamı alnına düştü, daha ne yaptığımı fark etmeden elimle saçını düzelttim.

Noah karşı çıkmadı, elimi tutup ona dokunmamam konusunda beni uyarmadı. Ellerim gür, koyu renk saçlarından aşağı kaydığında bile bir şey demedi. Parmaklarımın şakağından çenesine kadar tenini keşfetmesine izin verdi.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdığım sırada arkamdaki kapı aniden açıldı. Odadan bir kahkaha dalgası yükseldi, başladığı gibi anında kesildi.

Elimi hemen indirerek hızlıca arkamı döndüğümde fal taşı gibi açılmış gözleriyle olduğu yerde kalakalmış Cameron’la yüz yüze geldim. Çatık kaşlı Brady hemen arkasındaydı.

“Ah, selam,” dedim zayıf bir sesle. İçeri bakıp Mason ile Chase’i fark ettiğimde yüzüme yayılan sıcaklık arttı. İkisi de oturdukları yerden kalkmıştı, yüzlerinde aynı ifade vardı. Bakışlarımı hızla Cam’e çevirdim.

Cam’in yüzünde yavaşça bir sırıtiş belirirken kollarını kavuşturdu. “Vay, bak sen şu işe.”

Dikkatimi Brady’ye çevirdim, başka bir yere bakamayacak kadar gergindim.

Hadi Brady, yardım et bana.

Yüz hatları hafifçe seğirdi, yine de gevşeyerek küçük bir sırıtişla Noah’ya baktı. “Mükemmel zamanlama. Eğlence merkezi bu hafta sonu çarpışan bot sezonunu kapatıyormuş, gidip bir tur atacağız. Görünüşe göre bir işiniz yok, bize katılabilirsiniz.”

Omzumun üzerinden Noah’ya baktığım anda odanın diğer tarafına kilitlenmiş bakışlarını bana çevirdi. Nereye, daha doğrusu kime

baktığını tahmin etmeme gerek yoktu. Yüz ifadesi sorularla dolu olmasına rağmen hiçbir şey söylemeden benim cevabımı bekledi.

Arkadaşlarımla çarpışan botlara binmek istiyor muydum? Elbette. Eskiden hep böyle şeyler yapardık ama bütün akşamı gergin bir şekilde geçirmek istiyor muydum? Birazcık bile istemiyordum.

Çok güzel bir gün geçirmiştik. Güzel bir günü hak etmiştim ve bu sefer kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Belki bu yüzden geziyi pas geçmeliydik.

Noah'nın yüzünde yanıt aradım.

Ne yapacağım?

Noah çenesini hafifçe sallayarak bana burada sadece bizim olmadığımızı, kığımızı kaldırmam gerektiğini hatırlattı.

Peki, tamam.

İçeri bir adım attım, afallamış bir halde sessizce duran Cam ile Brady geriye çekilip girebilmemiz için yer açtı. Arkaya uzandım, Noah'yı tişörtünden kavrayarak onu da kendimle birlikte içeri sürükledim.

"Selam, çocuklar." Belli belirsiz bir el sallamayla selam verirken onların tarafına fazla bakmamaya çalıştım.

"Selam, dostum." Noah arkamdan seslendikten sonra, "Harper," diye eklediğinde ilk başta kardeşimi selamladığını anladım.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye espri yaptı Mason. Noah kıkırdadı.

Bunun ardından sessizleştiler, biz mutfağa girerken Noah'nın elinden sarkan poşetleri incelediklerinden hiç şüphem yoktu.

Hızla dönüp ona baktım.

"Çarpışan botlara binmek ister misin?" diye fısıldadım alanın izin verdiği kadar uzaklaştığımız anda.

Vücudunu diğerlerine karşı bana siper ederek yaklaştı. "Seninle gelmemi *istiyor* musun?" Kaşlarını çattığımda devam etti. "Seni çağırdıklarında burada olmam, beni davet etmen gerektiği anlamına gelmez." Mavi gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Ters bir bakış attım. “Yanıtı zaten biliyorsun, sadece duymak istiyorsun.”

O anda sırtıtmak istediğine yemin edebilirdim, poşetlerden yemek kaplarını çıkarmaya başlarken eli benimkine değdi. “Belki ama emin olmak zorundaydım.”

“Yani gelecek misin?”

“Geleceğim.”

Hoşnut bir şekilde omuzlarım gevşedi. Harekete geçip dondurucuyu açtım, getirdiklerimizi içine sığdırmak için eşyaları kenara ittim. Noah elinde daha fazla yiyecekle yanıma geldiğinde kenara çekildim, gözlerimi kaldırdığım anda Chase’in bakışlarına kilitlendim.

Çatık kaşlarıyla bir tezgâhın üzerindeki kaplara bir bana bakıyordu. Yaklaşmak istercesine ayağa kalktığı anda kaslarım gerildi, bu tepkim gözünden kaçmamıştı. Alnındaki kırışıklıklar iki katına çıktı ve olduğu yerde kaldı.

Kardeşim kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde kanepenin arkasına yaslanıp bacaklarını çaprazlamıştı. Olanları anlamaya çalışırken yüzü ifadesizdi. Gözleri her şeyi inceliyordu; yemekleri, Noah’yı, beni... Chase’i.

Mason’ın kahverengi gözleri benimkine kaydı, başını hafifçe yana eğdi.

Bakışlarımı kaçırmadım.

“Bugün çalışma grubun yok muydu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Yemek mi yaptın?”

“Evet.”

“Bana yemek mi pişirdin, Ari bebeğim?” Brady poşetlere doğru uzandığında hızla öne atıldım, kaşlarımı kaldırarak onu engelledim.

“Olmaz, koca adam.”

Brady altdudağını büzerek beni güldürdü.

“Kendini kötü hissetme, bunların yarısını bu sefer Cam’le bile paylaşmayacağım.”

“Hey!” Cam tezgâhın üzerine eğilip tüm güzelliklere bakarken sızlandı. “Ama o çorba gibi şeyler çok güzeldi!”

“Biliyorum. Onu sevdiysen, bugün benim için yaptıklarını yalayıp yutardın. Paylaşılmayacak kadar güzeldi.” Yüzümde geniş bir gülümsemeyle Cam’e döndüm.

“Bir dakika,” diyerek Noah’ya baktı. “Bunları siz mi yaptınız?” Kapları iterek içinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, gülümsemesi genişledi. “Nereden geldiklerini sormak istiyordum ancak son birkaç haftadır evde birbirimize denk gelmiyoruz, birlikte olduğumuzda da nereden geldiklerini umursamayacak kadar onları yemekle meşgul oluyorum. Instagram modellerinin satmaya çalıştığı şu yemek şeylerinden birine kaydolduğunu sanıyordum.”

Noah ve ben gülerek birbirimize baktık.

“Sen yemek yapmayı bilmiyorsun,” diye araya girdi Chase düz bir ses tonuyla.

Boğazım düğümlendi, ben cevap vermeye fırsat bulamadan Noah çok daha dostane bir tonla yanıtladı.

“Gayet iyi yemek yapıyor.” Noah’nın sözleri saçlarımda dalgalandı.

Yanıma biraz daha yaklaştı.

İkimiz de bunun tam olarak doğruyu yansıtmadığını, deney mankeni olarak daha iyi iş çıkardığımı biliyorduk. Ancak şu anda konu bu değildi, bir an bile duraksamadan beni kolladığı için Noah’yı öpebilirdim.

“Öyle mi?” Chase zorlamaya devam etti. “Ne zamandan beri?”

İçimi hak etmediğim bir suçluluk duygusu kapladı, ardından hızla kızgınlığa dönüştü.

Kim olduğunu sanıyordu? Sohbet etmeye çalışmıyordu, tavrı arkadaşça da değildi. Pislik gibi davranıyordu ve bunun farkındaydı.

Gözlerinin içine baktım. “Şu andan itibaren. Noah bana öğretiyor.”

Chase'in dudakları düz bir çizgi halini aldı, başını sertçe sallamak dışında bir cevap vermeden kapıya yöneldi. Brady ile Cam onu takip etti.

"Beş dakika içinde aşağıda olun çocuklar!" diye bağırdı Cam, ardından gittiler.

Mason boş bir ifadeyle gözlerini önce bana, sonra Noah'ya ve en sonunda Chase'in çıktığı kapıya çevirip tekrar bana baktı. "Onun derdi ne?"

İçimi çektim, cüzdanımdan para çıkarıp arka cebime attım. "Bilmiyorum, Mase. Belki ona sormalısın."

"Ben sana soruyorum."

"Ben de sana bilmediğimi söyledim, tamam mı?" Omuzlarımı kaldırdım.

Bana bir saniyeliğine ters ters baktıktan sonra elini kaldırıp Noah'nın omzunu kavradı. "Çarpışan botlarda kışını ıslatmaya hazır mısın, Riley?"

Noah bana baktı, başımı salladığımda Mason'a döndü.

"Yolu göster, Johnson."

İşte gidiyorduk.

Cam ve ben gülerек botlarımızı döndürdük, yolumuzu stratejik şekilde kayalardan yapılmış şelaleye çevirip altında sıkışmadan yanından geçtik.

Diğer tarafa ulaştığımızda ayrıldık.

"Pekâlâ, sen şu köşeye gir, ben bu tarafı alayım." Açıklıktan gizlenmek için geri çekildi. "Şimdi bekleyelim."

Üç dakika kadar bekledik, tam vazgeçip ana su kanalına geri dönmek üzereyken ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Aramızdaki boşluk şüpheyile doldu. Ağzımı oynatarak, "Ne yapacağız?" diye sordum.

Gözleri anında kısılrken bilmiş bir tavırla başını iki yana salladı çünkü ne yapacağımı çok iyi anlamıştı.

Bu tür şeyler beni geriyor, başımı döndürüyordu. Buna da-

yanamıyordum. Korkacağını bilerek perili bir evde yürürken insanların midesi bulanır, gülmeye veya çığlık atmaya başlardı. Benimki de böyle bir histi.

Bununla başa çıkamayıp botumu geri döndürdüm, Cam gülümseyerek gözlerini devirdi.

Bir araya geldiğimizde yan tarafa sinsice sokulmaya hazırдық. Bunu yaptığımız anda dört adamdan oluşan güçlü bir cephey-le karşılaştık. Gülümseyerek tazyikli su toplarını tam üzerimize doğrultulmuşlardı.

Biz çığlık çığlığa çırpınırken ellerinden geleni ardına koymayan erkekler kahkahalara boğuldular.

Heyecan ve dondurucu suyun etkisiyle adrenalin kontrolü ele aldı. Süratle suyun kenarına kadar gidip, bottan atlayarak şelalenin kenarından yukarı doğru fırladım.

“Ne yapıyorsun, Ari!” Mason kahkahalarının arasında bağırdı ama ben devam ettim. Güzel bir kıyı ortamı oluşturan sahte palmiye ağaçlarının etrafından dolandım. Arkamdan su sıçradı, arkadaşlarımin kahkaha sesleri yükselip daha yakından gelmeye başladı. Böylece onların da atladığını anladım.

“Hey!” diye bağırdı görevli. “Oraya çıkamazsınız! Silahları botların dışına çıkaramazsınız!”

Tiz bir ses çıkarıp beni göremeyeceği şekilde sola döndüm.

Diğerleri hâlâ arkamdan bağırıyordu ama ben ilerlemeye devam ettim.

Kayaların arasından akan küçük derenin üzerinden atlayıp kuytuda kalmış bir kayanın gölgesine saklandım.

Gülümsemem genişledi, gözlerimi kapatarak nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Beni satışa getirdin, sürtük!” Cameron bir yerlerden bağırıyordu, bir saniye sonra cıyıklamaya başladı. “Lanet olsun, Mason!”

Mason güldü. Bir an sonra ikisi aynı anda, “Kahretsin!” diye bağırdı.

Ortalık güvenliğe yapılan bir çağrı ile yankılandı.

“Bak ne başlattın.”

Gözlerimi hızla açtığımda silahını bana doğrultmuş Noah’yı gördüm. Sağa doğru döndüm ancak tırmanamayacağım kadar yüksek kayalardan başka bir şey yoktu. Dönüp bir kez daha ona baktım.

Noah’nın mavi gözleri etrafına bakarken parıldadı. “Sıkışmış gibi görünüyorsun.”

“Belki kibar davranıp bana beş saniyelik bir avans verebilirsin?” Kocaman, sevimsiz bir şekilde gülümsedim.

Gözleri tekrar etrafta gezinirken bir adım yaklaştı, dudaklarında kurnaz bir gülümseme vardı. “Yani gitmene izin mi vereyim?”

Bir adım daha.

Başımı salladım ama ona baktığımda gülümsemem kayboldu. Ona *gerçekten* baktığımdan bahsediyordum. Daha koyu renkli, daha parlak görünen ıslak saçlarından sular damlıyordu. Tişörtü ve sporcu şortu sırılsıklamdı.

Yüzüne baktığımda onun da gülümsemesinin solduğunu gördüm, gözleri tıpkı onunkiler gibi ıslanmış bacaklarımdaydı.

Bir adım daha.

Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken nefesim daraldı.

Noah benim arkadaşımdı. Biz arkadaştık.

Arkadaşlar birbirlerine bu şekilde bakmazdı...

Uzun boyuyla tam önümde dikiliyordu, mükemmel ve özgüvenliydi. Birbirimize aynı havayı soluyacak kadar yakındık.

“Ben akıllı bir adamım, Juliet,” diye fısıldadı bakışlarını dudaklarıma çevirerek. “Sadece bir aptal seni istediği yere getirdikten sonra gitmene izin verir.”

“Ah,” diyerek nefes aldım.

Yüzüne yavaşça yayılan gülümsemeye bakılırsa Noah nefes nefese verdiğim cevabı beğenmiş olmalıydı. Bana doğru bir adım attı. Biraz tereddütle ama büyük bir merakla elimi göğsüne koyduğumda dilini dudaklarında gezdirip altdudağını ısırdı.

Ardından kafamızdan aşağı dökülen buz gibi suyun şokuyla bedenlerimiz sarsıldı. Ben nefes almaya çalışırken Noah kahkaha atıyordu.

“Lanet olsun, çok soğuk!”

Noah sırtarak su tabancasını altımızdaki suya fırlattı. “Yakladım seni.”

Ağzım açık kaldı, başımı kaldırıp pis düzenbaza baktım.

Brady kahkaha krizine girmişti.

Noah ile şakalaşarak, “Soğuk düşün Ari için olduğunu sanıyordum, göt herif,” diyen Brady bana sırttı. Ayağa fırlarken bağırdı. “Koş, Ari bebeğim, güvenlik geliyor.”

Noah ve ben kocaman açılmış gözlerle birbirimize baktık.

“Oradalar!” diye bağırdı biri.

“İkisini gördüm!” Başka biri seslendi.

“Kahretsin!” Etrafıma bakındım. “Ne yapacağız?”

Noah beni elimden tutup çekti, kayaların üzerinden atlayarak parktan uzaklaştık.

“Bu tarafa!” diye bağırdı Cameron ve Mason.

Seslerini takip ettiğimizde çitin diğer tarafında olduklarını gördük, Chase çitin üzerinden yanlarına atlıyordu. Noah ile ben çitin önünde sendeleyerek durduk, aynı anda onun iri elleri baldırlarımı kavradı. Kendimi yukarı kaldırabilmek için mavi çite tutundum, bacaklarımı diğer tarafa sarkıttım.

Chase aceleyle arkama geçti, kalçalarımın tutarak beni aşağı indirdi.

Ayaklarım yere değdikten bir saniye sonra Noah hızla yanıma indi. Gülerek başımı arkaya attım, kollarımı boynuna doladım.

Beni kucaklayıp döndürdü, yere bıraktıktan sonra beni kendine çekti ve omzunun altına sıkıştırdı.

“Kaçın pislikler!”

Hepimizin kafası Brady’nin sesinin geldiği yöne döndü. Çoktan Mason’ın *Tahoe*’suna doğru yolu yarılamış olduğunu fark ettik.

“Buraya gelin!” Güvenlik bağırırken hızla kaçmaya başladık.

Mason arkamıza bakarak personelin ne kadar yakın olduğunu görmeye çalışıyor, bir yandan da aceleyle karıştırdığı ceplerinde anahtarlarını arıyordu.

“Acele et, bok kafa!” Cam olduğu yerde zıplarken bağırdı, golf arabası yaklaştıkça gözleri büyüdü.

“Geliyorlar!”

“Uğraşıyorum, kadın!” Sonunda Mason anahtarları çıkardı, kilidi açtığı anda güvenli alana doğru hareketlendik.

Noah yanıma oturmada önce beni koltuğa attı. Kimse üçüncü sıradaki koltuklara geçmekle vakit harcamadı, bu yüzden Cam’in kucağına atladığım anda Mason otoparktan çıktı.

Beş blok uzaklaştıktan sonra arabadaki herkes kahkahaya boğuldu.

Brady heyecanla ön panele vurarak bağırdı. “Çok eğleneliydi!”

Cameron sırtımı sıvazlayınca elimi uzatarak sııttım.

“Sürtük, üstümden çekil, sırılsıklamsın!” diyerek kıkırdadı.

“Sen de öylesin, pislik. Ne fark eder?” diyerek gülümsedikten sonra kendimi onun yanına sıkıştırmaya çalıştım.

“Burada yer var...” diye başladı Chase ancak Noah çoktan beni kavramıştı.

“Ben hallettim.” Noah beni kucağına oturttu, emniyet kemeri tuhaf bir şekilde önümden geçirip bağladı.

Kıkırdadım. “Sanırım takmasak da olur, Noah. Kimsenin emniyet kemeri takılı değil.”

“Benim için takılı kalsın, olur mu?” dedi alçak sesle ancak müziksiz bir araçta kapalı olduğumuz için herkesin onun endişesini fark ettiğinden emindim.

Yüzümün kızarmaması için kendimi zorlayarak başımı salladım.

Birkaç dakika sonra kafamı kaldırdığımda dikiz aynasında Mason’ın gözleriyle karşılaştım. Önce bana, ardından emniyet kemerime baktı. Dikkatini tekrar yola verirken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

O anda içimde bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim, sadece ne olduğundan henüz emin değildim.

BÖLÜM 19

Arianna

Chase'in kamyonetinin bagaj kapağına yaslanarak, "Bu gece hiç parti havamda değilim. Çok yorgunum," dedi Brady. Maç biteli yarım saatten biraz fazla olmuştu.

"Aynen, dostum," diyerek ona katıldı Mason. Çantasını arka tarafa atıp bize döndü. "Peki ya siz, kızlar? Bizimle yurda gelip geceyi orada geçirmeye ne dersiniz? Pizza falan sipariş edebiliriz. Benimle Chase'in odasında kamp yaparız."

Bir partiye katılmaktan bahane uydurarak sıyrılabilirdim ancak kutlama başka yerdeyken çocukların odasında sakın bir gece geçirmekten kolayca kurtulamazdım. Bu nedenle omuz silkip Cam'le birlikte başımı salladım.

Titreyen telefonumu arka cebimden çıkardım.

Romeo: *Bu gece kıcımın üzerine düştüğümü gördün mü?*

Sırıttım.

Ben: *Evet. Yere serildin...*

On saniye kadar bekleyip aklının karışmasına izin verdikten sonra mesajımın kalanını gönderdim.

Ben: *Ama yeniden ayağa kalktın.**

Gülen bir emoji gönderdiğinde kıkırdadım.

Romeo: *Merak ediyorsan söyleyeyim, bu hiç eskimeyecek.*

Mesajına bakarken içimi tuhaf bir sıcaklık kapladı, altdudağımı kemirdim.

“Dünyadan Ari’ye!”

Başımı kaldırdığımda dört çift kısık gözün bana baktığını gördüm.

“Özür dilerim.” Yüzüm ısınmıştı ancak karanlık olduğu için gördüklerini sanmıyordum. “Hazır mıyız yoksa?”

“Evet, kardeşim,” dedi Mason gözlerini devirerek. “Hazırsınız.”

Çocuklar kampüsün etrafında kısa bir tur atmak için arkaya atladılar, Cam ile ben kamyonetin içine geçtik. Dikkatim başka bir yerde olmasaydı ilk binenin ben olduğumu, bu yüzden orta koltukta oturmak zorunda kaldığımı fark edebilirdim.

Chase’in kamyonetine en son bindiğim zamanı düşünmeden edemedim. Son sınıfın bahar tatilindeydi.

“*Gelip beni almana gerek yoktu. Mason’a beni bırakacak biri olduğunu söylemiştim.*”

Chase dudak büktü, U dönüşü yaparak eve yöneldi. “*O pisliğin seni eve getirmesine izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyor-sun.*”

“*Onu yeni yıl partisine davet ettiğinde pislik değildi ama,*” diye hatırlattım ışıklarda durduğumuzda.

“*Söz konusu partide seni öpmeye çalıştığında pislik oldu.*” Bana hızlı bir bakış attı. “*Ona senden uzak durmasını söylemiş-tim. Duruma bakılırsa bunu ona pazartesi günü hatırlatmam gerekecek.*”

* *Chumbawamba*’nın “*Tubthumping*” şarkısına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

“Tamam, Mason” dedim gözlerimi devirerek. Başını hızla bana çevirdiğinde şaşırıp kaldım.

“Ben senin erkek kardeşin değilim,” dedi kısılmış gözleriyle. “Ve bunu Mason’a kendi iyiliği için söylemedim.”

Başımı sallamak için elimden geleni yaptım, ciğerlerime hava gitmiyormuş gibi nefes almaya çalışıyordum. Alkolün etkisiyle tenim kızarmıştı.

Yeşil ışık yanıp Chase önüne döndüğünde ben de aynısını yaptım, gözlerim önümdeki yola bakmayı reddediyordu.

Yandan görünüşüne, canı sıkıldığında veya öfkelenildiğinde dudaklarını birbirine kenetleyişine baktım. Aklından her ne geçiyorsa düşüncelerini toparlamaya çalışırken göğsünün hızla inip kalkışını izledim.

Aklındaki ben miydim?

Beni mi düşünüyordu?

Bu ihtimal midemi altüst etti.

“Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, Arianna.”

Alçak sesle kıkırdadım. “Her zamanki gibi sinsi olduğuma yemin edebilirdim,” diye geveledim.

Gevrek gülüşü bir sonraki kelimeleri kadar alçak çıktı. “Belki ama beni izlediğini hep fark ediyorum.”

“Nasıl?” Fısıldamak istemediğim halde sesim öyle çıkmıştı.

Chase direksiyonu sıkıca tuttu, kaşları hafifçe çatıldı. “Bilmiyorum.”

Birkaç dakika sonra evimin önüne park etti, bana bakmak için döndüğünde nefesimi tuttum.

Söyleyecek bir şeyi vardı, biliyordum.

Dudakları aralandı, tam o anda Mason belirip sarhoş bir sırtıyla kapımı hızla açtı.

“Selam, kardeşim.”

İç geçirmemek için kendimi tuttum. “Selam kardeşim.”

O gece geç saatlere kadar uyanık kalmıştım. Yaşadığımız anın bir anlamı varsa bunun ne olabileceğini merak etmiştim, içimde umut yeşermişti. Ancak ertesi gün Chase'in gecenin başında kız arkadaşından ayrıldığını ve 'pislik' olarak nitelendirdiği flörtümün, onun ayrılığına sebep olan *pislikle* aynı kişi olduğunu öğrenmiştim. Böylece umutlarım silinip gitmişti.

Öfkeliydi, hayal kırıklığına uğramıştı. Ben de bu duyguları hiç yapmamam gereken bir şekilde yorumlamıştım. Onun beni, eskiden istediğim şekilde istediğini düşünmek çok acemice bir hareketti.

Bir dakika.

Eskiden istediğim mi demiştim?

Göğsüm sıkıştı, nefesimi sabit tutmak için odaklanmaya çalıştım.

Görünüşe göre Chase de benimle aynı durumdaydı. Vücudu yanımda kaskatı kesilmişti, her hesaplı nefes alışında omzu benimkine değiyordu.

Endişeli, gergin veya öyle bir şeydi. Belki ortaya oturduğum için rahatsızdı.

Neyse ki bir dakika sonra çocukların sokağına dönmüştük.

"Bu da ne böyle?" Cam öne doğru eğildi. "Partinin alt sokakta olduğunu sanıyordum."

"Öyle olması gerekiyordu," dedi Chase motoru durdurarak. "Hadi neler olduğunu öğrenelim."

Brady ve Mason yandan atlarken camları indirdik.

"Kapı görevlisine bir sorayım," dedi Mason camın kenarına vurup eve doğru ilerledi.

Cam araçtan inerek onlara katılmaya karar verdiğinde Chase ile ben kamyonette baş başa kaldık.

Sessizlik kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu, burada uzun süre konuşmadan oturamayacağımızın farkındaydım. En kötüsü konuşmaya kalktığımızda sırf rahatsızlığı ortadan kaldırmak için boş, rasgele ve anlamsız şeyler söyleyecektik. Eski-

den bu sorun olmazdı, normaldi. Maç hakkında konuşmak veya Mason'ın kendini beğenmiş yürüyüşüne yorum yapmak kolaydı. Şimdiyse... üzücüydü. Hatta acınasıydı.

"BJ, n'aber, dostum? Neden herkes burada?" Mason kapıya kadar gitmek yerine çimenlik alandan bağırarak sordu.

"Blevens yurdu, arkalarındaki kız öğrenci yurduna eşek şakası yaptığı için soruşturma başlatılmış. Otuz gün boyunca parti yapamayacaklar."

"Lanet olsun."

Chase kapıyı açıp dışarı çıktı, bana elini uzattı.

Hareket etmediğimi gördüğünde dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Sadece bir el, Ari."

Alçak sesli gergin bir kahkaha attım, başımı sallayarak elimi avucuna bıraktım.

Ayaklarım yere bastığında elimi bırakmadı, birbirimize baktık.

Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu ancak onu iyi tanıyordum.

Tek kelime bile etmeyecekti.

Çekingen bir gülümsemeyle elimi nazikçe onunkinden ayırarak hemen arkamı döndüm. "Hadi gidip diğerlerinin şimdi ne yapmak istediklerini öğrenelim."

Başımı kaldırdığımda olduğum yerde donakaldım.

Noah verandanın ucunda durmuş bana bakıyordu.

Elimi kaldırıp yavaşça salladım. Midemde suçluluk duygusuna benzer bir his düğümlendiğinde gözlerimi kaçırdım ama neden böyle hissettiğimden emin değildim.

Bu bir yalan olabilirdi.

Mason inleyerek yaklaştı. "Sizin yurda dönmek ister misiniz?"

Bakışlarımı etrafta, her yönden gelen kızlarla erkeklerin üzerinde gezdirdim. En sonunda Cameron'da durdum.

Kollarını kavuşturup esnedi. "Evet, partilemek istemiyorum."

Sıcak bir el belime dokundu, başımı çevirdiğimde Noah'nın yanıma geldiğini gördüm.

“Selam,” diyerek kolumu beline dolayıp sarıldım. Ancak bunu yaptıktan sonra ona ilk kez sarılmış olabileceğim gerçeğini fark ettim.

Sağlam, sert vücudu sıcaktı. Kokusu... Noah gibiydi.

Yeni kıyafetler, temiz çarşaflar gibiydi. Kış esintisine karışmış çam ve biraz nane kokusunu anımsatıyordu.

Noah beni bıraktı, çenesiyle diğerlerini işaret etti. “Parti mekânının değiştiğini mi öğrendiniz?”

“Evet, sanırım bizim yurda dönüyoruz,” dedi Cam omzunu silkerek.

Noah’nın gözleri bir an bana kaydı, ardından kardeşime yöneldi. “Yukarı gelmeye ne dersiniz?” Bir an duraksadıktan sonra ekledi. “Hepiniz.”

“Gerçekten mi?” Brady sıırttı. “Biz zavallı pislikleri kaptan köşküne mi davet ediyorsun?” diye takıldı.

Kardeşim güldü.

Hepsi bu fikri onaylamış gibi görünüyordu. Bense kaşlarımı çatıyordum, üstelik Cameron dirseğiyle dürtene kadar farkında bile değildim.

Gözlerini açarak kısa bir bakış attığında gözlerimi kaldırıma indirdim.

Onlarla birlikte Noah’nın mekânında olmak istediğimi sanmıyordum.

Takım arkadaşlarından birinin ara sıra uğraması dışında her zaman sadece ikimiz oluyorduk ve bu şekilde olmasını seviyordum. Bu şekilde kalmasını istiyordum.

Diğerleri hayatımın her alanına dahil oluyordu. Grubumuzun bu yönünü sevsem de onlar dışında sahip olduğum tek şeyi paylaşmak istemiyordum.

Noah’yla geçirdiğim zamanı paylaşmak istemiyordum.

Onlarla dersler ve maçlar hakkında konuşup bira içiyor, *ESPN* veya *Ninja Warrior* izliyorduk. O geceleri hep sevmiştim ama bilmiyordum.

Noah ile... farklıydı.

Onunlayken Arianna Johnson'dım, Mason'ın küçük kız kardeşi değildim.

Bu hoşuma gidiyordu.

Buna ihtiyacım vardı.

İhtiyaç duyduğum...

Noah parmaklarıyla kolumun arkasını okşadığında bakışlarına karşılık verdim.

"Yemek sipariş ederiz," dedi kararlı bir sesle.

Anladın, değil mi?

Cevap olarak başparmağını dirseğimin üzerinde gezdirdi.

Noah kafamda neler döndüğünü biliyordu. Bana her şeyin yolunda gideceğini, *bizim* eğlencemizi paylaşmayacağını söylüyordu. Birlikte yemek yapmayacak, anlamlı veya anlamsız olan her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmayacaktık.

Hayır diyebileceğimi, böylece fikrini hiç düşünmeden çöpe atabileceğini bildiğimden emin olmak istiyordu.

Onu paylaşmak zorunda değildim, bu benim seçimime bağlıydı.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı ama utançtan dolayı değildi. Bu sefer içten gelen bir şeydi.

Ben cevabımı vermeden Noah'nın dudakları kıvrılmaya başlamıştı, cevabım belliydi. Başımı salladım.

"Tamam, Noah'nın mekân olsun. Şimdi daha fazla insan buraya gelip bizi takip etmeye kalkışmadan gidelim," diye cıvıladı Cam. Sanki nereye gideceğini biliyormuş gibi beni çekiştirirdi.

Bizi sağ tarafa yönlendirdim, Noah'nın kapıyı açabilmesi için kenara çekildik. Önce bizim girmemiz için yol verdiğinde merdivenlere yöneldim.

İçeri girip oturma odasına döndüm, ışığı açmak için vantilatörden sarkan ipi çektiğimde Noah ocağın yanındaki düğmeye bastı.

Noah ceketini çıkarıp küçük sandalyenin üzerine koydu, ben de kazağımı onunkinin üzerine bıraktım.

Noah buzdolabını açarak diğerlerine bira, kendisi için su çıkardı. Mikrodalga fırının altındaki çekmecedен menüleri çıkarıp zıplayarak tezgâhın üzerine oturdum. Benim de içimden okudugumu bilmesine rağmen seçeneklerimizi okumaya başladı.

“Geçen sefer yaptığımız gibi aile paketi sipariş edip her şeyden biraz alabiliriz?” diye önerdikten sonra su şişesinden büyük bir yudum aldı.

“Tamam ama karides olmaz. Yemin ederim geçen seferki çiğdi.”

Sırıttı, bir şişe su açıp bana uzattı. “Bunu konuşmuştuk. Karidesi *sushi* olarak düşünemezsin.”

Bir yudum almadan önce şişemin ağzıyla onu işaret ettim. “Tabii ki düşünebilirim,” dedim gülerek.

Bir hareketlilik dikkatimizi çekti, başımızı kaldırdığımızda unuttuğumuz misafirlerimizin girişte donup kaldığını ve bize mutantmışız gibi baktıklarını gördük.

Aptal yanaklarım alev alev yandı, yüzümü saçlarımla örtmek için başımı eğdim.

Noah gülümsemesini gizlemek için boğazını temizledi, duruşunu dikleştirerek arkadaşlarımla beni görmesini engelledi. “Bira?”

“Çok iyi olur, adamım.” Brady yanında çekiştirdiği Cam ile birlikte öne atıldı. Bilinçli bir şekilde Noah’nın etrafında dolanıp, kalın sarı kaşlarından birini kaldırarak bana baktı.

Gergin bir gülümsemeyle ona baktım, Brady göz kırptığında omuzlarım biraz gevşedi.

“Cam, *Mountain Dew** da var,” diyerek tezgâhın üzerinden atladım. Noah birkaç adım sola kaydı, böylece buzdolabının içine uzanıp Cam için bir tane alabildim.

“Evet, lütfen.” Kapüşonlusunu çıkarıp Noah ile benimkinin üzerine koyarken bana sırtıttı.

“Nereye isterseniz oturun. YouTube, Netflix var veya çekmelerde bir sürü DVD var.” Noah sipariş vermek için cebinden telefonunu çıkardı.

* Genellikle narenciye aromalı, kafeinli, gazlı içecek markası. (ç.n.)

Chase kaşları çatık halde kısa duvarın arkasında gözden kaybolup oturma odasına geçti. Kardeşime baktığımda gözlerini kısıtığını gördüm.

Kızgındı. İçimden bir ses bunun içinde bulunduğumuz durumla ilgili olmadığını, takım arkadaşının evini çok iyi biliyor olmamdan kaynaklandığını söylüyordu. Ara sıra burada takıldığımızı biliyordu, sadece bu ‘ara sıra’nın ne sıklıkla olduğunu paylaşma gereği duymamıştım. Ancak bilmek ve görmek birbirinden çok farklıydı. Şu anda aklından neler geçtiğini söylemek zordu. Son zamanlarda kendini biraz geri çekmişti, dürüst olmak gerekirse bunun için ona minnettardım. Kısmen bu aralar meşgul olmasından dolayı böyle yaptığını biliyordum ancak ona baktığımda buna pişman olduğunu görebiliyordum. Sanırım biraz kırılmıştı, onun bilmediği bir yanımın olduğunu keşfetmiş gibi hissediyor olabilirdi. Belki gerçekten bilmediği bir yanım vardı.

Mason bize doğru tembel adımlarla yaklaşırken bakmadan cüzdanını karıştırdı.

“İşte.” Noah’ya iki yirmilik uzattı. “Yemeği buradan öde ve sakın ben hallederim deme.”

Noah başıyla onaylayarak parayı aldı, karşılığında Mason’a bir bira uzattı.

Mason kabul ettikten sonra ctrafa göz gezdirdi. “Burası harika bir yer.” İçkisini yudumlayarak Noah’ya döndü. “Bizi davet ettiğin için teşekkürler.” Cam’i yanına alarak oturma odasına geçti.

“ESPN var mı?” diye bağırdı Brady.

Noah kıkırdayarak bana baktı.

“Sen git. Siparişi ben veririm.”

Göz kırparak onların yanına gitti, ben de siparişi verdim. Telefonu kapattıktan sonra mutfakta bir iki dakika daha kaldım. Derin bir nefes alıp en eski arkadaşlarımın bulunduğu küçük alana girdim, en yeni arkadaşımın yanındaki boş koltuğa geçtim.

Çocukların maç görüntülerini izlemek için koçun pazartesi günü paylaşmasını beklemeleri gerekiyordu. Ancak Noah’nın

siteye erken erişimi vardı, açıp takım kaptanı hesabına giriş yaptı. Bu şekilde sadece benim hissettiğim gerginlik ortadan kalktı. Daha mutlu olamazdım.

Çocuklar sanki evdeki en iyi koltuklara sahip değillermiş gibi koltukların ucunda kendi maçlarını izlemeye koyuldular. Yemeklerimizin gelmesi çok uzun sürmedi.

Bir saatten daha fazla süre boyunca keyifleri yerindeydi.

Lokmaları arasında zıplarken gördükleri farklı şeyleri işaret ettiler, birkaç hamleyi geri sarıp tekrar izlediler. Cam ile ben arkamıza yaslanarak sahada ortaya çıkan karakterlerine güldük. Bir takım için bu kadar kendini beğenmişlik biraz fazlaydı.

Yemek ve birayla tıka basa doyduktan sonra Brady'nin bizi iki saatlik bir *Marvel* filmi izlemeye ikna etmesine izin verdik.

Filmin bir yerinde sızmış olmalıydım çünkü sonrasında bildiğim tek şey Noah'nın fısıldayarak, “Hey,” demesi üzerine gözlemin açıldığıydı.

Başımı kanepenin yastığına koyarak doğruldum. “Selam.”

Dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. “Brady bir süre önce odasına gitti ama diğerleri senin gibi bayılıp kaldı.”

Dönüp baktığımda Chase'in koltukta, Mason ile Cam'in yerdeki battaniye yığını üzerinde uyuduğunu gördüm.

“Cam'in, Trey'le gittikçe daha fazla vakit geçirdiğini fark ettim,” dedi sessizce.

Onlara bakarak başımı salladım. “Öyle. Buna seviniyorum. Kardeşimi yanlış anlamışım. Cam'i seviyor ama onun umduğu şekilde değil.”

“Peki Cam nasıl hissediyor?”

“O... şimdi daha mutlu.” Yumuşak bir gülümsemeyle başımı salladım. En iyi arkadaşımı işaret ederek, “Beklemekten vazgeçti,” dedim.

Bir dakika geçtiği halde Noah konuşmadığında ona baktım ve bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, uzanıp saçlarını düzelttim.

Çok yumuşak ve beklenmedik bir şekilde rahatlatıcıydı, kendimi durduramıyordum.

Gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti. Tekrar konuştuğunda sesi fısıltıdan bile daha kısıktı. “Peki ya sen?”

“Peki ya ben ne?”

“Bekliyor musun?” Alnında derin çizgiler belirirken göğsü derin bir nefesle şişti. “Hâlâ bekliyor musun?”

Kalp atışlarım hızlanıp taklalar atarak göğsüme çarptı.

Gözlerimi bahsi geçen kahverengi saçlı adama çevirdiğimde yine küçük bir sızı hissettim. Artık uyumuyordu, tamamen uyanık bir şekilde karanlıkta uzanıyor, doğrudan bana bakıyordu.

Yutkunup yavaşça Noah’ya döndüm. Hâlâ saçlarını okşayan elime, bana kilitlenmiş gözlerine baktım.

Kendimi, “Hayır,” diye mırıldanırken buldum. Noah’nın yüzünde bir canlanma oldu. “Beklemiyorum.”

“En iyi arkadaşına, yani *bana* dün gece neler olduğunu anlatmaya ne zaman hazır olursan seni dinliyor olacağım.”

Kendimi kanepede Cam’in yanına bırakıp ayaklarımı sehpa-ya, onunkilerin yanına uzattım. Kendi kendime sırtarak bir parça bayat mısır gevreğini ağzıma attım. “Neyden bahsediyorsun?”

“Seni doğrarım.” Kaş usturasını bana doğrulttu, avucundaki küçük el aynasına odaklanmadan önce hızlı bir bakış attı. “Bana detayları ver. Bizim mega seksi oyun kurucumuzla yatıyorsun ve bana söylemiyorsun, öyle mi?”

“Gerçekçi ol!” Gülerek kucağından kumandayı kaptım. “San-ki öyle olsa sana söylemezdim.”

“Ama öyle olmasını istiyorsun.”

“Cameron.”

“Onu öptün mü? Ona dokundun mu? Buna benzer şeyler oldu mu?”

“Aman Tanrım, hayır.”

“Neden peki?” diye sordu şaşkınlıkla. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“O benim arkadaşım.” Bunu söylediğim anda şakaklarım zonkladı, dudaklarımı birbirine sürttüm. “Onunla takılmayı seviyorum.”

Kaşlarını çatarak beni inceledi. “Seni istediğini biliyorsun, değil mi?”

Cevap vermediğimde yanıma yaklaştı.

“Ari.” Gözleri büyümüştü. “Çok açık.”

Kalbim hızla atarken başımı iki yana salladım.

Bir süre sonra Cameron iç çekerek ayağa kalktı. “Biliyor musun, bir erkeğin gözlerini açmasını umarak bu kadar zaman geçiren bir kız için... bu sefer sen kendininkileri açmak isteyebilirsin.”

Bu sözleri söyledikten sonra duşa girdi, bense kanepede olduğum yerde kalakaldım.

Neyden bahsettiğini anlamıştım ve haklı olduğunu düşünüyordum ama...

Ya haklı değilse?

Ya Noah da bana Chase gibi değer veriyorsa?

Çok önemsiyor ama benimle aynı şekilde hissetmiyorsa?

Duyguları yeterli değilse?

Bir hayal kırıklığını daha kaldırabileceğimden emin değildim.

İçimden bir ses yapamayacağımı söylüyordu.

Özellikle Noah’dan gelecek bir hayal kırıklığını...

Düzenleme

Ny.Ozlem

BÖLÜM 20

Arianna

Sonunda eve geldiğimde kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim.

Sıcak su kafamdan süzülürken koridordan Cameron'ın sesi geldi.

“Hey!” Kapıyı iki kez tıklattıktan sonra içeri girdi. “Brady ile antrenman nasıl geçti?”

“Olmasını beklediğin kadar başarılıydı.”

“Sana kaç kere tempolu yürüyüşe devam etmeni söylediler?”

“Sayamayacağım kadar çok.” Şampuanla saç derime masaj yaparken gülümsedim. “Sınavın nasıl geçti?”

“Aptal kompozisyon sorusuna gelene kadar iyiydi ama sorun çıkacağını sanmıyorum. Bir sürü saçmalık uydurup onları tam bir dehaymışım gibi yazdım. Umarım kafası karışır ve bana puan vermek zorunda kalır.”

“Sağlam bir plana benziyor.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye şaka yaptı. “Neyse, birinci kattaki birkaç kızla yemeğe çıkıyorum. Gelmek istersen senin hazırlanmanı bekleyebilirim.”

“Hayır, burada on dakika boyunca gözlerim kapalı halde durarak enerjimi toplamaya çalışacağım.”

“Kulağa çok çılgınca geliyor,” diye kıkırdadı Cameron. “Ben üstümü değiştirdikten sonra çıkıyorum. Geç geleceğim, sanırım Trey beni restorandan alıp sinemaya falan götürecektir.”

“Tamam. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

Cam çıktıktan sonra su soğuyana kadar duşta kaldım. Kısa tayt ve Mason’ın atmaya çalıştığı eski bir üniversite tişörtünü giyerek mutfağa gittim.

Yemek stoğum tam olarak azalmış sayılmazdı ancak taze pişmiş bir şeyler yeme modundayım. Bu yüzden Noah’ya mesaj atmaya karar verip kanepeye uzandım.

Ben: *Dondurucum berbat durumda.*

Telefonu göğsüme koyup Prime’daki yeni filmlere göz atmaya başladım. Birkaç fragmandan sonra telefonumdan bildirim sesi geldi.

Romeo: *Tükeniyorsun, değil mi, Juliet?*

Ben: *Tamamen tükendim...*

Romeo: *Sözünü geri mi alıyorsun?*

Ben: *Müziğin en güzel yanı bu, Romeo. Zamansızdır.*

Romeo: *Shakespeare gibi mi?*

Gülmekten kendimi alamadım.

Ben: *Evet, Noah. Tıpkı Shakespeare gibi.*

Romeo ve Juliet’in gerçek hikâyesinin ne kadar çarpık olduğunu biliyor muydu acaba?

Ben: *Üniversiteli kız makarnası yapmak için gerekli malzemelerim var. Yani bir kutu ucuz sos, et ve makarna. Gelip burayı ateşe vermediğimden emin olmak ister misin?*

Dudağımı ısırdım. Planları olabilirdi, bunu kesinlikle sorun etmezdim.

Belki onu davet etmeden önce ne yaptığını sormalıyım.

Belki bir kızla birlikteydi.

Belki piknikte tanıştığım kızla, Paige'le beraberdi.

Kaşlarımı çattım, telefonumdan tekrar *bip* sesi geldiğinde silkelenerek ifademi düzelttim. Telefonu elimde sıktım ancak ekrana bakamayacak kadar gergindim.

“Siktir et.” Ayağa fırlayıp mutfığa geri döndüm. Gelemezse veya gelmek istemezse bile bu yemeği pişirecektim. Cam çocuklar için yemek hazırlarken ona hiç yardım etmiyor değildim. Eşyaları uzatır, kutuları açar ve bir şeyleri karıştırırdım. Yine de... yardım ederdim işte. Ayrıca Noah bana temel şeyleri öğretmişti. Yani evet, bunu tek başıma yapabilirdim.

Sadece tek başıma yapmak istemiyordum.

Her şeyi tezgâhın üzerine dizdikten sonra avuçlarımı yaslayıp bir süre malzemelere baktım. Huysuz bir ses çıkararak mesajına bakmak için telefonumu elime aldım ve anında gülümsedim.

Geliyordu.

Otuz dakikadan az bir süre sonra küçük, hoş bir değişiklik yaparak benim mutfagımda yerlerimizi almıştık.

“Bunu neden yapıyorsun?” Ayak parmaklarımın üzerinde durup Noah'nın omzunun üzerinden bakmaya çalıştığımda onu güldürdüm. Hafifçe yan dönüp beni nazikçe kenara çekti, böylece kolunu hareket ettirecek alan buldu.

“Makarnayı çeşnilendirmek için suya tuz atarsın.”

“Bu hiç mantıklı değil. Suyun içinde.” Ocağın yanındaki tezgâhın üzerine atladım. “Akıp gitmeyecek mi veya eriyip yok olmayacak mı?”

Kaşığı yanıma koyarken, “Ya da makarnanın içine işler,” diye alay etti.

Gözlerimi muzipçe devirdim. Kaşığı alıp bunun için yapılmış küçük tabağın üstüne koydum.

Noah yanında getirdiği poşete dönerek içinden bir kutu zeytin, taze mantar ve yeşil bir şey çıkardı.

Bana bakıp sırtıttı. “Sadece birkaç ekstra malzemeyle bir kutu ucuz sosu yemeye değer bir şeye dönüştürebilirsin.”

Hepsini hazırlayıp kaynayan soşa karıştırmasını izledim. “Annenden bir tüyo daha mı?”

Başıyla onayladı, bir dakikalığına sessizleşse bile sonunda daha fazlasını paylaşmaya karar verdi. “Çok fazla paramız yoktu ama o her zaman ucuzu pahalı hale getirmenin bir yolunu bulurdu.”

“Hangi yiyeceklerin birlikte güzel olduğunu nereden biliyorsun?”

“Google.”

Bir kahkaha attım, Noah kıkırdayıp öğretici pişirme taktiklerine devam etti.

Her adımda benimle konuşmasına bayılıyordum.

“Sosa her zaman makarnadan önce başlamalısın, ne kadar uzun süre kaynarsa tatlar o kadar ortaya çıkar. Bugün biz bunu hızlı yoldan yapıyoruz.”

Saçlarımı kulağımın arkasına atıp onu izlemeye devam ettim. “Şeflik konusunda söylediklerimde ciddi olduğumu biliyorsun. Gerçekten bu konuda harika şeyler yapacağını düşünüyorum.”

Noah tencereye dönmeden önce bir an bana baktı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“Gerçekten annenle her zaman yemek pişirir miydin?”

“Her gece.”

“Öyle mi?” Sırttım, dirseğimi dizime dayayıp çenemi avucuma yasladım.

“Evet. Antrenmandan veya maçtan döndüğümde o da aynı saatlerde işten dönüyor olurdu. Yemeği birlikte hazırlardık. Bazen kızarmış peynirden başka bir şey yemezdik, diğer geceler ise doğru yapana kadar birkaç parti *risotto*’yu mahvederdik.”

“Yani maç geceleri, maçtan sonra arkadaşlarınla dışarı çıkmak yerine eve gidip annenle yemek mi yapardın?” Sesim duygularımı ele verirken midem heyecanla çalkalandı.

Bu çok tatlı bir şeydi.

“Yanlış anlaşılmasın, tabii ki dışarı çıkıyordum.” Kıkırdadı.

“Ama annenle yemek yedikten sonra.”

“Evet, ondan sonra.”

Bana bakmamasına rağmen başımı salladım. “İyiydin, değil mi? Yani iyi bir çocuktun?”

Noah’nın gözleri artık benim üzerimdeydi.

“Evet, iyi bir çocuktun,” diyerek yumuşak bir şekilde gü-lümsedim. “Tüm bunları, okulu ve futbolu onun için yapıyor-sun. Elinden gelenin en iyisini yapmak için kendini zorluyorsun. Böylece o da bunu görecektir, onu ve senin için yaptığı her şeye minnettar olduğunu bilecek.” Kaşları alnının ortasına doğru çe-kilirken bana doğru döndü. “Çünkü sana vermesi gereken her şeyi ve daha fazlasını verdi, sen de aynısını onun için yapmak istiyorsun.”

“Onu hayal kırıklığına uğrattıysam kendimle yaşayamam, her zaman yanımda olduğunu bilirken yapamam. Bana verebileceği her şeyi vermişken, beni ben yapmışken olmaz. Bana verilenle elimden gelenin en iyisini yapmayı ona borçluyum.”

“Kimse sana bir şey vermedi, Noah,” dedim sessizce. Yüzüm-de küçük bir gülümseme vardı. “Sahip olduğun her şeyi hak et-tin, bu gurur duyman gereken bir şey.”

Aldığı nefesle göğsü genişledi, boğazını temizleyip sosa geri döndü. Tahta kaşıkla karıştırdıktan sonra dudaklarına götürüp hafifçe üfledi.

Yaklaşıp bana uzattı. Bunu daha önce defalarca kez yapmıştı, gerçekten her seferinde yaptığı bir şeydi. Öyleyse neden içimde ani bir heyecan dalgası oluşmuştu?

Ağzımı açtığımda kaşığı dudaklarımın arasına kaydırıldı. Par-maklarım kaşığın sapını nazikçe kavrarken Noah elini çekti. Uzanıp yerine koyduğum sırada bedenim biraz kaydı.

Noah tezgâhtan düşmemi engellemek için hızla yaklaştı. Sert, iri eli hemen üst bacağımı kavrayarak beni olduğum yere sabit-ledi.

Gözlerim onunkilcre kaydığında nefesim boğazımda düğüm-
lendi. Aramızdaki mesafe tamamen yok olmuş haldeydi ve Noah,
o boşluğu tekrar koymaya istekli görünmüyordu.

Yakınlığı, dokunuşu beklenmedikti. Kalbimin çılgın atışlarını
inkâr edemez haldeydim. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu,
nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Sert avucunu yavaşça üzerimden çekti.

“İyi misin?” Sesi derin ve hırıltılı çıkıyordu, bakışları ağzıma
kilitlenmişti.

“Evet, Noah?”

Bakışlarını gözlerime çevirdi.

Beni öpmeni istiyorum.

Bu düşünce karşısında donup kaldım. Arzumu yüksek sesle
haykırmışım gibi gözlerim kocaman açılmış, yanaklarımdaki kı-
zarıklık kontrolden çıkmıştı.

Bunu fark etmişti, dikkatini tekrar yiyeceklere çevirdikten
sonra sırtışını serbest bıraktı.

Sosumuza son dokunuşları yaparak makarnayı süzmesini ve
küçük bir dağ oluşturacak kadar parmesan peyniri rendelemesini
izledim. Ardından sarımsaklı ekmeği fırından çıkarıp küçük par-
çalar halinde kesti.

Hareketlerinin kusursuzluğundan, kollarının esnekliğinden ve
yüzündeki konsantrasyondan... gözlerimi *ondan* alamıyordum.

Başka tarafa bakamıyordum. Dönüp beni onu izlerken yaka-
ladığında hareket etmeyi bıraktı.

Bir elinde makarna kâsesi, diğerinde ekmek sepetiyle gülüm-
sedi. Gülüşü yumuşak, rahat ve düşünceliydi.

Bakışlarımı kaçırmalıyım, bunun yerine gözlerim ona kilit-
lenmiş halde biraz daha yaklaştım.

Geçen her saniye gözlerindeki arzu artıyordu.

Cameron haklı mıydı?

Burada, içimde olanları anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

Beni tamamen kuşatmıştı.

Noah...

Bana baktı. “Yine oturma odasında mı yemek istersin?”

“Evet. Noah?”

Başını eğdi.

“Beni öpmek istiyor musun?” Bir anda ağzımdan çıkanlarla donup kaldım.

O da olduğu yerde kalmıştı.

Hareket etmiyor, göz kırpmıyor ve nefes bile almıyordu.

Noah gözlerimin içine bakıp sertçe yutkundu. “Seninle tanıştığım günden beri.”

Tenim karıncalandı, midem sanki bir düzine takla atmışım gibi çalkalanıyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet, Juliet.” Gözlerini benden ayırmadan kâseyi bıraktı. “Gerçekten.”

Sırtımda tatlı bir ürperti hissettim. Avucu yanağımı sardı, parmak uçları saçlarımı bulana kadar yüzümde yavaşça kaydı. Başparmağı altdudağımın kenarını okşuyordu.

Bedenim titredi, bunu fark eden Noah’nın dudakları kıvrıldı.

“Öp beni,” dedim nefes nefese. *Lütfen.*

“Siktir.” Gözlerini sıkıca kapatıp alnını benimkine yasladı. “Beni öldürüyorsun.”

“Ölmek için güzel bir yol.”

İçten bir kahkaha attı, nefesi dudaklarıma değdiğinde hızla bileğini kavradım.

Noah’nın göğsünden yükselen hırıltı kadınlığımın kasılmasına neden oldu.

Beni öpmesini, dudaklarıyla benimkileri tüketmesini istiyordum.

Dilinin içeri kaymasını, tadımı keşfetmesini istiyordum. Dilimin onu keşfettiği her anı hafızasına kazınmasını istiyordum.

Beni istediği gibi, nasıl hoşuna gidiyorsa öyle hareket ettirmesini ve mümkün olduğunu düşündüğümünden bile yakınına çekmesini istiyordum.

Ancak Noah'nın dudakları hareket etmiyordu.

Dudaklarımı onun için aralayıp konuşmadan yalvarmaya çalışırken alnıma yasladığı başını iki yana salladığını hissettim.

Gözlerimi açtım, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi vücudu hâlâ kaskatıydı.

Kalp atışları şakaklarındaki çılgınca seğirmeden anlaşılıyordu. Noah tam otuz saniye boyunca hareket etmeden durdu, en sonunda derin bir nefes verdi.

Geri adım attı, parmak eklemleri çenemde gezinirken gözleri üzerimdeydi. Bakışları mümkün olduğunu düşünmediğim kadar şefkatle doluydu. Saf, acı verici ve güzel bir şekilde kafa karıştırıcıydı.

Kalbim önce hızlanıp ardından tekliyordu, nefes alamıyordum. Uzuvarımı zar zor hissedebiliyordum.

Bana neler oluyordu?

Dudaklarında anlayışlı bir gülümseme vardı. Neyi anladığından emin değildim çünkü ben tamamen kaybolmuş durumdaydım.

Sonunda tekrar konuştu.

“Seni henüz öpemem,” diye hırıldadı. Arzuyla kalınlaşmış sesi, ayak parmaklarımin çoraplarımin içinde kıvrılmasına ve kafamın karışmasına neden oldu.

İçimde bir utanç dalgası yükseldi. Geri çekilmeye fırsat bulmadan Noah tepkimi tahmin ediyormuş gibi başını salladı.

“Henüz olmaz dedim.” Biraz daha yaklaşarak usulca fısıldadı. Gözlerinde arzu kıvılcımları dalgalanıyordu, aynı zamanda işkence çeker gibi kısılmıştı.

“Emin misin? Çünkü şu anda tam tersiymiş gibi hissediyorum.”

Noah'nın kahkahası ani olduğu kadar, büyüleyiciydi. Bu ses karşısında dudağımin içini ısırdım.

“Eminim,” derken sırtışı yumuşadı. Nazik, aynı zamanda kararlı bir ifadeyle bana baktı. “Henüz fark etmediysen söyleyeyim, sana dair hoşlanmadığım tek bir şey yok. Bir tane bile.”

“Ama...”

“Ama senin gibi birini kaybetmek benim için çok ağır olur.” Sesi fısıltıya dönüşmüştü. “Yani benden istediğin şeyi yapamam... henüz değil.”

“Ben...” Sesim azalarak kesildi, soluk borumu yakan acıyı yutkunarak gidermeye çalıştım.

Anlam veremesem de Noah'nın mavi gözlerine baktıkça her şey biraz daha netleşiyordu.

Bakışlarındaki sakın anlayış beni anlatmak istediği noktaya götürdü, keskin bir acı göğsüme saplandı.

Chase.

Nedenini bilemediğim bir utanç dalgası bedenimi sararken, tam o anda asıl meselenin ne olduğunu fark ettim.

Utanç değildi, asıl mesele bunun neyden kaynaklandığını anlayamamış olmamdı.

Belki o söylemeden onu endişelendiren şeyi anladığım içindi.

Chase'i her zaman seveceğim için olabilirdi.

Eskisi kadar olmasa bile onu düşündüğümde hâlâ acı çektiğim için olabilirdi.

Hatta onu en son ne zaman düşündüğümü hatırlayamadığım için bile olabilirdi.

Tek bildiğim, bunun karşımdaki adamı öpme arzumla hiçbir ilgisinin olmadığıydı.

Ancak bunları bilmek, durumu daha az karmaşık hale getirmiyordu.

Noah'nın ne istediğini anlıyordum ve bu onun karakterini daha da güçlendiriyordu.

Noah Riley mükemmel bir erkekti.

Peki ya benim erkeğim olsaydı?

Yanaklarım ısındı, yanağımın içini sertçe ısırdım. “Bu sosun neye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, biliyor musun?” diye konuyu değiştirmeye çalıştım.

Ne kadar belliydi.

Gülümsemesi genişleyerek güzel yüzüne yayıldığında yine kızardım. “Neye?”

“Ekstra bir lezzete.”

“Ekstra lezzet mi?”

Topuklarımın üzerinde dönerek sert bir şekilde başımı salladım.

“Birazcık...” Sağımdaki çekmeceyi açıp *Mountain Mikes*’tan iki eski paket çıkardım. “Toz kırmızı biber.” Tek kaşımı kaldırdım. “Bilgin olsun, toz kırmızı biber olarak da bilinir,” dedim şakayla.

“Hiç bilmiyordum.” Bana ayak uydurdu. Ilık makarna kâsesini alıp bizi koltuğuma doğru yönlendirdi. “Haklı olabilirsiniz.”

Başını kaldırıp baktığında yemeğin yarısını bitirmiştik.

Ağzım Fransız ekmeğiyle dolu halde, “Ne?” dedim.

“Bilgin olsun, az önce yaşananlar beni öldürmek üzereydi ve bir daha *asla* tekrarlanmayacak tek seferlik bir şeydi.” Dudakları tek taraflı bir sırtışla kıvrıldı. “Yani bir dahaki sefere istediğin şeyden emin ol çünkü seni bir daha reddetmeyeceğim.”

“Bana söz ver.”

Bir kahkaha atıp bacağıyla bacağımı dürtükledi, yemeğine dönerken başını iki yana salladı. “Söz veriyorum.”

Tabağıma bakarak gülümsedim ve böylece her şey yoluna girdi.

Bunu düşündüğüm sırada zaten her şeyin yolunda olduğunu fark ettim.

Noah’nın hemen silip attığı mahcubiyet anım dışında hiçbir tuhaflik olmamıştı.

Onunla hep böyleydi. Basit ve zahmetsizdi.

Tabaklarımız bittiğinde Noah bedenini bana doğru çevirdi, ben de aynısını yaptım.

Bir süre sonra, “Bana bir şey anlat,” dedi.

Ciğerlerim dolana kadar nefes çektim. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi.”

Bir an donup kaldım, midemdeki kaslar gerildi ve kısık sesli bir kahkaha attım.

“Hmm.” Biraz düşündüm. “Komedi filmlerini severim.”

“Biliyorum.”

“Makarnayı severim.”

Başını salladı. “Bunu da biliyorum.”

“Tamam... çiçekleri sevmem.” Kaşları kalktı. “Yani severim ama hediye anlamında israf olduklarını düşünüyorum. Birkaç gün sonra çöpe atılmak için fazla pahalı.”

“Anlaşıldı.” Yüzündeki beklenti dolu ifadeyle güldü.

“Devam edeyim mi?”

Başını yavaşça öne eğerek onayladı.

Tekrar güldüm, biraz utansam da kesinlikle bilmediği başka bir şeyi paylaştım.

“Benim, şey, en sevdiğim renk mavi.”

Noah’nın mavi gözleri keskinleşti, uzun bir süre benimkilere kenetlendi. Ardından gelen kendini beğenmiş gülümsemesi o kadar çekiciydi ki, yüzünden silmek için yastık fırlattım.

Kahkahası büyürken koltuklara iyice yayıldık.

Sonraki birkaç saati patlamış mısır yiyerek, çocukluğumuz ve özlediğimiz şeyler hakkında sohbet ederek geçirdik.

Yurda döndüğünde saat sabahın üçünü geçiyordu, daha kapıyı arkasından kapatmadan bir dahaki seferi sabırsızlıkla beklemeye çoktan başlamıştım.

BÖLÜM 21

Arianna

Çarşamba günü geldiğinde ara sınavlar tam gaz başlamıştı, tercih edilen tek besin kafeindi. Kampüstekilerin çoğu çalışma grupları, makaleler ve bizi meşgul tutan diğer bir milyon şeyle uğraşıyordu. Cameron'ı hafta boyunca sadece iki kez görmüş, mesajlaşmalarımız dışında kardeşimle bir kez konuşabilmişim. Noah'yı hiç görememiş olsam bile birbirimizin mesajlarına cevap verecek vakti bulabilmiştik.

Bugün hariçti.

Bugün ondan haber alamamıştım, dün tüm günü yolda geçirdikten sonra bu sabah erken saatte maçları vardı. Maç günü rutininin ne olduğundan emin değildim, meşgul ve odaklı kalmayı sevdiğini tahmin etmişim. Bana daha sonra mesaj atacağını düşünmüştüm ancak maç kötü bitmişti.

Tutucusu devrenin bitimine üç dakika kala düşmüş, rakip takım topu kapıp geri koşuyla gol atmıştı. Bu yeterince kötü değilmiş gibi bir sonraki hücum girişiminde Noah iki kez topu kaptırmış, topallayarak ayağa kalktığı anda koç onu oyundan almıştı.

Mason onun yedeği olarak girmişti ancak zaten üçüncü oyun

haklarıydı*, yeterli zaman kalmamıştı. Sonunda Köpekbalıkları mağlup olmuştu.

Yine de Noah iyiydi çünkü röportajlardan sonra sahadan çıkışını izlemiştim.

Maçtan sonra ona mesaj atmama rağmen cevap alamamıştım. Yenilgiden sonra arkasına yaslanıp düşünen bir tip olabileceğini düşünmüştüm. Bu yüzden burada oturmuş Cameron'a bakıyor, ne yapacağımı bilemiyordum.

Kalçasını salladı. "Eee? Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Daha iki saat önce geldiklerini söylemiştin. Parti yaptıklarına emin misin? Uyumaları gerekmez mi?"

Alaycı bir şekilde güldü, masama yaklaşıp bir çift küpe aldı. "Hadi ama. Hepimiz gibi onların da sınavları vardı. Kızgınlar, yorgunlar ve biraz morale ihtiyaçları var."

"Kim aradı?"

"Brady. Sana mesaj bıraktığını söyledi."

Kaşlarımı çatarak telefonumu açtım, Brady ile Mason'dan birer sesli mesaj gördüm. "Ben çöpü çıkarırken aramış olmalılar."

Ona baktım, ellerini dua eder gibi önünde kavuşturmuştu.

"Ya takılma havasında değilse? Ya da meşgulse?"

"Tatlım, seni görünce meşgul olmayacaktır. Bana güven." Heyecanlı bir çocuk gibi zıpladı. "Hadi, lütfen! Zaten iyi görünüyorsun, canlı bir yüz ve yapılı saçlar. Yani gidebiliriz!"

Dudağımı ısırp ayağa kalktım. "Tamam, ben fikrimi değiştirmeden acele edelim."

Cameron çığlık atarak kolunu omzuma doladığında evden çıktık.

Bir saatten az bir süre sonra verandadan takımın yurduna doğru yürüyorduk.

* Amerikan futbolunda her takımın bir set boyunca dört oyun hakkı vardır. Bu oyun hakkı boyunca topu sahada ilerletmeye çalışırlar. Belli bir mesafe boyunca ilerleyebilirlerse tekrar birinci oyun hakkına dönerler ve hücum fırsatı devam eder. Başarısız olurlarsa ya topu uzaklaştırmaya ya da uzak mesafeden gol atmaya çalışırlar. Bu sırada topu kaptırırlarsa hücum şansı rakip takıma geçer. (e.n.)

Mason içeri adımımızı attığımız anda bizi fark etti, bilmeseydim bize takip cihazı taktığına yemin edebilirdim.

Yaklaşıp beni kucakladı, bir anlığına yerden kaldırdı. “Benim küçük kız kardeşim partiye gelmiş! Sonunda!” dedi sarhoş bir şekilde gülümseyerek. Bizi köşedeki bira fiçisine doğru yönlendirdi.

Ona sııttım, birkaç bardak doldurup uzattığı sırada sırtını sıvazladım.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Kızgın.” Omuz silkerek güldü. “Ama oraya geri dönmeye hazırım.”

“Evet, eziğin teki olmak berbat bir şey,” diye takıldı Cameron. Mason şakayla onun üzerine yürüdü.

Cameron, Mason’dan ilgi gördüğü her seferinde yaptığı gibi kıkırdadı ancak hemen yutkunarak bastırdı.

Kardeşim kaşlarını çatıp cebinden telefonunu çıkardı. “Birazdan dönerim. Arkadaşım geldi, eşyaları taşımak için yardıma ihtiyacı var. Onlara kız kardeşim olduğunu söyleyene kadar bu pisliklerden uzak dur.”

Ona ortaparmağımla karşılık verdiğimde sııttı. Cam’le ben iki bardak daha bira içtik ancak Mason hâlâ dönmemişti.

“Arkadaşının bir kız olduğunu düşünmeye başladım.”

“Arkadaşı kesinlikle bir kızdı. Ah, siktir. Tamam, acele et ve bana bunu nasıl oynamak istediğini söyle.” Cam kolumu sıktı.

“Ne oyunu?”

“Sürtük...” diye tısladı.

“Trey’i görüyorum.”

Anında sırtarak arkasını döndü. “Peki, tamam. Gidiyorum ama kaçarsan veya ağlarsan ölürsün.”

“Bekle, ne?”

Gözlerinin üzerimde olduğunu göstermek istercesine iki parmağıyla beni işaret edip sıvıştı.

Bir kahkaha atarak arkamı döndüm, yüzümü çevirdiğimde omurgam dikleşti. Neyi kastettiğini tam olarak *anlayamadım*.

Siktir demek çok doğru bir tepkiydi.

Chase üç metre ötemdeydi, bana doğru geliyordu.

Boğazımda anında bir yumru oluştu ancak kendimi yutkunmaya zorladım. Burası onun yurduydı, tabii ki burada olacaktı.

Bunu neden düşünememiştim ki?

“Selam,” dedi yaklaşırken. Ben henüz cevap veremeden kollarını bana dolayıp sarıldı.

Sadece bir anlığına bedenim kaskatı kesildi, ardından kendimi ona sarılırken buldum.

Yüzümü göğsüne gömerken derin bir nefes almaktan kendimi alıkoyamadım. Hemen hafızama kazman o sıcak, tanıdık kokuyla karşılaştım. Birdenbire sahilde geçirdiğimiz gecenin görüntüleri tekrar zihnimde canlandı.

Üzerimde gezinen elleri nazik, beni öpmek için eğildiğinde dudakları yumuşaktı. Sarılışım, bana fısıldadıklarını hatırladım. Yumuşak gözleri bana... çok daha fazlasıymışım gibi bakmıştı.

Sanki değerliymişim gibi.

Gözyaşlarım göz kapaklarımın ardında birikti, ben onları durduramadan parmaklarım onu sıkıca kavradı.

Üzücü kısım ne miydi?

O da beni sıkıca kavramıştı. Arkadaşlığımızı en az benim kadar özlemiş gibi beni kendine bastırıyordu. Beni kendine yakın tutmaya ihtiyacı varmış gibiydi. Oysaki ilk başta beni uzaklaştıran kendisiydi.

“Arianna...” diye fısıldadı.

Sesi çok kısık, fazlasıyla nazikti. Bu yüzden kendimi geri çekip aramıza birkaç adımlık mesafe koydum. Başımı kaldırıp ona bakmak büyük bir çaba gerektirmişti, geri çekildiğim için kafası karışmış görünüyordu.

Tekrar bana doğru adım attı.

“Chase, ben...” Gözlerim omzunun üzerinden arkaya kaydı, kelimelerim boğazımda düğümlendi.

İşte o zaman onu gördüm.

Noah.

Piknikteki muhteşem kız Paige'in yanında duruyordu. Noah elinde su şişesiyle omzunu duvara dayamıştı, kız ise sırtını duvara yaslamış hayranlıkla ona bakıyordu.

Bir şeyler söylediğinde Paige gülerek onu hafifçe itmek için elini kaldırdığında Noah gülümsedi.

Üzerime ani bir ağırlık çöktü. Sanki göğsümün üzerinde bir baskı vardı, nefes alabilmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Chase bir şeyler söylüyordu, bana uzanmıştı ancak dokun-duysa bile elini hissetmemiştim. Ağzının hareket ettiğini göz ucuyla görsem de söylediklerini duymuyordum.

Noah'yı görüyordum, tek duyabildiğim Paige'in zihnimde yankılanan kahkahasıydı. İçimde ağır, sürekli kıpırdanan bir his vardı. *Durmuyordu.*

Chase bakışlarımı takip etti, yirmi adım uzağımızdaki çerçevenemeye değer çifti buldu. Başını bir kez daha bana çevirdi. "Ciddi misin?" dedi tükürürcesine.

Gözlerimi ona çevirdiğimde gergin bakışları yüzümde gezi-niyordu.

Chase görüşümü engellemek için sağa kaydı ama hemen kolumu kaldırıp onu durdurdum. Dudakları sert bir çizgi şeklini aldı, burun delikleri genişledi.

Tekrar Noah'ya baktım.

O anda Noah da omzunun üzerinden baktı. Beni fark etti ve bakışlarını çevirmedi. Chase'e veya onun hâlâ kolumda olan eline tek bir bakış atmadı. Dikkatini, elini göğsüne koyarak içimde bir ateş yakan Paige'e vermiyordu.

Neden bu kız ona dokunuyordu ki?

Noah gözlerini benimkilerden ayırmadan izin ister gibi elini kaldırıp bana doğru yöneldi.

Dudaklarımın seğirmesine veya bakışlarımın yumuşamasına engel olamadım.

Kaslarımdaki gerginlik azalırken Chase ona bakmam için

kollarımı kavradı. Ters bakışlarını üzerime dikti, ardından başını sallayıp ellerini çekti.

Çenesini sıkarak benden başka her şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyordu. “Burada işin bittiğinde *bizden* birini bul. Etrafta yalnız dolaşma.”

“Anladım.” Cevap vermemi beklemeden çoktan gitmişti. Noah yanıma geldi.

“Selam.”

“Selam.” Chase’in az önce durduğu yerden bana bakıyordu, bakışlarındaki şefkat beni gülümsetti. “Beni bulmaya gelmedin.”

“Evde olup olmadığını bilmiyordum.”

Gözlerinin köşesi kırıştı. “Mason benim için sana mesaj attığını söyledi, telefonumu kaybettiğimi haber verecekti.”

“Muhtemelen onları okumalıyım,” diyerek kıkırdadım. “Beşinci veya altıncıdan sonra bakmayı bıraktım.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Cameron’ın gelmesini bekledim. Mason’a sormaktansa onun telefonundan seni aramak daha iyi olur diye düşündüm.”

“Peki ya gelmeseydi?”

“O zaman bana kapını açıyor olurdun.”

İçimden kısık sesli bir kahkaha koptu, ayaklarımın üzerinde hafifçe yaylandım. Sanki son gördüğümünden bu yana onda bir değişiklik arıyormuşum gibi bir an durdum. Yanları yeni kesilmiş, ipeksi ve dağınık koyu renk saçları mükemmeldi. Bir kot pantolon, bir tişörtle bile kusursuz görünüyordu.

İyi görünmek için çaba göstermeye ihtiyacı yoktu, özellikle kol kasını saran kumaşın kenarından görünen dövmesi varken gereksizdi. Baştan çıkarıcıydı, ne bulacağını anlamaya yetecek kadar görünmüyordu ama daha fazlasının peşine düşmeye teşvik etmek için yeterliydi.

Çizimin tamamını, koyu renk işaretlerin ne kadar uzağa gittiğini hiç görmemiştim ama bir şekilde görmek istiyordum.

Tişörtünün kollarını sıyırmak şu an çok cazip görünüyordu.

Belimdeki elini biraz daha açıp beni kendine sıkıca bastırdı. Başını sallarken yüzüne karışık, yine de halinden memnun bir ifade yerleşmişti.

“Sana geleceğimden kesinlikle emindim,” dedi ihtiyatlı, boğuk bir fısıltıyla. Israrcı bakışları üzerimdeydi. Gözlerindeki kıvılcım keyifli olduğunu söylüyordu.

Bakışlarım ondan, Paige’in hâlâ tek başına durmuş bize baktığı kapı aralığına kaydı.

Bilinçsizce nereye baktığımı fark ettiğimde başımı çevirmeye çalışsam bile Noah beni yakalamıştı.

Yavaşça önüme geçti, ona bakmak için başımı geriye attım.

“Paige’le öğrencileri hakkında konuşuyordum. Ona biraz sorun çıkarıyorlarmış, çocukken gençlik gruplarına katıldığım için ona tavsiye verebileceğimi düşünmüştüm.”

“Ah, ben...”

Sen ne, Ari? Tanrım.

Yüzüm kızardı. Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ancak Noah izin vermedi.

Parmakları çenemin altında gezindi, dikkatimi tekrar ona vermemi sağladığında dudaklarım sık bir nefesle aralandı.

Hiçbir şey söylemedi, sanki söylemesine gerek de yoktu. Her şey orada, yakışıklı yüzünde ve başparmağının çenemin üzerindeki tüy gibi dokunuşunda yazılıydı. Anlıktı, belli belirsizdi ama hissediliyordu. Her yerde hissediyordum.

Tanrım, başım beladaydı.

Tatmin olunca elini indirdi. “Paige’in tek başına gitmesine müsaade edemem, güvenli olmaz.”

Başımla onaylayıp geri çekilmek istedim buna da izin vermedi.

Neden böyle davrandığımı bilmiyordum.

Chase dengemi sarsmış olmalıydı.

“Arkadaşı onu ekmiş, bu yüzden onu eve götürmem gerekiyor...”

“Aman Tanrım, çok özür dilerim.” Kendimi içine düştüğüm tuhaf sisten çıkarıp silkelendim. “Git. Seni tutmak istemem, yapman gerekeni yap.”

Gözlerini kısıtı.

“Ciddiyim, gecenin tadını çıkar. Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Cameron ve diğerleri burada bir yerdedir, bana bir şey olmaz. Endişelendiğin buysa, etrafta tek başıma dolanmam.”

Noah’nın duruşu biraz daha kararlı bir hal aldı, dilini dudaklarında gezdirdi. “Bunu senin için netleştireceğim, dikkatini bana ver çünkü beni dinlemene ihtiyacım var.” Tepkisi güçlü ve netti, gözlerini rehin alarak bir adım yaklaştı. “Paige’in bu gece benimle birlikte olduğunu düşünmeni istemiyorum. Benimle değil ama o benim arkadaşım, eve güvenli bir şekilde döndüğünden emin olmam gerekiyor. Burada kalmanı istemiyorum çünkü bu gece buraya benim için geldiğini düşünüyorum. Ayrıca şu anda sana karşı tamamen dürüst olursam, bir şeyleri yeni fark ettiğinden emin olduğum kişiyle seni paylaşmak istemiyorum. Buraya benim için geldiysen, benimle gel.” Bir anlığına duraksadı. “Çünkü ben aynı şekilde sana gelmek üzereydim.” Noah başını sallayarak derin bir nefes aldı. “Bugün bir mağlubiyetten çıktım, gecemi galip olarak bitirmeme yardım et. Benimle gel, Juliet.”

“Peki.”

Kaşlarını çattı, şaşkınlıkla hafifçe başını eğdi. “Peki mi?” diye sordu.

“Evet... peki.”

Noah kıkırdadı, fark etmeden ensesini ovuşturdu. “Düşündüğümünden daha kolay oldu.”

Gülümseyerek omuz silktim. Önce durup düşünebilirdim ama düşünmek istemiyordum, buna gerek yoktu.

Noah olduğu gibi biriydi, beni de aynı şekilde görüyordu. Olduğum gibi kabul ediyordu.

“Mason’a gideceğimizi söyleyeyim yoksa çıldırır.” Durdum. “Yine de biraz çıldıracaktır, en azından nerede olduğumu bilir.”

Noah sırtarak geri geri yürümeye başladı. “Anahtarlarımı alayım.”

Birbirimizden ayrıldığımızda arkamı dönüp sağa doğru tek bir adım atmamla birlikte kardeşim görüş alanıma girdi. Her zamanki gibi Brady ile Chase yanındaydı.

Yanlarına yürüdüm.

Geldiğimi ilk Brady fark etti, yüzünü tamamen bana çevirirken kısık sesli bir ıslık çaldı.

“Ari bebeğim!” Brady’nin uzattığı kollarının arasına girip ona sarıldım.

Beni havaya kaldırmaya çalıştığı anda Mason omzundan iterek onu güldürdü.

“N’aber kardeşim?” Mason tek kaşını kaldırıp geldiğim yöne doğru hızlı bir bakış attı. “Bir şey söylemek üzereymişsin gibi görünüyor, merhaba olmadığına bahse girebilirim.”

“Tekrar merhaba. Son bir saatte seni özledim. Maç için ikinci kez üzgün olduğumu söylemek istiyorum.” Gözlerini şakacı bir şekilde devirdiğinde kıkırdadım, şakağımı öpmek için eğildi.

Gülümsedim. “Noah’yla birlikte arkadaşını eve bırakacağımızı haber vermek için geldim. Ondan sonra dönerim. Sanırım.”

Bira şişesini dudaklarına götürdü, bir yudum alırken bakışlarını şişenin ağzından çekmedi. “Sadece sen mi?”

“Sadece ben.”

“Cam’i yanma alamaz mısın?”

“O Trey’le birlikte.”

“Doğru.” Başını sallayarak bana baktı.

Kardeşim Noah’yla yalnız takıldığımı, şu an sapasağlam bir şekilde burada durduğumu biliyordu. Daha önce Noah ile gittiğimde kızmamıştı, sadece bu defa farklıydı. Geceydi, insanlar içiyordu; o da içmişti. Bu onu daha korumacı ve paranoyak yapıyordu ama Noah’nın nerede yaşadığını biliyordu. Muhtemelen ihtiyaç duyduğunda kıcını tekmelemek için kafasmda çoktan bir plan yapmıştı. Bana daha fazla baskı yapmamasının tek sebebinin bu olduğuna garanti verirdim. “Seni ararsam aç.”

“Açarım...”

“Neden burada beklemiyorsun?” diye sordu Chase duvardan uzaklaşarak. “Bir kızı eve bırakacak diye sen neden gidiyorsun?”

Mason hızla başını arkadaşına çevirdi, Brady ise başını yana çevirip kahkahasını öksürükle gizlemeye çalıştı.

Chase’in bakışlarına karşılık vermek için kendimi zorladım. “Gitmek istiyorum.”

“Neden?”

Kalp atışlarımı boğazımda hissederken başımı salladım. “Sana ne bundan?”

Gözlerini kısıp bir adım daha yaklaştı, kardeşim de aynısını yaptı.

Chase başını iki yana sallayıp yamımdan hışımla geçti. “Her neyse. Ben içkimi tazelemeye gidiyorum.”

Mason kaşlarını çatıp bana döndü. “Onun derdi ne?”

“Senin arkadaşın. Sen sor.”

“*Bizim* arkadaşımız.”

“Doğru.” Bunu neredeyse unutmuştum. “Gitmem gerek, Noah bekliyor.”

“Evet, tamam,” dedi Mason başıyla onaylayarak. Sinirle kapıya doğru ilerlerken Noah’nın elinde bir kapüşonluyla beni beklediğini gördüğümde öfkem silinip gitmişti.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Başımla onayladım, gülümseyerek Paige’e döndüm. “Tekrar merhaba.”

Kapıdan çıkarken, “Selam, gelebilmene sevindim,” dedi neşeyle. “Yoksa Noah geceyi kendine acıyarak geçirecekti.”

Noah’ya baktım, bana göz kırptı.

Neden bilmiyordum ama tüm vücudum ısınmıştı, bu yüzden hızla öne atılıp serin havayı kucakladım.

Noah’nın kamyonetine ulaştığımızda Paige kapıyı açarak geri çekildi. Önce benim geçmemi işaret etti, ben de bindim. Kampüsün karşı tarafına doğru ilerledik. Şaşırtıcı bir şekilde durum hiç garip hissettirmiyordu.

Paige, Noah'nın bahsettiği konuyu açıp fikrimi sorduğunda yardımcı olabilecek bir çözüm önermek için elimden geleni yaptım. Kısa kesebilecekleri veya başka bir zaman devam edebilecekleri tartışmaya dahil olmak çok hoştu.

Kaldığı binaya vardığımızda arabadan inip bize el salladı, içerde gözden kaybolana kadar arkasından baktık. Noah kapı tamamen kapanana kadar bekledi, ardından otoparktan çıktık.

Bir benzin istasyonuna girdik, soğuk havaya rağmen ikimiz de *Icees** aldık. Kamyonete geri döndüğümüzde kapıya yakın koltuğa oturdum. Noah bana baktı, çenesini hafifçe sallarken dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. Midem binlerce düğümle karma-karışık olma tehdidi altındayken, bacaklarımız birbirine değene kadar yanına kaydım.

“Seni bir yere götürebilir miyim?” diye sordu.

Başımla onaylarken pipetimi dudaklarımın arasından çektim, gözleriyle hareketlerimi takip etti.

Derin bir nefes alarak önüne döndü ve yola çıktık.

Radyoyu açmadan otuz dakikadan biraz daha fazla yolculuk ettikten sonra ana yoldan çıkıp kenara park etti.

Emniyet kemerimi çözdüm, karanlığın ötesini görebilmek için öne doğru eğildim.

“Burası ceset gömmek için iyi bir yere benziyor.”

“Gömme işini bilmem ama denize birini atmak için kesinlikle ideal.”

Başımı hızla ona çevirdiğimde güldü, kapısını açıp indi.

Yurttan getirdiği kapüşonluyu alıp yanına gitmemi bekledi.

Elimden yarısı bitmiş içeceğimi alıp kaputun üzerine koyduktan sonra *sweatshirt*'ü başımdan geçirdi.

Gülerek kollarımı geçirdim, manşetleri ellerimin üzerinden sarkıyordu. İçi pamuklu ve yumuşaktı, Noah gibi kokuyordu.

“Teşekkür ederim.”

Sırıtarak bana içeceğimi uzattı. “Rica ederim.”

* İnce buz kıvamında, dondurma karışımı içecek üreten marka. (ç.n.)

“Bunu planlamıştın, değil mi?”

“Küçük bir yolculuğa çıkmaya hazır olduğunu düşündüm.”

Dudaklarımı yana büktüm.

“Gel hadi.” Başıyla işaret etti.

Geniş bir patikaya çıkan küçük bir yamaçta yan yana yürüdük, patikanın ötesinde okyanustan başka bir şey yoktu.

Anında gülümsedim.

“Vay canına,” diye fısıldadım. Önüne geçip ortadaki uçurumun geniş zirvesine doğru yöneldim.

Ay denizin yüzeyine en sevdiğim şekilde yansımıştı, daha önce hiç görmediğim kadar yüksekte izlediğim için çok daha güzeldi. Altımızda bir buz gibi parlıyordu. Gülerek yavaşça yanıma yaklaşan Noah’ya baktım.

“Beğendin mi?”

Başımınla onaylayarak tekrar önüme döndüm. “Muhteşem.”

“Buraya gel.” Noah elimi tutup beni sol tarafa yönlendirdi. Orada üzerine oturup ayaklarımızı sallandırabileceğimiz oyuklu bir kaya vardı. Birkaç metre aşağısında ayaklarımız kaydığı takdirde düşüşümüzü engelleyecek düz bir kaya bulunuyordu.

Elimde olmadan tekrar kahkaha atıp omzunu dürttüm. “Bu çok iyi.”

“Adı Günbatımı Uçurumu.”

“Dostum, güneşin batışını izlemek için mutlaka gelmeliyiz. Suyun üzerinde ayın yansımalarını görmeye bayılıyorum ama gün batımını kesinlikle buradan izlemem gerekiyor.”

Ona baktım.

“Tekrar gelmek istediğinde seni getiririm,” dedi.

“Bana söz ver.”

Gülerek yüzünü karşıya çevirdi. “Söz veriyorum.”

“Küçüklüğümde ailem her pazar günü bizi sahile piknik yapmaya götürürdü. Babam, dışı tamamen ağ kaplı olan şu küçük çadırlardan kurardı.” Gülümsedim. “Annem masayı hazırlar, yiyecekleri dizerdi. Mase ile ben sandalyeleri hazırlar, üstlerine

battaniyeleri yığarak yükseltirdik. Yemek yer, kutu oyunu oynardık. Güneş batmaya başladığında ebeveynlerimiz bize, gençliklerine veya bizim bebekliğimize dair hikâyeler anlatırdı. Her seferinde daha önce duymadığımız yeni bir şey olurdu.” O geceleri çok severdim.

“Ailen senin için çok şey ifade ediyor.”

“Ailem benim her şeyim. Annemin olduğu her şey olmak istiyorum. Kendi tarzımda güçlü, bağımsız ve sağlam bir örnek olmak ama yaptığım hatalarımla hâlâ bir insan kalmak istiyorum. Gururlu, cesaretlendirici, kabullenici ancak bazen acı verici olsa bile kararlı biri olmak istiyorum. Kızım ergenlere özgü sorunlarla dünyası yıkılıyormuş gibi hissettiğinde tavuk ve börek hazırlamak istiyorum. Oğlum notları veya kaçırdığı bir pas yüzünden kendine çok fazla yüklendiğinde tatlı kremalı kekler pişirmek istiyorum.” Başımı eğerek güldüm. “Açıkçası oraya ulaşmak için yapmam gereken bazı işler var ama...”

Noah’ya baktım.

Elini kolunun üzerinde gezdirirken yüzünde saygılı bir ifade belirdi. “Anne olmak istiyorsun.”

Dudaklarım aralandı. “Tabii ki istiyorum.”

Başını salladığında hafifçe kaşlarım çatıldı.

“Evet,” diye başladı. “İşte sebebi buydu. Bu yüzden hangi okula gittiğin umurunda değildi, seçimler konusunda hiçbir fikrin yoktu. Daha fazlası olduğunu tahmin ettiğimde bana söylemediğin şey buydu.”

Boğazım düğümlendi, yine de başımla onayladım.

“Utanç verici olduğunu söylemiştin,” diye hatırlattı. “Utanç verici değil.”

“Sana anlatmak öyle.”

Neredeyse gücenmiş görüldüğü için ağzımdan endişeyle dolu bir kahkaha kaçtı.

“Noah, hayatın boyunca bir amaç uğruna çalışmışsın, şimdi o amaca ulaşma yolundasın. Dünyayı avucunun içine almak üze-

resin ve bu, hayatını adadığın şeyin armağanı. Bense henüz bir somun Fransız ekmeğini *yakmamayı* öğrenemediğim halde ev kadını olmayı hayal ediyorum.”

Gülüp geçmek istedim ama Noah kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

“Kendini hafife alma. Senin istediğin kendini başkalarının mutluluğuna adanmak. Bu özverili bir davranış.”

“Bazıları eşim dışarıda kışını yırtarken evde kalıp bir aile kurmak istememi bencillik olarak nitelendirebilir.”

“İyi bir adam buna katılmaz.”

Ona göz kırptığımda göğsü kabardı.

“Evet, haklı olabilirsin.” İçimi çekip başımı iki yana salladım. “Babam senden hoşlanırdı,” dedim ona. “Annesini seven, futbolu çok iyi oynayan ve manyak yemek yapan biri.”

Noah bakışlarını kaçırdı, ben onu överken yüzüme bakamayacak kadar alçakgönüllüydü. Gülümsemesi yüz hatlarını çevreleyen kırışıklıklardan belli oluyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra, “Bir kere pikniğe gitmiştim,” dedi.

Ağzım açık kaldı. “Sadece bir kere mi?”

Gülerek yere baktı. “Evet, bir kere. Annem çok çalışırdı ama bir yıl doğum günümde beni okuldan erken aldı, küçük bir çamaşır sepetine öğle yemeğimizi koydu ve piknik yaptık.”

“Seni nereye götürmüştü?”

Gözlerine baktı. “Beni buraya getirmişti.”

Kalbim o anda eridi. “Buraya mı?”

Başıyla onayladı. “Bana hediye verdim, futbol topu almıştı.” Hatırlarken güldü, yüzündeki her çizgiyi izliyordum. “Her yıl aynıydı. Ne istediğimi sorardı, ben futbol topu isterdim. Bana başka bir şey seçmemi söylerdi, ben diretirdim.”

“Asla yeterince futbol topun olmazdı.”

“Ben de aynen öyle söylerdim.” Bana baktı. “Mason da mı?”

“Evet. Büyükanneimin çok parası yoktu, bu yüzden ondan

her zaman bir top isterdi. Ne olursa olsun, ona bir şey alacağını bildiği için ona çok pahalıya mal olmayacağından emin olmak isterdi.”

“Aynen öyle.” Gözlerini bana diktiği an anladım.

Bunu yapmasının nedeni buydu. Annesinin gücünün fazlasına yetmeyeceğini ama elinden gelenin fazlasını yapmaya çalışacağını biliyordu. Bu yüzden onun işini kolaylaştırmıştı.

Annesinin bunu bildiğinden hiç şüphem yoktu. Tek bir ebeveyn sahip olmak çok zor olmalıydı. Tek bir kişiye...

Annesi çok çalıştığına göre çoğunlukla yalnız mıydı?

Kendini şu an yalnız hissediyor muydu?

Boğazımı temizledim. “Öğle yemeği olarak ne hazırlamıştı?”

“Dondurma.”

Bir kahkaha patlattım, Noah da bana eşlik etti.

Birlikte okyanusu, kayalara çarpan dalgaların sesini dinlemeye devam ettik. Soğuk iyice arttığında kampüse geri döndük.

Yurdumun önüne geldiğimizde arabadan inmeye hazır değildim. Bu yüzden dizlerimi göğsüme çekip ona döndüm. “Bana bir şey söyle.”

“Ne bilmek istiyorsun?” Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle sordu.

Başımı koltuğa yaslayıp fısıldadım. “Her şeyi.”

BÖLÜM 22

Arianna

Mason, Brady ve Chase kapıdan girdiğinde saat on biri biraz geçiyordu.

Brady bana sarılıp etrafımda döndürdü. Mason yanımdan geçerken saçlarıma homurdanarak bir öpücük kondurdu, kışını kanepeye bırakır bırakmaz gözleri kapandı.

“Anlaşılan birileri uzun bir gece geçirmiş,” diye güldüm. Kapının yanında tereddüt eden Chase’e döndüm, muhtemelen dün geceki karşılaşmamız hâlâ zihnini meşgul ediyordu. Onu rahatlatmak için gülümsedim. “Selam.”

İşe yaramıştı, omuzlarını dikleştirirken sırttı. Gözleri kıyafetime takıldı. “Selam. İyi görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” İçgüdüsel olarak üstümü düzelterip kıyafetimle uyumlu bordo botlarıma baktım. “Cameron pizza sipariş ettiğinizi söyledi?”

“Evet, hiçbirimiz ızgara hamburger planımızı gerçekleştirecek kadar uzun süre ayakta kalabileceğimizi düşünmedik.”

Güldüm, beni mutfağa kadar takip edip karşımdaki tezgâha yaslandı. “Kaybetmek o kadar kötü geldi, öyle mi?”

“Berbattı. Kendi hatalarımız yüzünden yenildik.”

Uzun bir soluk verdim. “Doğru ama belki bu haftaki maçta başlangıç kadrosunda olma şansı elde edersin. Sadece bu maçta tutucular üç hata yaptı.”

“Kabul etmekten nefret ediyorum...”

“Aklına ilk gelen şey bu muydu?”

Başıyla onayladı.

“Oyunun kuralı bu.” Omuz silktim. “Babalarımız defalarca söylemişti, bir adamın hatası...”

“Başka bir adamın kazancıdır.” Birden kaşlarını çattı, gözlerini benimkilere dikti.

Bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti ve kapı açılıp Cameron içeri girene kadar gözlerini ayırmadı. Elinde pizza kutularıyla bir adam koridorda duruyordu. “Yemekler geldi.” Eşyaları yere bıraktıktan sonra Cameron çocuğun omzuna vurup onu koridora geri itti. “Teşekkürler, dostum. Sana borçlandım.”

“Paramı nakit isterim!”

“Peki, hoşça kal!” diye bağırdı, sırtarak bize döndü. “Hadi yemek yiyelim, böylece ailelerimize uslu çocuklar olduğumuzu söyleyip kendi yollarımıza gidebiliriz. Bugün yapacak işlerim var.”

Noah bugün onunla bir yere gitmemi istemişti, bu nedenle hızlı ve kolay bir seçenek tercih etmelerine şükrederek tabakları uzattım.

Kutuları oturma odasına taşıdık, bu sefer televizyon kapalı kaldı.

Arkamıza yaslanıp çocukların maçı tüm detaylarıyla anlatışlarını dinledik. Sanki televizyondan izlememişiz gibi davranıyorlardı ancak umursamadık. Küçükken ailelerimizin her hafta sonu bir araya gelip maçları yorumladıkları zamanlar haftanın en sevdiğimiz günleriydi.

Okul ve sınavlar hakkında konuştuk. Çocuklar yaklaşan okul tatilinde düşündüğümüz gibi yazlık eve gitmek yerine kampa gitme fikirlerini bize açıkladılar. Perşembe günü maçları vardı, yani şehre döndüklerinde pazartesi gününe kadar boş olacaklardı. Gitmeye karar verdiğimiz anda plan resmileşti.

Cameron’ın yanında, sehpaye yaslanmış otururken yerde duran telefonum çalmaya başladı. Ekranda Noah’nın ismi, daha doğrusu *Romeo* yazısı parladı.

“Birisi yeni telefon almış.” Cameron pislik yapıp telefonu kaptı, hoparlörü açarak yanıt verdi. “Ah, Romeo, Romeo, neden...”

“Kapa çeneni!” Gülerek telefonu ondan kaptım ancak bu sefer Brady elimden aldı.

“Alo?” Bir kadın sesini taklit etmek için elinden geleni yaptı, beceremeyip bizi güldürmekle yetindi.

“Rasgele bir tahminde bulunup senin... Lancaster olduğunu söyleyeceğim.” Noah’nın sırtıttığı sesinden belliydi.

Ben gülümserken Brady başını salladı.

“Etkilendim, mankafa. Şimdi, neden bizim kızı arıyorsun bakalım?”

“Tamam!” diyerek ayağa fırladım, telefonu Brady’nın kürek gibi ellerinden çekip aldım. Kardeşimin ileri uzattığı bacaklarının üzerinden atlayarak telefonu kulağıma götürdüm. “Selam.”

“Onların kızısın, öyle mi?” diye dalga geçti. Hoparlörü kapatmayı unuttuğumu fark ettiğimde yüzüm ısındı.

Onlara bakmamak için hızlıca arkamı dönüp hoparlörü kapattım. “Evet, Mason yıllardır çocuğu eğitmeye çalıştı ancak işe yaramadı,” diye şaka yaptım.

“Anlaşıldı.” Noah’nın kısık sesle güldüğünü duydum, ardından bir anlığına sessizleşti. “Bugün hâlâ benim misin?”

İçimi bir sıcaklık kapladı, beni görememesine rağmen başımı salladım. “Evet.”

“Güzel çünkü çoktan yola çıktım.”

“Harika.” Çantamı almak için odama yöneldim. “Cameron da çıkmak üzere, onunla birlikte çıkarım. Kapıda buluşalım mı?”

“Kamyonetimi görene kadar içeride bekle.”

Sırttmamak için kendimi zor tuttum. “Peki, Noah. Merak etme, Mason beni iyi eğitti.”

Rahat kahkahası kulağımda çınladı. “Beş dakikaya oradayım, Juliet.”

“Tamam.”

Cameron’a çıkacağımızı söylemek için döndüm, tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark ettiğimde kelimeler dudaklarımda takılı kaldı. “Ne oldu?”

Bir saniyelik sessizlikten sonra Mason gün boyu onda görmediğim bir enerjiyle ayağa fırladı.

“Hiçbir şey, küçük kardeşim.” Bir an duraksadı, şakağımdan tekrar öpmeden önce beni inceledi. Ardından kapıya yöneldi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Gitmene gerek yok.”

“Gitmiyorum, siz yokken flörtöz komşularınız içeri sızmasın diye kapıyı kilitleyeceğim.”

Telefonumu çantamın içine tıktırırken kahkaha attım. “İyi fikir.”

Cameron ayağa kalkıp kazağını başından geçirdi. “Hazır mısın?”

“Evet.”

Diğerlerine baktık.

“Hoşça kalın, çocuklar.”

“Görüşürüz,” diye karşılık verdi Brady.

Chase hiçbir şey söylemedi, biz odadan çıkarken yüzünü yine televizyona dönmüştü.

Çıkışa geldiğim anda Noah arabayı yanaştırmıştı, böylece Cameron ile birlikte binadan ayrıldım.

Uzanıp yolcu tarafını benim için açtı, arabaya bindim. Trey hemen yanımıza yanaştığında omzumun üzerinden Cameron’a el salladım.

Noah’ya döndüm. “Selam.”

“Selam,” dedi gülümseyerek. Radyoyu açtı ve yola koyulduk.

Otoyola çıkıp dün gece gittiğimiz yerin tersi istikametine yöneldi. Nereye gittiğimizi sormadım, *Tri-City Hastanesi*’nin otoparkına girene kadar da sorma ihtiyacı duymamıştım.

Noah anahtarı kontakta çekerken dümdüz önüne bakıyordu, avucundaki kordonun ağırlığı fazla gelmiş gibi eli kucağına düştü.

Derin bir nefes alarak araçtan indi, onu takip edip kaputun yanında onunla buluştum.

Birkaç saniye sonra hastanenin bir parçası olmayan ancak aynı arazide bulunan arkadaki küçük binayı işaret etti. “Orası bir rehabilitasyon merkezi.”

Kafam karışmış halde binaya baktım, Noah’nın sonraki sözleri her şeyi açıklığa kavuşturdu.

“Annem orada yaşıyor,” dedi başını sallayarak. “Yaklaşık iki yıldır.”

Göğsüm uzanıp ona sıkıca sarılma dürtüsüyle sıkıştı.

“Ben lise son sınıftayken felç geçirdi, sol kolundaki hareket kabiliyetini kaybetti.” Gülüşü hüzünlüydü. “*Güçlü kuvvetli bir oğlu* olduğu için artık sol koluna ihtiyacı olmadığını söyledi.” Sırıttı ancak gülüşü hemen kayboldu.

“Atış yaptığı koluydu,” diye tahminde bulundum. “Seninle top yakalama oynardı.”

“Top tutabildiğimden beri her gün.” Gözlerini kaçırdı. “Bunun onu hiçbir şeyden alıkoymasına izin vermedi. Yemek pişirmeye, elinden geldiği kadarıyla hiçbir şey yokmuş gibi yapmaya devam etti. Küçük bir şirkette muhasebeciydi, felç onu yavaşlattığı için bazı işlerini kaybetti ama iyiydi. Bu yüzden önemi yoktu.”

Uzanıp kazağımın yakasını kavradım, ses tonundaki hüzün acı vericiydi.

“Bu yüzden Avix’i seçtin,” diye çıkarımda bulundum. Annesini yalnız bırakmak gibi bir niyeti baştan beri yoktu, sonrasında istese bile yapamamıştı. Onun yanında olmak istemişti.

Noah başıyla onayladı. “Bundan sonra uzun bir süre iyiydi. Ardından Avix’teki ilk yılının son maçının olduğu gün geldi. Kazanmıştık. O gece tek bir atış bile kaçırmamıştım. Hiç o maçtaki kadar şevkli oynamamıştım.” O günü hatırlarken dudakları seğirdi. Daha sonra o maçın özetini bulmayı aklımın bir köşesine yazdım. “Tek düşünebildiğim maçtan sonra annemi aramak için sabırsızlandığımdı, öyle de yaptım. Hâlâ sahadaydım, gazeteci-

ler beni her açıdan kuşatmışlardı ama önce onunla konuşmalıydım. Telefon birkaç kez çaldı, nihayet yanıt verildiğinde ses annemin sesi değildi. Daha onlar tekrar felç geçirdiğini söylemeden ne olduğunu anlamıştım. Sadece öncekinden daha kötü olmasını beklemiyordum.”

Sesindeki acı o kadar fazlaydı ki, ona doğru biraz daha yaklaştım. Gözleri benimkileri buldu.

“Hadi içeri girelim,” dedim başımı sallayarak. Bana açıklama yapmasına veya beni hazırlamasına gerek olmadığını anlamasını istiyordum. Ne olursa olsun içeri girecektim. Girmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Sanırım onun da buna ihtiyacı vardı.

“Onunla tanışmak isterim.”

Uzun bir süre bana baktıktan sonra başıyla onayladı. “Evet, hadi gidelim çünkü seninle tanışmak için can atıyor.”

“Geleceğimi biliyor mu?”

“Evet, Juliet, biliyor,” diye fısıldadı. Vücudunu tamamen bana döndürdü, sadece bir adım ötemdeydi.

Boğazım kurudu, elimi tutmak için uzandığında ben de elimi uzattım.

Birlikte yanımdaki adamı yetiştiren kadınla tanışmak üzere rehabilitasyon merkezine girdik.

Bir kahkaha atıp ayaklarımı koltukta topladım. “Dürüst olmak gerekirse, annemle babam bana öğretmeye çalıştı ama sonu hiç iyi olmadı.”

Kendisine Lori demem için defalarca kez ısrar eden Bayan Riley gülümsedi. “Duyduğum kadarıyla şimdi iyi öğreniyorsun.”

Bir şeyler mi duyuyorsun?

“Belki bundan önce yeni bir şeye tam olarak hazır değildin,” dedi nazıkçe, başımla onayladım. “Belki şimdi hazırsındır...” Bir annenin bilgeliğiyle konuşuyordu, sıcak ve kibardı.

Kalbim göğüs kafesimi delecek gibi çarpıyordu. Yüz hatları karşımda yumuşadı.

“Evet, belki. Oldukça iyi bir öğretmenim var.” Gözlerimi, sanki ona bakmamı bekliyormuş gibi duran oğluna çevirdim. Bana göz kırptı. Gülümseyerek tekrar Lori’ye döndüm. “Annem talimatlarının yetersizliğinden yakındığımı duysaydı kelimenin tam anlamıyla kitaptaki tüm tarifleri çıkarır, bir mucize yaratarak kadar beni bir sandalyeye bağlardı. Ardından babam kendini kötü hissedip Mason’ı yardım etmeye zorlardı. Bu da tüm arkadaşlarımızı davet etmesi için anneme ilham verirdi.” İç çektim. “O andan sonra her şey tepetaklak olurdu.”

Lori ve Noah kahkaha attılar. Aynı anda birbirlerinin ellerine uzandıklarında içime bir sıcaklık yayılmıştı. Noah hastane yatağının kenarına yaslanmıştı, yarı oturur yarı ayakta vaziyetteydi.

Annesine olabildiğince yakın olmak istiyordu. Onu sevdiğini, özlediğini bilmesini istiyordu. Onun söylediği her kelimeyi, dünyası eskisinden biraz daha kötü olmasına rağmen gülüp eğlenmek için gereken içsel gücünü takdir ediyordu.

Noah bakışlarımı yakaladı, gözlerinde daha önce hiç tanık olmadığım kadar büyük bir sakinlik vardı.

“Demek geniş bir ailen var.” Lori dikkatimi Noah’dan kendisine çekerek sessizce sordu.

“Evet, öyle. Teyzeler, amcalar, kuzenler. Artık ailem haline gelmiş arkadaşlarım.”

“Sana karşı iyiler mi?”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “İnanılmaz iyiler. Annemle babam...” Gözlerimi devirip alçak sesle kıkırdadım. “Kardeşim onların iğrenç olduğunu söylüyor, tabii ki yüzünde bir gülümsemeyle. Onlar sadece... bir insanın isteyebileceği her şeye sahipler, anlatabildim mi?” Omuzlarımı kaldırdım. “Çok şanslıyız.”

“Harika.” Alçak sesi umut dolu bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Noah’ya baktığımda annesinin nazikçe kucağına yerleştirdiği hareketsiz sol elini izlediğini fark ettim.

“Tatlım,” diye mırıldandı Noah’ya dönerek. “Gitmeden önce bana bir portakal suyu getirir misin?”

“Olur, anne.” Annesinin yanağını öpüp parlak gözlerini benimskilere dikti. “Hemen döneceğim.”

Dudağımın iç kısmını çiğnedim, kapıdan çıkışını izlerken başımı salladım.

O gider gitmez Lori dikkatimi kendine çekerek, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Gülümsedi, dudaklarının sadece sağ tarafı yukarı kalkmıştı. Hiç hareket ettirmese bile gülümsediğini anlardım. Ses tonundan, neredeyse biricik oğluyla aynı renkteki mavi gözlerinden anlaşıyordu.

“*Ben* teşekkür ederim, gelmeme müsaade ettiğin için.”

“Hayır, tatlı kız.” Gözlerini kırıştıtararak gözyaşlarını göndermeye çalıştı. “Oğluma yeniden hayat verdiğin için teşekkür ederim. Mavinin tüm tonlarına tanık olmayalı uzun zaman olmuştu. Ancak son zamanlarda her ziyaretinde biraz daha fazlasını görüyorum.”

“Son zamanlarda mı?” diye soluk verdim.

“Evet, tatlım.” Başını sallayarak hareket edebilen eliyle uzandı, hemen ayaklanıp uzattığı elini tuttum. “Son zamanlarda. Birkaç haftadır, belki daha uzun süredir.”

Yüzüm kızardı, tıpkı oğlu gibi o da bunu görmezden geldi ve bir an için gözlerimi kaçırmama müsaade etti. Boğazımı temizleyerek bir kez daha ona döndüm.

“Eh, bu sezon bir futbol tanrısı gibi oynadığı için olabilir,” diye takıldım muzip bir şekilde omuz silkerek.

Lori'den yüksek sesli bir kahkaha yükseldi. “Evet. Olabilir, değil mi?”

Noah odaya geri döndüğünde gülüşüyorduk. Meyve suyunu yavaşça annesinin yanına bırakırken şüpheyle bize baktı.

“Ne kaçırdım?” Bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

“Bahsettiğin o tatlı espri anlayışını tatmamı,” dedi annesi. Başımı hızla Noah'ya çevirdim.

Kaşları kalktı. “Teşekkürler, anne.” Hafifçe güldü. “Gitsek iyi olur.”

Tam o anda annesi kelimeleri biraz daha yuvarlayarak söylemeye başlamıştı, buna rağmen gülümsüyordu. “Evet, tatlım gitmelisiniz.” Gözlerinde muzip bir ifade vardı. “Kızı eve götür, içeriye kadar eşlik et.”

“Anne.”

Lori gülerek başını bana çevirdi. Üzerine bir gevşeklik çökmüştü, göz kırpmaları her saniye yavaşlıyordu. “Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, tatlım.”

Odaya kasvetli bir hava çökerken nefesim boğazımda düğümlendi.

Başımınla onayladım, baş başa kalabilmeleri için el sallayıp Noah’dan önce odadan çıktım.

Ben çıkışa ulaştığımda yanıma geldi, benimle birlikte serin havaya adım attı.

Güney Kaliforniya’da pek kış yaşanmazdı. Burada uzun süre yaşadıkdan sonra şu anki gibi bir soğuğa alışmıştınız. Bu yüzden soğuk tenimize batıyor olsa bile kazaklarımızın bizi koruyamayacağı bir durum söz konusu olamazdı.

“Annen çok tatlı.”

“O imkânsız biri,” diye dalga geçti.

Gülerek önüne geçip geriye doğru yürüdüm. “Benimkinden daha fazla değil.”

Sırttı ama gözlerine yansımamıştı.

O anda sarışın güzel arkadaşı gibi pazar günleri meşgul olduğunu söylediğinde ne kadar yanlış düşüncelere kapıldığımı fark ettim. Paige ile hiçbir ilgisi yoktu, her şey annesi içindi. Ancak pazar günlerinin tamamen dolu olduğunu söylemişti, oysaki annesi iki saatlik ziyaretten sonra yorgun düşmüştü. Bu demek oluyordu ki her hafta buradan ayrılıyor, yapabileceğini düşündüğü tek şeyi yapıyordu. Tek başına eve gidiyordu çünkü ona dünyaları veren fakat artık hayatını kendi kendine sürdüremeyen kadınla geçirdiği birkaç saatin ardından, kaçamadığı bir çaresizlik hissinin altında eziliyordu.

Bugün öyle olmayacaktı, bu yükü ondan alabileceğimi düşünürken olmazdı.

Arabanın içinde yüzümü ona döndüm. “Biliyorum bugün pazar, yarın antrenmanınız var ama daha çok erken. Ayrıca biz daha genciz...”

Noah hafifçe güldü. Başını koltuğa yaslamış, gözlerini benimkilere dikmişti. “Aklında ne var?”

“*Pasco Bella Çiftlikleri.*”

Gözlerini kıstı ancak bakışlarında bir parça neşe vardı.

“Hani şu balkabağı tarlası var ya? Kollarımdan daha büyük hindi budu yediğin, sıcak bira içtiğin ve mısır labirentinde kaybolduğun yer...” Ona şaşkınlıkla baktım. “Hiç gitmedin mi?”

Başını sallayarak sırttı.

“Bu kabul *edilemez*, mutlaka görmelisin. Ne diyorsun, Romeo?” Sırttım. “Var mısın?”

Noah uzun bir süre bana baktı, dudaklarındaki sırıtış yumuşasa bile silinmedi. Çok sakın, sessiz bir fısıltıyla cevap verdi. “Sen varsan ben de varım.”

Ağzımı açtım ancak bir şey söyleyemedim. Noah uzanıp saçımı kulağımın arkasına götürdü.

Eli bir an orada kalırken gözleri hâlâ benimkilerdeydi. “Yolu gösterecek misin?”

Tam istediği netlikte, açıkça ima ettiğine inandığım çift anlamlı sözleriyle midem çalkalandı.

Ona yolu göstermemi istiyordu.

Çiftliğe... ve daha fazlasına...

“Tamamen yalan.” Noah öne atılıp karnımı gıdıkladı, dönerek ellerinden kurtulmaya çalıştı.

“Gözlerindeki dehşeti gördüm!” Eğilerek zincirli koridorun altından geçtik, görevli kapıyı kapatmadan yetişebilmek için acele ediyorduk. “Sen, Noah Riley, on yaşında bir çocuktan korktun.”

“Yüz yıl öncesinden kalma bir elbise giymiş, yüzü kan içinde ve gözünde yara olan on yaşında bir çocuk... ayrıca bir anda ortaya fırladı.”

“Evet, bunları unutmayalım,” diye takıldım. Mısır labirenti turu için en arkadaki araca atladım.

Noah yanıma kayıp kolunu soğuk metalin arkasına attı. “*Gözlerime nasıl baktığın*” hakkında konuşmaya ne dersin, Juliet?”

Arabaları süren traktör hareket ettiğinde sarsıldık, hızlıca tekrar birbirimize döndük.

“Devam et.”

Koyu renk kaşını kaldırdı. “Birisi çok heyecanlandığı perili evin her köşesine bakamayacak kadar çok korkmuştu.”

“Başka biri de bunu benim için yapmaya fazlasıyla istekliydi.”

“Aynen öyle.”

Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde büküldü, zaferle çenemi kaldırdım. “Gördün mü, önden giden sert adam olmak istedin.”

Noah başını sallarken dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. “Evet, istedim.”

“Sadece... bununla ilgili bir sorun var.”

Beni dikkatle izliyordu. “Neymiş o?”

Kalp atışlarım boynumda bir çekiç gibi yankılanırken çabucak dönüp kenardan atladım ve mısırların arasında kayboldum.

“Ne... Ari!” diye bağırdı Noah. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum.

Hızla önce sola, sonra sağa gittim. Ardından büyük elleri kollarımı sarıp beni kendine çevirdi.

Nefesim kesildi, gülümseyerek mavi gözlerine baktım.

Kısılmış bakışları yumuşadı, tutuşu sıkılaştı.

Yutkundum, ellerimi uzatıp göğüs kaslarında gezdirirken kalbim sıkıştı.

“Sana yolu göstermemi istedin.”

Kaşları anında çatıldı, başını belli belirsiz sallayarak bana yaklaştı.

Hemen yüzüm kızardı ancak bakışlarımı kaçırmayı reddettim.

Mavi gözleri benimkileri delip geçiyor, yüzeyi aşır zihnime ulaşıyordu. Sanki her parçamı görüyor gibiydi. Tedirgin edici, aynı zamanda heyecan vericiydi.

Bu, Noah'ydı.

Buğulu gözlerinden, yeni çıkmaya başlamış sakallarla çevrili çenesine kadar yüzünün her detayını inceledim. Çok erkeksi, bir o kadar yumuşaktı. Ona uzandığımda kısa tüylerin keskinliği midemde düğümler yarattı. Ona gizli bir bakış attım, bana baktığını bilmem için onu görmeme gerek yoktu. Gözleri üzerimdeydi.

Her zaman öyleydi.

Çenesini okşayarak başparmağımı çene hattında gezdirdim. Titreyen parmaklarımı dudaklarının üzerinden geçirdim. Altdudağıyla başladım, yumuşak dokunuşlarla dudak kıvrımını takip ettikten sonra ağzının köşesinde durdum. Tenime çarpan sıcak nefesiyle titredim. *Onun için.*

Onun yüzünden.

Biraz daha yaklaştım.

Noah hareket etmiyordu.

Elim aşağıya doğru indi. Dokunuşlarım boğazından boynuna kaydı, pamuklu tişörtünün yumuşak kumaşını kavradığımda onunla birlikte ben de yutkundum. Onu kendime çektim.

İstekli bir şekilde yaklaşıp da daha ileri gitmedi.

Bekliyordu.

Ayak parmaklarımın ucunda yükselip aramızda bir santim kalana dek dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Gözlerinde bir fırtına koptu ve sevdiğim gece yarısı mavisine dönüştü.

Sandığım gibi ağzını benimkine bastırmadı, dudaklarını bile değdirmiyordu. Noah gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Kızarmış yanaklarımı, hızla inip kalkan göğsümü ve onun için bekleyen aralanmış dudaklarımı inceliyordu.

Bir azizin sabrıyla yavaşça eğildi, dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi. Bu his sıçramama neden oldu-

ğunda Noah'nın ağzının köşesi muhteşem, neredeyse ukala ve kusursuz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Midem kasıldı.

Bir an sonra beni öptü ancak tam bir öpüşme sayılmazdı. Dudakları, açıklayamadığım bir yumuşaklıkla benimkilere baskı yapıyordu. Ağır ve yoğundu, aynı zamanda temkinli bir şekilde kendini tutuyordu. Emin olmamı istiyordu.

Fikrimi değiştirmem veya geri çekilmem için bana fırsat veriyordu.

Çekilmeyecektim.

“Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?” diye mırıldandı. Sıcak nefesi üzerimde olması gerekenden daha fazla etki yaratıyordu. “Sadece bir kerelikti, Juliet.”

Beni bir daha reddetmeyecekti...

Etmesini istemiyordum.

Bu yüzden yolu ben gösterdim.

Kendimi ona bastırdım, ihtiyacı olan tek şey buydu.

Elleri havalanıp yüzümü kavradı. Derin, kendimden geçiren bir öpücük için beni biraz daha yakınına çekti.

Kollarımı boynuna doladım. Eli saçlarımın arasında kaybolurken ben de ellerimi onun saçlarına geçirmiştım. Diğer eli belime inip tişörtümün ucunu sıyırdı, parmak uçlarını tenime bastırırken ağzına doğru inledim. Dili içeri daldı. Ağzıma saldırarak tadımı keşfediyor, dilimi onun dansına ayak uydurması için teşvik ediyordu. Ona istediğini verdim, dudağımı ısırırken hafifçe inledim.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. İnleyerek dudaklarını boynuma kaydırıldı. Tahrik ediyor, deniyordu.

Başının arkasına tutunduğumda dudaklarının baskısı arttı.

İnleyerek gözlerimi açtım, gökyüzüne çevirdim.

Güneş batmıştı, ay üzerimizde yükseliyordu ve tenimin en hassas noktalarını emen adamla birlikte her şey... *mükemmeldi*.

Sonra bir ışık beni kör etti, tiz bir ses çıkardım.

Noah hızla geri çekilirken aynı anda beni arkasına aldı, ışığı engellemek için elini kaldırdı.

“Hadi bakalım, siz ikiniz, gidelim,” dedi güvenlik görevlisi el fenerini sallayarak.

Çoktan kızarmamışım gibi yüzüm biraz daha kırmızılaştı. Başımı eğip Noah’nın beni mısır tarlasının dışına doğru sürüklemesine izin verdim.

Toprak yolu geçerken yüksek sesli tezahüratlar duyuldu. Başımı kaldırdığımda sırada bekleyen insanların bizi alkışladığını gördüm.

Dehşetle Noah’ya baktım, bana parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Çok geçmeden onlarla birlikte gülmeye başladık.

Yürürken bugünün uzun zamandır geçirdiğim en iyi günlerden biri olduğunu fark ettim, bunun için Noah’ya teşekkür etmeliydim.

Arkadaşlarım ve ailemle vakit geçirmiş, her saniyesinden keyif almıştım. Chase’i görmek artık acı vermiyordu, konuşmaya değer bir gariplik olmamıştı. Normal hissediyordum. Her şey yolundaydı, güzeldi. İçimden bir ses bunun sebebinin yanımdaki adam olduğunu söylüyordu.

Bunun ardından Noah’nın annesiyle birlikte olmak, onun yumuşak ve sevgi dolu konuşma tarzını duymak hissettiğimi bile fark etmediğim ev özlemini hafifletmişti. Dürüst, nazik bir kadındı. Bana kendi annemi hatırlatmıştı.

İçinde bulunduğumuz şu an.

Zirve.

Öpücük.

Noah.

Bunun ne anlama geldiğini bilmesem bile daha fazlasını istediğimden emindim.

Noah da aynı şeyi hissediyor olmalıydı çünkü kamyonete ulaşana kadar bekleyen güvenlik bizi yalnız bırakır bırakmaz beni bileğimden kavrayıp kendine çekti.

Noah eğilip dudaklarımı bir kez daha kendi dudaklarıyla kapladı. “İkinci kez güvenlik tarafından kovalandık.” Alaycı bir şekilde söylese de ses tonu nazikti. “Seninle ne yapacağım ben?”

Ağzımı onunkine bastırıp gülümseyerek fısıldadım. “Ne istersen.”

BÖLÜM 23

Arianna

Noah geriye çekilip rakip takımın on beş metre çizgisinden topu fırlattı. Neredeyse yetmiş metrelik efsanevi pası, mükemmel bir eğimle doğruca Chase'in kollarına gittiğinde ortak salon-daki herkes ayağa fırladı.

Cameron ve ben çılgık atıyor, ellerimizi birbirimize dolamış halde zıplıyorduk.

“Hadi, hadi!”

Gözlerimiz ekranda bir sağa bir sola kayıyordu, Chase defans oyuncularını arka arkaya çalımladı. Ardından zıplayıp gol çizgisini geçecek kadar kollarını kaldırdı. Böylece Avix Üniversitesi sayı kazandı.

Çılgına dönmüş halde sarılıyor, bağırıyor ve alkışlıyorduk.

“Vay canına, Ari! Üniversitedeki ilk golü!”

Takım iki sayılık ekstra bir vuruş yapmak için harekete geçmişti. Son yirmi saniye kala resmen öne geçtiğimizde telefonlarımızı kapıp fotoğraf çektik.

Gülerek ve bağırarak kendi etrafımızda dönerken kısa bir video çektik, odada bizimle olanların coşkusunu kaydettik. Tepkilerimizi kaçırmamaları için videoyu hemen grup sohbetine attık.

Cameron'ın doldurduğu içkileri kafamıza dikip takım sahaya dönmeye hazırlanırken tezahürat yaptık.

Cameron dans ederek yaklaştı. “Ortalığı toplamalarına yardım etmek zorunda kalmadan önce buradan gidelim,” diye fısıldadı.

“İyi fikir,” diye fısıltıyla cevap verdim. “Ama önce...” Masaya yanaşıp yarısı dolu bir şişe kaptım, ardından birlikte koridordan aşağı koştuk.

“Evet, sürtük!” diye bağırdı Cameron. Odamıza girer girmez televizyonu açtık, çocuklar galibiyet kutlaması için sahaya çıkıyorlardı.

“Ah! Noah’nın buna ihtiyacı vardı.”

“Ah, Noah’nın vardı, öyle mi?” dedi kaşlarını oynatarak.

Ona ortaparmağımı gösterip yatak odama geçtim, yatağımın altından bavulumu çıkardım. Oturma odasına sürükleyip onunkinin yanına, kanepenin üzerine bıraktım.

“Evet, pislik. Moralinin yükselmesine ihtiyacı vardı.”

“Tatlım, sen onun moralini *yükselttin*. Buna inan,” diye dalga geçti. Her şeyi fiziksel aktivitelere dayandırmaya bayılıyordu, yine de pazar günlerimizin bundan daha fazlası olduğunun gayet farkındaydı.

Omzumla onu dürttüm. “Tamam, gezi için yanına neler alacaksın?”

“Of!” Kendini sandalyenin üzerine bıraktı. “Yapmak zorunda mıyız? Birlikte sarhoş olup eski güzel günlerdeki gibi saçma şeylerden konuşamaz mıyız?”

Gözlerimi devirerek döndüm, şişeyi kaldırıp bir yudum aldıktan sonra ona uzattım.

“Yaşasın!” Bavullarımızı kanepeden itip minderlerin üzerine atladı. Cameron televizyondan *Spotify*’ı açtı. Dans ettik, içtik ve son zamanlarda kaçırdığımız zamanı telafi ettik.

Yarım saat sonra yerde oturmuş, *selfie* çekip sosyal medya hesaplarımızda geziniyorduk. O sırada telefonum çaldı, kardeşimin ismi ekranda parladı.

“Sonunda!” Ekranı beceriksizce kaydırıp görüntülü aramayı

cevapladık. Çocukların terli yüzleri karşımızdaydı, siyah göz boyaları yanaklarına akmıştı.

“İşte bu!” Onlarınkine eş geniş sırtışıyla bağırarak. Mason ile Brady kollarını Chase’in boynuna dolamışlardı.

“Bizim oğlanı gördünüz mü?” Brady uludu. “O şerefsiz topu tek eliyle yakaladı!”

“Evet, öyle yaptı. Bu senin güçlü olan elin, değil mi, Chase?” diye takıldı Cameron.

Chase gülerek başını eğdiğinde Mason şakacı bir şekilde onun göğsünü yumrukladı.

“Öyle olduğunu biliyorsun.” Chase gözleri benim üzerimdeyken Cam’i cevapladı. “Mesajını aldım.”

“Aman Tanrım, o adamı *Moss*’ladın!” dedim sırtarak. “Tekrarını izleyene kadar bekle! Neredeyse adamın kafasının üzerinden atladın!”

“Bekleyip seninle birlikte izlesem nasıl olur?”

Cevabım dilimde donup kalırken midem kasılmıştı.

Chase kıkırdarak gözlerini kameranın arkasına çevirdi.

“Kutlama yapıyorduk!” Cameron gülümseyerek elindeki şeyi kaldırdı, kameranın görüş açısına getirdi.

“Vay!” Mason neredeyse boşalmış şişemize bakarak güldü. Arkadaki gürültüde onu daha iyi duyabilmemiz için kameraya yaklaştı. “Fazla dağıtmayın, yoksa yarın geceki dağ yolculuğumuz hiç zevkli olmaz.”

“Dürüst olmak gerekirse maç izleme partisinden yürüttüğümüzde yarısı çoktan bitmişti.”

“İçki hırsızları!” dedi Brady suçlarcasına.

“Hey, partiye alınacaklar için biz de para koyduk. Sadece o mini markette sahte kimliklerimizi kullanıp gerçek içki alamıyoruz.” Cameron kıkırdarak bir yudum daha içti. “Neden karpuz votkası içtiğimizi sanıyorsun? Sanki bunu seçermişiz gibi!”

* Amerikan futbolu jargonunda topu rakibin üzerinden alarak yakalamayı ifade eden bir terimdir. (c.n.)

“Orası onların soyunma odası mı?” Sanki etrafı görebilecekmişim gibi yana eğilerek sordum.

“Evet, dostum. Kendimi Hamptons’lı bir köylü gibi hissediyorum,” diye espri yaptı Brady.

“İşte.” Chase telefonu Mason’dan kaptı. “Şuna bakın!”

Telefonu yüzlerinden uzaklaştırıp odanın etrafında döndürdü. Ekranda bizi fark eden takım arkadaşları striptizci gibi davranarak bizi güldürdüler.

“Bu adamla tanışın!” Chase telefonu hızla kendisine ve yanındaki üstü çıplak, terli sarışın adama çevirdi. “Onun bloğu olmasaydı, kale bölgesine asla giremezdim.”

“O ve Noah’nın bomba pası!”

“Çok doğru, değil mi?” Sarışın adam gülerek Chase’in göğsüne bir şaplak attı.

Chase dudaklarını yalayıp bakışlarını çevirdi, bir saniye sonra Mason görüş alanımıza girdi.

“Sizi seviyorum, küçük kardeşlerim!” diyerek sıırttı. “Yarın görüşürüz! Çok eğleneceğiz!”

“Aynen öyle!” Cam kollarını havaya kaldırdı.

“Görüşürüz!”

Gülümseyerek aramayı sonlandırmasını bekledik.

“Oley!” Cameron ayağa fırlayıp mutfığa koştu, dondurucuyu açtı. “Bizim çocuklar canavar gibi ve ben açlıktan ölüyorum! Bu makarna kâseleri güzel mi?”

“Hem de çok güzel. İtalyan restoranı seviyesinde bir güzellikten bahsediyorum.”

Cameron’ın nefesi kesildi. “Yok artık!”

“Evet.”

“Aşçı oyun kurucuya selam olsun,” diye takıldı. “Gel bana yardım et.”

Telefonda mesajları yukarı kaydırıp Noah’ya hızlı bir mesaj gönderdim.

Ben: *Hey, en değerli oyuncu! Müthiş oyun için tebrikler! O pas altın değerindeydi!*

Ben: *Not: Cam senin alfredo'nun tadına bakmak üzere! Sonrası için hazırlıklı ol. Benim kız yalvarmaktan çekinmez.*

Telefonumu fırlatıp Cameron'la mutfığa geçtim.

Yarım saat kadar sonra tika basa doymuş haldeydik, sarhoşluğumuz yorgunluğa dönüşmeye başladığında kendimizi yataklarımıza attık. İki saat geçmesine rağmen hâlâ uyanıktım, bu yüzden telefonumu elime aldım.

Biz yemek yerken Noah bana mesaj atarak teşekkür etmiş, beni yarın arayacağını söylemişti. Uzun gece yolculuğu için otobüse yeni biniyorlardı.

Yine de ona mesaj attım.

Ben: *Uyanık mısın?*

Neredeyse anında cevap verdi.

Romeo: *Evet.*

Ben: *Adrenalinden sonra kesin bayılmışsındır diye düşünmüştüm.*

Romeo: *Hayır, maçlardan sonra iyi uyuyamıyorum. Uykuya dalmam uzun zaman alıyor. Otobüsün geri kalanının baygın olduğuna eminim. Otoyola çıktığımızdan beri ışıklar kapalı.*

Ben: *Kulaklığın var mı?*

Telefonun ucunda sırtıttığını bilerek gülümsedim.

Romeo: *Var. Balıkçı yaka mı giyiyorsun?*

İçimden bir kahkaha yükseldi, hiç tereddüt etmeden görüntülü arama tuşuna bastım.

Birkaç kez çaldıktan sonra yanıt verdi, parmağını dudaklarına götürdü. Noah kulaklıklarını takıp vücudunu yarısı cama, yarısı koltuğa yaslanacak şekilde çevirdi.

Daha rahat etmek için kapüşonunu kafasına çekti. Kalın gri kumaş elmacıkkemiklerine değiyor, keskin yüz hatlarını ortaya çıkararak dudaklarında hafif bir gölge oluşturunuyordu. Ancak birkaç saniyede bir pencereden gelen hafif ışık titreşimi onu her açıdan görmemi sağlıyordu. Gerilim filmi izlemek gibiydi, kanınızı hızlandıran şey net bir görüntünün hızlıca görünüp kaybolmasından ibaretti.

Sonunda sırttı.

“Keşke bu kadar uzakta olmasaydın.” Ben daha ne kadar doğru olduklarını anlayamadan kelimeler ağızımdan dökülüvermişti.

Gözleri benimkilerde dolaşıp üzerimde sabitlendi. “Öyle mi?”

İçime bir sıcaklık yayılırken başımı salladım. “Evet.”

Noah dilini altdudağının üzerinde gezdirerek dikkatimi ağzına çekti. “Peki neden?”

“Çünkü sen uyuyamıyorsun, ben de uyuyamıyorum.” Gülümsemem. “Birlikte uyumazdık.”

Noah alçak sesle kıkırdadı, kapüşonlusunun boyun kısmını yukarı kaldırıp yavaşça dişlerinin arasına aldı. “Sekiz saate evde olacağım.”

“Üzgünüm, davetiyenin süresi yedi saat sonra doluyor.”

Dudakları yana doğru kıvrıldı, yorgun gözleri yarı kapalıydı. “Eminim öyledir.” Bir an duraksadıktan sonra sessizce sordu. “Yolculuk için hazırlandınız mı?”

“Onun yerine bir şişe ucuz likör bitirdik.”

Başını sallayarak güldü.

“Çok önemli değil, süslü kampçılar değiliz. Kazak, şort ve *sweatshirt* bizim için yeterli. Bir de atkuyrukları. Çantalarımıza birkaç şey koyduğumuzda çocuklar da hazır oldukça sorun yok.”

“Biz döndükten hemen sonra mı gidiyorsunuz?”

“Evet.” Gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Orada olabil-

diğince çok zaman geçirmek istiyoruz, zaten sadece birkaç saat uzaklıkta.”

Başını sallayıp camdan dışarı baktı. “O zaman uyumana izin vermeliyim. Yolda akşamdan kalma olmak istemezsin.” Mason’ın daha önce söylediklerini tekrarlamıştı.

“Evet, daha önce bunu yaşamıştım.” Bir esneme boğazıma doğru yükselirken başımı yastığa bıraktım. Telefonumun açısını ayarlayıp üst üste yığdığım battaniyelerin üzerine sabitledim.

Noah’nın gözleri yüzümden ayrıldı, o anda vücudumun neresini gördüğünü bilmiyordum ancak gövdesini tamamen döndürüp cama iyice yaslandı. Telefonunu kendine biraz daha yaklaştırmıştı. “Tamam, gerçekten gitmem gerek.”

Muziplik olsun diye vücudumu biraz daha esnettim, tişörtüm kalçalarımın üstüne doğru sıyrıldı.

“Juliet.” Kaşlarını çatarak uyardı. “Önümüzdeki yedi saat boyunca otuz üç adamla birlikte bu otobüste tıklı kalacağım, sonrasında yetmiş iki saat daha seni göremeyeceğim. Kapat telefonu.”

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı, ardından gülümsemdim. “İyi geceler, oyun kurucu.”

Noah’nın dudağının kenarı havalanırken bakışları yumuşadı. “İyi geceler, güzelim.”

Tüm vücudumu serin bir ürperti kapladı, bir ferahlık hissi içime işledi. El sallasam bile kapatma tuşuna basamadım, bir şekilde onun da yapmayacağını biliyordum. Yapmadı.

Yorganımı çeneme kadar çektim, ellerimi yastığımın altına soktum. Noah başını cama yasladı.

Gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Söylediği gibi otobüsleri çıkışa yaklaştığında Mason mesaj atıp konumlarını bildirdi, ayrıca hâlâ çantaları hazırlamadıysak hemen toplanmaya başlamamız gerektiğini hatırlattı. Bizi çok iyi tanıyordu, mesajından beş dakika önce toplanmayı bitirmiştik.

Plana göre duşa girip çantalarını almak için hızlıca yurda gi-

decekler, ardından bir saat olmadan eşyalarımızı Mason'ın *Tahoe*'suna yükleyeceklerdi. Ancak ben işlerin biraz daha farklı olmasını umuyordum.

Ağaca yaslanıp Mason'ın konumunu kontrol ettim, kampüsün önündeki yolda olduklarını gördüm. Birkaç saniye sonra mavi ve altın renkli büyük otobüs park yerine dönüş yaptı. Biraz durduktan sonra kapılar açıldı, takım üyeleri inmeye başladı.

Kendimi yaslandığım yerden itip onlara yaklaştım.

Önce kardeşimi gördüm, üzerime kaburgalarımı sıkıştıran bir gerginlik çöktü.

Şoförün az önce açtığı bagaj kapağına doğru ilerledi, diğer çantaların arasında kendi çantasını aramaya başladı.

Beni ilk fark eden Brady oldu.

“Ari bebeğim!” diye bağırdığında birkaç kafa bana doğru baktı ancak hemen kendi işlerine geri döndüler. Benim gitmemi beklemeden koşarak yanıma geldi, beni kucakladı. “Biraz kafa dağıtmaya hazır mısınız?”

“Hazırım,” diye gülümsedim. Kaşlarını çatarak bana doğru gelen kardeşime sarılmak için döndüm.

“Burada ne işin var?” diyerek arkama baktı. “Cameron ve çantalarınız nerede?”

“Duşta ama biz hazırız.”

Başını salladı, kapüşonluma bakarken kaşları biraz daha çatıldı. Gözleri benimkileri buldu, bir şey söylemesine fırsat kalmadan Chase onunla Brady'nin arasına girdi.

Kocaman gülümsemesiyle diğer ikisinin yaptığı gibi bana sarılmak için öne çıktı.

“Geldin,” dedi geri çekilerek. “Bana videonun sende olduğunu söyle. Seni bekledim.”

Kaşlarımı çattım, ardından ne demek istediğini çabucak anladım. Attığı golden bahsediyordu.

Bir dakika, ciddi miydi?

“Bende... yok. Sadece gönderdiğimiz reaksiyon videosu var.”

Sırıtarak dudaklarını yaladı. “Sorun değil, yarına kadar *Huddle*’a yüklenmiş olur. Dağda izleyebiliriz.”

“Evet, tabii.” Başımı salladım, arkasını görmek için hafifçe eğildim. Otobüsten inenler yavaş yavaş geliyordu.

“Eee, n’aber?” Bakışlarını Mason’dan bana çevirdi. “Bizimle yurda geliyor musun?”

“Ah, hayır. Ben...”

Noah görüldüğünde sözümü yarıda kestim.

Benim giydiğimin neredeyse aynısı olan Avix Üniversitesi’nin gri çöfman takımıyla otobüsün merdivenlerinden indi. Elini kaldırıp kapüşonunu başından itti, avucunu saçlarında gezdirdi.

Bir ayağı yere değmiş diğeri de ona katılmak üzereyken gözlerini sola, doğrudan bana çevirdi.

Olduğu yerde donup kaldığında kısık bir kahkaha attım.

Boynumdan yukarı tırmanan bir pembelikle yüzümü çocuklara döndüm.

“Başkalarını da davet ettin, değil mi?” diye sordum Mason’a.

Önce gözleri kısıldı, sonrasında başıyla onayladı.

Öne çıkıp saçlarıma bir öpücük kondururken iç çekti. “Evet, küçük kardeşim. Davet ettim.”

Chase kaşlarını çatarak *sweatshirt*’üme baktığında kollarındaki kocaman yazılmış on dokuz sayısını fark etmişti. Kısık gözlerini bana çevirdi ama çocuklar çantalarını almak için otobüse yöneldiğinde onları takip etti. Sonunda onlardan ayrılıp Noah’ya doğru ilerledim.

Noah ilk başta kıpırdamadı, başıyla kardeşimi ve çocukları izledi. Ardından yavaşça bana döndü. Biraz zaman alsa da dikkati üzerimdeki *sweatshirt*’e kaydı, bakışlarını hızla bana çevirdi. Onlar için gelmediğimi anlamıştı.

Onun için gelmiştim.

Sırt çantası yere düşerken aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapattı.

O bana ulaşamadan arkamı dönüp sırtımda kocaman yazılmış numarayı gösterdim. Bunu zaten biliyordu, ne de olsa üzerimde-
kini bana o vermişti.

Kollarımı açarak omzumun üzerinden ona baktım. “Bunu maçta giymiş sayılır mıyım?”

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken başını yavaşça salladı. “Hiç şansın yok.”

Tekrar döndüm şimdi yüzüm tamamen ona dönüktü, bir adım daha yaklaştım. “Herhangi bir anlamı var mı?”

Noah uzanıp kapüşonlunun önünü kavradı, beni kendine çekti. Otobüsün açık kapısının bizi gizleyeceği şekilde beni döndürerek elini saçlarımın arasına kaydır-
dı. “Bunun cevabını zaten biliyorsun,” dedikten sonra beni öptü.

Dudakları ustaca hareket ediyor, reddedemeyeceğimi bildiği bir giriş arıyordu. Dilinin ateşli baskısı içimde vahşi bir girdap yarattı.

Kontrolü ele geçirdiği kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Kesik soluklarını kulağım-
da hissediyordum. Ciğerlerindeki havayı çalan kişinin ben olduğumu bilmek içimdeki ateşi kızıştırıyordu.

“Beni öldürüyorsun. Biliyorsun, değil mi?” Göğsünü benimkine bastır-
dığında avucumu göğsüne yasladım. “Kahretsin, öldürüyorsun beni.” Dudaklarını, ağzımı tekrar bulana dek yanağım-
da gezdirdi.

Tek seferlik, yumuşak ve yavaş bir öpücüktü.

Gözlerimi açtığımda çoktan geri çekilmişti, parlak gözleri heyecan doluydu. Bakışlarında emin olamadığım başka bir şeyin izleri daha vardı. “Bizimle gel,” dediğim anda silindi.

Kaşları anında çatıldı. “Ne?”

“Kamp,” dedim endişeyle. “Maç ve yolculuktan dolayı yorgun olacağını biliyordum, sorduğum zaman kabul edeceğine kendimi inandırmıştım. Bu yüzden gitmeden önce sormak istemedim. Kabul ettiğin için çok yorgun olsan bile sırf sözünü tutmak adına geleceğini düşündüm. Bu arada bu tam Noah’lık bir

hareket.” Soluklanmak için duraksadığımda dudakları seğirdi. “Yani bugüne kadar beklemek, buraya gelip seni karşılamak ve benimle gelmeni rica etmek istedim. Sen gidip geldikten *sonra* sormanın en iyisi olacağını düşündüm. Umarım tek gitmemi istemezsin.”

“İstemem.” Anında cevap vermişti. Tuttuğumu fark ettiğim nefesimi yavaşça verdim.

Başımı arkamdaki otobüse yaslarken genişçe gülümsedim. “Peki gelecek misin?”

“Sana bir kere söyledim, Juliet. Seni bir daha reddetmeyeceğim. Gelmemi istiyorsan gelirim,” diye fısıldayarak yaklaştı.

“O zaman görünüşe göre kampa gidiyorsun. Çadırımı paylaşabiliriz.”

Bakışlarını hızla yüzümde gezdirdi, ellerimi tutarak beni otobüsün yanına çekti. “O zaman gidip eşyalarımı toptasak iyi olur.”

Başımı salladım, o bizi geri geri götürürken parmaklarımızı daha sıkı kenetledim.

“Bilgin olsun diye söylüyorum...” Noah duraksadı, ardından kelimeler beni sarana kadar duymaya ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey söyledi. “Senin için sorun olmayacağından emin olsaydım seni herkesin önünde öperdim, seni kenara çekmemin *tek* nedeni bu.”

Kalp atışlarım göğsümü deldi, konuşmak için ağzımı açmama rağmen hiçbir şey çıkmadı.

Noah beni istiyordu ve bunu göstermekten korkmuyordu.

Ben bildiğim sürece kimin bilip bilmediğini umursamıyordu.

Biliyorum, Noah.

Noah beni açık bir kitap gibi okuyordu, beni bırakarak sırt çantasını düştüğü yerden alırken göz kırptı. Sonra hızlı adımlarla gidip otobüsün yanına dizilmiş çanta yığınınından kendi spor çantasını aldı.

Mason biraz huzursuz bir şekilde yaklaştı. “Sanırım Noah’yla birlikte gidiyorsun?”

“Evet.”

Çenesini sıkmasına rağmen başını salladı, arkasını dönüp ona seslendi.

Noah bize doğru baktığında Mason onu selamladı.

“Kız kardeşimle tepeye çıkarken kaza yaparsan seni fena benzetirim ona göre.”

Gözlerimi devirdim ama Noah sadece sırttı.

“Kız kardeşinle kaza yaparsam beni benzetmene izin veririm.”

Ben kıkırdarken Mason dudaklarını büktü.

Birbirimize baktık.

“Onu alt edebilirim.” Ters ters baktıktan sonra sırttı. “Yurtta görüşür müyüz?”

“Evet.”

Koşar adımlarla Brady’nin kamyonetine gitti. Chase kalçasını arabaya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde orada duruyordu.

Gözlerini hızla benden çekip araca bindi.

Onlar gittikten sonra Noah ile ben de oyalanmadan peşlerinden gittik.

BÖLÜM 24

Noah

San Jacinto Dağı'na birkaç saat önce varmış, ayaklarımız toprağa basar basmaz hafta sonu için hazırlıklara başlamıştık.

Mason ile Chase çadırlar üzerinde çalışmaya başlarken ben Brady'nin kamyonetinin arkasından barbekü ve buz sandıklarını indirmesine yardım ediyordum. Cameron ile Ari yanlarında getirdikleri tırmıkları kaptılar, çalıları temizleyerek kamp alanının kenarına yığmaya başladılar. Kızlar birkaç masa kurdular. Brady ile birlikte tüp tanklarını bağladıktan sonra çadırların kurulumuna yardım etmek üzere kamp alanına doğru yola koyulduğumuz sırada Ari beni durdurdu.

“Noah yiyecek işine başlayacak,” diyerek gururlu bir sırtışıla bana baktı. Beni yolun yanına yığılmış kutulara doğru çekti.

“Senin yapman gereken tek şey bunun içindekilerle çalışmak, Şef Riley.” En üsttekini kaldırıp kollarıma uzattı. “Biraz sihir yapabileceğini düşünüyor musun?”

Ellerimi kutunun etrafında sardım ama Ari bırakmadı. “Henüz içinde ne olduğunu görmedim...”

“Sihir insanın içindedir, aletlerinde değil.”

Küçük konteyneri kenara çekip yanımdan geçerken, “Buna kesinlikle katılmıyorum,” dedi Cam.

Ari güldü, geri çekilirken gözleri üzerimdeydi. Birlikte kutuları

kamp alanına götürerek masaların kenarına bıraktık, henüz ihtiyacımız olmayanları masanın altına ittik. Barbeküyü hazırlamak için sola dönüp beni malzemeleri incelemek için yalnız bıraktı.

Cameron yanaşıp plastik masa örtülerini bağladı, ben elimdeki baharatlarla elimden geleni yaparken durup beni izledi.

“Tamam, Noah,” diyerek folyo tavaya bakıp sırtıttı. Uzaklaşmadan önce yanıma birkaç peçete koydu.

İlk birkaç tavuk budunu ateşten henüz almıştım, o sırada yolun aşağısından gelen araçların farları kamp alanına ulaştı. Böylece parti başlamış oldu.

Biralar elden ele dolaştı, daha fazla çadır kuruldu. Gelen herkes yemek yedikten sonra bile sonradan gelenler için bir tepsi dolusu et kalmıştı.

Güneş bir saat önce batmış, ateş harıl harıl yanıyordu.

Arkama yaslanıp birkaç dakika boyunca diğerlerinin sohbetlerini, kahkahalarını izledim. Uzun zamandır ilk kez hayattan uzaklaştığımı fark ettim.

Buna kesinlikle ihtiyacım vardı ve Ari’nin bunu bildiğine hiç şüphem yoktu.

O farkındaydı ancak ben değildim.

Bana bu hafta sonu kampa gideceğini söylediğinde üzerinde düşünmemeye çalışmıştım, oysa gerçekte düşünebildiğim tek şey buydu.

Onun gideceğini düşünüp durmuştum.

O adam da orada olacaktı.

Kaşlarım çatıldığında hemen silkelendim.

Benden gelmemi istemesini hiç beklemiyordum. Bu yüzden davet ettiğinde beni burada istediği gerçeğinin ötesini umursamamıştım.

Çünkü beni istemesinin dışında neyin önemi olabilirdi?

Hiçbir şeyin.

Ari birinin söylediği bir şeye kahkaha attı, gülümseyerek yüzündeki saçları çektiğinde sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Bir an sıvışıp kamyonetime gittim, ellerimi yıkamak için eski bir su şişesi kullandım. Ön koltuktan bir kapüşonlu alıp üzerime geçirdim. Ari'nin Cameron'la birlikte kaldığına neredeyse emin olduğum çadırını paylaşma teklifine rağmen geçen yılki Ödül Galası'nın çekilişinde kazandığım çadırı getirmiştım. Şimdiye kadar hiç açılmasa bile güzeldi, üstelik kurulumu kolaydı. Kamyonetimin kasası için tasarlanmış, kurulumu hızlı ve katlanır tarzda olanlardandı. Açıp bağlamam iki dakika sürmüştü, üstünde yatmak için yurt odamdan yatak koruyucu getirmiştım.

Arabayı kilitleyerek geri döndüm. Kamp alanına adım atar atmaz gözlerim hemen onu buldu.

Brady'nin kamyonetinin arkasında, Cameron ve tanımadığım birkaç kişiyle birlikte şarkı söyleyip dans ediyordu. Çılgın kız şortla tişört giyyordu, ayakkabılarını bir yerlerde çıkarmıştı. Atkuyruğu yaptığı saçlarının ucu sırtına, tişörtünün hafifçe yukarı sıyrıldığı yere değiyordu. Elinde birasıyla gevşemiş, kendi halinde, yarı sarhoş şekilde gülüyor ve müziğin ritmine göre sallanıyordu.

Yaklaştığımı hissettiğinde omzunun üzerinden bana baktı.

Yumuşak dudaklarında güzel bir gülümsemeyle tamamen bana dönse de dans etmeyi bırakmadı. Sonbaharı çağrıştıran gözleri parlıyordu, parmağıyla baştan çıkarıcı bir şekilde beni çağırırken kalçalarını sallamaya devam ediyordu.

Ağır ama kararlı adımlarla ona doğru ilerledim.

Geldiğimi hissetmesini istiyordum.

Bedeninin beklentiyle alev almasını istiyordum.

Öyle olacağını biliyordum.

Yaklaştığımda yumuşak, küçük elini uzatarak tutmamı istedi.

Onu bir saniye kadar beklettiğimde çenesini utangaç bir şekilde indirdi. Ateşin parlaklığı yüzünü aydınlatmasaydı benim için pembeleştiğine tanık olabilirdim.

Brady'nin kamyonetinin kasasına atladım, elini tutarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onu kendime çekmeme ge-

rek yoktu. Bir an bile tereddüt etmeden kendi isteğiyle yanıma yaklaştı.

Kendini ödüllendirdiği bir buçuk biranın ardından hafifçe buğulanmış gözleriyle bana bakıyordu. Başparmağımla altdudağımı dişlerinin arasından kurtardım, ağzını açmadan kıkırdadı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip ellerini gevşek bir şekilde ensemden kenetledi.

“*Bilgin olsun* diye söylüyorum,” dedi gülümseyerek. Önceki sözlerimi tekrarlamıştı. “Beni istediğin her yerde öpebilirsin.”

Bu muzip sözleri karşısında tek kaşımı kaldırdım, ikimiz de ne demek istediğini biliyorduk.

Nerede olursak olalım, etrafta kim olursa olsun onu istediğim zaman öpebilecektim ve bu kız... öpücüğüme karşılık verecekti.

Daha fazla bekleyemeden kapüşonumu başımdan ittim, eğilerek dudaklarını benimkilerle birleştirdim.

Ağzıma doğru gülümserken beni kavrayışı sıkılaştı. İçine çektiği ağır nefes geri çekilmeme sebep oldu ama önce dişlerimi altdudağına geçirdim. Kıkırdadı, gözlerini açıp bakışlarını benimkilere kenetledi.

“Biraz daha devam edersek bu kimsenin görmemesi gereken bir şeye dönüşecek.” Başparmağımla boynuna bastırdığımda onun çılgın kalp atışlarını hissetmek benimkini de hızlandırdı.

Ari sırtıp kalçalarını tekrar sallamaya başladı, ona uyum sağlayarak ellerimi şortunun ceplerine sokana kadar vücudunda gezdirdim.

Şenlik ateşinin ruhuna mükemmel derecede uyan hareketli bir müzikte dans ediyorduk ama ben müziği duymuyordum.

O da duymuyor olmalıydı. Çenesini göğsüme yaslamış, kendi kendine şarkı söylerken yumuşak fısıltıları kulağıma ulaşıyordu. Sadece ondan gelen sözler, hoparlörlerden gelenlerle eşleşmiyordu.

İçindeki müzik kutusundan bir şarkı dinliyordu, *Luke Br-*

yan'ın zihninde dönüp duran *Play It Again** şarkısına eşlik ediyordu. Kesinlikle onunla aynı fikirdeydim.

Bu geceyi onunla birlikte on kez daha yaşamak istiyordum. Sonra tekrar ve tekrar yaşamak istiyordum. Basit, sıradan ancak harikaydı.

O mükemmeldi.

Ari bana bakabilmek için geri çekildiğinde gözlerindeki altın benekler ay ışığında parlıyor, benimkileri yansıtıyordu. Burada sadece o ve ben olabilirdik.

Tek gördüğüm oydu.

Benim Juliet'im.

* (İng.) Bir Daha Çal. (ç.n.)

BÖLÜM 25

Arianna

Burada her zaman olduğu gibi gün çabucak doğmuştu. Sonbaharın sonu olsun veya olmasın güneş çadırların ağlarına vuruyor, etrafınızdaki güzelliği takdir etmeniz için gözlerinizi açmanızı talep ediyordu.

Neyse ki dün gece geç saatlere kadar oturulmamıştı. Bunun nedeni kızlar hariç, neredeyse herkesin futbol takımında oynamasıydı. Bu yüzden ilk geldiklerinde zar zor dayanmışlardı. Yine de dağlar insana her zaman enerji verirdi. Bu enerjiyle bir süre ayakta kalmışlar, etkisi geçtiğinde iki kat daha kötü olmuşlardı.

“Tanrıya şükür Brady dün gece akıllı davranıp biraların sadece yarısını ortaya çıkarmış,” dedi Cameron. Esneyerek jeneratörü çalıştırdı.

“Tanrıya şükür, önceki deneyimlerinden birayı saklamayı ve ikinci geceye kadar ayık kalmayı öğrendi mi demek istiyorsun?” Gülererek sönmüş ateş çukuruna birkaç kütük yerleştirdim.

“Aynen bunu demek istedim.”

Cameron kahveyi hazırlarken ben de boş bir bira kutusu alıp çalı yığınının yanına götürdüm, topladıklarımı ilk kıvılcımı yakmak için kütüklerin üzerine attım.

“Akıllıca.”

Başımı kaldırıp omzumun üzerinden gülümseyerek Noah’ya baktım. “Selam.”

“Selam,” dedi sırtarak. Etrafa bakınıp uzun fitilli bir çakmakla geri döndü.

Yanıma çömelerek çakmağı bana verdi, çalıkların arasından kütüklere doğru uzattım.

“Çok kamp yapıyorsun, öyle mi?” dedi beni izlerken.

“Evet, yılda dört veya beş kez. Yazlık evde kumların üzerine çadır kurduğumuz zamanları sayarsan daha fazla,” dedim. “Dağlara çıkmak hep eğlenceli olmuştur. Mason, annem için yumurta kırıp patates soymasına yardım ederken, babam odun toplamak ya da çamaşır iplerini asarken merdivene tırmanmak için benden yardım isterdi.” Noah’ya bakarken kıkırdayarak duraksadım. “Şimdi düşünüyorum da herhalde yemek pişirmeye yardım edersem bir şekilde ormanı yakacağımdan korkuyorlardı.”

Ayağa kalkarken beni de yanına çekti. “O zaman ocağı kullanmayı öğreniyor olman iyi bir şey, değil mi?”

“Harika bir şey.” Dramatik bir şekilde kirpiklerimi kırıştırmaya çalıştım.

Noah sırtarak başını salladı, ardından Cam’c döndü. “Yardım edebilir miyim?”

“Edebilirsin,” dedi Cam, onu birkaç adım sola itip önüne keşilmiş patateslerle dolu poşeti bıraktı. “Onları yağa at ve...”

“Baharatlayayım mı?” diye sözünü kesti.

Cameron gülümseyerek buzluktan kremayı çıkardı. “*Bobby Flay*’in* en iyi arkadaşımı becerdiğini unutmuşum.”

“Cameron!” diyerek güldüm. Noah’nın sesi çıkmıyordu ancak sarsılan omuzları onu ele veriyordu.

“Pardon, en iyi arkadaşımı becermeyi *hayal eden* demek istemiştim. Daha iyi oldu mu?”

“Aman Tanrım,” diyerek yüzümü kapattım.

* Amerikalı ünlü bir şef, yemek yazarı, restoran işletmecisi. (e.n.)

“Eminim sen de *aynen* böyle diyeceksin.”

Bu sefer Noah başını arkaya atarak kahkaha attı. Yapabildiğim tek şey Cam bana doğru döndüğünde ona hareket çekmek oldu. Ona küfretmememin tek nedeni kâğıt bardakta dumanı tüten bir kahve getiriyor olmasıydı.

“Pislik,” diye fısıldadım.

“Ben de seni seviyorum,” derken Cam hiç *fısıldamamıştı*.

Etrafımızda çadırların fermuarlarının açılma sesleri duyuldu, kalan birkaç kişi dağınık saçları ve uykulu gözleriyle kendilerini dışarı attı. Muhtemelen sıcak kahve kokusu geri yatmamalarının tek nedeniydi.

“Noah, adamım.” İri yarı bir adam buz sandıklarından birinden bir su kapıp yaklaştı. “Yapamadığın bir iş yok, değil mi?”

“Aynen öyle, Georgie,” dedi Cameron ona adıyla hitap ederek. “K sadece kaptanlığını temsil etmiyor. Kabiliyetli aşçılığını ve kayda değer...”

“Cameron!” diye uyardığım sırada kocaman kollar bana sarıldı.

Kafamı kaldırdığımda Brady’yi gördüm.

Saçlarımı öpüp tam bir pislik olduğu için Cameron’ın cümlesini tamamladı. “Kocaman aletini temsil ediyor.”

“Onu kışkırtma.”

“Ben sadece gerçekleri söylüyorum, Ari bebeğim. Duşta gördüm,” diye dalga geçti. Noah’nın kafası hızla bize döndüğünde güldü.

“Bu kadar yeter, Lancaster. Soyunma odasına en son sen gireceksin,” diye şaka yaptı Noah.

“Bana uyar, kardeşim. Muhabir kızların gördüğü son şey olmayı seviyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde, partiye hazır bir şekilde geldiklerinde onlara kim olduğumu hatırlatmak daha kolay oluyor.”

Gözlerimi devirdim, sabah ateşinin etrafına toplanmaya başlayan çocuklara selam verdim.

Birkaç kişi kendi barbeküsünü yaktı, bazıları Cameron ve Noah'ya hazırladıkları yemeğe katkıda bulunmak için kahvaltılık malzemeler uzattı.

O sırada Chase ile Mason çadırlarından çıkıyorlardı, yalnız değillerdi.

Kendime hâkim olamadan kaşlarım hafifçe çatıldı, görüntünün yarattığı hissizliğe şaşırarak başımı çevirdim.

Ateşin karşısında kahvemden küçük yudumlar alırken Mason sandalyesini benimle Hector isimli bir adamın arasına sıkıştırdı. Kardeşim başını arkaya atıp dudaklarını sarkıtarak bana baktı.

Ayağa kalkarken şakayla iç çektim.

Noah'nın bakışları üzerimde gezindi. İki fincan alıp birini kremayla, diğerini bir kaşık şekerle dolduruşumu izledi. Ona bir üzüm fırlattım, sırtarak krep hamurunu karıştırmaya geri döndü.

Önce Mason'ın yanına gidip kahvesini uzattım, ardından Brady'nin kamyonetinin bagaj kapağında oturan Chase'e doğru yürüdüm. Sağındaki adamın söylediklerine başını sallarken parmaklarını kahverengi saçlarında gezdiriyordu.

Ben yaklaşırken başını kaldırdı, dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Bir kaşık dolusu şeker..."

"İğrenç şeylerin aşağı inmesine yardımcı olur," diye cümlesini tamamladım. Kıkırdayarak bardağı yavaşça elimden aldı. "Teşekkürler, güzellik."

Bir an donup kaldım ancak hemen kendimi zorlayıp gergince gülümsedim. "Tabii," diyerek arkamı döndüm.

Yavaş adımlarla bardağımı bulup yerime oturdum, bir daha başımı ateşten başka tarafa çevirmedim. Cameron yemeğin hazır olduğunu söyler söylemez, herkes için kâğıt tabakları hazırlamaya yardım etme hevesiyle ayaklandım. Masanın arka tarafında durarak, insanlar tabaklarını doldururken tepsileri düzenledim. Kendi tabağımı almadan önce herkes yerleşene kadar beklemeyi düşünmüştüm ancak Noah arkamdan uzanıp kollarını bana doladı. Barbeküden yeni alınmış küçük kreplerle dolu bir tabağı önüme uzattı.

Ona baktığımda başıyla tabağı işaret etti, beni biraz daha sıkıştırarak uzanıp yanımdan bir çatal aldı. En üsttekine batırıp almam için bıraktı.

“Tadına bak.”

Dediğini yapıp gözlerimi ondan ayırmadan çatalı dudaklarıma götürdüm. Kaymağın lezzeti tat alma duyularımı uyardı, ardından gelen şekerli tat ise canlandırdı.

Yüz ifadem damağımda yaşadığım orgazmı ele veriyor olmalıydı çünkü Noah sırıtıyordu.

“Hamurun içine biraz esmer şeker eklersen krepi şurupla boğmana gerek kalmaz.”

“Belki ben şurupla boğmayı seviyorumdur.”

“Bunu turtasını gevrek ve ince, tavuğunu ktır, mısır ekmeğini çıtır seven kız mı söylüyor?”

Güldüm, henüz yutamadığım büyük lokmayı gizlemek için elimle ağzımı kapattım. “Peki, tamam. Haklısın, yapış yapış yemeklerden nefret ediyorum.”

“Biliyorum.”

“Tam on ikiden vurduğunu biliyorsun. Çok güzel olmuş.”

“İyi. Belki menümüze kahvaltı da eklemeliyiz.”

Ona döndüm. “Bu akşam yemeği niyetine kahvaltı gibi bir şey mi olacak yoksa...” dedim fısıldayarak.

Yavaşça sırttı. “Yoksa...”

Göğsüne vurdum. “Bana bunu söyletme.”

Kıkırdadı, Cam ocağın yanından ona seslendiğinde yardım etmek üzere döndü.

Yemekten sonra birlikte takılıp sohbet ettik. Ardından bazıları kestirmek için çadırlarına döndü, erkeklerin bir kısmı birbirlerine futbol topu fırlatırken geri kalanımız kart oyunu oynadık.

Yürüyüş yaparak birkaç saat geçirdik, herkese kayalık patikaları ve dağın öbür tarafına bağlanan küçük köprüyü gösterdik.

Günün geri kalanı aynı şekilde geçti. Güneş batmaya başladığında Mason barbekünün başına geçmişti, ben de birasını yudumlayıp bir grup erkekle sohbet eden Noah’ya arkadan yaklaştım.

Dudaklarımı sadece onun duyabilmesi için kulağına yaklaştırdım. “Bugün kasıtlı olarak atladığım bir patika var.”

Noah beni görebilmek için başını hafifçe kaldırdı, kolumu uzatarak parmaklarımla göğsüne hafifçe vurdum.

“Öyle mi?” dedi yavaşça. Elini kaldırıp benimkini tuttu.

“Evet.” Alnımı şakağına yaslayıp başımı salladım. “Ne dersin, karanlıkta küçük bir yürüyüşe var mısın?”

Noah şişesini yere bırakıp hızla ayağa kalkarak cevabını vermiş oldu. Elimi tuttuğunda, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yolu gösterdim.

Kamp alanının etrafından dolaşıp ağaçların arasına daldık, bir dizi küçük kayalığın yanından geçtik. Büyük çalılar manzarayı engelliyordu ancak biraz daha ilerledikten sonra ince dalları aştığımızda varacağımız noktaya ulaşmıştık.

Küçük bir su havuzuna dökülen şelalenin etrafını soldan sağa doğru kıvrılan kayalar çeviriyor, burayı etrafındaki her şeyden gizliyordu.

“Vay,” dedi Noah. Yanına yaklaşırken başımla onayladım.

Etrafta ağaçlarla kaplı olmayan tek alan burasıydı. Yıldızlar görülebiliyor, karanlıkta gözlerimize güvenmemize imkân sağlayan bir ışıltı yaratıyordu.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp ayaklarımı suya soktum. Soğuk olmasına rağmen yazdan yeni çıktığımız için okyanus kadar soğuk değildi. Bir dakika sonra Noah yanıma gelmişti.

Biraz daha yaklaştı. “Buz gibi olur sanıyordum.”

“O kadar kötü değil, öyle mi?” dedim sırtarak. Başını çevirdiğinde onu hafifçe ittim ama o bir oyun kurucuydu, çabucak ayaklarının üzerinde durabilmişti.

Ayak bileklerine kadar suyun içinde ilerledi. Etrafımda dönüp arkama geçti ve kollarını sımsıkı belime doladı.

“Bu da neydi, Bayan Johnson?” dedi kulağıma doğru gülümseyerek. “Bana yüzmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Beni öne doğru çektiğinde gerildim, kollarının arasında

kıvrandım. “Hayır, hayır, hayır!” diyerek güldüm. “Kesinlikle hayır.”

“Ama suyu sevdiğini sanıyordum?” dedi alaycı bir şekilde.

Baldırlarıma kadar ıslandığımda cıyakladım. “Aman Tanrım, Noah! Olmaz!”

“Neden olmasın?”

Onu iterek kendimi çekebileceğim bir zemin bulmaya çalıştım. “Dibini göremediğim suya girmem!”

Yüzünü boynuma gömdü, kaslarım biraz olsun gevşemişti. “Ya ayakların yere değmezse?”

“Ne...”

Noah beni döndürdü, eğilip kucığına aldı. Bir saniye sonra kıyafetlerimizle belimize kadar soğuk suyun içindeydik.

Kahkahayla karışık bir çığlık attım. Yüzümü göğsüne gömmüş, kollarım ve bacaklarımla ona sarılmıştım. Bir şey bacağıma süründüğünde çığlık atıp Noah’ya mümkün olduğunca sıkı sarıldım.

“Sen öldün. Seni okyanusa atana kadar bekle. Mayonun içine yengeçler sokacağım!”

Yumuşak gülüşünü tenimde hissettim, kolları sırtımda kayıp beni kendine yaklaştırdı. “Seni tutuyorum.”

“Tutsan iyi edersin.”

Dudakları boynumda kıvrıldı, ardından ağzını tenime bastırdı. Başta hafifti ancak baskısı gittikçe arttı.

Bacaklarımla onu daha sıkı kavradım, o hassas tenimi emerken ayak parmaklarımı kıvırdım. Böylece karanlık suyu unuttum.

Başımı kaldırdığımda Noah da aynısını yaptı.

Yoğun gece mavisi gözleri arzuyla dolup taşıyordu, bunun ardında ruhumun derinliklerine ulaşan umut dolu bir şefkat vardı.

Bedenimden onunkine doğru uzanan görünmez çekimi ben de hissediyordum.

Zihnimle onun zihni arasındaki bağı hissediyordum.

Kalbimden onunkine de mi bir çekim vardı?

Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilerle buluşturdum.

Beni aynı coşkuyla öptü, dillerimiz birbirine dolandı. Derin ve güçlü nefeslerimiz hızlı, kesik soluklara dönüşürken bedenim kıvranmaya başladı.

Noah inledi, birbirimize biraz daha yaklaştırmaya çalışırken bizi sudan birkaç santim yukarı çıkardı. Hevesi benimle aynı yoğunlukta idi.

“Dikkatli ol, Juliet,” diye uyardı. İri, sert elleriyle kalçalarımı sıktı. “Centilmenlik çizgimden çıkmak üzereyim.”

“Biraz acele edebilir misin lütfen?”

Ağzıma doğru kıkırdadı, dilimi içeri kaydırıp çıkacak mırıltıyı bastırdım. Bizi döndürüp etrafa sular sıçratarak kenardaki bir kayaya ilerledi. Kalçamı kayaya yasladığında ellerini üzerimden çekti, böylece yanaklarımı avuçlarının içine almış, öpücüğüyle başımı döndürebilmişti.

Onu kendime çekerek arkama yaslandım. Ayağımın altında bir şey kayınca çığlık atıp geriye doğru sıçradım.

Noah hızla geri çekilerek kocaman açılmış gözlerini yüzümde gezdirdi.

“Aman Tanrım, bir balık beni yemeye çalışıyor!” dedim tiz bir sesle. Kayanın üstüne çıktım, elimi yere koyduğumda bir şey tekrar parmak eklemlerimi gıdıkladı. Bir kez daha bağırarak aşağı atlayınca boynuma kadar suya battım.

Noah kahkahalara boğuldu, dönüp beni sırtına aldıktan sonra kıyıya çıktık.

Birkaç saniye sonra kontrolsüz bir biçimde gülmeye başladım. Soğuk, kuru zemine çıktığımızda kendimi bir ağaç kütüğünün üstüne bırakarak yüzümü ellerime gömdüm.

“Ah!” Kendimi durduramıyordum, Noah da en az benim kadar eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Yemin ederim bir balık ayak parmağımı emdi!”

Kahkahasını bastırmak için ağzını ovuşturdu. “Peki ya elin?”

“Pekâlâ, o bir yaprak veya benzer bir şey olabilirdi,” dediğim-

de başını arkaya atıp güldü. “O anda *Loch Ness* canavarı olduğundan emindim!” Başımı iki yana sallayarak sırttım.

“Köpekbalıklarının kol gezdiği sularda rahatlıkla yüzüyorsun, peki söz konusu küçük bir kurbağa olduğunda? İnanılmaz.”

Alaycı bir şekilde kaşlarımı çattım. O sırada kayaların üzerinden gelen dağ esintisiyle bedenim ürperdi.

“Geri dönüp üstümüzü değiştirmeliyiz,” dedi Noah. Ayakkabılarını giydi, çoraplarını cebine tıktırdıktan sonra benimkileri aldı.

Tekrar döndü, omzunun üzerinden elini uzattı. Ayağa kalkıp elini tuttuğumda beni bir kez daha sırtına alıp kampa kadar taşıdı.

Açıklığa adım attığımızda birkaç kişinin bakışları bize döndü.

“Bu da ne böyle?” dedi Brady. Birasını ağzına götürürken donup kalmıştı.

“Gölete düştük,” diye şaka yaptım.

“Tabii, önce vajinan mı ıslandı?” Tek kaşını kaldırdı.

Mason ensesine şaplak attı. “Ne diyorsun lan?” Ters bakışlarını bize çevirdi ancak Brady sadece gülüp sohbetine devam etti.

Mason’ın bakışları sertleşirken gözlerimi kaçırdım. O sırada Noah çadırlara doğru ilerlemeye devam ediyordu.

“Yataklarımızı ıslatırsam Cameron beni öldürür,” diyerek sırttım. Boynuna daha sıkı sarıldım.

“Kamyonetimde üstünü değiştirmek ister misin? Brady’nin arabası önünü kapatıyor.” Duraksayarak omzunun üzerinden baktı. “Hızlıca geri dönüp Cam’den sana kıyafet getirmesini isteyebiliriz?”

Dişlerim takırdıyordu. “Olur.”

Cevabıma rağmen Noah hızını biraz daha arttırarak dümdüz ilerlemeye devam etti. Otuz saniye sonra kendimi bagaj kapağının üzerinde otururken bulmuştum, o ise kamyonetinin içini karıştırıyordu. Bir süre sonra elinde bir yığın kıyafetle geri döndü.

“Bu termal tayt. Hava soğuk olduğunda giysilerimin altına giyiyorum. Sana biraz bol olabilir ama eşofmanlarımdan daha

iyi uyacaktır.” Bir tişört ile kapüşonluyu yanıma bıraktı, diğer kolunun altında kendisi için kuru kıyafetler vardı.

Ayakkabılarını kenara itti. Kollarımı kaldırmış beklerken ne istediğimi anlamak için iki kez dönüp baktı.

Kaşlarını hafifçe çattı. Kollarındaki eşyalar anında unutulmuştu, onları yere bırakarak bana yaklaştı.

Kollarımın ucundan başladı, bileklerime kadar nazikçe çektikten sonra üzerimdekini alt kısmına ilerledi. Islak kumaş alttaki tişörtüme yapışmıştı. Bu nedenle yavaşça yukarı sıyırıp başımın üzerinden geçirirken tişörtü de beraberinde çıkarmış oldu.

Islak saçlarım çıplak sırtıma düştüğünde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Noah'nın parlak, takdir eden bakışlarından dolayı da ürpermiş olabilirdim. Ne ıslak eşyalarımı kamyonetinin kenarına asarken ne de ben avuçlarımın üzerinde geriye yaslanıp bedenimi esnetirken gözlerini üzerimden ayırdı.

Anlamıştı. Elleri kot pantolonumun düğmesini bulduğunda aldığı derin nefesle çenesi gerildi.

Düğmeyi açarken kalp atışlarım hızlanırken, fermuarın yumuşak vızıltısı bacaklarımdaki tüyleri diken diken etti. Gözlerini üzerimden ayırmadan bekledi. Kalçalarımı kaldırıp ona bir ricada bulundum, temkinli bir şekilde pantolonumdan kurtulmamı sağlayarak ricama karşılık verdi.

Kolları iki yanına düşmüştü, bana bakarken tamamen hareketsizdi. Yüzünde şüphe ve kararlılık karışımı bir ifade vardı.

Doğrulup oturur pozisyonuna geçtim ve tekrar kenara gelene kadar kaydım. Onu ıslak *sweatshirt*'ünden yakalayıp bacaklarımı açtığımda Noah uylukları soğuk metale değene kadar bana yaklaştı. Hâlâ hareketsizdi, kıyafetlerini çıkardığımda bile tek kelime etmemişti.

Vücudu ortaya çıktıkça aldığım derin nefesle ciğerlerim sıkışıyor, göğsünü ilk kez tam olarak görüyordum. Sahildeyken bile vücudunu saklayan bir tişört giymişti.

“Üzerindekileri daha sık çıkarmalısın,” dedim gırtlaktan ge-

len arzu dolu bir sesle. Güldüğünde onun sesinin de bu şekilde olması beni memnun etmişti.

Gözlerimi doğrudan hayalini kurduğumu itiraf etmem gereken dövmeye çevirdim.

Nasıl kıvrıldığını, neye benzediğini, nereye kadar uzandığını merak etmiştim. Ancak teninde uzanan dövme zihnimde canlandırdığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Büyüleyici, karanlık ve netti.

Kolunun üst kısmından başlayıp sol göğsü boyunca uzanıyordu. Bir kale çizgisi ile sanki derisini yırtarcasına çıkıyormuş gibi görünen bir futbol topu vardı. Dikkatimi asıl çeken topun izlediği yol boyunca yazılmış yazıydı. Yabancı bir dilde, belki Latinceydi ve güzel, kıvrımlı harflerle yazılmıştı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye merakla sordum. Parmaklarımı tereddütlü, yavaş hareketlerle yazının üzerinde gezdirdim.

“Sana söyleyemem.” Ürpermişti. Dudaklarım seğirdi, biraz daha yaklaşıırken avuçlarımı göğsüne yasladım.

“Söyleyemez misin, yoksa söylemez misin?” Dudaklarımı göğsüne bastırırken başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarımın yukarılara ulaşabilmesi için biraz daha kenara kaydım.

Köprücük kemiğinden boynuna doğru ilerleyerek kulağına geldiğimde durdum. Derin bir nefes alırken Noah alnını omzuma yasladı, ellerini yanlarımdaki boşluklara koydu.

Hiçbir şey söylemedim, dokunuşlarım daha aşağılara inme cüretini gösterirken tenine doğru nefes alıp vermeyi sürdürdüm. Karın kaslarının çıkıntılarını takip ettim, ustaca oluşturulmuş kaslarının her parçasını öğrenmeye çalışıyordum.

Tüm vücudu sertti, biraz daha aşağılara inersem orada da bir sertlik bulacağıma bahse girebilirdim.

Karnını sıkma şeklinden, çıplak göğsüme vuran soluklarından bunu hissedebiliyorum.

Meme uçlarım sutyenimin içinde sertleşti, bu sefer ürperen ben oldum.

Bu Noah'nın dikkatini çekmişti, başını kaldırdığında gözle-
rindeki ateş neredeyse dayanılmazdı. "Hava gittikçe soğuyor."

"Ben üşümüyorum."

Burun delikleri genişledi. Eğildi, saçlarımı kavrayıp yumruğu-
na doladı. Kolundan damlayan sular omurgamdan aşağı akıyor-
du. Öne doğru sarsıldığımda Noah dudaklarımı, kendininkilerle
yakalamak için döndü. Beni bu kez sert bir şekilde, neredeyse
cezalandırırımı gibi öpüyordu ancak bağımlılık yapıyordu.

"Hastalanırsan bu benim suçum olur." Dilinin darbeleri ara-
sında konuşuyordu. "Buna izin veremem." Yanımızda duran,
benim için getirdiği kapüşonluya uzandı ama elimi onunkinin
üzerine kapatıp onu durdurdum. Kendisi için getirdiği kıyafeti
aldım.

Bana uyarıcı, küçük bir bakış atmasına rağmen boğuk kıkırtı-
mı duyduğunda olacakları öğrenme ihtiyacıyla pes etti. Kaşlarını
çatarak kapüşonluyu başından geçirmeme izin verdi.

Kollarını hızla içine soktu, aynısını bana yaptırmak için kı-
yafetlerimi eline aldı. Bir kez daha avuçlarımı bagaj kapağının
üstüne koydum, Noah'nın çadırının naylonuna ulaşana kadar ge-
riye doğru sürünmeye başladım.

Arkamı dönmeden elimle arayarak fermuarı bulduğumda kaş-
ları düştü. Elimi başımın üzerinc kadar kaldırdım, çadırın girişi
arkamda açıldı.

Islak eşofmanını tekmeleyerek çıkarıp kuru olanı giyerken
çenesi seğiriyordu. Benim için aldığı kıyafetleri topladıktan son-
ra üzerime doğru süründü. Bizi çadırın içine çektiğimde beni ta-
kip etti.

Hâlâ biraz kararsızdı, bizi içeri kapatırken ağırdan alıyordu.
Bunun sadece benim için duyduğu endişeden kaynaklı olduğunu
biliyordum. Tereddütlerini silmek istiyordum çünkü endişelen-
mesini gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Utanmıyordum, kaygılı veya kararsız değildim.

Beni bir *kenara atacağına* dair içimde kötü bir his yoktu.

O asla böyle bir şey yapmazdı.

Ona, doğruca mavi gözlerinin içine baktığımda zihnim bulanmıyordu.

Zihnim onun adını haykırıyordu.

Noah'da beni özgürleştiren bir şey vardı. Tek bir bakışıyla, söze dökülmemiş bir düşüncesiyle ruhumun rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu bile bilmediğim kısımlarını yatıştırıyordu. Henüz tam olarak anlamasam da bunu istediğimi biliyordum.

Ayrıca şu anda onu biraz daha iyi, biraz daha farklı bir şekilde tanımak istiyordum.

Yastığına uzandığımda beni takip etti. Vücudu üzerimde olmasına rağmen tenlerimiz birbirine değmiyordu. Ancak sıcaklığını hissedebiliyor, bedenim beklentiyle dalgalanıyordu.

“Ne yapıyorsun, Juliet?” diye mırıldanırken gözleri ıslak sutyenimden taşan memelerime kaydı.

İçimdeki gerginlik düğümlenerek göğsümde bir ağrı yarattı. Kelimelerle cevap vermek yerine bir elimi arkama kaydırıp sutyenimin kopçasını açtım ama çıkarmadım. Elimini çekip bundan sonra ne yapacağına onun karar vermesini bekledim.

Noah ağırlığını bir tarafa verdi, parmaklarını sutyen askımın altından geçirirken parmak eklemleri omzumda gezindi.

“Sana dokunmamı mı istiyorsun?” diyerek elini daha aşağılara kaydırды.

Boğazımdan hafif bir inilti çıkarken Noah kumaşı bedenimden çekti, ellerimi tekrar aşağı indirip altımdaki uyku tulumunu kavradım.

Memelerim karşısında çırılçıplak duruyordu ve gözlerini vücudumun her santiminde hiç acele etmeden gezdiriyordu. Dikkatli bakışları sıcak dokunuşlar gibiydi, temkinli yavaş nefesleri tenimi okşuyordu.

Ağzı göğüs kafesimle buluştuğunda sert bir nefes aldım.

“Neresi olduğunu söyle,” diyerek nazikçe emir verdiğinde meme uçlarım sertleşti.

Noah gür, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakarken vücudum ısınıp kızardı.

Dudaklarım aralandığında onunkiler kıvrıldı.

“İşte burada,” dedi hırıltılı bir sesle. “Ben de bunu bekliyordum, bu kızarıklığı.” Dokunuşu karnımda ateşli bir yol oluşturdu, orada durmayıp daha yukarılara ilerledi. Eli nazikçe boynumu kavradığında yutkundum, karşılığında parmakları titredi.

Gözleri benimkilere kayarken, “Neresi olduğunu söyle,” diye tekrar etti.

Oyuna ayak uydurdum. “Bunun cevabını zaten biliyorsun.”

“Ama...” Karnımı ısırdığında kıvrandım.

Ama söylememi istiyordu.

Muzip tavırlarından güç alarak ona daha iyisini verdim.

Elini telaşsız bir şekilde gövdemden aşağıya doğru yönlendirdim. Parmak uçları iç çamaşırlarımın altına dalıncaya kadar durmadım.

Orada durdum çünkü onun bu yönünü bilmiyor olsam bile... Noah'yı tanıyordum.

Kısık gözleri benimkilere kaydığında boğazıma doğru yükselen kıkırdamayı bastıramadım.

“İşte orası.”

Yüz hatları övgüyle parladı, o tek bakışla içimdeki kıvılcımı büyütüp gerçek bir aleve dönüştürdü. Bunun farkındaydı, ateşi biraz daha körüklemek için üzerime kapanıp sağ meme ucumu ağzına aldı. Dudakları hareketlenirken altında kıvranmaya başladım.

Sızıyı azaltmak için bacaklarımı yukarı kaldırıp birbirine sürttüm, bu hareket elinin daha aşağılara kaymasına neden oldu. İhtiyacım olan tam da buydu.

Noah dokunuşunu aşağıya doğru yönlendirdi. Parmaklarını birleştirmişti, böylece aşağı inerken tenimdeki tek bir noktayı bile kaçırmıyordu. İlk başta eliyle beni tamamen kavradı, avucuyla tahrik edici bir baskı oluşturdu.

Dizlerinin üzerinde doğrulup dilini sertleşmiş meme uçları-
mın etrafında döndürürken gözlerimi kapattım. Islak dudaklarını
tenimde gezdirerek sol meme ucuma da aynı ilgiyi gösterdi.

Eli aşağı doğru kayd, işaretparmağının ucu kadınlığının giri-
şiyle buluştuğunda kalbinin şiddetle attığını hissettim.

“Siktir,” dedi boğuk bir sesle. “Aç.”

Bacaklarım anında iki yana açıldı.

Dokunuşu sıcak ve güçlüydü. İhtiyacım olan...

Ağzı benimkiyle birleşerek düşüncelerimi böldü. Dile ge-
tirmedığım düşüncelerime soluk soluğa cevap verdi. “Seni his-
setmek üzereyim. Ne kadar sıcak ne kadar yumuşak olduğunu
öğreneceğim...”

Bunu söylediği anda parmaklarını hassasiyetle, yavaşça içime
soktu.

Anında inleyerek tepki verdim.

“Çok yumuşak.” Dudağımı ısırdı. “Çok ıslak.” Çenemi ısırdı.

Elini geri çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açılırken, kadınlı-
ğım boşluk hissiyle gerildi. Bir an sonra parmağı dudaklarının
arasında kayboldu.

Gözleri alev alevdi, neredeyse nefes alamıyordum. “Çok tat-
lı.”

Boşalmaya ihtiyacım vardı.

Ağzını tekrar benimkine yaklaştırdı. “Gelmek üzeresin,” diye
fısıldadı.

Parmaklarını yeniden içime soktu, başparmağını klitorisime
bastırırken diğerlerini sokup çıkarıyordu. Dudakları vücudumda,
göğsümde, kaburgalarımda hafif dokunuşlarla sıyrır gibi hareket
ediyordu.

Her yerimdeydi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Onu daha derinlerimde hissetme arzusuyla inleyerek kalça-
larımı kaldırdım. Yüce Tanrım, Noah da bana istediğimi verdi.

İçimdeki baskı artana kadar parmaklarını daha derinlere itti.

“Öp beni,” diye mırıldandım. Gözlerimi sımsıkı kapatmışım. Tekrar inledim, teninin sıcaklığını hissetmek için körlemesine hareket ettim. Ellerim göğüs kaslarında gezinirken titremeye başladım. “Şimdi, Noah.”

Noah boğazından yükselen hırıltıyla bana istediğimi verdi. Durmaksızın sıkarak, bastırarak klitorisimle ilgilendi. Altında kıvranıyor, daha önce kendimden duymadığım sesleri bastırma-ya çalışıyordum.

Sesler onu çılgına çeviriyor, bacaklarımın arasında havai fişekler patlamasını sağlıyordu.

Noah elini çekti ama öpmeye devam ediyordu.

Ağzının içine doğru sızlanana kadar öpücüğü derinleşip sertleşti. Ardından yavaşladı, sanki orgazmımla uyum içindeymiş gibiydi. Sanki vücudumun ulaştığı zirveyi, sonrasında gelecek yavaş ve tatmin dolu düşüşü biliyormuş gibiydi.

Onun beni getirdiği noktayı biliyormuş gibiydi.

Noah yanıma uzandığında gözlerimi açmadım, henüz olmazdı. Sadece birkaç dakika sonra saçlarımın ıslak telleriyle oynamaya başladı.

Onu görme ihtiyacım çok güçlüydü. Ona baktığımı anında hissetmiş gibi gözlerini yavaşça benimkilere kaydırды.

Ben deli gibi kızardığımda sırtıttı, şişmiş dudaklarından kısık sesli bir kıkırdama döküldü.

Ardından doğruldu ve bana getirdiği ve çoktan unuttuğumuz kıyafetleri aldı. Beni oturur pozisyona getirip kapüşonluyu başımdan geçirdi. Parmaklarını boynumda gezdirerek ıslak saçlarımı topladı, kalın kumaşın içinden çıkardı.

“Bunları giymene de yardım edeyim mi?” diye espri yaptı. Bana uzattığı taytı elinden aldım.

“Yani, bilmiyorum. Hâlâ bacaklarımı hissedemiyorum, o yüzden...” diyerek şakasına eşlik ettim. Kuru çoraplarını giyerken sırtışı gözümden kaçmamıştı.

Noah ayakkabılarını giymek için çadırdan çıktı. Onun arka-

sından ben de aynısını yaptım, çadırın kapı fermuarını kapattığım sırada kamyonetin kabin kısmından dönüyordu.

Bana bir çift uzun çorap uzattı. “Al.” Çorapları, erkek taytı için süslü bir kelimedenden başka bir şey olmayan ‘termal taytının’ üzerine çektim.

Ardından ayakkabılarımı giyip yüzümü ona döndüm.

Gözleri onun kıyafetleriyle sarılmış bedenimde gezinirken dişlerini altdudağına geçirdi. Beni kendine çekip dudaklarını benimkilere bastırdı ama kollarımı ona dolayamadan geri çekildi.

“Hadi gidelim. Etrafta bu kadar insan olmasaydı...”

“Cümleni, ‘çadıra geri dönerdik,’ diye tamamlayacaksan hareket etmem için hiç motive edici olmaz.”

Noah başını geriye atarak havaya doğru küfrederken güldüm. Elimden tutup kampa doğru çekiştirdiğinde ise sızlanıyordum.

Açıklığa ulaştığımızda bana sırtıttı, ardından elimi bir kez sıkıp bıraktı.

O sola dönüp buz sandıklarının olduğu tarafa giderken, ben de yoldan bir sandalye kapıp sağa, ateşe doğru yöneldim. Cam ateşin etrafında çember oluşturmuş bir grupla birlikteydi, yanındaki boş yere oturdum.

Etrafındaki oğlanların konuşmalarını dinlerken benim tarafıma bir bakış attı, ardından durumu kavradığında tüm bedeniyle bana döndü. Başını bir yana eğerek sarı kaşlarından birini kaldırdı. Tam konuşmaya hazırlandığı sırada önüme uzatılan bir bira şişesiyle kelimeler dudaklarında donakaldı.

Başımı geriye atıp Noah’ya baktım. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Başımı çevirmeyi unuttuğumda su şişesini dudaklarına götürerek sinsî gülüşünü saklamaya çalıştı. Uzaklaşmaya başlarken bakışlarım onu takip ediyordu.

Cameron tırnaklarını bacağıma geçirdiğinde ona döndüm. Ancak o zaman benim olmayan giysilerin içinde kaybolduğumu, saçlarımın ıslak ve dağınık olduğunu fark etti. “Sürtük.” Sandalyesinin arkasını kavrayıp biraz daha yaklaştı. “Alçakgönüllü ateşliyle düzüştün mü?” diye tısladı.

Bacaklarımı toplarken gülümsedim, başımı olumsuz anlamda salladım.

Gözlerini kıstı. “Amını kukla gibi oynattı, değil mi?”

Başımı geriye atıp güldüm.

Keskin bir nefes aldığını duyduğumda kafamı ona çevirdim. Cam kapüşonumun yakasını çekiştirirken neredeyse düşüyordum.

“*Kenickie* üzerinde izini bırakmış.” *Grease*’den alıntı yaparak dalga geçti.

Elim hızla boynuma gitti, parmak uçlarımı izin olması gereken yere bastırduğım da dudaklarının anısı zihnimde yeniden canlandı.

Cam’e bakarak biramı dudaklarıma götürdüm. Arkadaşım ellerini dua ediyormuş gibi havaya kaldırdı.

“*Bravo*, kardeşim.”

Rahatlatıcı bir mutluluk hissi üzerime çökerken arkadaşşıma döndüm.

“Bana çocuk gelişimi sınıfındaki küçüklerden bahset.”

Cam’in yüzü ışıldadı, benim gibi oturuşunu değiştirerek anlatmaya başladı. Bir saatten daha uzun bir süre orada oturduk ve her şey hakkında gülüp şakalaştık.

Kısa bir süre sonra Mason yanımıza bir sandalye getirerek sohbetimize katıldı. Tabii ki üçümüzü fark eden Brady ile Chase bundan geri kalmadı.

Ailelerimizden dinlediğimiz farklı seyahat hikâyelerini birbirimize anlatıp Şükran Günü’nü kuzenlerimiz ve arkadaşlarımızla yazlık evde geçirme planı yaptık.

Mason marşmelov çıkardığında Brady ile ben onları kızartmak için çubukları sivriltebeye başladık.

İlkini yedikten sonra bir tanesini daha çubuğa geçirirken ateşin diğer tarafında mavinin en sevdiğim tonuyla karşılaştım.

Noah bana bakıyordu, ikimizin etrafında kendi arkadaşlarımız vardı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan atıştırmalığımı aleve tuttum ancak üflemedim.

Alevin daha güçlü, daha parlak yanmasına izin verdim.

Bir ateş topuna dönüşene kadar alevlerin onu elc geçirmesine izin verdim.

Hızlı bir nefesle üfleyip söndürdüm.

Muzip gülüşünü duyamayacağım kadar uzakta olmasına rağmen güldüğünü biliyordum.

Göz kırptı ve bu sefer onu ruhumda hissettim.

BÖLÜM 26

Arianna

Dün gece çadırında uyumam için Noah'nın beni davet edeceğini ummuştum ancak marşmelov eğlencemizden sonra Cameron tamamen tükenmişti. Bu nedenle kendimi en iyi arkadaş görevinde bulmuştum.

Yine de alarmımı Noah'nın kalkacağını söylediği saate kurdum, böylece toplanmasına yardım edip gitmeden önce ona veda edebilecektim. Bizim çocukları tanıyordum, son ana kadar burada kaldıktan sonra kampüse dönmek isteyeceklerdi. Bizimkiler her yönüyle dışadönük, aktif, macera insanlarıydı.

Sabah saat tam altıda Noah kamp alanından ayrılıp annesini ziyaret etmek için eve doğru yola çıktı.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde Brady'nin kamyoneti- nin yanındaki son kütükleri alıp kül yığınının etrafına dikkatlice dizdim. Aşağıda hâlâ yanmakta olan yeterince çıra vardı, bugün ateşi yakmak için çalı çırpı kullanmama gerek yoktu. Belli ki bazı kampçılar ateşi canlı tutmak için gece benden çok daha geç yatmışlardı. Bu nedenle çömelmiş halde ateşi izleyerek eşit şekilde yandığından emin olmaya çalışıyordum, yoksa istediğimizden erken sönecekti.

“Bir kütük daha ister misin?”

Omzumun üzerinden baktığımda Chase'in elleri ceplerinde

bana doğru geldiğini gördüm. Başındaki bere yataktan sürünerek çıkarken düzeltmeyi unutmuş gibi kafasının yarısını örtüyordu.

“Bunlar son kütükler.”

Başıyla onaylayıp yaklaştı. “Erken kalkmışsın. Cam iyi mi?”

Kısık sesle gülerek ayağa kalktım. “Son baktığımda yastığının üzerine salya akıtıyordu. Eve dönüş yolculuğu onun için pek eğlenceli olmayacak,” dedim.

Chase sırtarak peşimden geldi.

Dün gecedен kalma dağınıklığı işaret ederek, “Yardım etmek ister misin?” diye sordum. Yemek masasının altındaki plastik kuttan iki çöp poşeti çıkardım.

Bir şey söylemeden poşeti kaptı. Zıt taraflara gidip önce yerdeki boş konserveleri topladık, ardından masanın üstüne geçtik.

“Böyle parti yapmayı özlemişim,” dedi Chase ağaçlara bakarak. “Sanırım bu ailelerimiz olmadan sadece üçüncü kamp gezimiz ama olsun. Bunu daha fazla yapabilirim.”

“Brady’nin büyükannesi ile büyükbabasının arazisine gizlice girip pratik yapmamız iyi oldu, yoksa buraya çadır ve buz sandığından başka bir şeyle gelmezdik.”

Sırıttı. “Evet, kampa odun *götürmek* gerektiğini zor yoldan keşfettik, değil mi? Başarısız bir geziydi.”

“Gece yarısı oradan ayrılmak zorunda kalmıştık. Bizim evin önünde kamyonette uyumuştuk çünkü Mason, tek başımıza gitmeye hazır olmadığımızı söyleyen babamın ‘*ben demiştim*’ sırtışını görmek istememişti.”

Chase başını sallayarak kahkaha attı.

Güçlkle nefes alırken ona baktım. “İkinci sınıfın yazında ailenin sizin evde havuz partisi vermemize izin verdiği zamanı hatırlıyor musun?”

“Yetişkinler olmadan ilk yüzüşümüzdü.”

“Bunu kabul ettirmek *iki hafta* sürmüş, sadece *tek bir şartla* izin vermişlerdi...” dedim bir kaşımı kaldırarak.

Chase dikkatini masaya verdi. “Kavga olmayacak.”

“Evet, kavga olmayacaktı. Peki ne oldu? Eve geldiklerinde kendi oğullarını morarmış bir gözle buldular çünkü senin gidip Jake Henry’nin kız arkadaşına asılman *gerekiyordu*.”

Bunu düşünürken güldüm ancak kafamı çevirdiğimde Chase’in toprağa döktüğü biraya kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Bunun üzerine ağzımı kapatıp temizliğe devam ettim.

Bir süre sonra iç geçirdi. “O parti için yeni bir mayo almıştın. Pembe, beyaz çizgili.”

Başımı bir anda ona çevirdim.

Öyle mi yapmıştım?

“Cam ve Brady’yle deve güreşi oynamak için seni omuzlarıma almıştım, biz kazanmıştık,” diye devam etti. Gözleri benimkilere kenetlenirken dudaklarını yaladı. “Seni indirmek için kendimi suya atmıştım, seni gerçekten bırakmıştım... sonra hemen dönüp sana uzanmıştım.” Bakışlarını çekmedi. “Seni kendime çektiğimde tek kelime etmeden bacaklarını belime dolamıştın. Gülümsüyordun, ben de rahatlayarak kendimi bırakmıştım. Biri su sıçratana kadar hâlâ sana tutunduğumu fark etmemiştim.”

Kafam karışmış halde başımı salladım, bakışları gözlerimi inceliyordu.

“En fazla on saniye falan sürmüştü,” dedi sonra. “Tabii Mason’ın görmesi için yeterliydi.”

“Oyun oynuyorduk, bir galibiyeti kutluyorduk.” Yutkundum. “Önemli bir şey değildi.”

“Önemliydi, Ari ve o bunu biliyordu.” Chase’in dudakları seğirdi. “Sağlam bir sağ kroşesi var.”

Göğsümün sıkıştığını hissettim. “Mason mıydı? Gözünü Mason mı morartmıştı?”

Gerginlikle duyduklarımda bir amaç, bir anlam ararken başım dönüyordu.

Mason’ın neyi neden yaptığını anlamaya çalışıyordum.

Chase’in söylediklerini, bunları paylaşmasının nedenini anlamak istiyordum.

“Neden yalan söyledin?” diye sorarken sesim istediğimden daha kısık çıkmıştı.

Yüzü gölgelendi, çenesini hafifçe indirmesine rağmen bakışlarını kaçırmadı. “Hadi ama.”

Çünkü öfkelenirdim.

Çünkü bu durum karşısında Mason’a yumruk atardım.

Çünkü öyle olmadığımın emin olmama rağmen Chase için daha önemli olduğumu düşünürdüm...

O zamanlar senin için daha mı önemliydim?

Benden ne zaman vazgeçtin?

Aceleyle diz çöktüm, yere atılmış birkaç konserve kutusunu toplarken hareketlerim sarsaktı.

“Arianna...”

“Bunu bana neden anlattın?”

“Jake’in kız arkadaşına asıldığımı söyledin. Bunun doğru olmadığını bilmeni istedim.”

Peki neden, diye sormak istedim. Üzerinden iki yıl geçmişti, şimdi ne önemi vardı? Sormaktan vazgeçtim, ne değişecekti ki?

Bilmemi istediğini söylemişti. Tamam, artık biliyordum. İşte bu kadardı.

Aşırı dramatik bir şekilde omzumu kaldırdım, bu konuşmayı hafif bir espriyle geçiştirmek için elimden geleni yapıyordum.

“Çok rahatladım. Kız tam bir kaltaktı, ayrıca aşağılık erkek arkadaşıyla uyumu şahaneydi. Karakterin kurtulmuş diyebiliriz.”

“Bir hedef gerçekleştirildi,” diye şaka yaptı. “Geriye onarcası kaldı.”

Başımı kaldırdığımda yeşil gözleriyle karşılaştım, birbirimize hafifçe gülümseyip işimize geri döndük.

Chase ile birlikte poşetleri bağladık. Bana döndüğünde beresinin daha yukarı kaydığını fark ettim, neredeyse düşecekti. Kısık bir kahkahayla ona doğru bir adım atıp yerine oturttum. Bakışlarım onunkilere takıldı, dudağının köşesi kırgın bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı ben uzaklaşırken.

Birkaç metre ötedeki metal çöp bidonlarına ilerlemeye başladığımızda arkamızdan hafif bir fren sesi geldi.

Omuzlarımızın üzerinden bakıp tepenin zirvesinde duran Noah’yı gördük.

Noah’nın durduğu yere doğru bir adım attım. “Acaba neden geri döndü?” diye sesli düşünürken anında duraksayıp Chase’e döndüm.

“Arkasında bırakmak istemediği bir şey olmalı,” dedi. Bir an boşluğa baktıktan sonra yavaşça bana döndü, çatık kaşlarıyla elini bana uzattı.

Tereddütle poşetimi uzattım.

“Teşekkürler.” Daha sözümü tamamlayamadan çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Arkamı dönüp koşar adımlarla tepeye tırmandım.

Noah arkama bakıyordu ama ona ulaştığımda bakışlarını benimkilere çevirdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Tam ona ne olduğunu soracağım sırada torpidonun üzerinde duran iki kahveyi ve iki kahvaltılık sandviçi fark ettim.

Başını koltuğuna yaslamıştı. “Kendi kahvaltını hazırlamaya çalışırken ormanı yakmana izin veremezdim,” dedi miskin bir ses tonuyla.

İçimden bir kıkırtı yükseldi, kapının pervazına tutunarak ona yaklaştım. “Teşekkür ederim.”

Noah gözlerimin içine bakarken elini yavaşça saçlarımın arasına soktu, dudaklarımı kendine çekti. Beni neredeyse acı verecek bir yavaşlıkla öptüğünde tamamen ona karışmak istedim.

Bir süre sonra iç geçirerek, “Seni burada bırakmak istemiyorum,” dedi.

Söylemek istediği şeyi bu şekilde ifade etmesine bayılıyordum, beni asla tereddütte bırakmıyordu. Kafamda bir soru işareti belirdiği anda bunu görüyor, ben dile getirmeden endişemi yatıştırıyordu.

Eğilip çenemi koluma yasladım. “O zaman bırakma,” diye fısıldadım.

Noah’nın gözleri merakla genişlediğinde gülümsedim.

“Benim yüzümden ziyaretini bozmana gerek yok. Önce beni yurda bırakabilirsin veya seni beklerken arabada uyuyabilirim. Hatta kafeterya yemeklerini tekrar deneyebilirim,” diyerek espri yaptım.

Noah dudaklarını yaladı. “Yani hemen şimdi benimle gelir miydin?”

Omuzlarımı silkerek yüksek sesle iç geçirdim. “Sorsaydın seninle otuz dakika önce gelirdim.”

Noah çenemi kavradığında, dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. “Git çantanı topla, Juliet.”

Geri çekilip kapısını açtım.

Direksiyonu kavrayarak kendimi içeri doğru çektiğimde yan tarafım biraz sıkışmıştı. Koltuğunda geriye doğru yaslanırken bana delirmişim gibi bakıyordu.

“Ben iyi bir kampçıyım, Bay Riley. Her şey toplandı, içine böcek girmemesi için fermuarları sıkıca kapatıldı. Cam çantamı benim için getirir.”

Yamndan geçmeye çalışırken avucunu kaburgalarımın üzerine koyarak beni durdurdu. “Öylece çıkıp geleceksin yani?”

Başımı yana eğdim. “Benimle her ne yapmaya karar verirsen evsiz gibi görünmem sorun olmadığı sürece, evet. Öylece geleceğim.”

Başını yavaşça sallayıp parmaklarını karnımın üzerinde genişçe açtı, bir an öyle durup bıraktı. Sürünerek yanındaki boşluğa yerleştim.

Noah kemerimi bağlamamı bekledikten sonra kahvemi uzattı. “Ekstra sıcak.”

“Tam sevdiğim gibi.”

Noah kendi kendine sırttı. Elini bacağıma koyup gerekmedikçe oradan ayırmadı.

Yolculuk huzurlu, kahkahalar ve hikâyelerle dolu geçti. En sonunda şehre vardığımızda beni yurda bırakmadı, zıt yöndeki otoyola girerek annesine doğru ilerledi.

Oraya vardığımızda arabadan atlayıp elini uzattı.

“Benim gibi pasaklı biriyle içeri girmeye utanmayacak mısın?”

“Hayır,” diyerek beni kendine yaklaştırdı. Daha iyi görebilmek için bir adım geri çekildi, yüzünde ukala bir gülümseme vardı. “Benim kıyafetlerimin içinde kendi kıyafetlerinden daha iyi görünüyorsun.”

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü, onu iterek ilerlemeye başladım ancak hemen bana yetişti. Dudakları kulağımdaydı.

“Ayrıca boynundaki fark etmediğimi düşündüğün izi biraz daha kalıcı hale getirmek hakkında konuşmalıyız, ne dersin?”

Adımlarım bocaladığında havalı bir gülüşle beni bıraktı. Ancak girişin önünde arkasına dönüp benim için kapıyı tuttu.

Binaya yan yana, el ele girdik. Köşeyi dönerek annesinin odasına girdiğimizde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Bugün Noah’yla birlikte gelmen için dua etmişim ve işte buradasın,” diye itiraf etti. “Gel otur. Sana anlatmak istediğim çok şey var.”

Kullanabildiği sağ eliyle bana uzandığında Noah’nm elini bırakıp bu kez karşısındaki sandalyeye oturdum. Sol elini ellerimin arasına aldım.

Gözleri dolduğunda kirpiklerini kırpıştırarak geçiştirdi, boş-taki elini benimkinin üzerine koydu.

Noah’ya bakmadım, bakmam mümkün değildi ancak gözlerinin üzerimde olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. İçimi delip geçiyor, artık ondan bir parçayı taşıdığından şüphelendiğim ruhumu dağlıyordu.

Lori gözlerinde muzip bir ifadeyle, “Üstündekini beğendim. Sanırım bunu bir yerden tanıyorum,” diye takıldı. Yanaklarım parlak kırmızıya büründü.

“Bana da tanıdık geliyor. Sanki burası biraz sıcak, çıkarmak ister misin?” Noah annesinin sağında yerini aldı. Bilinçsizce yakkamı biraz daha yukarı çektişirdim. Ben ona “*seni öldüreceğim*” bakışımı atarken Noah sırtıttı.

Tüm dikkatimi Lori’ye verdim.

“Bana onun başına gelen en utanç verici şeyi söyle.”

Noah yüksek sesle güldüğünde annesi onunla birlikte kıkırdadı.

“Yani hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama o hiçbir zaman utanan bir tip olmadı. Bazen biraz sessizleşirdi, endişeli veya utangaç olmasıysa...” Başını iki yana salladı.

Kısık gözlerimi Noah’ya diktim, miskin ve görkemli bir şekilde koltuğuna yaslanmışken kocaman sırtışı hâlâ yüzündeydi. “Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Asla şüpheyeye düşürmez.”

“Büyürken çevresi takım arkadaşlarından ibaretti, bu yüzden her yıl çocuklar büyüdükçe veya program değıştirdikçe yeni gelen çocuklar onun arkadaşı olurdu. Bunun dışında onlarla pek bir şey yapmazdı. Evde olmayı severdi.”

Yalnız olmadığından emin olmak istiyordu.

Küçük bir çocukken bile annesinin fedakârlıklarının farkındaydı. Annesinin sarsılmaz sevgisi ve desteğı sayesinde açık yürekli, sağlam zihinli biri olarak büyümüştü. Benim gibi etrafında bir ordu yoktu ama annesi vardı. Annesinin yeterli olduğunu hissetmesini sağlamıştı.

Üzerime hassas bir ağırlık hissi çökse de belli etmemeye çalıştım. Çenemi açık avucuma yasladım. “Bana onun ilk futbol antrenmanını anlat.”

“Bir bebek gibi ağladı,” diyerek hızlı bir cevap verdiğinde güldüm. “Onu göndermemem için yalvardı ama ben, ‘*Oğlum, beni dinle,*’ dedim.” Lori hikâyesine devam ederken gözlerimi yavaşça Noah’ya çevirdim.

Bana göz kırptı, bu seferki yumuşak ve farklıydı. Annesine baktığında bir şeyi fark ettim.

Noah benim için bizim çocuklar gibi değildi.

O bir şekilde... daha fazlasıydı.

BÖLÜM 27

Arianna

“Brady bu haftaki maçın onlar için çok önemli olduğunu söyledi.”
Başımı sallayıp bilgi kartımı çevirdim. Omuzlarım düştü.
Yine yanılttı. *Lanet olsun.*

“Evet.” Plastik koltuğa geri yaslandım. “Noah geçen sezon bu takıma uzatmalarda yenildiklerini, şu anda birinci sırada olduklarını söyledi,” dedim. Telefonumdan saati kontrol edip eşyalarımı çantama yerleştirmeye başladım. “Hadi gel. Enerji içeceği, kahve falan almazsam ölebilirim. Daha kırk beş dakikalık antrenmanları var.”

Cameron gitmeye hazır bir şekilde ayağa fırladı. “Keşke onlarla birlikte gidebilseydik. Bu üst üste üçüncü deplasman maçı.”

“Biliyorum, ayrıca bu sefer üç günlüğüne gidecekler. New Mexico’ya on dört saatlik yol. Perişan olacaklar.”

“Ah, neredeyse unutuyordum. Birisi oyun kurucunun aletinin yokluğuyla baş etmek zorunda.”

“Seni aşağı itmeden önce kapa çeneni,” dedim.

Gülerek bizi stadyum merdivenlerinden aşağı yönlendirdi.

Son basamağa yaklaştığımızda Chase pası yakalamak için koşmaya başlamıştı. Noah topu ona fırlattı ancak hızlı bir pastı, top parmaklarının arasından kayıp dizliğinden sekti ve savunma oyuncusunun eline düştü.

Çalan düdükle oyun durdu. Chase eldivenlerini çekip çıkardı, diğerleri gibi koşarak çizgiye dönmek yerine yürüdü.

Noah gelen her adama elini uzattı, Chase hariç herkes geçerken avucuna vurdu.

Chase avucuna çakmak yerine omuz atıp yerine döndü.

Cameron kollarını kavuşturdu. “Bu neydi şimdi?”

Onları izlerken başımı salladım. Bu kez tutucular, her biri birer savunma oyuncusuyla birlikte saha boyunca koşuyordu. Chase sola doğru koştu ama iki savunma oyuncusu peşine takılmıştı. Noah sağda boşta olan takım arkadaşını buldu, top tam hedeflediği gibi ellerine düşecek şekilde pasını verdi.

Düdük çaldığında geri dönmeye başladılar. Noah onların bir sonraki koşu için dönmesini beklerken yan hakemle konuşmaya başladı. Noah bakmıyorken Chase ona tekrar çarptığında nefesimi tuttum.

Noah kramponunu bağlamak için eğilen takım arkadaşlarından birine takılmamak için zıplamak zorunda kaldı.

Hızla arkasına döndüğünde Chase göğsüyle kaptanının, yani oyun kurucusunun göğsünü itti.

İnsanlar bağırıyordu, Noah onu geride tutmak için elini Chase’in göğsüne koydu ancak o eline vurup üzerinden attı.

Noah kaskını çıkarıp ileri doğru atıldı, eliyle sahayı işaret etti ancak Chase bağırarak karşılık verdi.

Bir dakika geçmeden Chase onu itti. Tüm takım ayaklanmış, Chase’e bağırıyordu. Noah onları sakinleştirmeye çalışsa da Chase susmuyordu.

Sahadaki bir numaralı kural, oyun kurucuya asla dokunmaktı.

Aklından ne geçiyordu?

“Hadi gidelim.” Kaşlarımı çatıp otoparka giden tünele döndüm.

“Ari, cidden!” diye seslendi Cameron arkamdan. Bir dakika sonra yanımda belirdi. “Bekleyip ne olacağını görmek istemiyor musun?”

“Hayır.”

Başka bir şey söylemeden Cameron’la birlikte stadyumdan çıktık. Kampüsteki kafeye adım atana kadar konuşmadık.

“Az önce olanları kabullenmeyi reddediyorsan bunu senin adına ben yapayım.” Başparmaklarını sırt çantasının askılarından geçirdi. “Geçen hafta sonunun ardından Noah’yla birlikte olduğunuz açıkça ortada değilmiş gibi davranmak oldukça zor olurdu.”

“Yani.”

“Yani... belki Chase’le konuşman gerekiyordur.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kalmış halde ona baktım. “Ne?”

“Bana ‘ne’ deme. Olanlarla ilgili hiç konuşmadınız.”

“Konuştuk. Bunun bir hata olduğunu söyledi, ben de onun sözlerini zehirli bir gaz soluyormuşum gibi yuttum. Söylenecek başka bir şey yok. Aramızdaki her şey neredeyse normale dönmüş gibi hissediyorum. Bu yüzden burada durup kendisine verilmeyen bir pas yüzünden çıkardığı küçük krizin benimle bir ilgisi olduğunu söyleme. İnan bana, alakası yok.”

Çabalarına rağmen düşüncelerini içinde tutamadı. “Sadece bunun onun için biraz zor olduğunu veya olabileceğini düşünüyorum, o kadar.”

“Onun için zor olan tam olarak nedir, Cameron?” Tezgâha yaklaşarak hızlıca içeceğimi sipariş ettim, o da aynısını yaptı. Ödemeyi yapıp bekleyen diğer insanlardan uzaklaşmak için küçük bir köşeye çekildik.

“*Aylarca* onun için ağladığım gerçeği mi, yoksa artık ağladığım gerçeği mi?”

Omuzları düştü. “Ari, bu hiç adil değil.”

“Adil olmayan şey ikiziyle yaşayacağı üniversite deneyimlerini, ikizinin en iyi arkadaşı da orada olacağı ve ona yakın olmaya katlanamadığı için kaçırın kişi olmaktır. Peki ya aynı sebep yüzünden kendi en iyi arkadaşını yıllarca hayalini kurdukları tüm bu şeyleri yaparken yalnız bırakmaya ne dersin?”

Gözleri yaşlarla dolduğunda başımı iki yana sallayarak elini tuttum. “Üzülmüyorum, Cameron. Seçimi ben yaptım. Her şey benim yüzümdendi, seni yanımda sürüklemek istemedim. Bir anlık mutluluk için her şeyi berbat ettim, ne zaman toparlanabileceğimi bilmiyordum fakat...”

“Şimdi biliyorsun.”

Dudaklarım yana kıvrıldı, başımla onayladım. “Evet, biliyorum. Kardeşim artık bana kızgın değil, en azından öyleymiş gibi davranmıyor. Üstelik dev bir gerilim topu etrafımızda dönmeden Chase’le aynı odada bulunabiliyoruz. İyi hissediyorum. Sadece buna odaklanmak istiyorum.”

Cameron gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerini kırptırdı, üstelik bu kez üzüntüden değildi.

Dilini dışarı çıkarıp bakışlarını yukarı çevirdikten sonra hafif bir kahkaha attı. “Ah, akıllı ve mantıklı olmandan nefret ediyorum.” Gülümseyerek kollarını bana doladı.

Barista siparişimizin hazır olduğunu söylediğinde alıp dışarı çıktık.

“Çocuklarla bara gitmeyi boş verip akşam yemeğinde dondurma yemeye ve televizyonda saçma şeyler izlemeye ne dersin?”

Kolumu ona doladım, o da kolunu omzuma attı. “Hoş bir plan gibi duruyor derim.”

“Kesinlikle öyle.”

Aynen öyle yaptık.

“Yani bu küçük görüntülü aramaların...” Noah ekrana doğru sırtırken fısıldadı. “Beni önceki gibi kızdırmak istemeyebilirsin.”

“Öyle mi, nedenmiş o?”

Noah kahkahasını tutmaya çalışarak bakışlarını telefonunun üstüne çevirdi. Bir saniye sonra çok tanıdık bir sesin bir yerlerden bağırdığını duydum. “O sırtıttığın kız kardeşim olsa iyi olur, sık kafalı.”

Kahkaha atıp gözlerimi dramatik bir şekilde devirdikten sonra kendimi sırtüstü yatağıma attım. “Tabii ki, o senin oda arkadaşın.”

“Yarın ilk çeyreğin büyük bir kısmında oynayacak, bu yüzden etrafta kimse olmadan onunla birkaç şeyi daha gözden geçirmek istedim.”

Bir anda doğruldum, ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Oyunu Mason mı başlatacak?”

Noah sıırıttı. “Evet. Onları şaşırtacağını düşündüğümüz bir oyun planımız var, oradan ilerleyeceğiz.”

“Kardeşim yarın bir üniversite maçının başlangıç kadrosunda mı olacak?” Ayağa fırladım, Cameron’ın odasına koşarken ayak parmağımı çarptım.

“Lanet olsun!” dedim gülerek. Cam’in kapısına vurup yanıt vermesini beklemeden içeri daldım.

Gözleri panikle kocaman olurken kafasındaki kulaklığı çekip çıkardı.

“Mason yarın başlangıç kadrosunda olacak!”

“Ne!” diye bağırdı. Ayağa fırlarken tökezledi, yere düştü ancak çabucak kalktı.

“Aynen!”

Çılgılık çılgılığa birbirimize sarıldık.

“Kahretsin. Ona söyledin, değil mi?” Hattın karşı tarafından Mason’ın sesi geldi, hızla ekranıma baktığımda kafasının Noah’ninkinin yanında belirmediğini gördüm.

“Vay canına!” Olduğum yerde zıplarken gülümsedim.

“Biliyorum,” dedi gururlu bir şekilde gülerek.

Gözlerim dolduğunda yüzüne muzip bir ifade yerleşti. “Kes şunu.”

Güldük, ardından derin bir nefes aldım.

“Aman Tanrım, Mase. Ortalığı sallayacaksın.”

“Sizi seviyorum, kızlar,” dedi neşeyle.

“Seni seviyoruz.”

Mase gözden kaybolduğunda tiz bir ses çıkarıp yumuşak bakışlarını bana dikmiş Noah'ya döndüm.

“Şimdi bırakayım da uyu,” dedi sessizce.

“Bu haberden sonra mı? Evet, tabii! Annemle babama ulaşmaya çalışacağım. Sanırım Almanya’da şu an gündüz, gerçi coğrafya dersinden iki kez kaldığım düşünülürse yanılıyor olabilir.”

Noah hafifçe güldü. “Yarın bana ulaşamayabilirsin,” dedi.

“Oyun dehası, artık ifadelerini tanıyorum.” Dudaklarımı ısırarak devam ettim. “Kazanıp gel, Romeo.”

“Senin için yapacağım.”

Yavaşça gülümsedim. “Doksanların *R&B* şarkılarını severim.”

Noah’nın gülüşü ölümcül derecede güzeldi, ekranın içinden geçmek istedim. “Hoşça kal, güzelim.”

Ekrana hızlı bir el sallayarak telefonu kapattım.

Kardeşim yarın uğruna çabaladığı bir başka hedefine ulaşacaktı, daha fazla gurur duyamazdım.

Bunu hak ettiğini, yeterli olmanın ötesinde olduğunu biliyordum. Ancak Noah’nın bu fırsat için ona yardım ettiğini, Mason’ın da hepsine haddini bildireceğini düşünmeden edemiyordum.

“Tamam, tavuk kanatları fırından çıktı. Cipsler kâseye döküldü. Kapı...” Cameron mutfaktan çıkıp kilidi çevirdi. “Kilitlendi.”

“Biralar açıldı, ses seviyesi...” Uzaktan kumandayı elime aldım. “Yükseltildi.”

Her şeyi sehpa taşımaya yardım ettim ve maç başladı.

Kenar çizgisinde Mason’ın kaskını taktığını, yakasını çekiştirirken ısınmak için iki ayağının üzerinde zıpladığını görebiliyorduk.

Bizim oyuncumuz yirmi metre çizgisinde durdu, ardından hücum takımı kardeşimin önderliğinde sahaya koştu.

* Monica’nın “*For You I Will*” şarkısına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

Ekрана iyice yakınlaşmış halde alkışlayarak tezahürat yapıyorduk. Mason adamlarını oyun planı hakkında bilgilendirdi, ardından ayrılıp pozisyonlarını aldılar. Beş saniye sonra Mason oyunu başlatma komutunu verdi.

Top oyuna sokuldu. Mason topu avuçlarında sıkıca tutarak döndü, geriye doğru koşacakmış gibi yaptıktan sonra bir adım gerileyip hızlı bir hamle için topu fırlattı.

“Oley!” diyerek alkışladık.

Tekrar yerlerini aldılar, bu sefer Mason topun çalınmasından kaçınmak için on metre daha koşup aradaki bir boşluktan geçti ve kalçasının üzerinde kaydı.

“Evet! İlk iki hamlede iki vuruş!”

“Aman Tanrım, antrenörler şu an gördüklerinden çok memnun olmalı!” Cameron birasının yarısını içip gülümsedi.

Biramı elime almış, Mason’ın kenar çizgisine attığı bakışı izliyordum. Kısa bir baş sallamanın ardından önüne döndü, sol ayağının üzerinde yükselip yere inmeden önce sağını işaret etti. Topu aldı, tam sahanın ilerisine doğru bakarak geriye adımlarken karşı takımın defans oyuncularını atağa kalktı ve Mason’ın savunmasını geçti.

Mason sağ arkasından ve sol önden sıkıştırıldı. Sırtı bükülürken gövdesi kalçalarının tersine doğru döndü. Darbenin etkisiyle kaskı fırladı, Mason çimlerin üzerine düştü.

Cam ile ben kendimize gelene kadar birkaç saniye donup kaldık.

“Lanet olsun.”

“Orospu çocuğu.”

Panikle televizyona yapıştık.

“Hayır, hayır, hayır.”

“Ari, ayağa kalkmıyor.”

Ellerimi önümde kavuşturmuş halde oradan oraya dönüp duruyordum. “Ayağa kalk, Mase.”

“Ari... kalkmıyor!”

“Siktir.”

Mason’ın yakınındaki birkaç kişi haricinde takımın geri kalanı, oyun kurucularının hâlâ ayağa kalkmadığını yeni fark ediyorlardı.

Brady sahada toplanmış takım arkadaşlarını iterek ilerlerken Chase aynı anda saha kenarından koşarak geldi.

Çocuklardan yayılan korku içime işlerken gözlerim dolmuş, dişlerimi sıkımdım. Mason’a birkaç adım yaklaştıklarında Avix ekibinden birkaç kişi onları hızlıca geri itti. Bağırarak kardeşime yaklaşan insanların arkasını görmeye çalışıyorlardı ancak oldukları yerde durmaya zorlandılar.

Brady kaskını çekip çıkarmış, bağırarak itiraz ederken onu havaya kaldırıyor ama tek yapabildiği iki hücum oyuncusunu daha yanına çekmek oldu. Bir kalkan gibi davranarak onu engelliyor, geriye doğru sürüklüyorlardı. Brady kaskı fırlattıktan sonra arkasını döndü, başını iki elinin arasına aldığı anda ellerimi ağzıma kapattım.

Telefonumun sehpanın üzerinde titremesiyle irkildim, cevap verirken göğsüm sıkışıyor.

“Baba!” dedim panikle.

“Arianna, sorun yok.” Alçak, sakinleştirici ses tonuyla beni ikna etmeye çalıştı. “Benim için derin bir nefes al, tamam mı?”

Denesem de çarpıntımdı vardı, kaburgalarımın kasılmasına neden oluyordu. “Baba, hareket etmiyor.”

“Biliyorum, bebeğim. İzliyoruz. Hoparlör açık mı?”

Hoparlör düğmesine bastım. “Şimdi açık.”

“Cameron, tatlım, iyi misin?” diye sordu nazikçe. Hemen yanımda olduğunu bilmesi için sormasına gerek yoktu.

Babam onu göremiyor olmasına rağmen Cameron başıyla onayladı, bir yandan tırnaklarını yiyordu. “Hı hı,” dedi burnunu çekerek.

“İyi, güzel. Anneleriniz burada, baban da burada Cam. Lancasterlar da.” Cameron elimi sıkmak için uzandı.

Cam yanımda ayakta dururken sehpanın üzerine oturdum.

Ekrana baktığımızda sağlık görevlilerinin Mason'ın boynunu sabitlediğini gördük. Üç görevli daha yanına çömelmişti, takım arkadaşları çok uzakta değildi.

“Annem iyi mi?” diye sorarken bacaklarım titriyordu.

“Korkuyor,” dedi dürüstçe. “Hepimiz korkuyoruz. Ancak hepimiz bir aradayız, önemli olan bu. Farklı yerlerde olsak bile Mason onunla olduğumuzu biliyor.”

Burnumu çektim. Noah sahaya adım attığında ayağa fırladım.

Bir hakem onu geri çekmeye çalışırken itiraz etti, Mason'dan birkaç metre ötede duran koçu onu fark ettiğinde nefesimi tuttum.

Koç aceleyle yanma gidip bir şeyler söyledi, Noah koçun omzunu sıvazladıktan sonra dış çizgiye doğru koştu.

Cameron, “Ne yapıyor bu?” diye fısıldarken başımı iki yana salladım.

“Kim ne yapıyor?” diye merakla sordu babam.

Noah uzanıp kale direğinin hemen sağındaki dev kamerayı tuttu, kanal ekranı ikiye bölüp Noah'nın yüzünü ikinci ekranda gösterdiğinde nefesimi kesildi.

Yorumcular Mason'm vuruşunun yörüngesi hakkında konuşmayı bırakmış, oyun kurucunun ne yaptığına dair tahminlerde bulunmaya başlamışlardı. Elbette en ufak bir fikirleri yoktu.

Benim vardı.

Hayatta olduğundan emin olur olmaz Noah doğrudan kameraya, gözlerimin içine bakarak başını sallamıştı.

İçimdeki her şey çatlayıp kırıldı, ardından tekrar birleşti. Kanepeye yığıldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

“O iyi,” dedim çatlak bir sesle.

“Ne demek istiyorsun, tatlım?” diye ısrarla sordu babam.

Cameron başını ekrandan hızla bana çevirdi. “Nereden biliyorsun?”

“Noah,” dedim ikisine birden. “Bunu söylemeye çalışıyordu. Mason’ın iyi olduğunu bilmemi istiyor.”

Cameron’ın gözyaşları dökülmeye başlarken kendini koltuğa bıraktı. “Bu adamı çok seviyorum.”

Cılız bir kahkaha attım. “Baba, o iyi,” dedim gülümseyerek. “Tatlım... hâlâ hareket etmiyor.”

Başımı salladıktan sadece birkaç dakika sonra Mason dizini бүktü, annemin aldığı keskin nefesi duyduğumda boğulacak gibi oldum.

Sağlık ekibi ayağa kalkıp Mason’ın omuzlarının yanında yeniden pozisyon aldı, onlar bunu yaparken Mason sol kolunu havaya kaldırarak izleyen herkese iyi olduğunu bildirdi. Saha aracı gelmesine rağmen Mason sedyeye alınmadı. Görevlilerin yardımıyla ayağa kalktığında kalabalık çılgına döndü, ardından yavaşça yatıştı. Mason arabayla götürüldüğü sırada ailem hattın diğer ucunda kutlama yapıyordu.

Bir süre daha konuştuktan sonra babam herhangi bir haber alırlarsa arayacağına beni temin etti. Mason on sekiz yaşında olduğu için kendisi bizi arayana kadar hiçbirimizin bir şey duymama ihtimali vardı.

Saatler geçtikten sonra telefonum çaldı, arayan Brady’ydi.

Cam ve ben ekranın üstüne eğildik.

“Brady.”

“Selam, kızlar,” dedi usulca. Dudaklarında hüznünlü bir gülümseme vardı, Chase hemen yanındaydı. “Haber aldınız mı?”

“Henüz almadık. Siz ne biliyorsunuz?” diye sordu Cameron.

“Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini tespit etmek, test falan yapmak için onu birkaç kilometre ötedeki bir hastaneye götürdüler,” dedi iç çekerek. “Koçtan tek öğrendiğimiz bu.”

“Onu görmeye gidebilecek misiniz?”

Üzgünce başlarını iki yana salladılar. “Biz buradan otobüse bineceğiz, bir antrenör onunla gitti. Koç mümkün olduğunda bizi bilgilendireceğini söyledi ancak Mason’ın izni olmadan ona bir

şey söyleyemezler. Koç ona ilaç vermiş olabileceklerini düşünüyor, bu yüzden muhtemelen bilinci gidip geliyordur.”

“Onu sedyeye almak istediler ama o yürümek istedi,” dedi Chase ellerini terle kaplı yüzünde gezdirerek. “Sanırım bunu senin ve ailenin iyi hissetmesi için yaptı.”

Başımı salladım. “Evet, bundan eminim. Onlar da aradılar. İzliyorlardı.”

“Kahretsin,” dedi Brady. Bakışlarını yana çevirip tekrar bize baktı. “Çocuklardan biri hırıltılı nefesler aldığım duyduğunu söyledi, kaburgalarıyla ilgili bir şeyler olabileceğini söylüyordu. Yani bilmiyorum.”

Dudağımın içini kemirirken tekrar başımı salladım. “Babamı arayacağım. Daha fazlasını öğrenirsem ararım.”

“Aynen.”

“Ari, o iyi olacak.” Chase gözlerimin içine baktı. “O iyi olacak. Konuşmak istersen beni veya Brady’yi ara.”

“Ararız,” dedim Cam’e bakıp elini tutarak.

“Otobüste dinlenmeye çalışın.” Cam başını omzuma yasladı. “Yapabileceğiniz bir şey yok. Çok fazla endişelenmeyin.”

Acı bir gülümseme çocukların dudaklarını kapladı, Brady iç çekti. “Otobüse binmeden önce duşa girmeliyiz, fazla vaktimiz kalmadı.”

“Gidin. Size mesaj atarım.”

Telefonu kapatıp minderlere yaslandık.

Öğrendiklerimi anlatmak için babamı aradım. O da az önce hastaneyle konuştuğunu ancak bir şey öğrenemediğini söyledi. Cameron ile birlikte sonraki birkaç saati volta atarak, unuttuğumuz için soğuyan yemeklerimizi defalarca ısıtarak geçirdik.

Güneş doğmaya başladığında hâlâ uyanıktık. Bir noktada uykuya dalmış olmalıydık çünkü aniden kapımın yumruklanmasıyla uyandım. Cam ayağa fırlayıp aceleyle kapıyı açtı, Brady ile Chase hızla içeri girdiler. Brady önce Cameron’a sarıldıktan sonra beni kendine çekti.

“Bir haber var mı?” diye sordu umutla.

Başımı iki yana sallayıp beni sarmalayan Chase’e döndüm. “Neden kimseyi aramadı? Hastane neden aileni aramadı?” diye sordu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. “Bilmiyorum. Bütün gece bekledik ama hiçbir haber gelmedi. Korkuyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. Beni sıkıca sardığında yüzümü göğsüne gömdüm. “Korktuğunu biliyorum.”

Hafif bir tıklama sesi başımı kaldırmama neden oldu, hepimiz Cameron’ın ardına kadar açık bıraktığı kapıya baktık.

Noah girişte duruyordu.

“Noah,” diye soluk verirken kaslarım gevşedi.

Ona koştum, içeri adım atarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Kendimi ona bıraktığımda beni kollarıyla yavaşça sardı.

Ağlamaya başladığımda dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Şşş, Juliet,” diye mırıldandı. “Ağladığını görmesini istemezsin.”

Hızla başımı kaldırdım, kaşlarım çatılırken Noah’nın gözleri yumuşamıştı.

Başını salladı, beni bırakıp telefonunu kaldırdı.

“Şu anda onunla birlikteyim,” dedi görüntülü konuşmanın diğer tarafında garip bir şekilde duran adama.

Adam başını sallayıp hareketlendi. Bir *klik* sesi geldi, ardından kamera döndüğünde hastane yatağında uzanan Mason ekranda belirdi.

Telefonu Noah’nın elinden alırken dudaklarımdan bir hıçkırık yükseldi. “Mase...”

“Selam, küçük kardeşim.” Sesi hırıltılı olmasına rağmen yüzünde cılız bir gülümseme belirmişti.

“İyisin,” dedim ağlayarak. “İyisin, değil mi?”

Hafifçe güldü ancak bunu yapar yapmaz acıyla inledi, üzerindeki battaniyeyi sıktı. “Evet, iyiyim.”

Cameron yanıma sokuldu, ardından çocuklar da gelip ekrana sığmaya çalıştılar.

Mason'ın bakışları dördümüzün üzerinde gezindi, gözleri dolduğunda bakışlarını kaçırdı.

“Siz pısırlıklar beni özlediniz mi?” diye şaka yaptı Mase. Kah-verengi gözlerinde minnettarlık vardı.

“Tabii ki doğruca buraya geldik, kardeşim,” dedi Brady başını sallayarak. Mason'ın en iyi arkadaşlarından beklediğinin tam bu olduğunun farkındaydı. “Otobüsten iner inmez geldik.”

Mason dizine bakarak başını salladı. Dikkatini ekrana vermeden önce dudaklarını yaladı. “İki kırık kaburga ve...” Boğazını temizledi. “İncinmiş bir omuz. En az dört hafta, belki daha uzun bir süre sahalardan uzak kalacağım,” derken çenesi titredi.

Kimse bir şey söylemedi çünkü Mason'ı tanıyorduk. Bu konuda tek kelime duymak istemiyordu. Durumu kabullenmişti, hepsi bu kadardı.

Brady muzip bir ruh halinde olmadığı halde, “Antrenmandan kaçmak için iyi yol buldun, pislik,” diye şaka yaptı.

Mason sırttı, önemli olan da buydu.

“Ari, annemle babama bir şey söyleme. Onları şimdi arayıp birkaç zedelenme olduğunu, dinlenmem gerektiğini söyleyeceğim. Hepsi bu.”

“Emin misin?”

Başıyla onayladı. “Endişelenmelerini veya son dört yıldır uğruna para biriktirdikleri seyahatten vazgeçmelerini istemiyorum.”

“Büyük ihtimalle annem uçak biletlerini çoktan ayırtmıştır.”

Gülümsedi. “Evet, telefonu kapatıp hemen onları arasam iyi olacak.”

“Ne zaman evde olacaksın?”

“Her an çıkabilirim, evrak işlerini bekliyorum. Bu adam,” dedi kamerayı tutan adamı başıyla işaret ederek. “Bana giymem için birkaç eşofman falan verdi. Koç da bana bir uçak ayarlamış,

küçük bir jet. Mezunlar derneğinden birileri izliyormuş, kazayı görüp temasa geçmişler. Böylece havaalanında beklemek zorunda kalmayacağım.”

“Güzel. Seni ne zaman alalım?”

Başını iki yana salladı, alnında gergin bir ifade oluştu. “Beni alıp yazlık eve götürmesi için Nate’i arayacağım.”

“Ne, neden?”

“İki hafta boyunca dinlenmem gerekiyor, Ari. Neredeyse hep yatakta kalacağım, bunu takım yurdunda yapamam.”

“Burada kalırsın, ben yardım edebilirim.”

“Senin derslerin var. Ayrıca ev tamamen boş. Tüm gün uyuyup yayılacağım. Lolli ile Nate orada, Parker ve Kenra yakındalar. Hatta Payton da... Bir şeye ihtiyacım olursa yanımda olacaklar.”

Ters bir bakış attım, yine de başımla onayladım. Tartışmak istediğimi çok iyi bildiği halde kabullendiğim için yüzünü küçük bir sırıtış kapladı.

“Ari.”

“Sorun değil,” dedim omuz silkip burnumu çekerek. “Ama Mase telefonlarıma cevap vermezsen, *tek bir aramayı* bile kaçırırsan anında oraya gelirim, yemin ederim.”

“Anlaştık.” İfadesi yumuşamıştı. İç geçirdi, gözleri dolduğunda başını arkaya attı.

Onu böyle görmek kalbimi kırıyordu.

“Mase...”

“Sizi seviyorum çocuklar,” diyerek sözümü kesti.

“Seni seviyoruz.”

“Daha sonra ararım,” dedikten sonra tekrar adama döndü. “Kapat.”

Arama sona erdiğinde tüm vücudum bir anda çöktü, telefonu tezgâha fırlatıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Ah, Tanrım.”

Birinin yavaşça sırtımı sıvazladığını hissettim.

“İyi olduğundan emin miyiz?” diye sordu Cameron endişeyle.

“Mason işte,” dedi Brady. “Böyle bir durumda tam ondan beklediğim şekilde davrandı.”

Göz ucuyla Chase’in hemen yanımda olduğunu fark ettim, başıyla onaylıyordu.

“Kalmamızı ister misin?” diye sordu istekli bir ses tonuyla.

İç çekip başımı iki yana salladım. “Siz yurda gidin, en az bizim kadar uykusuz görünüyorsunuz.”

“Emin misin?” diye sesini alçalttı, başımı sallamakla yetindim. Sırtımda duran eli yana düştü.

Çocuklar eğilip çantalarını yerden aldıktan sonra tekrar bize döndüler.

Cameron bana baktı. “Trey mesaj attı. Kalmamı ister misin, yoksa...” derken bakışlarını Noah’ya çevirdi.

“Git. Şimdi iyiyim.” Yorgunluktan sol gözümü ovalarken başımı salladım. Arkama dönüp birkaç adım uzakta duvara yaslanmış Noah’ya baktım. Ona baktığım anda kendini duvardan iterek yavaşça yaklaştı, yarı yolda buluştuk. Parmaklarıyla saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kaygı dolu mavi gözleri bana bakıyordu. Bileğini kavrayıp hafifçe sıkarken başımı salladım.

Artık iyiyim, yemin ederim.

Çenesini sertçe salladı.

“Teşekkür ederim,” dedim çatlak bir sesle.

Noah başını iki yana salladı, teşekkürümü kabul etmek istemiyordu çünkü bunu teşekkür için yapmamıştı. Buna ihtiyacım olduğunu bildiği ve bunu bana sunabileceği için yapmıştı.

“Biz eve geçiyoruz, kızlar,” dedi çocuklar.

Onlara doğru başımı salladım.

Chase doğruca önüne bakarak kapıdan çıkıp gitti, Brady teşekkür edercesine Noah’yı selamladı.

“Beni sonra ara, Ari bebeğim,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Ararım.” Hızlıca Cameron’a sarıldım, çıkarken arkasından kapıyı kapattı.

Onlar gittikten sonra Noah'ya döndüm ve duygularım yine üstün geldi.

Gözyaşlarım akmaya başladığında hızla arkama döndüm, parmaklarımı gözlerime bastırdım.

“Özür dilerim,” diye fısıldarken boğazımdan yükselen hıçkırıkları yutmaya çalışıyordum.

“Özür dileme, ayrıca benden saklanma,” diyerek etrafımdan dolanıp beni göğsüne çekti. “Sarılmaya ihtiyacın olduğunda sana sarılmayacaksam ne işe yararım?”

“Aklıma birkaç şey geliyor.” Ağlamaya devam ederken hıçkırıklarımın arasında kıkırdadım. İç çekerek ona baktım. “Sadece endişeliyim. Hayatında futbol olmazsa Mason, Mason olmaz. Bizi endişelendirmemeye çalışması endişelenecek bir şey olduğunu gösteriyor.”

Başparmaklarıyla gözaltılarımı nazikçe sildi. “Belki öfkelenmek ve bunu kabullenmek için birkaç güne ihtiyacı vardır.”

Başımı sallayıp avucunu öpmek için çenemi yana eğdim.

Noah'nın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldığında derin bir nefes aldım.

Alnını benimkine bastırdı. “Gece boyunca bana mesaj attın. Hiç uyudun mu?”

Omzumu silktim. “Güneşin doğduğunu, sonra bizimkilerin kapıyı çaldığını hatırlıyorum.”

Yanaklarımı güçlü, sıcak avuçlarının arasına aldı. “Biraz uymaya çalışmalısın,” dedi beni bırakırken. Geri çekilip telefonunu aldı, cebine soktu.

Onu kapıya kadar takip ettim. Kapı kolunu tutarken yüzünü bana döndü. “Uyandığında beni arar mısın? Gelip sana bir şeyler hazırlayabilirim, kahve getirebilirim...”

Tokmağı çevirip kapıyı açacağı anda kapı kolunu tuttum. Noah'nın gözleri hızla benimkilere kaydı.

Elimi aşağı indirirken göğsüm sıkıştı, elimi onunkinin üzerine koyup soğuk metalden çektim.

Noah hafifçe kaşlarını çatsa bile ben kapıyı iterek kapatırken itiraz etmedi, duyulan tek ses kilidin tıkırtısıydı.

Aldığı derin nefesle göğsü şişti, parmak uçlarımda yükselip nefesini dudaklarımdan çaldım.

Ellerini saçlarıma dolayarak bana karşılık verirken öpüşü yoğun ve istekliydi. İyileştiriciydi.

Buna ihtiyacım vardı.

Ona... ihtiyacım vardı.

Gözlerimiz aynı anda açıldı, bakışlarımda her ne gördüyse vücudu farkındalıkla titredi.

Kalbim kontrolsüzce atarken avuçlarımı, ellerine ulaşana dek kollarında kaydurdım. Parmaklarımı onunkilere kenetleyerek fısıldadım. “Kal.”

BÖLÜM 28

Arianna

Noah tek kelime etmediği gibi geri de çekilmedi, zaten çekeceğini düşünmemiştim.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, bakışlarımı ondan çekmeden ikimizi odama doğru yönlendirdim. Her adımda kaşları biraz daha çatılıyordu.

Adımları kapımın önünde durdu, göz kamaştırıcı mavi gözleri sorgulayıcıydı. Onu bırakarak bir adım geri çekildim, tişörtümün eteklerini tuttum. Yavaş hareketlerle başımdan çekip çıkardım, yere düşmesine izin verdim. Noah bakışlarını benden yerdeki tişörte kaydırды, sutyenimi açmak için sırtıma uzandığımda gözlerini hızla kaldırdı.

“Bu odaya girersem...”

“İçeri gir, Noah.” Sesim boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Çenesini sıkarak içeri adım attı, odaya girdiği gibi tam gaz harekete geçti.

Sol avucuyla enseme kavrarken sağ avucunu yanağıma koydu, vücudunu benimkine yasladı. Ağzı benimkini buldu ancak son saniyede ağzımı bırakıp çeneme yapıştı.

Yavaşça emdi, boynumun hassas noktasına ulaşana kadar dolgun dudaklarını benimde gezdirdi. Boynumu ısırduğında nefesim kesildi, elimi saçlarına daldırdım.

Dizlerim yatağımın kenarına değene kadar beni geriye doğru ittiğini bile fark etmemiştim. İkimizi yatağa çekmeye çalıştığım anda Noah daha sert ısırdı ve tüm vücudum ürperdi.

Ellerini sırtıma sarıp sutyenimi kollarımdan kaydırıp, ayakkabılarını çıkardı. Tişörtünü kavradığımda çıkarabilmem için eğildi ancak dudaklarını karnıma bastırdığında tişört başının etrafına dolanmış şekilde kaldı.

Tenime doğru hafifçe gülmesi ayak parmaklarımın halının üzerinde kıvrılmasına neden oldu.

“Birileri gıdıklanıyor,” dedi kalçalarımı sıkarak.

Tişörtü tekrar çıkarmayı denedim ve bu sefer başardım, başını kaldırıp bana baktığında sırttım.

Doğrulurken ellerini uyluklarımın arkasına sararak beni de kaldırdı. Bacaklarımı vücuduna doladığımda geniş gülümsemeyle ağzını benimkine yaklaştırdı.

Saçlarını çekiştirdiğimde öpücüğü sertleşti, ağzımın içine doğru inledi. Önce bir dizini sonra diğerini yatağa koyarken gözlerinde şimşekler çakıyordu.

“Bunun bana ne yapmak üzere olduğunu anladığından emin değilim,” dedi. Sözleri yoğun ve şiddetliydi, derin bakışları dik katliydi. Umut vericiydi.

Büyüleyiciydi.

Tutuşum sıkılaşıırken yatakta, dizlerinin üzerinde kendini dengeledi.

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” dedim aniden.

“Söyle.”

Çenemi aşağı eğerek, “Utaniyorum,” dedim.

Ellerinden birini yukarı kaldırıp parmak boğumlarını boynumun çukurunda gezdirdi, gözlerim onunkilerle buluşana kadar boynumu gerdi. “Yine de söyle.”

Ses tonundaki çaresizlik neredeyse acı vericiydi.

Başparmağım altdudağında gezinirken ağzımı kulağına yaklaştırdım.

“Seni düşündüm,” diye fısıldadım. “Sen yokken... seni hayal ettim. Sabahları, öğleden sonraları ve geceleri.” Çenesinin kenarını öptüm. “Özellikle geceleri...”

Noah’nın kalbi şiddetle atıyordu, uzun parmaklarını saçlarıma doladı ve hafifçe çekerek çenemi yukarı kaldırdı.

Göz göze gelene kadar çekmeye devam etti, şakaklarındaki çizgiler derinleşmişti.

Yutkundüğümde bakışlarını boynuma indirdi, ardından aynı hızla tekrar gözlerime çevirdi.

“Seni yatağında görmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum,” diye itiraf ettim. Gözlerindeki ateş sarhoş edici, cesaret vericiydi. “Bunu düşündüm... hayalini kurdum.”

Arzuyla ürperdi.

“Vücudum hissettiğim arzuyla o kadar acıdı ki,” diye mırıldandım. “Bu yüzden ben de...”

“Kendine dokundun.” Alnını alnıma yasladı, dilini dudaklarımda gezdirdi. “Kendine mi dokundun?”

Başımınla onayladım.

Noah beni yavaşça yatağa yatırıp bacaklarımı ve ellerimi vücudundan ayırdı.

Ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıp, şortumu kavrayarak tangamla birlikte çıkardı. Avuçlarını yatağın üzerine, kaburgalarımın hemen yanına yasladı. Üstümde elleri ve ayakları üzerinde dururken, “Göster bana,” dedi.

Noah

Altın rengi gözleri genişlerken onu rahatlatmam gerektiğini anlatan mükemmel vücudu hafifçe gerildi.

Aklımdan geçenleri ona anlatmak için ağzımı onunkiyle aynı hizaya getirdim.

“Ben de aynısını yaptım, Juliet,” diye itiraf ettim. “Duşta. Yataкта.”

Dilimi dudakları boyunca gezdirirken kelimelere dökmeden daha fazlası için hevesle yalvarıyordu. “*Kendi yatağымda.*”

Gözleri anında açıldı. Onu kandırıp kandırmadığımı anlamaya çalışıyordu ancak böyle bir şey mümkün değildi.

Yavaşça, hiç tereddüt etmeden parmaklarını kendi göğüs kafesi boyunca gezdirdi. Eli aşağı inip bacaklarının arasında kaybolurken tenine aşağıdan yukarı doğru bir kızarıklık yayıldı.

Vücudum titredi, sertleşmiş aletim kot pantolonumu zorluyordu.

“Sana ne yaptığımı anlat bana,” diye fısıldadım.

Yüzü kızarmasına rağmen, “Önce boynumu öptün,” dedi gözlerini kapatarak.

Dudaklarımı onun en sevdiği noktaya, sol tarafının tam ortasına indirdim.

“Sonra dişlerini kullanarak omzuma kadar indir.”

Aynen söylediği noktaya ilerledim, durduğum yeri emerken derin bir nefes aldı.

Klitorisiyle ilgilenirken parmak eklemleri pantolonuma sürünüyordu. Tenini benimde hissetmek için duyduğum çaresizlikle kaslarım gerildi.

“Oradan aşağı indir ama sonuna kadar değil.”

Meme ucunu ağzıma aldım, dilimi sertleşmiş tepeciğın etrafında yavaşça döndürdüm. Öncekinden biraz daha sert emdim.

Vücudu altımda kıvranırken inledi. “Fermuarın... sen.”

Eli daha hızlı hareket ederken kot pantolonumun yumuşak bir şekilde çıkışı gözlerini kocaman açmasına neden oldu. Bakışlarını çamaşıırımın lastik kısmına indirdiğinde dudakları aralandı.

Kalan giysilerimden kurtulurken başını arkasındaki yastığa bastırdı.

Kalçaları kasıldı. Bacaklarının arasında baskı yaratma arzusuyla bacaklarını kendine çekip birbirine sımsıkı bastırdı. Eğilip sertliğimi bacağına usulca değdirdiğimde vücudu gevşedi.

Gözleri benimkileri buldu. “Bu sefer elini kullanmadın,” der-

ken yanakları alev alevdi, klitorisini parmaklarının arasında sıkıştırdığında yaklaşan orgazmla bacakları titredi.

Tekrar yer değiştirip bu sefer bir dizimi bacaklarının arasına soktum. Dudaklarımı onunkilere sürterek, “Ne yaptım, bebeğim?” diye fısıldadım.

İnledi. Diğer dizimi de bacaklarının arasına yerleştirirken aramızdaki elini tutup başının üstünde sabitledim.

“Bana ne yaptığımı anlat.”

“Kendini bana bastırdın.”

Tamamen eğildim, yanan bedenlerimiz ilk kez birbirine değdiğinde ikimiz de inledik.

Çenemi sıkarak yüzümü boynuna gömdüm. Sırılsıklamdı, ben de heyecanla kayganlaşmıştım. Kendime engel olamayıp kadınlığına sürtünmeye başladım.

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Aynen böyle.”

Parmaklarımı yorgana gömdüm. “Aletimle sana sürtündüm mü?” Biraz geri çekilip daha sert bir şekilde ileri hareket ettim, bacaklarım kasılmıştı.

“Sürtündün,” dedi soluk soluğa. Başını çevirip dudaklarını boynuma yapıştırdı. Emdi, ısırıldı ve tenime doğru fısıldadı. “Sonra içime girdin.”

Ben de onun tenini ısırduğımda dizlerini kalçalarımın altına bastırdı.

“İçime gir, Noah.”

Kaslarım ihtiyaçla gerilirken kalbim resmen şiddetle atıyordu. “Seni incitmek istemiyorum.”

Üzerine bir uysallık çöktü, başını hafifçe sallayarak yanaklarımı kavradı. “Asla böyle bir şey yapmazsın,” dedi soluk soluğa. Ağzımı kendine çekti. Öpücüğü yumuşak, tatlıydı ancak az önceki sözlerini tekrarlarlarken sesi oldukça cüretkâr çıkmıştı. “İçime gir.”

Geri çekilip istediğini yaptım.

Uzun, yavaş ve sabit bir hızla içine girdim.

Nefesi kesildi. Boynu arkasındaki duvara bakacak kadar gerildiğinde doğrulup önümde uzanan tanrıçaya baktım.

Onu sonuna kadar tamamen doldururken burnunun ucundan aşağı, gözlerime doğru bakıyordu.

Onu saran hassasiyet kalbimi hızlandırdı, bir sonraki nefesinde dudaklarında beliren ipeksi gülümsemeyle her şey bitti.

Bitti.

Ölmüştüm.

Ölüyordum.

Yavaş, istikrarlı bir şekilde içine girip çıkmaya devam ettim. Uzun ve derin vuruşlarım kışkırtıcı bir işkenceydi. Çok ihtiyaç duyduğu tatlı bir ıstıraptı.

Ari bacaklarını etrafıma dolamıştı, topuklarını belime bastırarak beni ileri itiyordu.

Hızımız arttıkça çıkardığı sesler de yükselmeye başladı.

İnlemeleri, nefes alışları sıklaştı.

Kalp atışları hızlandı.

Dudaklarımı çılgınca atan kalbinin üzerine yerleştirdiğimde başımın arkasına bastırdı, ben de ona istediğini verdim. *Dışlerimi.*

Ben ısırırken o çığlık atıyordu.

Yaladığımda titredi.

Tenini emdim... ve paramparça oldu.

Kasları gerildi, boşalmaya başladığında kollarıyla beni sardı.

Rahatlamaya karşı koyarak dudaklarımı kendine çekti. Öpücüğü sert, aceleci ve açlık doluydu. Aynı şekilde karşılık verdim.

Kalçalarım sallanmaya devam ediyor, ileri geri hareket edip daireler çiziyordu. Baskı uygulayarak kadınlığı gibi klitorisinin de vücudumla aynı tempoyu yakaladığından emin oldum. Orgazmını mümkün olduğunca uzatmak için onunla ilgilenmeye devam ettim.

Kendini geri çekti, dudakları tekrar kulağımı buldu. Sesi soluk soluğa kalmış hırıltılardan ibaretti. Vücudu gergin bir yumak gibiydi, her sarsıntıyla çözülüyordu. Devam etmesini istiyor, çaresizce istediği sonla savaşıyordu. En sonunda dağıldı. Sırtı yataktan havalandı, kalçalarını bana doğru kaldırırken keskin,

çıldırııcı bir şekilde inledi. Dudakları aralandı. “Sonra ben geliyorum,” dedi kekeleyerek.

“Sikimin üstüne mi?” diye hırladım. Dizlerimin üzerinde doğrulup kalçasını havaya kaldırdım.

“E-evet. Sikiinin üstüne.”

Onun yüzü kızarıırken benim vücudum kasıldı, sıcaklık gide-rek artıyordu.

Öne sarsılmamla birlikte altdudağımı ağzına aldı. Kendinden geçmiş gözleri benimkilere kilitlenerek, “Şimdi sen de geliyorsun,” diye fısıldadı.

Böylece bitmişim, beni uçurumun kenarından itmişti.

En çılgın rüyalarımnda bile düşlemeye cesaret edemeyeceğim bir kız tarafından transa girmiş halde uzun ve sert bir şekilde boşaldım.

Duvarları beni sıkıca sararken aletim seğirdi. Tüm uzuvlarım sarsılırken inledim.

Vücudumuz terden kayganlaşmıştı, nefeslerimiz yatışana kadar ona sarılmaya devam ettim.

Ancak ondan sonra içinden çıktım ve kendimizi yatağa bıraktık.

Gözlerini benimkilerden hiç çekmedi, birkaç dakikalık sessizlikten sonra dudağının içini kemirmeye başladı. Ellerini başının altında birleştirip bana bakacak şekilde vücudunu döndürdü.

Uzanıp dudağını işkenceden kurtardım. “Ne oldu?”

“Gerçekten beni düşündün mü?”

Alçak sesle gülerken yastığın üzerindeki başımı sallayarak onayladım.

“Gerçekten... beni hayal ederek... kendine dokundun mu?”

Elimi boynundan omzuna doğru kaydırırken tekrar başımı salladım.

Dudaklarında gizli bir gülümseme belirlediğinde sırtışıım yavaşça söndü. Söyleyeceğini *tam olarak* bildiğim şeyi fısıldadı.

“Göster bana...”

Ona istediğini verdim.

Ona istediğini her zaman vereceğimden emin olacaktım.

BÖLÜM 29

Arianna

Noah yorganın altına kaydırđığım elimi tek kaşını kaldırarak yakaladı.

“Biraz uyuman gerekiyordu,” dedi muzip bakışlarıyla.

“Yaşlanınca uyurum.”

Hafifçe güldükten sonra çıplak bedenini tüm ihtişamıyla sergileyerek yataktan kalktı. İç çamaşırıyla kot pantolonunu giydikten sonra tişörtünü alıp bana döndü.

Yatağın kenarına vurduğunda ona doğru emekledim. Tişörtünü bana giydirdi, dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup beni omzuna attı.

Çığlık atarak çıplak kıcıımı örtmeye çalıştım. Noah beni oturma odasına taşıırken kalçamı avuçladı, çırpınmaktan vazgeçip kendimi sıcak dokunuşuna bıraktım.

“Eğer uyumayacaksan, seni beslememe izin vermelisin. Karının bir saat önce guruldamaya başladı.”

Beni kanepeye bıraktı, belimin etrafına dolanan tişörtünün ortaya çıkardığı manzaraya sıırttı. Başımın üzerine bir battaniye fırlatıp mutfığa geçti.

Kendimi gülümsemekten alamıyordum. Minderlere iyice gö-

mülüp battaniyeyi çeneme kadar çektim. Dün geceki maçı açarak kaldığımız yere ilerlettim. Mason sahadan çıkarıldıktan sonra bir saniye bile oturup izleyemeyecek kadar endişeliydik.

Oynat tuşuna bastım, spikerler konuşmaya başlar başlamaz Noah'mn sesi duyuldu. Sesindeki nezaket, vücudumun inkâr edemeyeceğim kısımlarını sıcacık yapmıştı.

“Bunu izlemek zorunda değilsin.”

Dudaklarımı yalarken gözlerimi ekrandan ayırmamıştım.

“Erkeğim oyun kurucu,” Battaniyeye sarılmış halde sııttım.

“Elbette izlemek zorundayım.”

Noah tek kelime etmedi ancak gülümsediğini biliyordum, bu nedenle benim gülümsemem de genişledi.

Noah'nın ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu, tek bildiğim karanlık bir eve uyandığımda çoktan gitmiş olduğuydu.

Bir bardak su içip kendimi duşa sürükledim. Sabah olanları zihnimde defalarca canlandırarak su soğuyana kadar ılık akıntının altında durdum.

Duştan çıkıp mutfağa girerek tezgâhın üzerinden telefonumu aldım.

Noah mesaj atmıştı.

Romeo: *Gitmem gerektiğini söylemek için seni uyandırmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadın. Evet. Nabzını kontrol ettim. Yemekler mikrodalgada.*

İçimden bir kahkaha yükseldi.

Romeo: *Anneme gidiyorum. Takım saat yedide kampüsten birkaç blok ötedeki bir pizzacıya gidecek. Gitmek istersen haber ver.*

Kardeşimin orada olmayacağını bildiğimden göğsüm sıkıştı ama sırf o orada olamayacağı için gitmezsem çok kızardı. Öte

yandan, orada bir grup erkekle birlikte olacağım düşüncesinden de hoşlanmayacaktı.

Tabii Noah ile birlikte olacaktım, ayrıca Brady ile Chase de orada olacaktı.

Böylelikle kabul ettim.

Mikrodalgada yumurtalı ve peynirli iki *burrito* vardı, buzdolabındaki tek seçenek buydu. Saat zaten akşamın beşiydi, pizzaya yer bırakmak istediğimden sadece birini ısıttım.

Mason'ı görüntülü aradım. Evde yatağına yerleştiğini ve yanında Lolli'nin getirdiği kocaman bir Fransız tostunu gördüğümde rahatlamıştım.

Hâlâ yorgun görünmesine rağmen gülümsüyordu, rengi de sabaha göre daha canlıydı. Daha ilk gün olduğu düşünüldüğünde yorgunluğu normaldi. Telefonu kapatırken kendimi çok daha iyi hissediyordum, bu yüzden görünüşümün de iyi olmasını istedim.

Hazırlanmak için acele etmedim.

Saçlarımı iri, gevşek dalgalar halinde açık bıraktım. Gözlerime ışıltılı bir far sürüp koyu renk kalemle vurguladım. Rujum, tişörtüm gibi kırmızıydı. Yüksek belli dar bir kot pantolon giydim.

Siyah botlarımı bağlamayı henüz bitirdiğimde Noah beni almaya geldi. Muhteşem mavi gözleri onu ele veriyordu. Yapmak istediği son şey... bu odadan çıkmaktı.

Başını eğdi, dudakları aralandı ama ağzından çıkan tek şey hırıltılı bir kahkaha oldu.

Sırıtmamak için dudaklarımı ısırdım, kapıya yönelip birlikte çıktık.

Pizzacı sevimli yerel işletmelerden biriydi. Tezgâhın arkasındaki nazik ve misafirperver gümüş saçlı kadın, kocaman gülümsemesiyle bana büyükannemi hatırlatmıştı.

İki düzine sporcuyu buraya doluşturabilmenin kilit noktası yiyeceklerin lezzetli ve doyurucu olmasıydı. Takımdan birkaç kişi yanıma gelip kardeşimi sordu. Hepsine iyi olduğunu, dinlendiğini ve sahalara dönmek için sabırsızlandığını tekrarlayıp durdum.

Brady ile Chase'in de yurda gittiklerinde benimle aynı şeyleri söylediklerine bahse girebilirdim. Ancak bizim kafası güzel oğlanlar kızlarla konuşmayı severdi. Bu nedenle bana, Cameron'a ve bizimle gelen diğer kızlara yaklaşmak için soruları bir bahane olarak kullandıklarından oldukça emindim. Bir süre sonra müzik kutusu daha yavaş, kışkırtıcı parçalar çalmaya başladığında bira sarhoşu oğlanlar birkaç masayı kenara itti. Çok geçmeden masada oturan tek ben kalmıştım, kızların hepsi ayaklanıp çocuklara katılmıştı.

Noah yanıma dönmeye çalışıyordu ancak bilardo masası boşaldığında Trey üzerine atladı.

Bana baktığında onu hemen geri çevirdim.

"Git," dedim gülümseyerek. "Buraya geldiğimizden beri seninle oynamak için fırsat kolluyor."

Noah şakacı bir inilti çıkararak arkadaşını takip etti.

Brady yanıma gelip önüme yeni bir bardak bira koydu. "İç sunu. Dün gece kıçın iyi tekmelenmiş olmalı. Kendimden biliyorum, benimki çürük içinde."

"Haksız değilsin," diyerek bardağımı şerefine kaldırıp küçük bir yudum aldım. "Onunla tekrar konuştun mu?"

"Hayır, henüz bizimle konuşmak istemiyor. Ona iki gün vereceğim, bir dakika bile fazla değil."

"Daha azını kabul etmez," dedim sırtarak. Bir yudum daha alırken gözlerim Brady'nin arkasına kayd, öne doğru eğildim. "Hemen dönüp bakma ama az önce kapıdan giren çok tanıdık bir yüz var, seni görmüş gibi görünüyor."

Brady tüm vücuduyla döndüğünde kıkırdadım. Kız saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp başını çevirdi. Brady sırtarak tekrar bana baktı. "Bu kütüphanedeki utangaç küçük hanım, değil mi?"

"Öyle."

"Vay," diye fısıldadıktan sonra içkisini bitirip sertçe masanın üstüne bıraktı. Ayağa kalkarak bana doğru eğildi. "Bir de neredeyse onu elde edemeyeceğimi söylemiştin."

Kıkırdayarak onu selamladım. Bir saniye geçmeden Chase yanımdaki koltuğa oturdu.

Arkasına yaslanırken neredeyse koltuktan kayıp düşecekti. Hemen kendini toparladığında dudaklarında sarhoş bir gülümseme vardı.

Eğlenmiş vaziyette dudaklarımı birbirine bastırdım. “İyi misin?”

Onaylayarak başını salladı, bir yudum daha alıp yüzünü bana döndü. “Selam.”

“Selam,” dedim kıkırdayarak.

“Onunla birlikte misin?”

Keyfim boğazımda düğümlendi, ağzımı açsam bile hiçbir şey çıkmadı. Aniden gelen beklenmedik sorusu yüzünden donakalmıştım.

Gözleri benimkileri delip geçerken kaslarım gerildi.

“Ciddi misin sen?”

“Sadece...” Kaşları çatıldı. “Benim için söyle. Lütfen.”

Şaşırtıcı bir boşluk hissi içime yayılırken, “Evet, onunla birlikteyim,” dedim. Sesim güçlü, kendinden emin çıkmıştı ve onun da bunu fark ettiğini biliyordum.

Chase yüzünü eğdi, parmak eklemlerini masaya hafifçe vurmaya başladı.

“Peki.” Başını çevirip uzaklaştı.

Gidişini izlerken içimi bir parça hüznün kaplamıştı ancak aramızdaki belirsizliğin ortadan kaybolmasıyla gelen rahatlama hissi çok daha ağır basıyordu.

Cameron yanımdaki boş koltuğa çökerek sabırsızlıkla bana baktı.

“Noah’yla aramızda olanları öğrenmek istedi.”

“Ve?”

“Ben de ona gerçeği, birlikte olduğumuzu söyledim.”

Cameron rahatlamış bir şekilde iç çekti. “Güzel. Bu iyi bir şey. Belki sadece senin artık iyi olduğundan emin olmak istemiştir.”

Başımla onaylamama rağmen kaşlarım hâlâ çatıktı. “Evet.”
Belki de.

Birkaç saat ve birkaç şişe içkiden sonra mekân olması gerektiği kadar gürültülüydü. Ancak bu sabah biraz uyuyarak aldığım enerji yavaş yavaş kayboluyordu.

Başımı Noah’nın omzuna koyduğumda sırtımı sıvazladı.

“Gitmeye hazır mısın?”

Ona göz ucuyla baktım. “Evet, istersen sen kalabilirsin,” dedim. Cameron’a doğru döndüğümde Trey’le birlikte masalarındaki birkaç kişiyle vedalaşıyorlardı. “Sanırım Cameron şimdi gidiyor, onunla gidebilirim.”

Noah parmaklarını çenemde gezdirdiğinde gülümsedim. “Seni eve bırakmak, iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum.”

İçime bir sıcaklık yayılırken başımla onayladım. “Tamam.”

“Hey, sürtük, biz çıkıyoruz,” dedi Cameron önüme geçerek.

Noah’yla birlikte ayağa kalktık. “Biz de.”

“Güzel.” Cameron kolunu benimkine dolayıp beni sürüklemeye başladı.

“Birkaç arkadaşla veda edeceğim, kapıda buluşuruz,” dedi Noah ardından ters yönle ilerledik.

“Şey,” diye fısıldadı Cameron, Trey birkaç adım ötede telefonuyla konuşuyordu. “Bu gece Trey’de kalacağım.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Kaşlarını oynattığında ikimiz de güldük. “Sorun olmaz, değil mi?” diye sordu endişeyle.

“Tabii ki olmaz.” Trey’le ikisine sarıldım, onlar gittiği anda Noah yanıma geldi.

Birkaç dakika içinde yurda varmıştık.

“Eğlenceli bir akşamdı,” dedikten sonra anahtar kartımı ön kapıdan içeri sokup asansörün düğmesine bastım.

“Sana teklif ettikten sonra kendimi pislik gibi hissettim.”

Başımı hızlıca ona çevirdim. “Ne, neden?”

“Mason,” diyerek omuz silkti. “Boktan bir zamanlamaydı.”

Başımı iki yana sallayarak kollarımı ona doladım. “Nasıl bu kadar... sen olabiliyorsun? Yirmi bir yaşında, üniversite son sınıfta okuyan sıkı bir futbol oyuncususun. Ukala, bencil bir pislik olmalısın.”

Noah başını arkaya atarak gülerken benim yüzümde de bir gülümseme belirdi.

“Sen tam tersine tatlı, alçakgönüllü ve fazlasıyla özverilisin.”

Dudaklarını kendini beğenmiş bir sırıtış kaplarken kalçalarımı sıktı. “Bunu annemden aldım,” diye şarkı söylediğinde kahkaha atan bu sefer ben oldum.

Bir süre sonra iç çekerek, “Bundan bir an bile şüphe duymadım... ayrıca bil diye söylüyorum, onun yüzünden gitmeseydim Mason bana küfredirdi,” dedim.

“Güzel.”

Ağzım açık kaldığında Noah güldü, ellerimden tutup beni koridorun sonuna götürdü.

“Pislik.” Boştaki elimle karnına vurduğumda bileğimi kavrayıp parmak eklemlerimi öptü.

Anahtarlarımı çıkarıp kapının kilidini açtıktan sonra Noah’ya baktım. “Şu iyi geceler öpücüğüne gelirsek...”

Sırtarak yaklaştı, dudaklarımı kendine çekti ancak parmaklarımı hızla dudaklarımızın arasına koydum. Gözleri kısıldı. “Juliet.”

“Noah.”

Kemerimin tokasından tutup beni kendine çektiğinde gülümsemem.

“O dudakları bana ver,” dedi usulca.

“Cameron bu gece Trey’le kalacak.”

Gözleri benimkilerin üzerinde gezindi.

Neredeyse korkaklık edip vazgeçmek üzereydim, o da bunun farkındaydı çünkü başparmaklarıyla kalçamda daireler çizmeye başlamıştı.

İçeri girip gözlerden uzak olmamız için bizi kapının arkasına

çekti. Sıcak teninden yayılan taze orman kokusu tüm duyularımı istila ediyor, bedenim onunkinin karşısında eriyordu.

“Yine utanacak mısın?” diye alay etti günahkâr bir gülümsemeyle. “Bugün olanlardan sonra bile mi?” Ellerini arka ceplerime sokup kalçalarımı kavrayarak beni kendine çekti. “İçine girdikten sonra bile mi?”

Noah’nın gülümsemesi büyürken bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

Tıpkı az sonra bana ne yapacağını bildiği gibi şu an bana hissettirdiklerinin de farkındaydı.

Kapüşonunun iplerinden tutup onu kendime çektim.

Derin gülüşü karnımın alt kısımlarını heyecanla titretecek vaatlerle doluydu.

Ardından Noah bizi içeri kilitledi.

BÖLÜM 30

Arianna

Lori yanındaki kumandanın hemşire düğmesine bastığında Noah endişeyle ayağa fırladı.

“Sakin ol, tatlım,” dedi başını ona doğru çevirirken. “Küçük bir yardıma ihtiyacım var, hepsi bu.”

“Ben yardım edebilirim,” dedi Noah. Kaşlarını çatıp çağırıyor iptal etti ancak annesi tekrar düğmeye bastı.

“Noah. Dur.” Gülümseyerek odaya giren kadına baktı. “Cathy, sonunda oğlumun... Ari’siyle tanışacaksın.”

Kıkırdadığım sırada Noah dönüp bana baktı, yüzündeki huzursuzluk kaybolmuştu. Kadına el salladım. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de öyle,” dedi sırtarak. Lori’nin yatağının kenarına yaklaştı. “Sana ne getireyim, canım?”

“Bana anlattığın lobideki yeni yazıcı var ya?” diye sordu Lori. “Benim için ikisinin bir fotoğrafını çekebilir misin? Eğer duruyorlarsa arka avludaki bahsettiğin balkabaklarının yanında çekebilirsin?”

Kadın kibarca gülümseyerek başıyla onayladı. “Elbette, çekebilirim,” dedi bize bakarak. “Beni takip eder misiniz?”

Noah tereddüt etse bile yavaşça ayağa kalktı. “Bir dakika içinde benimle koridorda buluşur musun?”

Kaşlarımı çattım ancak onayladım. “Evet, tabii ki.”

Onlar gider gitmez Lori bana döndü. “Fotoğraf çekertirmek senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Tabii ki olmaz.”

“Ben sadece... oğlumun mutluluğunu hatırlamak istiyorum.” Gözleri dolduğunda kırıpıştırarak gözyaşlarını savuşturdu. “Gülümsemesinin altında hep hüznü vardı. Kapıdan her çıkışında endişeleniyordum. Kendim için değil, onun için. Neredeyse yılbaşı gecesi doğuyordu, biliyor musun?”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Hastanedeydim, her şey hazırды ama tembellik yapmaya karar verdi. Birkaç gün sonra doğacağını düşünsem de beni bekletti.”

“Ocak ayının yirmi dokuzuna kadar.”

“Evet,” dedi neşeyle. Bunu bildiğim için gururlanmış gibiydi.

Kapıya hızlı bir bakış atıp ona doğru eğildim. “Onun için bir şey yapmak istiyorum ama yardımına ihtiyacım var.”

Ona kısaca açıklarken gözleri parladı, yanağıma koymak için uzattığı eli titriyordu.

“Benim tatlı kızım,” dedi çatlamış sesiyle. “Şu ana kadar yaptıklarının, hâlâ yapmaya devam ettiklerinin benim için ne anlama geldiğini nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum.”

Hafifçe yüzüm kızardı. “Yani seni sonra arayabilir miyim?”

“Elbette, arayabilirsin.” Başıyla onayladıktan sonra beni nazikçe dürttü, böylece Noah’yla buluşmak için aceleyle koridora çıktım.

Asık yüzüne rağmen elimi tuttu, birlikte Cathy’yi avluya kadar takip ettik.

Muhteşem taş avlu, yumuşak sarı ışıklar yayan büyük ampullerle donatılmıştı. En uzak köşeye istiflenmiş saman balyalarının etrafına çeşitli şekil ve boyutta balkabakları düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Cathy bize yol gösterip telefonunu çıkardı.

“İstediğiniz yerde durun,” dedi gülümseyerek.

Bayram süslemelerine bakarken Noah'nın yüzünde bir dalgalanma oldu, belki zamanın getirdiği farkındalıktan dolayıldı. İleride yılın bu zamanını ağır anılar ve düşüncelerle hatırlamasını istemiyordum. Bu nedenle elini tutup onu avlunun ortasındaki çeşmeye doğru götürdüm. Sağ ve sol tarafında merdiven gibi dizilmiş büyük saksılarda şakayıklar vardı.

Noah'nın gözleri beni buldu ve tek bir bakışla yüzünü kaplayan, dile getirmedeği kederi yok oldu. Kenara oturdu, beni de sağ omzum göğsüne yaslı olacak şekilde kucağına çekti. Önüne dönmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu, başımı onunkine yasladığımda kollarını etrafıma doladı. Kadın telefonunu kaldırdı.

“Hazır mısınız?”

“Hazırız.”

Kameraya gülümserken fotoğrafımızı çekti, ardından telefonunu sallayarak uzaklaşmaya başladı.

Ben daha ayağa kalkamadan Noah elini saçlarımda gezdirip dudaklarımı kendine çekti. Öpücüğü boğazımın düğümlenmesine neden olacak kadar yumuşak ve yavaştı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Ne için?”

“Her şey için.”

İçime bir sıcaklık yayılırken orada bir süre daha oturarak birbirimize bakmaya devam ettik.

Birlikte annesinin odasına döndük. Biraz daha sohbet etsek de annesinin kelimeleri karıştırmaya başlamasıyla ziyareti kısa kesmek zorunda kaldık.

Vedalaşıp çıktık. Bu kez arabaya giderken aramızda kasvetli bir hava vardı.

Noah sessizdi, hatta çok sessizdi. Bu nedenle yola çıktıktan birkaç dakika sonra camı açıp soğuk havanın onu sarsmasına izin verdim. Gözlerini hemen bana çevirdi.

Tam tahmin ettiğim gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

“Beni bir yere götür.”

Uzanıp beni koltuğun ortasına çekti, elini kot pantolonumun sardığı bacaklarımın arasına soktu. “Nereye gitmek istiyorsun?”

“Sevdiğin bir yere. Her zaman gittiğin, orada olmanın bile seni gülümsettiği bir yere,” dedim.

Noah muzip bakışlarını bana çevirdiğinde güldüm.

“Hadi ama. Öyle bir yerin olmalı. Herkesin vardır, değil mi?”

“Bana seninkini gösterecek misin?” diye karşılık verdi.

“Göstereceğim.”

“Eminim nerede olduğunu zaten biliyorumdur.”

“Eminim biliyorsundur.”

Kıs kıs gülerek *U* dönüşü yaptı.

Tahmin etme oyunu oynasaydık nereye gittiğimizi bileceğime yemin edebilirdim. Bu yüzden Noah park ettikten sonra dışarı çıkıp yüz metrelik yeşil çim ve beyaz çizgilerden oluşan sahaya doğru yönelirken hiç şaşımamıştım.

“Senin lisen mi?” Yan tarafında devasa bir kartal resmi olan soldaki geniş binaya baktım.

“Benim lisem,” diyerek başıyla onayladı. İstese bile yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. İç geçirerek bulunduğumuz yerin her santiminde gözlerini gezdirdi. Sahadan etrafındaki piste, merdivenlerden tribünlerin tepesindeki spiker locasına kadar her noktaya baktı.

Futbol sahasına çıkıp dört metre çizgisine ayakucuyla vurdu. “Burası Thomas Frolly’nin bu sahada attığım son pası yakaladığı ve galibiyet golü için koştuğu yer.”

Ben alkışlarken alaycı bir selam verdi.

Sanki sahada bir hamle yapıyormuş gibi sola adımlayıp şaşırtmaca yaparak sağa geçti, savunma oyuncusunun üstünden atlıyormuş gibi zıpladı. Ayakları yere bastığında dönüp bana baktı. “Burası balo kralı ilan edilirken durduğum yer, kaybetmişim.” Kahkaha attığımda Noah bana göz kırptı.

Kapıya doğru koştu, ben de dönüp yavaş adımlarla onu takip ettim.

Kampüste sigara içilmemesi konusunda uyarıda bulunan siyah beyaz metal bir tabelanın yanında durdu.

“Burası,” diye seslendi bana. “Balo kraliçesini öptüğüm yer.”

“Şanslı kız.” Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını benimkiyle buluşturdum. Sırıtarak geri çekildi, yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi.

Dudaklarını yaladı. “Paige balo kraliçesiydi.”

“Biliyordum.” Kendimi durduramadan kelimeler dudaklarımdan kaçmıştı, gözlerim kocaman açıldı. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim, aslında istedim. İkinizin bir geçmişi olduğunu düşünmüştüm.”

“Tam olarak öyle bir şey değildi,” diyerek başını iki yana sallamaya başladı ardından vazgeçti. “Yani öyle gibiydi ama değildi... o ve benimle ilgili değildi. Annemin hastalandığı sıralarda onun da babası hastalanmıştı. Bir şekilde bir yerde teselli bulmamız gerekiyordu, hepsi bu kadardı. Liseden sonra aramızda asla bir şey olmadı.”

Son cümlesiyle birlikte ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlama hissettim. Ardından annesinin durumuyla ilgili ilk haberi aldığı zamanki Noah’yı hayal ettim. Annesi hastanede yatarken boş eve tek başına gelişini düşündüm. Arkadaşları olduğunu biliyordum ancak Lori’nin söylediğine göre benim birlikte büyüdüğüm arkadaşlarım gibi değillerdi. Ne olursa olsun, istediğin zaman arayabileceğin türden arkadaşlıklar değildi.

Paige onu daha az yalnız hissettirecek şekilde yanındaydı çünkü acısını anlayabiliyordu. Arayabileceği bir kişi olduğunu bilmek içimi bir şükran duygusuyla doldurdu.

“Yalnızdın ve birbirinize sahiptiniz,” diye fısıldadım. “Dürüst olmak gerekirse ailemin, arkadaşlarımdan yanımda olmadığını hayal bile edemiyorum. Paige’in yanında olmasına sevindim.”

Omuzları birazcık gevşedi. “O iyi bir arkadaş.”

“Evet,” diye katıldım. “Öyle.”

Bir an sonra Noah sırtarak kollarını belime doladı.

“Ne var?” diyerek ona baktım. Ciddi ifadesinin yerini flörtöz, kendini beğenmiş bir gülümseme almıştı.

“İçimden bir ses o zamanlar benden, farkında olduğundan bile daha çok hoşlandığını söylüyor.”

“Öyle mi?” Gözlerimi kısarken gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

“Hıhı. Sen ve Cam şu *Beyaz Atlı Prens* numarasını kıvırdığınızı sanmıştınız,” diye pis pis gülüp burnumu sıktı. Ardından yüzü yumuşadı, şefkatli bir ifadeye büründü.

“Cam kendini dâhi sanıyordu.”

Serçeparmağını kaldırıp yüzümdeki saçları çekti. “Hiçbir şey söylemeseydi bile öyle düşünürdüm.”

“Anlatın bakalım, Bay Riley.”

Konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. “Bunu hissedebiliyordum, seni ve düşüncelerini hissedebiliyordum. Seninle tanıştığım günden beri seninle ilgili her şeyin farkındaydım. Diğer yandan seni gördüğüm, seninle birlikte olduğum her an seni çok fazla okumamaya çalışıyordum.”

Boğazım düğümlendi. Boğuk bir sesle, “Neden?” diye sordum.

“Çünkü bunu çözmek için kendine zaman tanıyıp tanımaya-cağından emin değildim.”

Sözleri içimde derin bir etki yarattı, adını sayamayacağım kadar çok duygu aynı anda göğsümü delip geçmeye çalışıyordu. Dudaklarına uzanıp onu dudaklarımdan daha fazlasıyla öptüm.

Aklımdan daha fazlasıyla öptüm.

Artık ona ait olduğunu düşündüğüm bir parçamla öptüm...

Öpücüğümüz dakikalarca, hatta belki daha uzun sürdü. Geri çekildiğinde sırtarak, “İşe yaradı,” dedi.

“Ne işe yaradı?”

“Balo kraliçesini geçtin.”

Başımı arkaya atarak güldüm, Noah eğilip beni kollarına aldığı anda boynuna sarıldım.

“Balo kraliçesini *yüz kere* geçsem iyi olur.”

Noah'nın yumuşak gülüşü, tıpkı gözleriyle verdiği söz gibi yatıştırıcıydı. “Bebeğim, sen her yerde her kadını yenersin. Uykunda bile.”

Göğsüm sıkışırken yüzümü boynuna gömdüm.

Kollarıyla beni sıkıca kavrayıp arabaya kadar taşıdı.

Noah

Yanımdaki koltukta kocaman gülümseyerek dans edişini, hamburgerini küçük lokmalarla kuş gibi yiyişini izlerken her şey bir anda yerine oturdu. Şimdi ve burada...

Onu seviyordum.

Onunla ilgili her şeyi seviyordum.

Yüz ifadesinin söylediği şarkı sözleriyle birlikte değişmesini, her şarkıda tüm duyguları hissetmesini seviyordum. Benden utandığında başını eğip dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmasını seviyordum. Şu an bile utangaç *olmasını* seviyordum, aynı zamanda hiç utanmamasını da seviyordum. Kapalı kapılar ardında sadece ikimiz olduğumuzda arsız ve cesurdu. Açık sözlü ve özgündü. Kendi hayatından kesitler paylaşmayı seviyor, benim hayatıma dair sorular soruyordu. Sohbeti devam ettirmek için değil, gerçekten bilmek istediği için soruyordu.

Beni gördüğünde dudaklarında beliren gülümsemeyi seviyordum. Geldiğimi bilmesine rağmen sanki ona sürpriz yapmışım gibi her seferinde aynı büyük, parlak gülümsemeyle bana bakıyordu. Anneme olan tavrını seviyordum. Sabırlı ve nazikti, asla acıma duygusu yoktu. Gururla bakıyordu. Sanki onun ne kadar iyi bir kadın olduğunu biliyor, annemin benim için ne ifade ettiğini anlıyordu. Bu nedenle annem onun için de önemliydi.

Ari daha önce istediğimi fark etmediğim ama şu an çaresizce arzuladığım şeylerle ilgili sahip olduğumu bile bilmediğim düşünceleri ortaya çıkarıyordu. *Daha derin kökler ve bir aile.*

Ömür boyu sürececek bir aşk.

Ben bu yıl mezun oluyordum ancak onun buradaki yolculuğu yeni başlıyordu. Koçumun söylediğine göre ilk turda seçilmem bekleniyordu çünkü hem asıl pozisyonum olan tutucu hem de üniversitede parladığım oyun kurucu mevkileriyle sıralamaya girmiştim. Hayatım yollarda geçecek, yılımın büyük bir kısmı her zaman dolu olacaktı.

Peki öyle olmasaydı?

Ya bunun yerine hayatımı yanımdaki kızı sevmeye adasaydım?

Ya her ikisini de yapmanın bir yolunu bulsaydım?

Tam o anda sıcak kahverengi gözlerini benimkilere çevirdi, bakışlarını üzerimde tutarken başını koltuğa yasladı.

“Noah?” Dudaklarındaki tuzu yalayıp sırttı.

Gözlerim dilinin izlediği yolu takip etti. “Evet?”

“Belki gaza basmak istersin,” dedi şakacı bir ifadeyle.

Gözlerimi kocaman açıp önüme döndüm, tabii ki ışığı kaçırmıştım. Yeşil ışık, ben daha ayağımı frenden çekmeden kırmızıya dönmüştü.

Tekrar ona döndüğümde beni yumuşak, sıcak gülümsemesiyle ödüllendirdi. Gülüşü hafıftı, gözlerinde bilmediğim başka bir şeyin pırıltısı vardı.

Ona dokunma ihtiyacıyla dizini sıktım, ipeksi tenine yayılan pembeliği izlemeyi seviyordum. Kalp atışlarım hızlandı. Elimin tenine değmesi kadar basit bir şey bile bu tepkiyi vermesine neden olabiliyordu.

“Benimle futbol galasına gel.”

“Gala mı? Kulağa çok süslü geliyor,” dedi gülümseyerek.

“Öyle zaten. Kravat ve balo elbisesi. Her şeyden biraz var.”

“Ne zaman?”

“Ocak’ta.”

“Ocak...” deyip durdu. “Yani iki ay sonra.”

Yavaşça başımı salladım. “Evet, öyle. Bana geleceğini, takvimine ekleyeceğini söyle.”

Ari dudagını ısırdı. “Cevabı zaten biliyorsun,” dedi kısık bir sesle.

Umarım biliyorumdur.

Işık tekrar yeşile döndüğünde gaza bastım. Hafifçe içini çektiğini duyduğumda kendi kendime gülümsedim.

Ona âşıktım. Eğer yanılmıyorsam -yanılmadığımı umuyordum- o da bana âşık olma yolunda ilerliyordu.

Beni sevebilirse başka hiçbir şeye ihtiyacım olmazdı.

Tek ihtiyacım olan oydu.

BÖLÜM 31

Arianna

“On dakika içinde antrenmanım var. Koçun bazı toplantıları varmış, bu yüzden günlerim karmakarışık halde. Bundan sonra film gösterimi, saat dörtte de idman var.”

“Eğlenceli görünüyor,” dedim ekrana sırtarak. “*Avix Üniversitesi’ndeki Sonsuz Olasılıklar* ile ilgili zorunlu bir dersim var.” Profesörün bugün bize gösterdiği kampanya konuşmasını taklit ettim.

“Hey, bu konuda uzman olabilirsin,” diye takıldı Noah.

“Bu çok üzücü olurdu, sana tüm hayat planımı çoktan anlattım,” dedim gülerek. “Ama iyi tarafından bakarsak bu alacağım en kolay *A* olacak.”

“Haklısın,” dedi soyunma odasına girerken. Birini başıyla selamladı, ardından tekrar ekrana döndü. “İnsanlar soyunmaya başlamadan önce kapatsam iyi olur.”

“Ya da ben hatta bekleyebilirim,” dedim.

Bana doğru küçük bir uyarı bakışı attığında gülümsedim.

“Beni sonra arar mısın?”

“Arayacağımı biliyorsun.”

Telefonu kapatıp ayaklandım.

Amfiye doğru ilerlerken telefonumu sessize aldım, arkamdan bir el uzanıp omuzlarımı kavradığında sıçradım.

Başımı kaldırıp bakınca karşımda Chase'i gördüm.

“Selam,” dedim gülümseyerek ama aynı hızla kaşlarımı çat-tım. “Şu anda antrenmanın yok mu?” diye sordum.

Başını iki yana sallayarak yanımda sıraya girdi. “Hayır. Bun-dan sonra bir kontrolüm var, notları falan gözden geçireceğim. Film gösterimine kadar başka bir şey yok,” dedi omzuyla beni dürterek. “İnan bana, bundan sıyrılmaya çalıştım.”

“Eminim öyledir,” dedim kıkırdayarak. Uzun öğrenci sırasına girdiğimizde sessizleştik.

Sınıfın ortasında bir yere yan yana oturduk. Sonraki kırk beş dakika boyunca insanların şu anda yaptığımız seçimlerin gelece-ğimizi nasıl şekillendireceğine dair konuşmalarını dinledik.

Biraz sıkıcıydı, çoğumuzun zaten bildiği şeylerdi. Ancak ders listelerinde belirtilmeyen bir sürü kariyer seçeneğini tanıtıyorlardı.

Çıkarken Chase'e döndüm. “Birazdan Cameron'la kafede bu-luşacağım, gelmek ister misin?” diye sordum.

Önce başıyla onayladı, ardından kafasını iki yana sallayarak olduğu yerde durdu. “Konuşabilir miyiz?”

“Tabii, ne var ne yok?” diyerek yüzümü ona döndüm.

“Hayır, gerçekten konuşmaktan bahsediyorum.” Bana dikkat-le baktı. “Her şey hakkında. Şey hakkında...”

‘Biz’ kelimesini bile söyleyemiyorsa bunu söyleyecek kişi kesinlikle ben olmayacaktım.

“Açıklama yapmak istiyorum. Özür dilemek istiyorum,” diye devam etti.

“Sorun değil, özür dilemek zorunda değilsin.” Başımı iki yana salladım. “Artık duymam gerekmiyor. Anlıyorum, gerçekten.”

Gerçek buydu. İşin aslı Chase'i yaşananlar için affetmiştim. Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bir noktada olmuştu. Bunu affedilmeye ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için yapmamıştım. Gerçekten böyle bir ihtiyaç duyup duymadığını bile bilmiyordum. Ayrıca affetmemi gerektirecek bir şey yap-mayla da ilgisi yoktu çünkü bu tam olarak doğru değildi.

Her ikimiz de ne yaptığımızın farkında olan yetişkinlerdik. Beklentiye girmemiş, kendimizi sonuçlardan bağımsız tutmuştuk.

Zihnimin gerisinde onun asla gerçekten benim olamayacağını biliyordum. Başından beri farkındaydım, sadece o gece kendime bunu umursamama izni vermiştim. Bana uzun zamandır istediğim bir şeyi teklif etmişti ve bu teklifi sonuçlarını düşünmeden açgözlülükle kabul etmiştim.

Elbette bu, yüksek duyguların etkisi geçip sabah olduğunda ve gerçeklik dalgası sahilde yaşadığımız tüm anıları silip götürdüğünde canımın acımadığı anlamına gelmiyordu.

İncinmişim ancak bu onun değil, benim suçumdu.

Bu yüzden onu *kendim* için affetmişim çünkü buna ihtiyacım vardı. O benim arkadaşımdı, onun hayatımda olması hem benim hem de kardeşim için çok önemliydi.

Şimdi her şeyi yeniden konuşmak kabuk bağlamış bir yarayı tekrar deşmek gibi olacaktı. Ayrıca konuyu neden tekrar açacaktık? Ben hayatıma devam ediyordum, o gayet iyi durumdaydı. Üstelik grubumuz artık bizim kararlarımız yüzünden acı çekmiyordu.

“Aklımın nerede olduğunu, neden bir pislik gibi davrandığımı anlatmama izin ver,” dedi elime uzanarak. Elini sadece bir an için sıkıp hemen geri çekildim.

“Nedenini zaten biliyorum, Chase. Yıllardır biliyorum. Sorun yok derken gerçeği söylüyorum. *Aramızda* sorun yok. Bırakalım artık bunu. Unutalım gitsin.”

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan başımı salladım, o da aynı şekilde onayladı.

“Gitmeliyim. Cameron beni bekliyor.”

“Evet, şey...” diyerek boğazını temizledi. “Ona beni aramasını söyle. Psikoloji dersi için istediği notlar bende var.”

Onaylayıp aceleyle dışarı çıktım. Kafeye vardığımda Cameron çoktan kahvelerimizi ve çöreklerimizi almış, tezgâhın önünde bekliyordu.

O gece geç saatlerde mesaj bildirimi aldım ancak beklediğim gibi Noah'dan değildi.

Chase'den gelmişti.

Chase: *Ya unutmak istemiyorsam?*

Sertçe nefes verirken gözlerimi tavana diktim.

Hatıralar üzerime çöküp göğsümde güçlü bir baskı yarattı. Ter damlaları boynumdan aşağı süzülürken baskıyı hafifletmek için elimi göğsüme bastırdım.

Bu çok saçmaydı.

Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum. Yaşananlarla barıştığımı söylemiştim. Kendim için onu affetmiştim. Bunu biliyordu, aramızda kızgınlık veya kırgınlık yoktu.

Aramız iyiydi.

Ben iyiydim, hatta çok iyiydim. Çok mutluydum.

Yalnızken aklından neler geçtiği beni ilgilendirmiyordu. Unutmak istemiyorsa unutmak zorunda değildi. Zaten ikimizin de unutulması mümkün değildi.

Olasılıklar ortadan kalktığında anılar silinip gitmiyor, acıya dönüşüyordu.

Acıyı beslemeye veya savaşmaya karar vermeniz gerekiyordu.

Ben savaşmayı seçmiştim.

Bu savaşı kazanmıştım.

Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim için mesajına cevap vermedim.

BÖLÜM 32

Arianna

Şükran Günü bizim evimizde her zaman büyük bir olay olmuştu. Teyzem ve eniştem kuzenlerimizle birlikte Alrick'ten gelirdi; Brady, Chase ve Cameron'ın aileleri de orada olurdu. Yıla göre yanlarında birkaç kişi daha getirirlerdi.

Babam normal zamanda kendisi ve çocuklar için bir sığınak olan garajı bugün için hazırlardı. Hanımlar içeride yiyeceklerle ilgilenirken, erkekler kimin en iyi hindiği pişireceğine dair yarışa girerlerdi. Kimin yaptığını bilmeden her bir tabağı dener, favorimizi seçerdik. Her yıl Ian amca, yani Nate'in babası kazanırdı.

Tabağını servis ederken karısına göz kırıp onun oyunu etkilediğine neredeyse emindim.

Gelenekler açısından en sevdiğim bayram bu olabilirdi, bu yüzden bu yıl ailemizin burada olmayacağını bilmek biraz üzücüydü... elbette bunu onlara asla söylemezdik.

Hayatlarında bir kez yaşayabilecekleri bu macera, Brady'nin babasının üsse geri dönmek zorunda olduğu yılın ilk gününden hemen sonra sona eriyordu. Yani her zaman bir sonraki seferimiz olacaktı.

Bu yıl yazlık evde kendi davetimizi düzenleyerek bu farklılığı yok saymaya çalışacaktık. Üstelik dönüşte kardeşim de bizimle gelecekti.

“Geçen sefer içeri girmemiştin, değil mi?”

“Hayır,” dedi Noah çantalarımızı almak için kamyonetinin yan tarafına uzandı. “Beni kumsalda terk etmiştin.”

Tek kaşımı kaldırarak ona bakmak için hızla döndüm. “O topu kafama atmamalıydın.”

Noah eşyalarımızı bırakıp hızla yanıma geldi, kollarını etrafıma sararak beni döndürdü. Dudaklarıma sert, hızlı bir öpücük kondurdu. “O pası kaçırmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi.”

“Hımm.” Dudaklarına minik öpücükler kondurdum. “Ben de senin yaptığın en iyi şeyin beni yatağa atıp...”

“O cümleyi sakın bitirme.”

Hızla arkama bakıp kardeşimi gördüğümde gülümsedim. Bacaklarımı salladığımda Noah beni ayaklarımın üstüne bıraktı. Koşup Mason’a sarıldım, inleyerek çenesini sımsıkı kapattı.

Gözlerim kocaman açılırken ellerimi hızla çektim. “Kahretsin. Özür dilerim.”

“Sorun değil. Gel buraya.” Beni kollarının arasına çekip uzun bir nefes verdi. “Ben iyiyim, küçük kardeşim. İnan bana.”

“Gerçekten mi?” Gözlerimi kırpıştırıp duygularımı bastırma-ya çalıştım.

“Birkaç hafta mahvolmuş durumdaydım,” diye itiraf etti. “Ama şimdi iyiyim.”

“Şükürler olsun.”

Arkama döndüğümde karnı her an patlayacakmış gibi görünen Payton’ı kapı pervazına yaslanmış halde buldum.

“Aman Tanrım,” diye bağırarak yanına koştum. “Şu haline bak.” Ona sarıldım, karnına bakarken kıkırdadı.

“Kendini tutma, dokun.”

Sırıtarak avuçlarımı karnının üzerine koydum. Sol taraftaki sertliği hissettikten sonra elimi sağa, daha yumuşak olan tarafa kaydırdım. “Bu o mu?”

Payton başını salladı. “Ciğerlerimi ezmeyi seviyor.”

“Çok iyi, değil mi?” diyerek Mason lafa girdi.

Ona meraklı bir bakış attım. “Evet, öyle.”

“Doğum ne zaman? Sanki yıllardır hamileymişsin gibi hissediyorum.”

“Gelecek hafta. Kuzeninle birlikte çocuk odasını hazırlamayı yeni bitirdik. Gelip görmen gerek.”

“Kenra’yla mı?”

“Hayır,” diye şakacı bir şekilde iç geçirdi. “Nate.”

İçimden yükselen kahkahayı bastırmaya çalışırken Payton sırttı.

“İnan bana, ben de çok şaşırdım.”

“Eminim.” diyerek başımla onayladım. Yammıza gelen Noah’ya döndüm, Mason’ın uzattığı eli sıkıyordu.

“Riley,” diyerek tek kaşını kaldırdı. “Görünüşe göre kız kardeşim hâlâ tek parça. Bu iş ciddi mi?” Kaşlarını çatı.

“O nasıl isterse öyle.”

Mason’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Çok iyi cevap, dostum.” Kıkırdayarak Payton’a döndü. “Payton, Noah. Noah, Payton.”

“Merhaba, Payton.”

Payton’ın yanakları pembeleşirken gülüşümü bastırmaya çalıştım.

“Selam,” dedi ona bakarak.

“Tamam, tanışma faslı bitti. İçeri geçelim. Dışarısı soğumaya başladı,” diyerek dönüp önüme geçti, biz de peşinden gittik.

“Ari, kardeşinin gezegendeki en buyurgan insan olduğunu biliyor muydun?” diye seslendi.

“Evet, buna alışırsın,” diyerek sırttım.

Mason yüksek sesli bir homurdanmayla bana el hareketi yaptığında kendimi tutamayıp gülümsedim. Daha iyi hissettiği belliydi.

Cameron köşeden koşarak geldi, üstüme atlayıp beni koltuğa fırlattı. Noah’nın geçen yaz yaptığı ziyaretin unutulma ihtimaline karşı, Mason onu ekibin kalanıyla tanıştırmak için mutfağa götürdü.

“Sara ile Ian gelemeydi,” dedi Cam. Teyzem ve amcamdan bahsediyordu. “Nate, birkaç gün önce *ATV*’leri çıkarırken annesinin sırtını incittiğini söyledi. Kendini kötü hissedip ağrılarına rağmen yola çıkmaması için Nate ona Şükran Günü’nde şehir dışında olacağını söylemiş.”

“Tam Nate’in yapacağı bir şey. Bana neden söylemedi?”

“Bahse girerim buraya geleceğini ağzından kaçırırsın diye.”

Başımı hızla ona çevirdim ancak aynı anda kahkaha attık. Doğruydum, muhtemelen yanlışlıkla pot kırabilirdim.

Payton oturduktan birkaç dakika sonra ayağa kalktı, bir elini beline diğerini masanın üzerine koydu. Mason doğrudan yanına giderek ona su uzattı ve minderlerle desteklenmiş bir sandalye çekti.

Payton, “Ben iyiyim,” demesine rağmen Mason yine Mason’lığını yapıp yerinden kıpırdamadı.

Payton kendini sandalyeye bıraktı.

“Mason iyi görünüyor,” dedi Cam başını sallayarak.

“Evet. Bence de.”

“Sence bunun etrafında dönüp durduğu hamile anneyle bir ilgisi var mı?”

“Cameron. Yapma.”

“Sadece söylüyorum,” diye fısıldadı. “Onun yanından ayrılmıyor.”

“Kız doğurmak üzere. Erkek kardeşi ve Kenra muhtemelen yardımcı olmasını istemişlerdir.”

“Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim.”

Kalkıp mutfığa ilerledik. Cameron yemek için görevleri dağıtırken ben de herkesle selamlaştım.

Herkes görevini aldığı anda bana yine patates soyma işi verilmişti. Hepsine el hareketi çektim.

“Bir gün Riley ailesinin tarifleriyle hepinizi şaşkına çevireceğim.”

Birkaç çift göz şaşkınlıkla açılırken diğerlerinde alaycı pırıltılar belirdi. Kekelemeye başladım.

“Yani... Demek istediğim onun öğrettiği...” Hepsi sırtıtmaya başladığında, “Siktirin gidin,” dedim gülerek.

Noah masanın altından bacağımı sıktı ancak ona bakmadım. Bakarsam deli gibi kızaracaktım, o da bunu biliyordu.

“Adamın aile tariflerinin ne kadar iyi olduğunu hindide göreceğiz.”

“Ne?” Brady hızla bize döndü, ağzından yarım galeta sarkıyordu. “Hindiyi ben istemiştim.”

“Sen jambonu aldın,” diye itiraz etti Cam.

Brady başını sallayıp açık buzdolabına geri döndü.

Gitmemiz gereken bir yer, yetişmemiz gereken dersler yoktu. Bunun keyfini çıkararak biraz daha sohbet ettik.

Bir süre sonra hava karardı, kimse soğuk havada Payton’la birlikte bir kilometrelik mesafeyi yürümek istemediği için Mason onları evlerine bıraktı.

Mase geri döndüğünde Brady üçüncü parçalarının eksik olduğunu fark etmiş, etrafına bakınıyordu. “Chase nerede?”

“Bir saat önce yattı,” dedi Mason ayağa kalkarak. “Yatmaktan bahsetmişken ben de çok yorgunum.”

Herkes başıyla onayladı. Mason odasına gitmeden önce bakışlarını Noah’ya dikti. “Sen misafir odasında kalıyorsun, pislik.”

“Zaten yapmaya çalıştığı şey bu,” dedi Brady sandalyesinde sallanıp bize bakarken.

Noah sadece güldü. “Çantalarımı çoktan misafir odasına bıraktım. Kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler.”

“Burası benim de evim, bu karar onlara bağlı değil.”

“Evet, öyle,” dedi Noah sırtarak.

Ona kötücül bir bakış attım. Mason kafamı iterken diğer elini Noah’nın omzuna koydu. “Çok iyi cevaptı,” diyerek sabahki yorumunu tekrarladı.

“Hadi yat artık,” diye takıldım Noah’nın yanındaki boşluğa yerleşirken.

Birkaçımız film izlemek için oturma odasına yerleştik. Yatmak için odalarımıza dağılmalı bir saat olmadan Mason'ın bağırışları tüm evi ayağa kaldırdı.

“Payton doğruyor ve dehşete kapılmış halde!”

Böylece hastaneye doğru yola çıktık.

“Bebek doğurmak bu kadar uzun sürer mi?” dedi Cameron ayağa kalkıp boynunu esnetirken.

“Bilmiyorum.” Başımı Brady'nin omzundan kaldırarak omuz silktim. “Parker en son ne zaman haber getirdi?”

“Yaklaşık bir saat önce miydi?”

“İşte geliyor,” dedi Nate açılan çift kanatlı kapıyı çenesiyle işaret ederek. Kapının diğer yanında Payton'ın erkek kardeşi vardı.

Başını iki yana salladı. “Henüz bir şey yok. İşleri hızlandırmak için ona bir şey verdiler ve şimdi biraz ağlıyor.” Yüzünü acı dolu bir ifade kapladı. “Onu kontrol etmek istedikleri için beni kapı dışarı etti ama Kenra'nın elini bırakmadı.”

Gözlerimi ovuşturarak başımı salladım.

“Bu bebek daha doğmadan inatçı olduğunu çoktan gösterdi,” diyen Lolli sırttı.

Parker bir kahkaha attı. “Öyle, değil mi?”

Cam tekrar oturup diziyle beni dürttü. “Noah'dan haber aldın mı?” diye sordu.

“Onu eve gönderdiğimden beri hayır. Trey gelmiş mi?”

Başıyla onaylayarak Trey'in gönderdiği fotoğrafı gösterdi. Noah'yla ikisi arka bahçede ateş çukurunun yanında oturuyordu.

Başımı iki yana sallarken kıkırdadım.

İlk sekiz saatten sonra Noah'yı eve göndermişim, reddetmeye çalışmasına rağmen ısrar etmişim. Özellikle Trey tek başına geldiği için onu karşılayacak birine ihtiyacı vardı, arkadaşından daha iyi kim olabilirdi?

“Mason nerede?” diye sordum etrafıma bakınarak.

“Az önce buradaydı...”

“Doktor dışarı çıkarken gizlice kapıdan girdi.” Chase telefonundan başını kaldırdığı hızla tekrar telefonuna döndü. Bugünkü en uzun konuşması buydu.

Parker kaşlarını çatarak iç çekti. “Tabii ki öyle yaptı. Tuvalete gidiyorum, sonra tekrar içeri gireceğim.”

Beş dakika sonra Parker çift kanatlı kapıya ilerlerken Mason diğer taraftan dışarı fırladı.

“Bebek geliyor!” diye bağırdı ellerini cırparak.

“Ne?” Parker’ın gözleri kocaman açıldı. Hepimiz yerimizden fırlarken koridorda koşmaya başladı.

Koca bir kalabalıkla kapının önüne doluşmuş haber bekliyorduk, çok geçmeden Kenra gülümseyerek çıktı. “Bir oğlan!”

“Ayy!” dedim tiz bir sesle. “Payton haklıymış.”

“İçeri girebilir miyiz?” dedi Cam öne atılarak.

“Evet, aynı anda sadece iki kişi.”

Diğerlerine bakma zahmetine girmeden Cam ile kapıdan geçtik, köşeyi dönüp Payton’ın odasının önünde durduk.

Payton başını kaldırıp bize baktı.

“Selam.” Sessizce içeri girerek yatağının yanına yaklaştık, Mason ve Parker hemen arkasında duruyordu.

Kollarındaki koza ufacık görünüyordu. Payton’ın yanına yaklaştığımda küçük yüzünü görebildim, kafasına şimdiden minik bir bere giydirilmişti.

Küçük bir erkek bebek, ne kadar kıymetliydi.

Payton solgun ve yorgun görünüyordu, yüzünde bir sürü duygu vardı ama en belirgin olanı sevgiydi.

“Bir adı var mı?” diye fısıldayarak sordum.

Gözlerine dolan yaşlarla başını salladı. “Adı Deaton.”

Asla tanışma fırsatı bulamayacağı babasının adını almıştı.

“Güzel bir oğlan için güzel bir isim,” dedim gülümseyerek. Parmaklarımın ucunu onun yumuşak, küçük elinin üzerinde gezdirdim. Kıpırdanıp kalbimi eriten tatlı, küçük sesler çıkardı. “Şükran Günün kutlu olsun, Deaton.”

Yorgun bir halde Mason'ın *Tahoe*'sundan inip ön kapıya doğru ilerledik.

“Sanırım *Door Dash**’den sipariş vereceğiz?” dedi Cam somurtarak.

“Şükran Günü’nde açık oluyorlar mı?” diye sordu Brady esneyerek.

“Bilmiyorum. Şu an mısır gevreğine bile razıyım. Açlıktan ölüyorum...”

Kapıdan içeri adım attığımızda dünyanın en rahatlatıcı kokularıyla karşılaştık. Yanan taze bir ateş ile hindi dolgusunun kokuları burnumuza dolmuştu.

Hızla mutfağa ilerlerken midem çalkalanıyordu. Köşeyi dönüp bir anda durdum.

Mutfak adası geleneksel Şükran Günü yemekleriyle doluydu. Kocaman gülümsemekten kendimi alamadım.

Cameron da benim kadar hızlı gelip sırtıma çarptı. Nefesi kesilmiş bir halde, “Vay canına!” diyebildi.

Diğerleri yanımıza geldiğinde içeri geçerek yiyecekleri inceledik.

Patates püresi, et suyu, yer elması ve fasulyeli güveç vardı. Ananas dilimleriyle kaplanmış parlak jambonlar ile bir kâse hindi harcı da orada duruyordu.

O sırada Noah avlu kapısından içeri girdi, elindeki tabakta hindi vardı.

Bizi gördüğünde donup kaldı ancak bir an sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tezgâha doğru ilerleyerek büyük tabağı bıraktı. “Selam.”

“Noah, dostum. Ciddi misin lan sen?” Brady sırtıyordu. Parmagını patates püresinin kenarına daldırdığında Cameron onu hızla uzaklaştırdı.

“Kardeşim.” Mason ellerini kenetleyerek ona doğru adım attı. “Teşekkür ederim, dostum. Çok güzel görünüyor.”

* ABD’de yemek dağıtım hizmeti veren bir şirket. (ç.n.)

Adanın etrafında dolandım, diğerkleri hâlâ yemeklere bakarken ben Noah'nın yanına gittim. "Bize Şükran Günü yemeğı mi hazırladın?"

"Buraya gelip dinlenmek için seni hastanede bırakacağımı gerçekten düşündün mü?"

Bir an duraksadıktan sonra, "Şimdi sen söyleyince fark ettim, bu hiç senin yapacağın bir şey değildi," dedim.

"Bugün için heyecanlıydın, bunu kaçırmayı istemedim." Beni döndürüp arkamdan sarıldı. Diğerklerinin çoktan tabakları ve içecekleri çıkardığı masaya doğru ilerledik. "Bunların bazılarını daha önce hiç yapmadım. Umarım güzel olmuştur."

"Google mı?"

Noah kıkırdayıp beni ileri itti. "Ye bakalım," dedi.

Karşı çıkmadık.

Sadece yedik.

Noah'nın endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu, her şey harikaydı. Anneme söylemem pek mümkün değildi ama Noah'nın annesinin yerelması tarifine bayılmışım. Üstündeki dışı kızarık marşmelov başlı başına bir tatlı sayılırdı.

Neredeyse herkes yemeklerden ikinci kez almak için mutfağa geri döndü. Çok geçmeden tıka basa doymuş halde ateşin yanına geçip kokteyllerin tadını çıkardık.

Biraz yalnız kalabilmek için arka bahçeden geçerek kumsala indim.

Ayakkabılarımı çıkardım, denize gülümserken ayaklarım suya değene kadar yaklaştım. Ayak parmaklarımı kuma gömdüm, rüzgâr sanki beni karşılıyormuş gibi hızlanıp yüzüme vurduğunda kazağımın kollarını ellerimin üstüne kadar çektim.

İskele görünene kadar biraz daha yürüdüm ve bir zamanlar durduğumuz yerin hemen yanında durduğumda...

"Chase."

Adını yüksek sesle söylemek istememiştim ancak ağzımdan kaçırmış, dikkatini çekmişim.

Hareket etmediğinde biraz daha yaklaştım.

“Selam.”

Kaşlarını çatarak okyanusa döndü.

“İyi misin?” diye merakla sordum.

Sessiz kaldı, ardından başını omzuna doğru hafifçe eğdi.

“Pek sayılmaz,” dedi boşluğa bakarak. Ses tonunda ağır bir hayal kırıklığı vardı. “İyi değilim.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim.

“Anladığını sanıyordum,” dedi bana doğru bir adım atarak.

Başımı geriye attım. “Neyi anlayacakmışım?”

“Beni,” dedi parmağını göğsüne bastırarak. O anda kafasının biraz iyi olduğunu fark ettim, belki sarhoştı. “Beni hissettiğini sanmıştım. Anladığını sanmıştım.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Sorun da bu zaten.” Bana doğru eğilip her kelimeyi vurgularken tam önümde duruyordu. “Bu nasıl oldu? Nasıl göremezsin?”

“Neyi göremiyorum, Chase? Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Neyi görmem gerektiğini...”

“Seni istediğimi!” diye bağırarak sözümü kesti.

Kaskatı kesildim ama yavaşça başımı iki yana salladım.

“Evet, Arianna,” dedi kaşlarını havaya kaldırarak. “Seni istiyorum.”

Aman Tanrım.

Göğsüm sıkışırken arkamı döndüm ancak kolumdan yakalayıp beni geri çevirdi. “Chase...”

“Seni istiyorum,” diye tısladı. Bir sonraki nefesinde tamamen yumuşamış bir ifadeyle, “Seni istiyorum...” diye fısıldadı.

Aklım tamamen karışmıştı, dişlerimi sıktım. “Lütfen bunu söyleme.”

“Sen de beni istediğini söyle. Benden vazgeçmediğini söyle.”

“Chase,” derken sesim bozuk bir mırıltı şeklinde çıktı. Elin-den kurtulmaya çalıştım. “Bırak beni.”

O sadece başını iki yana sallayıp biraz daha yaklaştı. “Ari, bana bak. Beni dinle.”

“Elini onun üzerinden çek.” Noah’nın sesi gecenin sessizliğini delip geçti.

Chase anında kıpkırmızı kesildi, bakışlarını omzumun üzerinden arkaya çevirirken öfkesi onu ele geçirmişti.

Noah her zamanki gibi sakindi, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş halde yavaşça yaklaşıyordu. “Gitsen iyi olur.”

“Asıl sen siktir olup gitsen iyi olur,” diye karşılık verdi Chase.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken kalp atışlarım kontrolden çıkmıştı.

“Sarhoşsun,” dedi Noah.

“Yani?” diyerek ellerini havaya kaldırdı Chase. “Ne olursa olsun benimle güvende. Bunu biliyor.”

“Önce ayıl, yarın tekrar denersin,” diyen Noah’nın sesinde hiç duygu yoktu.

Kaşlarımı çatarak hızla Noah’ya döndüm ancak Chase hâlâ kolumu tutuyordu.

Küçümseyen bir ifadeyle, “Ona asla zarar vermem,” dedi Chase.

Noah gözlerinin içine bakıyordu. “Çoktan verdin.”

Durduğum yerde dikleşirken Chase’in rengi soldu. Beni bırakıp arkaya doğru sendelediği sırada yüz hatlarını şaşkınlık ele geçirmişti.

“Ona anlatmışsın,” dedi hayretle bana bakarak. “Lanet olası bir yabancıya mı anlattın?”

Suçluluk duygusuyla çenemi eğmeme rağmen bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorladım.

“Bu bizim aramızdaydı! *İkimizin* özeliydi!” Başını tiksintiyle iki yana salladıktan sonra arkasını dönüp sendeleyerek uzaklaştı.

“Chase!” Tüm vücudum ağrıyordu. “Bekle, ben...” Öne doğru atıldım ama yolun ortasında donup hızla Noah’ya döndüm. “Noah, ben sadece...”

“Sorun yok.” Başını sallarken yüz ifadesi bomboştı. “Peşinden git,” dedi gittikçe azalan bir sesle. “Gitmek istediğini biliyorum.”

Boğazım tıkanmış bir halde, “Öyle değil,” diye yemin ettim.

Bana doğru bir adım attı, dudaklarını yanağıma bastırıp yüzümü kavradı. Geri çekilip gözlerimin içine baktı. “Öyle değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Noah...”

“Bunu son kez söylüyorum... *git*.”

“Yanlış anlamamı istemiyorum. Ben...”

“Juliet,” diye uyardı.

Gözyaşlarımı tutmak için dişlerimi acıyana dek sıktım, ardından dönüp Chase’in peşinden gittim.

Birkaç dakika sonra onu elli metre kadar ilerde kocaman bir kayanın üstünde, başını ellerinin arasına almış halde otururken buldum.

“Bu neydi şimdi?”

Olduğu yerde hızla dikleşti. Bakışları arkama kayıp yalnız olduğumu fark ettiğinde gözleri benimkileri buldu. Yüzünde bir şey titreşse de bir şey söylemeden sadece bana bakmaya devam etti.

İleri atılarak, “Chase,” diye çıkıştım. “Konuşmak istiyordun. Tamam, işte buradayım. Konuş.”

“Bu saçmalıktan bıktım.” Hemen konuya girdi.

“Neyden bıktın?”

“Ondan. Senden. Hepsinden!”

“Ne...” Ellerimi şaşkınlıkla havaya kaldırdım. “Ne yapmamı istiyorsun, Chase? Saklanmamı mı?”

“Hayır...”

“Sırf kendini daha iyi hissetmen için sen hayatının tadını çıkarırken her şey yolundaymış gibi yapmamı...”

“Ari, öyle değil...”

“Çünkü zaten yaptım. Berbattı, biliyor musun? Çok şey kaçırıldım ve artık bunu yapmayacağım. Bu yüzden mutlu olmayı seçtiğim için beni suçlu hissettirmeye çalışmayı bırak.”

“Beni seçmeni istiyorum!” diye bağırdı.

Sözlerim buharlaştı, bedenim olduğu yerde taşa dönüştü.

Bakışları yumuşayarak bana yaklaştı. “Mutlu olmanı istiyorum ama benimle mutlu olmanı istiyorum.”

Sanki biri tutup çekiyormuş gibi içimde bir şeyler düğümlendi, midem çalkalandı. “Bunu yapma.”

“Beni tekrar istemeni istiyorum.”

“Chase.” Her şey acı veriyordu.

“Bana eskiden baktığın gibi bakmanı istiyorum.”

“Dur.”

“Beni seçmeni istiyorum,” diye fısıldadı yüzüme doğru uzanırken. Başımı eğerek dokunuşundan kaçındım. “Arianna...”

Mide bulantısı içimde yükselirken başımı iki yana salladım, yine de orada duruyordu.

Ardından dudaklarını benimkilere değdirdi. Baskı uyguluyor, öpücüğümü çalmaya çalışıyordu.

Yalvarıyordu.

Beni seç...

Sersemlemiş bir halde donup kaldım ama zihnim beni sarsıyor, hayır diye bağıırıyordu. *Kesinlikle hayır.*

Bunun yanlış olduğunu haykırıyordu.

Ellerimi kaldırıp onu ittim.

“Sen... pisliğin tekisin,” dedim sesim titreyerek. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. “Bunu neden yaptın?”

Yüz hatları gerilirken derin bir şekilde kaşlarını çatı.

“Sana biriyle birlikte olduğumu söyledim, Noah’yla birlikte olduğumu söyledim ve karşılığında yaptığın bu mu?” Kelimeler ağzımdan çatlayarak döküldü.

Chase duruşunu dikleştirdi. “Ellerimden kayıp gittiğini hissettiğimde ne yapacaktım?”

“Aman Tanrım.” Boğazımdaki yumruyu yutkunarak göndermeye çalıştım ancak tekrar tekrar geliyordu. “Şu anda sana inanmıyorum. Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?”

Endişeyle bana doğru uzandı. “Ari.”

“Yapma,” diyerek geri çekildim. “Aylarca oturup kapıma gel-

meni bekledim, oysa aklımın bir köşesinde asla gelmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden burada durup *aylarca*, hatta *aslında yıl-larca* gözünün önündeyken elinden kayıp gittiğimi hissettiğini söyleme. Beni görmedin.”

“Seni gördüm,” dedi kaşlarını çatıp başını iki yana sallayarak. “Ari, seni *görüyorum*.”

Çenemi sıktım, öfkem hüznümü yutup derinlere gömdü.

“Evet ama artık çok geç.”

“Buna inanmıyorum.”

“Evet, inanıyorsun.” Yutkunarak geriye doğru adımlamaya başladım. “Öyle olmasaydı beni öpmezdin.”

Karşısında durmak çok büyük bir eziyetti, o yüzden ondan uzaklaştım.

“Seni *görüyorum*, Arianna,” diye tekrarlarken sesi kırılgan, yenikti.

Ayaklarım kumların üstünde duraksarken ona değil, boşluğa bakıyordum. “Artık görülmek istemiyorum, Chase,” dedim. Duygular boğazımda düğümlenmişti ancak bastırmayı başardım. “Sevilmek istiyorum.”

Yavaşça tekrar yürümeye başladım, her adımda kaslarımdaki gerginlik artıyordu. Neyse ki Chase tek kelime etmedi ve beni takip etmeye çalışmadı.

Kendimi kumların üzerine bırakıp ağlamak, etrafımı saran geceye haykırmak istiyordum. Asla bulamayacağım, istediğimden bile emin olmadığım bir anlayış için yalvarmak istiyordum. Ancak bunların hiçbirini yapmadım.

Eve geri döndüm, Noah’yı son basamakta otururken bulduğumda titrek bir nefes aldım.

Başını kaldırıp bana baktı, her zamanki gibi yavaş hareketlerle ayağa kalktı, anahtarlarının olduğu çengel sağ cebinden sarkıyordu.

Panik zihnimi ele geçirmişti, hareket edemedim.

Başımı iki yana salladım, gözyaşlarım gözlerime baskı uyguluyordu. Başını beni cesaretlendirmek için kaldırdı.

“Beni öptü.” Elimi karnıma bastırırken suçluluk duygusu damarlarımda dolaşıyordu.

Çenesini esnetse de ses tonu yumuşaktı. “Ve?”

“Karşılık vermedim. Onu ittim.”

Başını sallayıp bakışlarını kuma indirdi. Bakışlarını tekrar yukarı kaldırdığında içlerindeki belirsizlik neredeyse tüm bedenimi işlevsiz hale getirdi.

Bana yaklaştı, başparmaklarının uçlarıyla gözlerimin altını okşayarak aktığını fark etmediğim gözyaşlarımı sildi.

“Onu ittim,” diye tekrarladım umutsuzca.

“Biliyorum.” Dudaklarını alnıma bastırarak tenime doğru fırladı. “Öyle yaptığını biliyorum.”

“Bana ne düşündüğünü söyle.”

“Belli değil mi?”

Geri çekilip bana bakması için onu zorladım. “Hayır, belli değil. Söyle bana,” dedim.

“Hadi ama, Juliet,” diye mırıldandı. Ses tonundaki acı ruhumu paramparça ediyordu. “Bu durumda rekabet edemem, istediğin her şey uzanıp alabileceğin kadar yakınen olmaz.”

“Onu istemiyorum.”

“Emin misin?”

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp başımı salladım. Ağzımdan çıkan tek şey onun adı oldu.

“Sorun yok,” diye söz verdi.

“Hayır, var.” Noah’nın ellerini tutup göğsüme doğru çektim. “Sorun var. Bunu bize yapmaya hakkı yoktu,” derken başımı iki yana salladım, kokusunu içime çektim. “Bunu *yapmamalıydım*. Onun peşinden gitmemeliydim. Seninle birlikte içeri dönmeli, onu kendi haline bırakmalıydim.”

Üzerimize bir karanlık düştü. Yanağımı okşayarak, “Bazı konuşmaların yapılması gerekir. Zor olsalar bile,” dedi.

“Biliyorum.” Alnımı onunkine yaklaştırdım. “Ama bize zarar verebilecek hiçbir şeyin parçası olmak istemiyorum.” Burnum sızlamaya başladı. “Noah, bunu istiyorum. Bizi istiyorum.”

“Bebeğim.” Yüzümü saran elleri titriyordu.

“Seni istiyorum. Sadece seni.”

Dudakları dudaklarıma değdiği sırada gözleri kapandı. Hemen sonra açıldı ve parlak mavi gözleri benimkileri bulurken fısıldadı. “Bana söz ver.”

Gülüşüm daha çok bir hıçkırık gibiydi. Dudaklarımı onunkine bastırırken hissettiğim duygular başımı döndürüyordu.

Öpücüğüme karşılık verdi, dilime dolanan dili bir yemin niteliğindeydi.

Onun yüreğinden benimkine kelimelere dökülmemiş bir fısıltıydı.

Kendi yeminimle cevap vermeye hazır olduğum bir fısıltıydı.

“Söz veriyorum.”

Düzenleme

Ny.Ozlem

BÖLÜM 33

Arianna

Şükran Günü fiyaskosundan sonra Noah ve ben birlikte daha fazla zaman geçirmenin yollarını bulmuştuk. Sınıfa birlikte yürüyor, hızlı bir sabah kahvesi için buluşuyor ve haftada birkaç kez geceyi benim odamda geçiriyorduk.

Burada olduğu gecelerden biri oldukça utanç vericiydi çünkü ailem oldukça geç bir saatte aramış, bu yüzden sesli mesaja düşmesine izin vermek zorunda kalmıştım. Ardından üstümü düzeltmiş, Noah'yı benimle birlikte oturma odasına sürükleyerek onları geri arayabilmişim. Onlara Noah'nın yanımda olduğunu söylediğim anda annem görüntülü konuşmak için ısrar etmişti, böyle yapacağını adım gibi biliyordum.

Annem anında Noah'ya bayılmıştı. Babam da Noah'nın oyunuyla ilgili yapılan her iltifata kendini ön plana çıkarmadan takımın bütününe kapsayacak şekilde karşılık vermesi karşısında etkilenmişti.

Daha iyi geçemezdi. Sonunda onu tatil için davet etmişlerdi ancak onlara o dönemde evde olmayacaklarını çabucak hatırlatmıştım.

Tabii ki bu, annemin gelecek yılki Noel'i kastettiğini ağzından kaçırmasına yol açmıştı. Noah'yı uzun süreli bir ilişkiye uygun gördüğünü gösterme şekliydi.

Kabul etmek zorundaydım.

Noah'nın anlattıklarına göre gitmekten vazgeçtiğim son antrenmanlarda Mason eski gücüne dönmüş görünüyordu, hatta her zamankinden daha iyiydi. Mason'm sakatlandığı maçta uyguladıkları oyun planını bu hafta da uygulayacak, sadece dizilişte bazı değişiklikler yapacaklardı.

Brady artık resmi bir başlangıç oyuncusuydu. Sahadan sadece top kaptırıldığında, sıra savunmaya geldiğinde çıkıyordu.

Sanırım Chase de iyi gidiyordu. Onunla konuşmak bir yana, yüzüne bile bakamıyordum.

Kızgındım ve bunun için iyi bir sebebim vardı.

Keşke kızgın olmasaydım çünkü öfke her zaman yıkıma yol açardı.

Görünüşe göre benim durumumda da bir istisna olmayacaktı.

Noah son maçtan dolayı ertelediği bir sınavı olduğu için sabah sporunu yapamamıştı. Bunun üzerine bana mesaj atıp koçtan stadyumdaki spor salonunun anahtarını aldığını söylemiş ve ona eşlik etmek isteyip istemediğimi sormuştu.

O yaklaşık kırk dakikadır spor yapıyordu ama ben bitmiştim.

Tamamen bitkin bir halde koşu bandından inip yüzümü silmek için havlumu kaptım. Arkamı döndüğümde nefesim kesilmiş, elim havada asılı kalmıştı.

Üstü çıplak Noah bir metre ötemde duruyordu. Vücudu tam olarak doğru açıdaydı, nefis kollarını çalıştırırken sıkıp gevşettiği karın kaslarını mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Dudağımı ısırarak ter damlalarının, göğsünden kayıp kaburgalarının ve karnının yalanmaya layık çıkıntılarına doğru süzülüşünü takip ettim.

Soluklarım yavaşlamıştı. Kaslarının her hareketinde kadınlığım kasılıyor, bedenime sıcak arzu dalgaları yayılıyordu. *Rihanna'nın Skin** şarkısı iPod'umun hoparlöründen yükselirken

* (İng.) Ten. (ç.n.)

Noah'nın teninin benimkinin üzerinde bıraktığı histen başka bir şey düşünemiyordum.

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı çenemde gezdirdim. Ardından yavaşça aşağı kaydırmaya başladım, boğazımı geçip köprücük-kemiklerimin üzerinde genişçe açtım.

Noah ağırlıkları akıcı hareketlerle başının üzerine kaldırıyor, kollarını geriye doğru çekerken dirseği havada bükülüyordu. Karın kaslarının nasıl çalıştığını tam olarak görebiliyordum. Seksi dövmesi beni tahrik ediyor, dokunup öpmem için bana yalvarıyordu.

Birçok kez yaptığım gibi ellerimi üzerinde gezdirmek, gözlerindeki rengin değişmesini beklemek istiyordum.

Gözlerinin koyulaştığını görmek istiyordum.

Erkeğimin sabrının tükenmesini ve acısını benden çıkarmasını bekliyordum.

Kollarını tekrar önüne getirirken bana doğru bir bakış attı, ardından bir kez daha dönüp baktı. Fırtınalı gözleri benimkilere kilitlenerek bedenime baştan aşağı bir elektrik akımı gönderdi. Tenimin her santimindeki tüyler diken diken oldu.

İşte en sevdiğim gülümseme oradaydı.

Vücudumdaki her bir sinir ucu yüksek alarm durumuna geçmişti. Çaresiz bir rahatlama isteğiyle biraz baskı oluşturmak adına bacaklarımı birbirine bastırdım.

Hislerimin farkındaydı, bakışlarımı esir alarak ona doğru gelmemi işaret etti.

Kahretsin, bu noktada gelmeye çoktan hazırdım ancak onun istediği şekilde değildi.

Hareket etmedim.

Kendimi açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi gözü dönmüş ve sersemlemiş hissediyordum. Utanmalıydım ama utanmıyordum.

Bu Noah'ydı.

Ondan hiçbir şey saklamak zorunda değildim.

Göz temasını kesmeden görkemli vücudunu bana doğru çevirdi, şimdi gövdesini tam olarak görebiliyordum. Egzersizine devam ederken sunduğu gösteri muhteşemdi. Şehvetli dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Beni tahrik ettiğini biliyor ve buna bayılıyordu.

Kısık gözleriyle beni izliyordu, tamamen büyülenmiş halde olduğumun farkındaydı.

Kalp atışlarım hızlanırken dudaklarımı yaladım. Sırtım arkamdaki aynalı duvara çarpana kadar hareket ettiğimin farkında bile değildim.

Yeni bir harekete başladı. İki ağırlığı göbek deliğinin hemen üzerine getirip bir sonraki nefeste kollarını iki yana açtı. Bu hareketle omuzları daha geniş dururken kalçalarını sıkıyor, kollarını iki yana açtıkça yontulmuş kayaya benzeyen göğsü iyice ortaya çıkıyordu. Artık dayanamıyordum, tüm bedenim yanıyordu.

Savaşamayacağım, savaşmak zorunda olmadığım ham ve umutsuz bir ihtiyaç hissediyordum.

Bu yüzden karşı koymadım.

Onun ellerini hayal ederek ellerimi vücut hatlarımda gezdirdim. Yavaşça göğüslerimin etrafında kaydırıp karnıma doğru indim. Başımı arkadaki aynaya yaslariken gözlerim kapandı.

Tam spor şortumun beline ulaştığımda sıcak bir el nazikçe boynumu kavradı. Donup kalırken dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Onu ele geçirmiştim.

Gözlerimi açamıyordum. Sıcak nefesinin olabilecek en erotik şekilde, yumuşak ve kesik kesik tenime değmesi aklımı başımdan almıştı.

İçimde büyüyen duygularla başa çıkamayarak başımı çevirdim.

Rahatlama ihtiyacıyla kıvranıyordum. Parmaklarımı tayıtımın içine kaydırduğımda sert bedenini benimkine bastırarak daha ileri gitmemi engelledi.

Hafifçe sızlandım, teninin tenimdeki hissini bildiğinden onun aşırı sıcak bedeninin üzerimdeki baskısı içimdeki ateşi daha da körüklemişti. Noah çıkardığım sese karşılık inledi.

Elini boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru kaydırırken nefesim boğazımda sıkışıp kaldı.

Başını açıkta kalan boynumun kıvrımına eğerek en sevdiği yere, *benim* en sevdiğim yere yaklaştı. Dilini dışarı çıkarıp terle kaplı tenimin tadına baktı.

“Hımm.” İnledi. “Terinin tadını seviyorum.” Dilini boynumun altından kulağıma doğru kaydırdı. “Her şeyini tatmak istiyorum.”

“Zaten tattın.”

“Burayı değil,” dedi beni bacaklarımın arasından kavrayarak. “Dilimle değil.”

Kulakmememi dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırduğunda bacaklarımı sıktım. Ardından boynuma saldırarak bir kez daha nefesimi kesti. Elini biraz daha sert bastırdı, parmak uçlarını şortumun bel kısmından içeri daldırdı.

“Bunları sevdim.” Göğsüme art arda ıslak, sıcak öpücükler kondurdu.

“Öyle mi?” Mırıldanarak başımı biraz daha eğdim.

“Hıhı,” diye mırıldandı. Dudaklarının tenimde yarattığı titreşim sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi.

“O zaman hepsi senin,” dedim soluk soluğa. “Durma, hepsini al.”

Vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

“Eğlendirdiğime çok sevindim...” Cümlem bir iniltiyle yarıda kesildi. İri parmaklarını klitorisimde gezdirip ardından hassas noktanın üzerine yerleştirmişti.

Kendimi dokunuşuna doğru ittim, yalvarışım çaresiz ve muhtaçtı. “Lütfen.”

İnledi, boştaki eliyle kıcımlı sıkıca kavrayıp sıktı.

“Söyle bana, bebeğim.” Hırıltılı sesi bu zamana dek duyduğum *en* seksi sestti. “Bana ne istediğini söyle.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. “Boşalmamı sağla.”

Erkeğim beni bir saniye daha bekletmedi.

Bacaklarımı biraz daha açmam için bir bacağını benimkilerin arasına koyup hafifçe itti. Bir parmağını içime soktu, ardından bir tane daha geldi.

İnleyerek dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Parmakları içeri girip çıkarken ıslaklığım elini kaplıyor, başparmağı klitorisimde sihrini konuşturuyordu.

“Elimi sıırılsıklam yaptın, Juliet.”

“Siktir,” dedim sarsılarak.

Bakışlarını üzerimde hissettiğimde gözlerimi açtım, küçük bir gülümsemeyle dudaklarımı ısırıldı.

“Tıpkı sikimin üzerinde yaptığın gibi seğiriyorsun,” diye hırıldadı kararmış gözleriyle.

“Öyleyse onu bana ver,” dedim inleyerek. “Seni sıkıca kavramama izin ver.”

“Birazdan.” Dudaklarını yalayıp dikkatini bedenime verdi. Dizlerinin üstüne çökerken gözlerini benimkilere çevirdi. Parmaklarını içimden çıkarıp, şortumun kenarını tuttuğu gibi iç çamaşırımla birlikte aşağı indirdi. Beni tamamen çıplak bıraktığında parmak eklemlerini klitorisime sürterek duraksadı. Elimizi uzatıp ensesini kavradım ve onu kendime çektim.

Bunun ona neler hissettireceğini bilerek, “Sen ilk olacaksın,” diye itiraf ettim.

Gözleri parladı. “Evet de.”

“Evet.”

Beklentiyle sarsılarak titredim, ardından dudaklarını kadınlığımın üzerine kapattı. Kalçalarım öne doğru bükülürken ellerimi saçlarına geçirip onu kendime bastırdım.

Dilini üzerimde gezdiriyor, döndürüyor ve emiyordu. Gözlerimi salonun öbür ucundaki aynaya çevirdim, beni zirveye taşıırken sırtındaki kasların hareket edişini izledim.

Kendime baktığımda kızarmış yanaklarımı, gözlerimdeki

vahşi bakışı gördüm. Aynada kendimi görmek, gözleri üzerimdeyken verdiğim tepkileri izlemek delicesine tahrik ediciydi. Bana ilk kez oral seks yapıyordu.

Bu çok fazlaydı. Patlamak üzereydim.

“Gözlerini aç, Juliet. O güzel bal gözlerini açıp bana bak.”

Dediğini yaptım, koyu mavi gözleri daha da koyulaşmıştı. Gözkapakları düşüktü, gözleri tamamen kısılmış halde bana bakarken kadınlığım ağzının içindeydi.

Nefes alışım hızlanırken ellerimle saçlarını çekiştirdim.

“İşte bu,” diye mırıldandı. “Benim için gel, bebeğim.”

“Boşalırken beni öp.”

İnleyerek bir kez daha sertçe emdi, kalçalarım tekrar sarsılırken hızla ayağa kalkıp ağzını benimkine yasladı. Adam beni resmen yiyordu. Dili giriş talep ederek ağzıma süzüldü, benimkine dolanarak orgazmım boyunca benimle ilgilendi.

Nefes almak için kendimi ondan ayırdım, Noah da aynı durumda görünüyordu. Tıpkı benim gibi zor nefes alıyordu.

Elini bacaklarımın arasına daldırırken gözlerinde yaramaz bir parıltı belirdi. Parmaklarını yavaşça içime soktu, içimdeyken seğirdiğimde sıırttı. Bana dair her şeyi beraberinde götürerek parmaklarını içimden çekti.

Yeniden alev almıştım, uyarılma yeteneğine sahip olduğunu bilmediğim yerlerim bile uğulduyordu.

Az önce yaşananların tekrar gerçekleşmesini istiyordum. *Derhal.*

Ellerimle saçlarını kavrarken kollarını etrafıma sahiplenici bir şekilde sıkıca sardı.

Bir şeyin yere düşme sesi yankılandığında ikimiz de sıçradık.

Noah vücudumu teşhir etmemek için ne geri çekildi ne beni bıraktı. Sırtımı dayadığım aynaya bakarken kasları kaskatı kesildi.

“Siktir,” diye mırıldandı gözleri benimkileri bulduğunda.

Gözlerindeki sertlik midemi altüst etmişti, yine de bakışlarımı omzunun üzerinden arkaya kaydırdım.

Chase kapı girişinde durmuş, doğrudan bize bakıyordu. Duyduğumuz ses parmaklarından kayıp yere düşen spor çantasından gelmişti.

Buz gibi bir his içimi kaplamasına rağmen bakışlarımı çevirmedi. Ancak o gözlerini kaçırdı. Yüzü sertleşmiş, bakışlarını Noah'nın sırtına dikmişti.

Bu ne cüretti!

Elimi Noah'nın kolunda gezdirerek Chase'in dikkatini bir kez daha kendime çektiğimde, Noah'nın bakışları gerildi.

“Hadi daha özel bir yere gidip devam edelim.”

Noah'nın yüzünde anlık bir ifade belirdi ancak gözlerini kırıştırarak geldiği hızla geri gönderdi. Tek kelime etmeden bakışlarını aşağıya indirdi. Örtülmesi gereken tek şey için şortumu çektikten sonra ağırlıkların üzerine astığı tişörtünü aldı.

Chase hâlâ tek kelime etmiyor ama doğrudan bana bakıyordu. Chase'in önünde durduğu tek çıkış kapısına yöneldiğimiz sırada her adımımı takip ediyordu.

Tam yanından geçmek üzereyken birden durduğumda Noah neredeyse bana çarpıyordu.

“Burası artık tamamen senin olabilir,” deyip kapıdan çıktım. Noah hemen arkamdaydı, onunla aynı hızda yürümek için hızımı yavaşlatmama rağmen o yanımdan geçip gitti.

Birdenbire durdu, bana doğru dönmeden önce çenesini yukarı kaldırdı. İfadesini okumak zordu. Yüzünde öfke, keder ve hayal kırıklığı birbirine karışmıştı.

Bir anda kendimi ufacık hissettim.

Aşağılanma hissi içimi yakarken gözlerine zorlukla bakabiliyordum. Ellerimi kaldırıp ağzımı kapattım. “Aman Tanrım, Noah. Ben...”

Konuşacak gibi oldu, bunun yerine başını sallayarak ağzını sıkıca kapattı.

“Bunu neden yaptığımı bilmiyorum,” dedim ellerimi saçımda gezdirirken. “Çok özür dilerim. Yapmak istediğim... Yaptığım...”

Benim neyim vardı böyle?

Kindar değildim ve kimseyi incitmek istemiyordum. Özellikle onu incitmeyi hiç istemiyordum.

Ancak yaptığım şey çok çirkindi.

Kindarlıktı.

İğrenç biriydim.

Kusacak gibi oldum, omuzlarım yenilgiyle çöktü. Onun yüzüne bakamayacak kadar utandığımdan bakışlarımı çevirdim.

Bir süre sonra Noah iç geçirdi. “Buraya gel,” dedi nazıkçe. Sesindeki acıyı gizlemeye çalışsa da duymuştum.

Hissetmişim.

İliklerime kadar hissetmişim.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi ona doğru ilerledim. Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, eli bir süre orada kaldı.

“Hadi buradan çıkalım, tamam mı?” diyerek çantasından anahtarlarını çıkardı. “Hava soğuyor.”

Başımı sallayarak aracına kadar onu takip ettim.

Tam bir kaltak gibi hissediyordum. Hayır, tam bir *kaltaktım*. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum, az önce yaptığım şeyi mazur gösterecek hiçbir kelime yoktu.

İki haftadan daha kısa bir süre önce dile getirdiği belirsizlikler muhtemelen zihninde tekrar belirmişti ve onları oraya bizzat ben koymuştum.

Chase’i kızdırmak için onu kullanmışım, ikimiz de bunu biliyorduk.

Zaman yavaş akıyor, havadaki gerginlik her saniye artarak eve dönüş yolculuğunu katlanılmaz hale getiriyordu.

Yurda vardığımızda her zaman yaptığı gibi park etmek yerine arabayı girişin önüne çekti.

Tek kelime etmeden geçen birkaç saniyenin ardından kendimi arabadan inmeye, titreyen avuçlarımla kapıyı kapatmaya zorladım. Yüzümü ona döndüğümde ellerini direksiyondan çekmediğini fark ettim.

“Noah, gerçekten çok üzgünüm.”

“Biliyorum.” Sesi yaralıydı. Yaşananlara gösterdiği anlayışla yeni açılmış yarası daha da kanıyordu. “Biliyorum.”

Bu öfkeden daha yıkıcıydı çünkü ortada anlaşılması gereken bir şey olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu. Oysaki yoktu.

“Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Ne istersen,” diye söz verdim. Kendimi söyleyeceklerine hazırladım, bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi çenesini sıkıldığını fark ettim.

“Gerçekten durup düşünmeni istiyorum. Her şey hakkında. Tamamını.” Kaşlarını çatarak koltuğa gömüldü, bakışlarını yavaşça benimkilere dikti. “Onun hakkında düşünmeni istiyorum.”

Midem yaşadığım şokla buz kesmiş, kaslarım acı verici derecede gerilmişti.

“Onu hâlâ seviyorsan,” dedi kısık bir sesle. “Aranızda en ufak bir olasılık varsa beni bırakmanı istiyorum.”

Ciğerlerimdeki hava hızla boşalarak tıslama sesi çıkarmama neden oldu, kalp atışlarım kontrolden çıkmıştı. “Noah.”

“Bana merhamet göstermene ihtiyacım var, Juliet... ve gitmeme izin vermene.”

Yaşadığım ıstırap doruğa ulaşmıştı, bir hıçkırık içimi parçalamakla tehdit ederken kaslarım kasılmıştı.

Çılgına dönmüş bir halde kapının koluyla oynuyordum ancak Noah başını iki yana salladı. Camın çerçevesini tekrar kavrarken donup kaldım.

“İçeri gir, Juliet.” Yutkunarak önüne döndü. “Lütfen.”

Biraz zaman alsa da sonunda arabayı bırakabildim. Kırgın, nefesim kesilmiş bir şekilde geriye doğru tökezledim.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. O arabayla uzaklaşırken dediğini yaptım, bir yandan şakaklarımı ovalıyordum.

Odama nasıl çıktığımdan emin değildim çünkü kapıyı açtığımı veya asansöre bindiğimi hatırlamıyordum. İçeri girdiğimi, Cameron’ın odasından çıktığını da hatırlamıyordum.

Yere düştüğümü hatırlamıyordum ama işte buradaydım. En iyi arkadaşım hemen yanımdaydı, saçlarımı okşuyordu. Dudakları kıpırdıyordu ancak hiçbir şey duymuyordum. Hiçbir şey görmüyordum. Kahretsin ki her şeyi hissediyordum.

Her.

Lanet.

Şeyi.

BÖLÜM 34

Arianna

Güneş önceki gecenin kasvetini de beraberinde getirmişti, bu yüzden battaniyeyi tepeme kadar çekip üzüntümün içinde kayboldum. Bütün gün öyle kaldım, ertesi gün de aynı şekilde geçti. Ancak üçüncü gün geldiğinde Cameron masamın üstüne çıkarak perdelerimi kelimenin tam anlamıyla söküp çıkardı.

Onları yere atıp yatağın altına tekmeledikten sonra ellerini kalçalarına koydu. “Kalk. Duş al. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım.”

“Aç değilim.” Arkamı dönüp duvara baktım.

Battaniyemi üzerimden çektiğinde gözlerimi sımsıkı kapatarak sırtüstü döndüm.

“Arkadaşım, şu anda her şeyin berbat olduğunu biliyorum ama böyle olmaz.”

Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. Yaklaşıp yatağa vurdu. “Kalk, kendine gel. Telefonunu şarja tak.”

Yüzümü acıyla buruştururken omuzları düştü.

“Aramadığını biliyorsun,” diye fısıldadı. “Sana birkaç güne ihtiyacı olduğunu söylemişti.”

Gözlerim doldu, başımı salladım. “Biliyorum.”

Telefonumu masamdan alıp yatağımın yanındaki şarj stan-

dına yerleştirmek için hareketlendi. “O zaman korkacak bir şey yok, kardeşim. Şimdi kalk. Yoksa büyük silahlarımı çeker... ve Mason’ı ararım.”

Kolumu sıktıktan sonra gülümseyerek dışarı çıktı. Ben de kendimi tersine ikna etmeden banyoya girip kapıyı kilitledim.

Son iki günü yatakta geçirmiş olmama rağmen uyuyabileceğime dair boş bir beklentiye kapılmamıştım, nitekim uyumamıştım. Çoğu zaman uyanık halde uzanmış, Noah’ya söyleyebileceğim kelimeleri aramıştım. Ancak aklımdan geçirdiğim hiçbir “özür dilerim, lütfen beni affet” konuşması yeterli gelmiyordu. Kesinlikle yeterli değildi.

Noah hayatıma bir arkadaşına ihtiyaç duyduğum bir anda girmiş, gerçek bir dost olmuştu. Chase’le yaşadıklarımın sonradan içine düşmeme izin verdiğim saçmalıkları atlatmama istemeden de olsa yardım eden o olmuştu. Duygularımın ne kadar derin olabileceğini, olanları ve hevesle paylaştığım diğer tüm utanç verici anları unutmanın ne kadar zor olduğunu görmüştü. Lanet olsun, iyileşmeme yardım eden Noah’ydı ve her şey bir anda değişene kadar böyle olduğunu fark etmemiştim. Birdenbire düşünmekten uykularımın kaçtığı adam artık Chase değildi.

Noah’ya âşık olmuş, hem de ona çok fena kapılmıştım.

Birkaç gün önce bana ilişkimizde bir sorun olup olmadığı sorulsaydı böyle bir şeyin olmadığına yemin edebilirdim. Artık ne kadar kör olduğumu anlıyordum, onunla aramızda hassas bir nokta vardı.

Chase.

Mesele şuydu ki, sadece birimiz bunu hissetmişti.

Hiç bitmeyen rahatsızlıktı.

İstediğiniz kişinin her an başka birini istemeye karar verebileceği korkusu söz konusuydu.

Chase’in öyle veya böyle sonsuza kadar hayatımda olacağını biliyordum. Çizgiyi geçmeden önce olduğu gibi geçtikten sonra da bunun farkındaydım. Noah bunu kabullenmeyi tercih etmişti. Beni tanımış, benden hoşlanmaya başlamış ve geçmişimdeki bir

erkeğin geleceğimde sürekli bulunacağını bildiği halde beni ne kadar çok istediğini göstermişti.

Noah'yla yaşadığım bir anı, beni kaybetmekten korktuğu adama olan öfkemi göstermek için kullanmıştım. Bu... berbat bir şeydi.

Her şeyi mahvetmişim, üstelik geri alamıyordum.

Uğruna her şeyi yapabileceğim adamı incitmişim.

Hiç bu kadar aptal olmamıştım.

Tek yapmak istediğim onu aramak, evine koşmak ve pişmanlıklarımı önüne sermektir. Beni affetmesi için ona yalvarmak istiyordum.

Ancak yapmayacaktım. Henüz değildi.

Zaman istemişti, ben de ona zaman vermeye çalışacaktım.

En azından bunu yapabilirdim.

Ne yazık ki odama dönüp günlerdir ilk kez telefonumu elime aldığımda ilişkimize dahil olan diğer kişi mesafenin tam tersini istiyordu.

Her biri Chase'den gelen bir dizi mesaj beni bekliyordu.

Derin bir nefes alarak onları açtım, ilki bizi gördüğü gece gönderilmişti.

12:05, Chase: *Bu da neydi böyle?*

12:15, Chase: *Neden cevap vermiyorsun?*

12:25, Chase: *Her neyse, Ari. Umarım eğleniyorsundur*

1:47, Chase: *Konuşabilir miyiz?*

Öfke gözyaşları gözlerime batarken homurdandım.

Bundan nefret ediyordum.

Her şey yanıltı ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıp kendimi derslerime verdim, en azından dönemi alabileceğim en iyi notlarla bitirmeye kararlıydım. Bu sırada her saati Noah'nın aramasını bekleyerek geçirecektim.

Ancak aramıyordu ve bu beni öldürüyordu.

Noah

Bu kahrolası durum beni öldürüyordu.

Ari'nin yurttan kayboluşunu izlediğimden beri geçen üç gün içinde sanki onun yanımda olmadığı bir dünyada nasıl işlev göreceğimi unutmıştım. Fiziksel olarak değilse bile her zaman oradaydı, aklımın bir köşesinde ve tam *ortasındaydı*. Kahrolası tüm zihnimi ele geçirmişti.

Her geçen gün biraz daha uzaklaşıyor gibi geliyordu.

Benden biraz daha uzağa gidiyordu.

Önceden onunla birlikte değilsem birlikte olmak için dakikaları sayıyordum.

Şimdi oturmuş, saatin sonu gelmeyen ilerleyişini izliyordum. Akreple yelkovan dönüyor, döndükçe göğsümü bir İngiliz anahatarı gibi sıkıyordu. Beni tüm bağlarımdan koparıp onarılamaz bir karmaşanın içine hapsediyordu.

Herkes berbat olmuş bir cıvatayı düzeltmenin tek yolunun onu vidasından çıkarmak olduğunu bilirdi. Ben de böyle hissediyordum. Sanki kalbim, çürük kaburgalarımın arasından sökülüp atılmıştı.

Ondan o adamı düşünmesini isterken ne düşünüyordum bilmiyordum.

Ya düşündüyse?

Ya bizim için buraya kadarsa?

Ya ben onun en derin pişmanlığına dönüşürken o benim en büyük kaybım olursa?

Ya en kötü korkularım gerçekten çok uzaktaysa?

Ya bebeğim de benim gibi acı çekiyor, içten içe ölüyorsa?

Yavaşça, her gün biraz daha fazla mahvoluyorsa?

Her gece iki kat daha fazlasını hissediyorsa?

Ya beni özlüyorsa ve tek istediği kollarımla onu sarıp kendime

çekmemse? Her şeyin yolunda olduğunu, aramızın iyi olduğunu ve ona dair her şeyi tüm benliğimle sevdiğimi duymak istiyorsa?

İşte bu beni öldürmeye yeterdi.

Onun acı çekmesine sebep olma düşüncesi bile benim için çok fazlaydı.

Midem bulanıyor, kaslarım ağrıyordu.

Aklım ve kalbim savaştaydı. İkisinin de kazanabileceğinden emin değildim.

Çünkü bunu ben yapmıştım.

Sevdiğim kızdan onun için doğru kişi olmayabileceğimi düşünmesini istemiştim. Oysa o benim için doğru olabilecek *tek* kişiydi.

Bebeğime ihtiyacım vardı, onun da bana aynı şekilde ihtiyacı olmasını umuyordum.

BÖLÜM 35

Arianna

Beş gün nasıl beş yıl gibi geçebilirdi, bilmiyordum ama öyle hissettirmişti. Dakikalar çok yavaş ilerliyordu. Koridordaki her ayak sesi tetikliyor, zihnim kapının diğer tarafında onun olabileceğine dair benimle oyunlar oynuyordu. Kapıyı çalacak, kapıyı açtığımda gülümseyerek karşımda duruyor olacaktı. Ancak bunların hiçbirisi gerçekleşmedi.

Sadece bu endişe bile evde kalmamı daha zor bir hale getirmişti. Bu yüzden derste olmadığım zamanlarda kütüphanede saklanıyordum. İki gece önceki maça gitmemek için kendimi zorlamıştım, ne kadar acı verici olsa da televizyondan izlemiştim.

Mason çok kızgındı ancak ona neler olduğunu anlatmıyordum.

Brady her gece beni kontrol ediyordu.

Chase günde iki kez arayıp mesaj atıyor ama hiçbirine yanıt alamıyordu.

Neden bilmiyordum, bu sabah yaşadığım her şey fazla gelmeye başlamıştı. Ağır bir çaresizlik ve ihtiyaç duygusuyla uyanmış, kendime engel olamamıştım.

Noah'nın müsait olduğunu bildiğim bir an onu aramış ancak yanıt alamamıştım. Ben de işe yaracağını umut ederek ona mesaj göndermiştim.

Cevap vermemiştii.

Cameron, Trey'in yanına giderken onu bir iki kez görmüştü ancak kimseyle konuşmak için durmadığını, doğrudan odasına gittiğini söylemişti. Cam, Chase ile *konusmuştu*.

Cam'e göre onu inkâr edilemez bir şekilde görmezden geldiğim için Chase'in uğramaktan başka çaresi kalmamıştı. Söylediğine göre bu hafta iki kez uğramıştı, şükürler olsun ikisinde de dışarıdaydım.

Bana ulaşmaya bu kadar kararlı görünürken ondan daha ne kadar kaçabileceğimden emin değildim. Çoğu gün saklandığım kütüphanenin köşesini döndüğümde Chase'in on beş metre ötede oturduğunu görüyordum.

Olduğum yerde donup kalıyordum. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor, en gürültülüğü kaçmamı söylüyor ama ayaklarım hareket etmiyordu.

Belki aklımdan geçenleri söylemesine izin vermenin zamanı gelmişti. Uzun zaman önce yapmamız gereken konuşmayı gerçekleştirmeliydik. Önceden buna hazır değildim, ayrıca dürüst olmam gerekirse onun da hazır olduğunu sanmıyordum.

Son birkaç gündür Chase hakkında itiraf etmek istemediğim kadar çok düşünmüştüm. Zaten Noah'nın benden istediğı buydu ve bunun ne kadar gerekli olduğunu anlamıştım.

Yaşanan her şeyi görmezden gelmişim. Sadece onun adının geçmesinin verdiği acı bile o an için çok ağırdı, her şeyin birbirine karışmasına neden olmuştu. Onu zihnimde bir kutuya koymuş ve bir kenara atmıştım.

Hatırlamaya, Chase'le yaşadığımız her anı yeniden gözden geçirip nerede yanlış yaptığımızı ve nerede doğru hissettiğimizi anlamaya ihtiyacım vardı. Anılarım bana en başta ona neden âşık olduğumu hatırlatmıştı. Düşüncelerimle baş başa kaldığımda ağlamış, gülmüş ve fark etmişim ki...

Onu özlemiştim.

Diğerleri çok kısa olduğunu düşündükleri bir etek için be-

nimle uğraştıklarında bana anlayışlı davranan adamı özlemiştim. Mason sarhoş olmamızı yasaklarken Cameron ile bana gizlice birkaç bira getiren adamı özlemiştim.

Diğerleri soğuktan şikâyet edip gittikten sonra bile okyanustan ayrılmaktan nefret ettiğimi bildiği için benimle birlikte suda kalan adamı özlemiştim.

Ancak bu sadece onunla ilgili değildi.

Başka kimsenin davet edilmediği, sadece beşimizin olduğu grup gecelerimizi özlemiştim.

Ben, Cameron, Mason, Brady ve Chase.

Ortaokuldan beri ayrı kaldığımız tek zaman her yaz çocukların futbol kampına gittiği birkaç haftalık dönemdi, o zaman bile günde en az bir kez görüntülü konuşurduk.

Elbette Cam ile ben korumalarımız olmadan çok eğlenirdik, yine de yapbozumuzun diğer parçalarını çabucak özlerdik. Geçtiğimiz yaz Cam'in Trey'le tanıştığı St. Petersburg'da hayatımızın en güzel zamanlarını geçirirken bile bizim çocukları özlemiştik.

Daha okul dönemi başlamadan Chase ile yaşadığımız problem işleri tamamen değiştirmişti. Bu durum, özellikle aramızdaki değişimin nedenine dair tek bir fikirleri olmadığı düşünüldüğünde diğerleri için büyük haksızlıktı.

Hepimiz için doğru olanı yapmanın zamanı gelmişti. Bunu biliyordum, yine de Chase'i özlediğim için ne kadar suçlu hissettiğimi anlatamazdım.

Sevdiğim adamı duygusuzca incitmeme neden olacak kadar öfkeli olduğum birini nasıl özleyebilirdim?

Noah için derinden ve umutsuzca acı çekiyordum.

Günden güne beni yiyip bitiren bu kayıp, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Pek çok kez her şeyi boş verip evine kadar koşmak istemiş, kendimi zorlukla tutmuştum.

Kendimi çok yalnız hissettiğim bir anda bir kere oraya gitmiş, kamyonu görünür görünmez gözlerim dolduğunda geri dönmüştüm.

Beni en çok yaralayan şey, hayatının şu an nasıl olduğunu biliyor olmamdı. Yalnız ve kendi halindeydi.

Partilere çok sık gitmezdi, kalabalık gruplarla takılmazdı. Sahip olduğu tüm boş zamanı benimle geçiriyordu ve o boşlukları başka bir şeyle doldurmadığını biliyordum.

Onun da benim kadar, hatta benden daha fazla yalnız olduğunu biliyordum.

Daha da kötüsü aklıma benim soktuğum şüpheyile başa çıkma-ya çalışıyordu.

Bunu ortadan kaldırmak benim işimdi.

Aklımda böyle bir düşünce varken arkamı dönüp gidemezdim.

Bu nedenle Chase'e doğru yürüdüm.

Kapüşonlu bir eşofman takımını giymiş, futbol çantasını önüne bırakmıştı. Başını öne eğmiş oturuyordu. Gerginlikten bacaklarını sallıyor, birbirine sürttüğü avuçlarına bakıyordu.

Birkaç adım uzağına geldiğimde, "Selam," diye seslendim.

Başını hızla kaldırdı, gergin olduğu her halinden belliydi. "Selam."

Chase ayağa fırladı, ağzını açtı ancak hiçbir şey söylemedi. Ona küçük bir gülümseme sunduğumda biraz rahatlamış göründü.

"Biraz vaktin var mı?" diye sordu.

Sinirlerim gerilse de masaya yaklaştım.

Elime uzanarak beni piknik masasının oturağına çekmesine izin verdim.

Gözlerim birleşmiş ellerimize takıldı, yavaşça geri çekilip ona baktım.

Yutkunarak başını salladı.

"Seni özlüyorum, Ari. Her şeyi özlüyorum," derken yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Yaptığım ve yapmam gerektiği halde yapmadığım her şey için çok özür dilerim."

“Biliyorum. Sonrasında öyle davrandığım için ben de özür dilerim. O geceden sonra ilişkinin hiçbir yere gitmemesinden dolayı sana kızmamalıydım. Ne yaptığımı biliyordum, sonrasında ne olacağını umursamamıştım. Benim hatamdı.”

“Yapma,” dedi sert bir şekilde. Yüzüme daha iyi bakmak için oturduğu yerde döndü. “Bunu yapma. Aptalın tekiydim. Hayır, aptalın *tekiyim*. Yapmalıydım... Yapmamalıydım... Kahretsin.” Sinirli bir şekilde iç çektiğinde gözleri benimkilerle buluştu.

Birkaç saniye sessizce birbirimize baktık.

Acı ve pişmanlık dolu gözleriyle bana bakıyordu. Ardından bakışlarına kafa karışıklığı da eklenmişti.

Chase hafif bir gülümsemeyle uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eli tenimde oyalandı, başparmağı hafifçe yanağımı okşadığında elimde olmadan dokunuşuna doğru eğildim.

Geçmişimde ona dair çok fazla şey vardı. Bunları bırakmak o kadar zor değildi, zaten bir kere bunu başarmıştım. Asıl canımı yakan şey içinde boğulduğu acıyı görmektir, daha önce hiç bu şekilde göstermemişti.

Ancak teninin benimkine dokunuşu tamamen yanlış hissettiriyordu. Bu yüzden elini kavradım, yüzümden uzaklaştırırken bakışları donuklaştı.

“Baştan başlayabilmeyi isterdim,” dedi.

Hafif bir kahkaha atarken başımı iki yana salladım. “Ben istemezdim. Evet, işler boka sardı ancak her şeyin ters gitmesi o gecenin özel olmadığı anlamına gelmez.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Özeldi.”

Dudaklarım titredi, bakışlarımı kucağıma çevirdim. “Çok düşündüm.”

“Ben de öyle.” Aceleyle araya girerken ellerimi tuttu. Başımı kaldırıp ona baktım. “Söylemek istediğim daha çok şey var ama şu anda zamanım kalmadı. Birkaç saattir buradayım, seni biraz daha erken yakalamayı umuyordum,” diye itiraf etti mahcup bir şekilde. “Yarın antrenmandan sonra konuşabilir miyiz?”

Midem altüst olduğu halde gülümsemeyi başararak başımla onayladım. “Eleme maçları. Muhteşem.”

Chase kıkırdayıp bakışlarını çimenlere çevirdi. “Evet. Kesinlikle muhteşem.”

Bir süre sonra iç çekerek ayağa kalktı, onunla birlikte ben de ayaklandım.

Tereddütle yaklaşarak kollarını bana doladığında bir an gerildim, ardından ben de ona sarıldım.

Aramızda bir gerginlik olduğu çok açıktı, bu yüzden ortamı yumuşatmak istedim. “İyi ki antrenmandan önce beni takip etmişsin, yoksa şu anda öğürüyor olurdum,” diye şaka yaptım.

Chase kıkırdadı, gülümseyerek geri çekildim. Gözlerim onun kilerle buluştuğu anda boğazım kurudu.

Sırtımda tanıdık bir ürperti hissettiğimde titredim, ardından kaskatı kesildim.

Chase kaşlarını şaşkınlıkla çatarken yavaşça omzumun üzerinden arkaya baktım.

Midemde bir boşluk hissettim, içimi anlık bir bulantı sardı.

Hayır...

Parmaklarından sarkan anahtarlarıyla olduğu yerde donup kalmıştı, mavi gözleri içimi yakıyordu.

Ellerimi hızla yana indirdiğim sırada Chase’e hızlı bir bakış attı.

Noah başıyla onaylarken ben de kafamı iki yana sallamaya başlamıştım.

“Noah,” diyerek adını soludum, sesimde çaresizlik vardı. Ona doğru bir adım attım.

Arkasını döndü.

“Noah, bekle!” diyerek ileri atılsam bile çoktan kamyonetine binip gitmişti.

Gözlerimden yaşlar süzüldü, bir elimle karnımı tutarak kendime gelmeye çalıştım.

“Ari...” Chase arkamdan seslendi.

“Bir dakikaya ihtiyacım var,” dedim arkamı dönmeden. Noah’nın kamyonetini takip ediyordum.

“Arianna...”

“Bir dakikaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Lütfen,” dedim yutkunarak.

Göz ucuyla başını salladığını, çantasını alıp uzaklaştığını gördüm.

Birkaç dakika boyunca nefes almak, gözyaşlarımı durdurmak için uğraştım. İçimden çığlıklar atıyordum.

Ardından irademi toplayıp derin bir nefes aldım, ilerlemeye başladım.

Doğrudan antrenman sahasına yürüdüm, Chase’in kaybolduğu yönün tersine giderek park yerinin yakınında durdum.

Noah’nın kamyoneti görünürde yoktu.

Stadyuma girdim, takım sahaya çıkarken etrafa bakınıyordum.

Noah orada değildi.

Bekledim, ne olduğunu anlamadan güneş battı ve koç antrenmanın bittiğini duyurdu.

Noah hiç görünmedi.

BÖLÜM 36

Arianna

Giriş geçtikten sonra sağa döndüm, Brady yanıma gelene kadar tam beş dakika boyunca küçük kapıya vurdum. Yavaşça uzanıp ellerimi kapıdan çekti.

“Ari bebeğim, orada olduğunu sanmıyorum,” dedi usulca. Olduğum yere yığıldım.

Bana sarılıp kaldırmaya çalıştı, yüzü endişeyle dolu Cameron önüme geçti.

“İki gün oldu,” dedim yaşlar yanaklarımdan süzülürken. Yanımdan geçen birkaç futbolcu bana bakınca gözlerimi kaçırdım. “Dün antrenmanda yoktu, bugün de burada değil. Nerede peki?”

“Belki yemek yemeye falan gitmiştir?” dedi Brady kederli bir sesle, çabasının boşa olduğunu biliyordu.

“Gel hadi,” dedi Cameron kolunu benimkine dolayarak. “Eve gitmeliyiz. Senin biraz...”

“Uyuman gerek deme, Cameron,” dedim gözlerimi ovuşturarak.

“Tatlım, o burada değil ve son iki gündür burada olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ne yapacaksın, girişte kamp mı kuracaksın?”

“Mecbur kalırsam, evet.”

“Ari, bunu kendine yapma.”

“Yüzünü görmediniz,” dedim ikisine bakarak. “O... Tanrım, o...” Yıkılmıştı. “Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.”

Ön kapı açılıp başka bir grup yurda girdiğinde nefesimi tuttum ancak en son giren Chase oldu.

Bakışları Noah’nın kapısıyla benim aramda gidip geldi.

Yanıma yaklaşarak, “Ari,” dedi.

“Lütfen.” Telaşla yanından geçerken ellerimi havaya kaldırdım. “Şimdi olmaz.”

“Arianna!” Cameron bağırarak çıkışa kadar beni takip etti ancak ben çoktan garaj yolundan aşağıya inmiş, yola adım atmıştım.

Ellerimi başımın üzerinde birleştirip olduğum yerde dönerek etrafı taradım.

Gözlerimi sıkıca kapattım, çenemi sıkarken dizlerimin üzerinde yere çöktüm.

Sonunda tüm vücudum titrerken, “Lanet olsun!” diye çığlık attım.

Birkaç kafa bana doğru dönse de onları görmezden geldim.

Titreyerek doğrulup yürümeye başladım.

Kampüsün her santimini dolaştım. Her binanın etrafında dolaşırken, merkezden başlayıp en kuytu köşelere kadar baktım. Onu bulmayı beklemediğimi düşünüyordum ancak bakacak yer kalmadığında içten içe umut ettiğimi fark etmiştim.

Hayal kırıklığı ruhuma yayılırken kendimi çimenlerin üzerine bırakıp top gibi kıvrılmayı istedim. Ancak ayaklarım kıpırdamıyordu.

Güneş doğana kadar yürüdüm, ardından eve gittim. Kendimi odama kilitleyip ağlayarak uyudum.

O günün ilerleyen saatlerinde Cameron kapıma dayandığında ona gitmesini söyledim. Tekrar uyandığımda saat dokuzu geçiyordu, bu geceki maç neredeyse bitmek üzereydi.

Dün gecenin terini vücudumdan atmak için duş aldım, hemen üzerime bir şeyler geçirip ıslak saçlarımla kapıdan dışarı fırla-

dım. Ancak stadyum görüş alanıma girdiğimde hâlâ yüz metre uzakta olmama rağmen kampüs çoktan cumartesi gecelerini bir yerlerde tamamlamaya giden taraftarlarla dolmuştu. En yakın banka çöküp okulun internet sitesine girdim, skor çoktan yayınlanmıştı.

Köpekbalıkları ilk eleme maçını kaybetmiş, sezonları bu gece itibariyle sona ermişti.

Yani bu gece Noah'nın üniversitede oyun kurucu olarak son maçıydı ve ben bunu görmek için orada değildim.

İçimi bir umutsuzluk kapladı, gözlerimi kapattım.

Noah onunla iletişim kurma çabalarımın hiçbirini kabul etmemişti. Bu yüzden zayıf bir ruh ve saf çaresizlikle mesajlarımızı açıp ona görmezden gelemeyeceğini umduğum bir mesaj gönderdim.

Telefonumu kapatıp park yeri neredeyse boşalana kadar aynı yerde oturdum, ardından futbol takımının yurduna yöneldim. Oraya vardığımda Noah'nın beni bekliyor olması için dua ediyordum.

Ne yazık ki beni o değil, bir fıçı dolusu ucuz bira bekliyordu.

Ben de bir bardak doldurdum.

Sonra bir tane daha doldurdum.

Elimde yenilenmiş içkimle geri dönerken Chase'le yüz yüze geldim.

Birden durup gülümsediğimde kaşlarını çatı.

"Selam." Arkamda içkileri dolduran çocuğa baktı, ardından gözlerini bardağıma çevirdi.

Gözlerimle bakışlarını takip ederken kıkırdadım. "Evet, pek iyi doldurmuyor. Çoğunlukla köpük ama iş görüyor." Onu iterek arka bahçeden geçip eve girdim.

Hızıma ayak uydurarak peşimden geldi, sorgulayıcılığını hissedebiliyordum. "Neymiş o iş?"

“İnsanların alkole yönelmesinin tüm nedenlerini düşün ve her birine tik at.”

Ona doğru baktığımda kaşlarının daha da çatıldığını gördüm.

“Bu iyi bir zaman olmayabilir ancak konuşmamız gerekiyordu ve hiç fırsatımız olmadı.”

“Evet. Pek çok şey için hiç şansımız olmadı, değil mi?” Yürümeyi bırakıp bardağımı dudaklarıma götürdüm. “Sanki üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor.”

“Hayır, gelmiyor.”

Başımı sallayarak alaycı bir şekilde, “Evet, geliyor,” dedim. İç çekerek elini uzattığında eğilerek ondan kaçındım.

“Dokunma bana,” diyerek kahkaha attım. Bardağımı bitirip başımı ona doğru eğdim. “Bana son dokunduğunda her şeyi yine mahvettin. Pardon, her şeyi ilk başta ben mahvettim. Bu yüzden boş ver.”

“Bu şekilde olmak zorunda değil. Biliyorsun, değil mi?”

“Başka nasıl olabilir, Chase?”

“Daha iyi.” Bir adım daha yaklaştı. “Bizim için daha iyi olabilir.”

“Lütfen,” dedim gözlerimi devirerek. “Mason görene kadar, değil mi? Bunu daha önce yaşadık, üzerinde düşündük. Lanet olası şeyi aştık.”

Aniden öne atıldı, gözlerimin onun yakınlığına alışması biraz zaman aldı.

Bir anda dibime kadar girmişti. “Seni öpmemi söyle, ben de seni öpeyim. Tam burada, şimdi. Herkesin görebileceği bir yerde,” diyerek çenemi kavradı. “Seni öpebileceğimi söyle.”

“Ne sikim oluyor?” diye gürledi Mason bir yerlerden.

O anda ortamdaki konuşmalar kesildi, kardeşim beni nazikçe kenara iterek Chase’le aramıza girdi.

Chase’in gözleri bir an için kocaman açıldı ancak sonra duruşunu dikleştirip en iyi arkadaşıyla yüzleşti.

“Az önce kız kardeşime ne dedin sen?” dedi Mason, Chase’i göğsünden birkaç adım geriye iterek.

Brady hızla geldi, Cam de yanındaydı.

Chase ellerini kaldırarak başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama... buna alışman gerekecek.”

“Ne?” Mason ve ben aynı anda sorduk, dönüp birbirimize baktık.

Mason kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıp bakışlarını hızla arkadaşına çevirdi.

Cam öne çıkmaya çalışarak, “Çocuklar, belki dışarı çıkmalıyız?” dedi.

Mason ellerini sağa sola savurarak, “Siktir et!” diye bağırdı. “Buna alışmak zorunda kalacaksın da ne demek? Neye alışmak? Kız kardeşimi mi beceriyorsun?” diye sorduktan sonra bana döndü. “Onu mu beceriyorsun?”

“Mason,” dedi Brady. “Dur.”

“Hayır. Ne var biliyor musun? Hiç sorun değil, Brady. Hadi partinin ortasında bir terapi seansı yapalım.” Kelimeleri gevelediysem bile bunun farkında değildim. Gözlerimi kardeşime diktim. “Hayır, Mase. Onu ‘becermiyorum.’”

“Becermesen iyi edersin!” diye kükredi.

Sıçayım böyle işe.

“Öyle mi?” dedim kollarımı meydan okurcasına kavuşturarak geri çekildim. “Nedenmiş o? En iyi arkadaşının ‘küçük’ kız kardeşinin üstüne çıkacağı düşüncesine katlanamıyor musun?”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Brady yanımda.

Cameron araya girmeye çalıştı ancak onu ittiğimde çenesini kapattı.

“Ağzını topla, Arianna,” dedi Mason sertçe.

“Bil bakalım ne oldu, pislik herif?” Chase’in yanımda ‘hayır’ dediğini duydum, onun da canı cehennemeydi. “Çoktan oldu bile!” Kardeşimin öldürücü bakışlarını Chase’e çevirmesini izledim, üzerine atlamak üzereyken Brady aralarına girip Mason’ı geride tuttu.

“Ama merak etme, Mase. *Onu becermediğimi* söylerken doğ-

ruyu söylüyordum. Tam da umduğun gibi seninle olan arkadaşlığı benden daha önemliydi. Bu yüzden tebrikler, Mason.” Kollarımı iki yana açtım. “O tamamen senin.”

Oradan ayrılışım ile birlikte ortaya çıkan kargaşayı görmezden gelerek ön kapıdan hışımla çıktım.

“Ari, bekle!” diye bağırdı Chase hemen arkamdan. Kolumu tutup hızla döndürene kadar durmadım. “Ari, lanet olsun! Dur!”

Önüme atladı.

“Ne? Ne istiyorsun Chase?” Duygusal olarak tükenmiş bir halde omuzlarımı düşürdüm. “Benden ne istiyorsun?”

“Her şeyi!” diye bağırdı. “Her şeyi istiyorum, Arianna.” Tam bağırarak karşılık vermeye hazırlanırken ellerini kaldırdı. “Bir dur. Bırak da konuşayım, olur mu?”

Bir süre öylece baktıktan sonra başımla onayladım.

“Bak, çok geç olduğunu söylediğini biliyorum ama öyle olmak zorunda değil. Ari, bu yaz...” Yutkundum. “Pislik gibi davrandım. Aramızda olanlar bu şekilde devam etmemeliydi. Bunu şimdi anlıyorum. Sana bunun bir daha olmayacağını söylediğimde bana inanmanı istiyorum. Bize hak ettiğimiz şans verersen, seni bir daha kendimden uzaklaştırmayacağım ve aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim.”

Daha sözünü bitirmeden başımı iki yana salladım. “Chase, hayır. Bu yaz beni bıraktığın yerde değilim artık.”

“Anlıyorum,” dedi ısrarla. Uzanıp ellerimi tuttu. “Gerçekten anlıyorum. Sadece hazır olduğumu bilmeni istiyorum. Ben buradayım, korktuğunu biliyorum. Sana korkman için sebep veren kişi olduğumu da biliyorum ama...”

“Chase...”

Başımı iki yana sallamaya devam ediyordum.

Anlamıyordu.

Anlamayacaktı.

Parmak uçlarımla şakaklarımı ovdum. “Lütfen, konuşmayı kes.” Yürümeye başladığım halde alanıma girmeye devam etti.

“Hayır. Beni dinlemen gerek. Ne dediğimi anlamalısın,” dedi kapıyı eliyle işaret ederek. “Az önce en iyi arkadaşıma siktirip gitmesini söyledim çünkü ne kadar ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Seni hak ettiğin gibi sevebileceğimi göstermem için bana bir şans ver çünkü sana âşığım, Arianna...”

“Ben artık sana âşık değilim!” diye bağırdığımda kaslarım donup kalmıştı.

Chase kaskatı kesildi. Omzunun üzerinden bize doğru telaşla gelen ailemi gördüm. Aniden hepsi aynı anda sarsılarak durdular. Yavaşça biraz daha yaklaştılar, her birinin yüzünde şok ve kafa karışıklığı ifadesi vardı.

Söylediklerimi, belki daha fazlasını duymuşlardı.

Gözlerime yaşlar dolarken burnum sızladı.

Chase yüzünü sıvazladı, ağzı sıkı bir çizgi halini almıştı.

Boğazımdaki yumruyu göndermek için yutkundum. Chase’e ona âşık olduğumu hiç söylememiştim, bunu ilk kez duymuştu. Kardeşim ilk kez duymuştu.

Durumun ironikliğinin üzerimde hiçbir etkisi olmamıştı, itirafım aynı zamanda reddedişim olmuştu.

Sır ortaya çıkmıştı ancak artık ona ihtiyacım yoktu.

Bunu Noah’dan önce duymamalıydılar.

Kimse duymamalıydı.

Onun gözlerinin içine bakıp yüksek sesle söyleyene kadar olmazdı.

Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde onun olduğumu öğrenene kadar olmazdı.

Geri çekilmeye çalıştığımda Chase beni yakaladı.

“Bunu yapma,” diye yalvardı.

“Bırak gideyim.”

“Arianna, lütfen.”

“Sana...” Kardeşim aramıza girdi. “Bırakmanı söyledi,” diye homurdanıp Chase’i göğsünden sertçe itti.

Chase geriye sendelerken ben de öne doğru yalpaladım. Beni çabucak bıraktığında kendimi çimlerin üzerinde buldum.

Cameron hızla yanıma geldi. Mason, Chase'e doğru ilerleyip tek kelime etmesine fırsat vermeden sağ yumruğunu yüzüne geçirdi. Chase'in dudaklarından kan dökülürken ayağa kalkmayı başardım.

"Hadi, orospu çocuğu! Tırsıp kaçma," dedi Mase yana tükürüp üstüne atlayarak.

Onu yere devirdi. Chase kafa attı ama Mason yuvarlanarak dirseğini onun burnuna geçirdi.

Brady, "Siktir," diye homurdanıp olaya dahil oldu. "Pekâlâ, bu kadar yeter."

Brady, Mason'ı kollarından tutup geriye doğru çekerken Chase ayağa fırladı.

"Sana inanamıyorum!" diye kükredi Mason. "Kız kardeşimi mi becerdin?" Mason tekmeler savursa da Brady onu bırakmadı.

"Öyle değildi!"

"Evet, öyleydi. Buraya geldiğimizde bu yüzden depresyondaydı çünkü onu becerdin, sonra da terk ettin."

"Ama sen..."

"O cümleyi sakın bitireyim deme, göt herif. Onunla birlikte olmayı seçtin ve ona sırtını döndün."

"Seni üzmemek istemedim!" diye itiraf etti Chase ancak bu Mason'ı daha çok kızdırdı.

"Bunun boktan bir saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Beni incitmek onu koruyacaksa yapman gereken şey bu olmalıydı. İsteyeceğim şey bu olurdu. Beni tanıyorsun, dostum!" derken başını iki yana salladı. "Bunu biliyorsun."

Chase utanmış bir halde başını çevirdi. "Hiçbir şeyi mahvetmek istemedim."

"Bekâretini alıp onu kalbi kırık bir şekilde bıraktığında her şeyi mahvettin."

Chase'in yüzü bir anda bembeyaz kesildi, gözleri benimkilere kaydı. Diğerlerinin bakışları da onu takip etti.

Ağzım açık kalırken gözlerim doldu.

“Hayır...” diye fısıldadı. Bilinçsizce ileri doğru hareketlendi.
“Arianna, hayır.”

Mason hızla kolunu uzatıp yanından geçmek üzereyken Chase’i tişörtünün yakasından yakaladı, kendine doğru çektiğinde burun buruna geldiler.

Mason en iyi arkadaşının gözlerinin içine baktı. Chase’in omuzları düştüğünde kardeşim kaşlarını çatarak bakışlarını bana çevirdi. “Ona söylemedin mi?”

Boynum kaskatı kesilirken özür dilercesine başımı deli gibi iki yana sallıyordum. Pişmandım.

Tırnaklarını yiyen Cameron’a ve başını öne eğen Brady’ye baktım.

“Ben... gitmeliyim,” diyerek geri adım attım. Kaldırımdaki arabaya çarpınca elimle tutundum, aracın etrafından dolanarak karşıya geçtim.

“Ari, yapma. Buraya gel,” diye bağırdı Mason. Ardından hep birlikte bahçeden kaldırıma doğru ilerlemeye başladılar.

“Arianna, bekle!” diye seslendi Chase. Şakaklarımı ovuştur-
dum.

“Geri çekil lan!” diye bağırdı Mason.

“Gidip onu getireceğim!”

“Onun yakınına bile yaklaşmayacaksın!” diye gürledi Mason.

“Ari! Nereye gidiyorsun?”

Başımı iki yana salladım, görüşüm bulanıklaşmıştı.

Bilmiyordum.

Düşünemiyordum.

“Seni yere sermek zorunda bırakma beni, Chase çünkü yaparım.”

“Siktir git, Mason.”

“Durun artık!” diye bağırdı Cameron. “Mason bırak gitsin!”

Onları görmemek için gözlerimi sımsıkı yumdum.

Zor nefes alıyordum.

Noah’ı bulmalıydım.

Onunla konuşmak istiyordum.
Ona ne istediğimi bildiğimi söylemeliydim.
İstediğim oydu.
Onu sevdiğimi söylemeliydim.

Noah

Ayaklarım durdu, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Derin bir nefes almaya çalıştım ancak söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Ari'nin mesajını gördüğüm andan itibaren altı bira içmiştim ama ona ulaşmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden kamyonetimi kilitleyip koşmaya başlamıştım.

Hiç durmadan neredeyse sekiz kilometre koşmuştum.

Nefesim biraz sakinleştiğinde doğruldum, birkaç adım daha ilerlediğimde bağırışlar duydum. Bizim yurt binasının önündeki diğer binaların olduğu yere bakarken onu gördüm.

Ari kamını tutarak geri geri yürüyordu.

Ona doğru koşar adımlarla gittim, Mason ile Chase'in birbirleriyle itiştiklerini gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Mason bağırarak Chase'in yüzüne yumruk atarken kaldırımın kenarında kalakaldım.

"Mason, bırak onu!" diye bağırdı Cameron.

Onları görmezden gelerek kaldırımdan indim.

"Juliet," diye seslendim.

Sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi vücudu bir anda dikleşti, ardından gözleri beni buldu.

Dudakları aralandı. "Noah..." dedi kesik bir hıçkırıkla.

Ses tonundaki özlem beni neredeyse mahvetmişti, hissettiğim acıyla göğsümü tuttum.

Bebeğim...

Omuzları endişeyle düştü. Darbeye hazırlanırcasına kollarını

kendine sardı, sanki geçen gün yaptığım gibi tekrar patlamamdan korkuyordu.

Geçen hafta yaptığım gibi...

Juliet'im, ben de seni incittim.

Pişmanlık damarlarımı yakan bir ateş gibiydi, Mason ile diğerlerine baktım.

Benden üç metre ötede duran Chase'in dudağı patlamış, sağ kaşı yarılmıştı. Çimlerin kenarında duruyorlardı, havada gerilim vardı. Önce bana, ardından Ari'ye ve en sonunda birbirlerine baktılar. Neye doğru gittiğimi bilmiyordum ama umurumda değildi.

Sevgilime döndüm, telefonumu havaya kaldırdığımda bedeni gevşedi.

Şimdi yüzü tamamen bana dönüktü. "Mesajımı aldın mı?" diye sordu umut dolu bir fısıltıyla.

Başımı sallayarak, "Aldım," dedim.

"Ve geldin."

Dudaklarım seğirirken tekrar başımı salladım. "Daha erken gelmeliydim."

Gözlerinden yaşlar süzülürken hüznü bir şekilde kıkırdadı. "Sorun değil ama bir daha olmasın," diye espri yapmasına rağmen sesindeki acıyı gizlemeye yetmemişti.

Kaybımızı hisseden tek kişinin ben olduğumdan korkarak beslediğim acıyla aynıydı.

Sadece ben değildim, o da hissediyordu.

Bunu hissediyordu.

O benimdi.

"Asla, bebeğim." Göğsüm sıkıştı. "Bir daha asla."

Elinin tersiyle ağzını kapattı, ben kaldırımdaki eski kamyonun etrafından dolanırken burnunu çekti.

Kolları iki yanma düştü, gülümseyip koşmaya başladı.

Gülümседim, bir an sonra parlak bir ışık gözümü kamaştırdı.

Başımı sola çevirdiğimde panik duygusu içimde yükseldi.

İleri atıldım. “Hayır!”

“Ari!” diye bağırdı Mason. Cameron’ın çığlığı etrafımızda yankılandı.

Kollar omuzlarımdan yakalayıp beni geri çekti.

Aynı anda tiz bir fren sesi havayı deldi, ardından içimi titretecek kadar yüksek bir *güm* sesi geldi. Çığlıklar havayı doldurdu, kendimi beni tutanlardan kurtardım.

Sürünerek ilerlerken sokağı dolduran cam kırıkları dizlerimi ve ellerimi kesiyordu, eski bir pikabın parçalanmış tamponuna ulaştığımda ileri doğru yalpaladım.

İçimden bir çığlık koptu, diğerleri de anında yanımda yere çöktü.

Biri tişörtümden tutuyordu.

Biri ağlıyordu.

Biri yalvarıyordu.

Ben hareket edemiyordum.

Nefes alamıyordum.

Tek yapabildiğim sevdiğim kızın yolun ortasında cansız yatan bedenine bakmaktı.

BÖLÜM 37

Noah

Yedi saat boyunca hiçbir haber alamamak dayanılmaz bir durumdu, ancak hemşire nihayet gelip bir komplikasyon olduğunu söylediğinde bunu takip eden dört saat en kötüsüydü.

Korku ve pişmanlıkla doluydu.

Acıyla ve varsayımlarla doluydu.

Ya bu gece ona zamanında ulaşmış olsaydım?

Ya önceki gün onu bırakıp gitmeseydim?

Ya ona onu sevdiğimi hiç söyleyemezsem?

Düşündüğümünden daha fazlası olduğunu, ihtiyaç duyabileceğim her şey olduğunu ve her zaman isteyeceğim her şey olduğunu söyleyemezsem ne yapardım?

Arianna Johnson benim tüm varlığımı.

Onsuz ben bir hiçtim.

Sonraki on altı saat boyunca çok konuşmadık, hepimiz aynı durumdaydık. Odada volta atıyor, sık sık içimizden biri duvarı yumrukluyor veya sandalyeyi tekmeleyerek koridora fırlıyordu. Sonrasında yüzümüzü ellerimize gömüyorduk.

Sonunda doktor çıkageldi, yorgunluğu gözlerinin altındaki koyu halkalardan belli oluyordu. Başını sallayarak maskesini indirdi.

Cevabı zaten biliyor olmasına rağmen, “Bayan Johnson için mi bekliyorsunuz?” diye sordu.

“O iyi mi?” diye öne atıldı Mason.

Cameron titreyerek kolumu tuttu.

“Durumu stabil.”

Göğsümden titrek bir nefes yükseldi. Duvara yaslandım, avuçlarımın alt kısmını gözlerime bastırarak başımı geriye attım.

Omzumu sıkan bir el hissettim, dönüp baktığımda Chase’i gördüm.

Çenesini sıkarak başını salladı, tekrar doktora döndük.

“Onu ne zaman görebiliriz?” diye sordu Brady.

“Yakında görebilirsiniz. Ancak belirsizliğin hâlâ devam ettiğini bilmeniz gerek.”

“Anlatın, doktor,” dedi Mason yutkunarak.

Bakışlarını üzerimizde gezdirirken kelimelerini dikkatle seçtiği belliydi. “Arianna büyük ölçüde vücudunun üst kısmından darbe almış, kafatasında küçük bir kırık bulduk. Bu kırık dolaşısıyla vücudu şoka girdiği için onu yapay komaya sokmak zorunda kaldık.”

“Aman Tanrım,” diye hıçkırdı Cameron. Mason hızla dönerek onu kollarının arasına çekti, daha fazla açıklama bekliyordu.

Hırıltılı bir sesle, “Acı çekiyor mu?” diye sordum.

“Artık değil,” dedi elindeki dosyayı kapatarak. “Çok acı çekiyordu ve yaraları komaya girmesine neden olabiliirdi. Travmaya tepki olarak beyni kendini kapatabilirdi, bu yüzden izlediğimiz yolun en güvenli yol olduğunu düşündük.”

“Neden?”

“Beynin tepki vermesini veya etkilenmesini engellemek için. İyileşmesi için zaman tanımalıyız çünkü bir sonraki adım ödem oluşup oluşmadığını izlemek olacak.”

“Ya olursa?” diye atıldı Chase. “Beyninde ödem oluşursa?”

Doktor başını sallayarak, “O zaman beynini açıp baskıyı azaltmamız gerekir,” dedi.

“Onu ne kadar uyutacaksınız?”

“İhtiyacı olduğu kadar. Bir, belki iki gün. Belki biraz daha

uzun. Her şey bu gecenin nasıl geçeceğine bağlı. Bu geceyi komplikasyon olmadan atlatabilirsek yarın daha rahat nefes alabiliriz.”

Başımızla onayladık. Birbirimize bakarak aklımıza gelen her soruyu sorduğumuza emin olmaya çalıştık.

Doktor başını salladı, buraya geldiğimizde bizimle ilgilenmesi için görevlendirilen hemşire öne çıktı. “Doktor Brian, bu Bay Johnson,” diyerek onu Mason’a yönlendirdi.

Elini uzatırken adamın yüz ifadesi boştu. “Bir dakika koridora gelir misiniz?” diye sordu doktor ve dışarı çıktı.

Etrafımda dönüp alnımı duvara yasladım, gözlerimi kapattım.

Nefeslerim düzensizdi, ciğerlerim adeta yanıyordu.

Diğerlerinin yumuşak konuşmaları etrafımda boğuklaşırken gözlerimi daha sıkı kapattım.

Gözlerimin önünde gülümsemesi belirdi, kahkahasının bir yankısı onu takip etti.

Bana uzanıyor, ona dokunabilecek kadar yaklaştığımda karanlığa karışıyordu. Geriye hiçbir şey kalmıyordu.

Bomboştum.

Yapayalnızdım.

Parmak eklemlerim acıyordu, sonra bir elin benimkinin üzerine kapandığını hissettim.

Duvarın yanında yere çökmüştüm. Brady, Cameron ve Chase önümde dizlerinin üzerinde duruyorlardı. O sırada Mason köşeden dönüp geldi.

Kocaman açılmış gözlerini arkadaşlarına çevirdiği sırada kolumdan akan kanın bana ait olduğunu fark etmişti. Bakışlarını takip ederek duvardaki deliği gördüm. Bunu ben yapmış olmalıydım.

Çenesini esneterek odanın karşısına yürüdü, duvardaki çerçevesi fotoğrafı çivisiyle birlikte indirdi.

Masadan bir kitap alıp çiviye deliğin üzerine çakmak için kullanıldı ve hasarı tamamen kapattı.

Kederli gözlerle elini uzattı. “Hadi ama, dostum.”

Çenem göğsüme düştü, yine de elimi avucuna bıraktım.

Beni yerden kaldırdıktan sonra bana sarıldı. Gerçek bir sarılmaydı, benden af diliyormuş gibi sarılmıştı, oysa özür falan borçlu değildi.

Geri çekildiğinde gözleri kıpkırmızıydı, başını iki yana salladı.

Ardından kararsız bir şekilde dikilen Chase’e döndü, onu da kendine çekip sarıldı.

Seslenmelerini duymazdan gelerek odadan çıktım, bu aptal hastanede bir uzman gibi gezinmeye başladım. Koridorun sonundan sola dönerek hemşirelerin mola verdiği yerden çıktım. Su fiskeyesinin etrafından dolanıp binaların arasından geçtim, solda görülmesi zor binaya ulaştım.

Ziyaretçi defterini imzalamadan hızla içeri girdim, bilinçsizce koridorda yürüdüm.

Oraya vardığımda uyanıktı, üzerine çökmüş endişe kalbimi paramparça ediyordu.

Her şey paramparça olmuştu.

“Ah, tatlım,” dedi elini kaldırarak. “Buraya gel.”

Kendimi annemin hastane yatağına bırakıp kontrolümü tamamen kaybettim.

Bu dünyada sevdiğim iki insan da buradaydı, hayatları bir başkasının ellerindeydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Tri-City Hastanesi bir kez daha evim olmuştu.

Aslında hepimizin evi olmuştu çünkü duş almak veya gerçek bir yatakta biraz uyumak dışında hiçbirimiz tam olarak buradan ayrılmamıştık.

Mason hâlâ ailesiyle temasa geçmemişti. Sırt çantalarıyla iletişimden uzak otuz günlük Avrupa seyahatlerinin sonuna yak-

laşmışlardı. Kızlarının komada olduğunu bilmek bir yana, araba kazasından bile haberleri yoktu.

Doktor beklediğimiz haberi Noel arifesinden bir gün önce verdi. Eziyet dolu altı uzun günün ardından nihayet ödem riski ortadan kalkmıştı. Ağrıların azalması bekleniyordu, ardından uyanmasına izin vermeye hazırdılar.

İçimde bir şeyler kıpırdadı, daha önce hiç hissetmediğim bir endişe dalgası beni uyandırdı.

Yakında onun gözlerinin içine bakabilecektim.

Bana karşı hislerini sorguladığım için, çekip gittiğim için ne kadar üzgün olduğumu söyleyecektim.

Bunu bir daha asla yapmayacağıma söz verecek, onun için yeterli olduğuma güvenecektim. Oysa içten içe onun herhangi bir erkekten, özellikle de benim gibi basit bir erkekten çok daha fazlasını hak ettiğini biliyordum.

Onu sevecek, ona tapacak geniş bir ailem yoktu. Onu götürebileceğim anılarla dolu bir evim veya kendi hayatımı kurarken izleyebileceğim bir yolum yoktu. Büyürken onun sahip olduklarına sahip değildim, bu yüzden zaten dezavantajlıydım. Ancak bana erkek olmanın ne demek olduğunu gösteren, çok çalışmayı ve sahip olduğum şeylerin kıymetini bilmeyi öğreten bir annenin sevgisine sahiptim.

Bana tüm benliğimle sevmeyi öğretmişti, ben de öyle seviyordum.

Onu sahip olduğum, olmadığım her şeyle seviyordum. Hep sevecektim.

Noel günü güzel gözlerinin içine bakarak ona tüm bunları söylüyor olmalıydım. Yapamadım çünkü Ari uyanmadı.

İlk kırk sekiz saatten sonra uyanmasını bekleyebileceğimizi söylemişlerdi.

Dört gün olmuştu ancak tek değişiklik morluklarının hafiflemesiydi.

Koyu mor, yumuşak bir sarıya dönüşmüştü. Dudaklarındaki

şıklık kaybolmuş, muhteşem dudak kıvrımları yeniden tanınır hale gelmişti. Altdudağındaki yaranın hemen altında yeni, küçük bir yara izi vardı.

Uzanıp başparmağımı saçlarının ucunda gezdirdim, daha önce defalarca yaptığım gibi parmaklarımı saçlarının arasına daldırabilmeyi diledim.

Cameron'ın bir hemşirenin yardımıyla Ari'nin saçlarını yıka-masına izin verdiler. Ardından tıpkı Ari'nin birlikte takıldığımız ilk gün yaptığı gibi saçlarını yandan ördü. Ayrıca Cam bir rutin halinde, her altı saatte bir onun dudaklarını dudak nemlendirici-siyle nemlendirdi. *"İyileşmesi gereken bir şey daha halledildi,"* demişti.

Ari daha iyi bir arkadaşına sahip olamazdı.

Mason çok fazla konuşmuyor, sadece çatık kaşlarıyla köşede-ki televizyona bakıyordu. Ne izlediğinin farkında olduğunu hiç sanmıyordum. Aklını kaçırmak üzereydi ve yakında patlayacak gibi görünüyordu.

Hepimiz öyleydik.

"Bir haber var mı?"

Cameron boncuk yığınının başını kaldırdı, hafifçe gülümse-yerek bana baktı. "Hayır, Noah. İşemen için geçen iki saniyede hiçbir haber gelmedi."

Hafifçe gülsem de Ari'nin yatağına doğru ilerlerken gülüm-semem söndü.

Cameron'ın telefonundan bildirim sesi geldiğinde ayağa fırla-dı. "Çocuklar nihayet aşağıya taze kahve koyduklarını söylediler. Mason'a, kendim için bir tane aldıracağım. İster misin?"

"Böyle iyiyim. Teşekkürler." Ari'nin saçlarını nazikçe kula-ğının arkasına iterek eğildim, koltuğuma çökmeden önce alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Cameron'ın kapı aralığında tereddüt ettiğini anlamak için ka-famı kaldırmama gerek yoktu.

Endişeli ses tonuyla, “Noah...” diye fısıldadı.

Başımı iki yana sallamakla yetindim, bir an sonra odadan çıktı.

Sonunda baş başa kalmıştık, bencilce daha fazlasını istediğim nadir bir durumdu.

Elimi onun hareketsiz bedeninin altından geçirdim, bu hareket benim için tetikleyiciydi ama gerekliydi. Ona dokunmam gerekiyordu. Ona sarılmalıyım.

“Juliet, bebeğim. Aç gözlerini, uyanma vakti geldi,” diye fısıldadım. “O büyük, güzel gözlerini açıp bana bak... lütfen bana bak.” Son kelime ağızımdan zorlukla döküldü ve aniden bastırmaya çalıştığım tüm duyguların altında ezildiğimi hissettim. Dişlerimi acı verecek kadar sıktım, gözlerimde biriken yaşların düşmesini engellemek için çenemi oynattım. Burada olmazdı, her zaman yaptığı gibi acımı hissedebileceği bir yerde olmazdı.

Orada onunla yalnız otururken yalvarıyor, yakarıyor ve herhangi bir tepki vermesi için dua ediyordum.

Elini çevirerek başımı yatağa bıraktım, yanağımı yumuşak avucuna yaslayıp öylece kaldım. Zihnim anılarla doluydu.

Bir el omzuma değdiğinde ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, başımı kaldırıp Cameron’ın yanımda durduğunu gördüm.

“Neden biraz eve gitmiyorsun?” diye sordu yumuşak bir gülümsemeye.

Boğazımı temizleyerek doğruldum, odaya baktığımda çocukları her zamanki yerlerinde buldum.

Başımı iki yana sallayıp yüzümü sıvazladım. “Ben iyiyim.”

“Noah, hastaneden hiç çıkmadın.” Mason oturduğu yerde doğruldu. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Burada duş alıyorsun, burada uyuyorsun, burada yemek yiyorsun... tabii yemek yiyorsan,” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Aç olduğumda yiyorum.”

Başını salladı, ayağa kalkıp elinde bir fincan kahveyle yanıma gelen Chase’i gözleriyle takip etti.

“Artık dumanı tütüyor, ayrıca tadı bok gibi ama yeterince sıcak,” diyerek uzattı Chase. “Görünüşe göre buna ihtiyacın var.”

Tıpkı dün gece getirdiği yenmemiş pizza ve bir önceki gün aldığı kahvaltılık sandviç gibi onun barış tekliflerinden biriydi. Onların hiçbirini istememiştim, bunu da istemiyordum ancak bana kimin verdiğiyle ilgisi yoktu. Midem hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Ne yutmaya çalışırsam çalışayım geri geliyordu.

Vücudum baştan aşağı gerginlik yüklüydü.

Muhtemelen suratını dağıtmak istediğimi düşünüyordu ve bunda bir sorun yoktu. Bazen tam olarak bunu yapmayı, çenesine yumruğumu geçirmeyi istiyordum.

Ona ve etrafımda uzanabileceğim her şeye yumruk atmak istiyordum.

Orada öylece dikilmeye devam ettiğinde elindeki içeceği kabul etmekten başka çarem kalmadı.

“Teşekkürler.” Küçük bir yudum alıp Chase cam kenarındaki koltuğuna geri dönerken peşinden gittim.

“Lancaster nerede?” diye sordum Mason’a. Üç ayaklı sehpanın bir bacağının eksik olduğunu yeni fark etmiştim.

“Yoldadır. Erken saatte antrenmanı vardı.”

Başımı salladım. “Güzel, bu iyi. Rutinine devam etmesi gerekiyor. Koç, gelecek yıl kapmayı umdukları bir orta oyuncu için teklif yapıldığını söyledi.”

“Bunu duymuştum,” dedi Chase oturduğu yerde doğrulurken. “Detroit’ten bir lise son sınıf öğrencisi. Tam bir canavar diyorlar.”

“Öyle. Videosunu izledim.”

“Fark etmez,” dedi Mason omuz silkerek. “Brady’nin bu yılki istatistikleri inanılmazdı, üstelik daha iyiye gidiyor. Kimse oyunu onun gibi okuyamaz.”

“Evet, koşullara ayak uydurma konusunda çok iyi. Senin liderliğinde gelecek sezon çok ileriye gidebilirsiniz.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz geri almayı diledim. Sohbet için açık

kapı bıraktığımı, önümüzde zamandan bol bir şey olmadığından konuşmaya devam edeceğimizi anlamıştım.

Başımı yere çevirdiğim anda Mason konuşmaya devam etti.

“Seçmelere hazır mısın, dostum?” diye sordu Mason haftalardır ondan ilk kez duyduğum bir heyecanla. “Yıllarca çalıştıktan sonra hayallerine bu kadar yakın olmak olağanüstü hissettiriyor olmalı?”

İşte tartışmak istemediğim konu tam olarak buydu. Özellikle son altı ayımı liderlik ederek geçirdiğim umut vaat eden adaylarla konuşmayı hiç istemiyordum.

“Daha aylar var.”

Kafamı kaldırmadım, Mason’ın tepkisi geciktiğinde merakının büyüdüğünü hissetmiştim.

“Evet ama öncesinde yapman gereken çok iş var. Kahretsin, *Senior Bowl*’a* sadece birkaç hafta kaldı. Muhtemelen uçakla gidersin...”

“Gitmeyeceğim.”

Cameron oturduğu yerden dönüp bana baktı ancak ben başımı kaldırmadım.

Parmaklarımı Ari’nin parmaklarında gezdirerek Cam’in sürdüğü pürüzsüz leylak rengi ojeyi okşadım.

“Yani öncesinde ortamı görmek için erken gitmeyip... maç gününü bekleyeceğini mi söylemek istiyorsun?”

“Koç Rogan’a yerimi başkasına vermesini söyledim. Ben gitmiyorum.” Ari’nin elini çevirip parmak uçlarımı hemşirenin önerdiği şekilde avucunun içinde gezdirdim. “Kariyer Günü’nden de çekildim.”

Cameron, “Aman Tanrım,” diye mırıldanırken Mason’m sesi onu bastırdı.

“Dur bir dakika,” dedi sert bir şekilde.

* Üniversite futbol takımlarında oynayan en iyi son sınıf öğrencilerini bir araya getiren maçtır. Sporculara kendilerini NFL takımlarına göstermek, profesyonel kariyerlerine adım atmak için büyük bir fırsat sunar. (ç.n.)

Başımı kaldırıp baktım.

Mason'ın ters bakışları üzerimdeydi, Cameron'ın gözleri kocaman açılmıştı. Chase ise kaşlarını çatmış yere bakıyordu.

“Ne yaptım dedin?” diye sordu Mason başını eğerek.

“Yapma.” Elimden geldiğince sert konuştum. “Maaşlı tüm koçlardan ve eğitmenler de dahil olmak üzere personelin geri kalanından çoktan fırça yedim. Bu iş bitti. Hikâyenin sonu.”

“Noah, dostum,” dedi Mason öfkeyle başını iki yana sallayarak. “Yapma bunu. Avix için kışını yırttın ve bunu hak ettin. Lisede, genç takımlarda geçirdiğin onca yıldan bahsetmiyorum bile. Bunların boşa gitmesine izin verme, pişman olacaksın.”

“Pişmanlık mı?” Gülmek gibi bir niyetim olmamasına rağmen kahkaha attım. “Pişmanlık mı?” diye tekrarladım duygusuz bir tonla.

“Noah, lanet olsun...”

“Şu anda futbol kariyerimin umurumda olduğunu mu sanıyorsun?” Sesim her kelimede biraz daha yükseliyordu, onu içimde titreşen öfkeden korumak için Ari'nin elini bıraktım. “Buraya geldiğimden beri bunu düşündüğümü mü sanıyorsun? O burada olduğundan beri? Çünkü düşünmedim, bir kez bile.”

“Bunun berbat bir durum olduğunu ve şu anda hiçbir şeyin normal olmadığını anlıyorum, tamam mı? Orada yatanın *benim* kız kardeşim olduğunu sakın unutma!” diye bağırdı Mason parmağıyla Ari'yi göstererek. “Ama bir saniye bile onun senden bunu yapmanı isteyceğini düşünme çünkü istemezdi.” Tam önümde durdu, bakışları keskin olmasına rağmen sesi gibi yüzü de düşmüştü. “Bunu istemezdi, dostum.” Bakışları biraz yumuşarken sesi alçaldı. “Hayır, dostum. Böyle yapmanı istemezdi.”

Ona bir süre öylece baktıktan sonra başımı salladım.

“Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, haklı olduğunu da biliyorum. Bencil olmam gereken bir zaman varsa, o da bu zaman. O veya bir başkası şu anda benim için neyin doğru olduğunu düşünürse düşünsün, yaşadığımız bu boktan dünyadaki nefes

alma nedenim burada yatarken o sahaya çıkmamın imkânı yok.” Başımı yavaşça salladım. “Asıl onu terk edersem pişman olurum, kaldığım için değil. Şu anda bulunduğum yerden pişmanlık duymam söz konusu bile olamaz. Burası ait olduğum yer. Burada kalıyorum, hiçbir şey bunu değiştiremez ve *hiçbir şey* bundan daha önemli olamaz.”

Mason çenesini esnetirken kaşlarını çattı. Uzanıp omzumu sıktı, hafifçe sarstı. “İşte dostum, seni bu yüzden henüz patakla madım,” dedi yavaşça gülerek. Onun bu gülüşüne geri kalanımız da eşlik etti.

Ortam bir süre sonra sakinleşti, herkes az önce ne yapıyorsa ona geri döndü. Ben de derin bir nefes alıp birkaç yudum sıcak kahve içtim.

“Kariyer Günü’nden çekilmenin bir önemi olmadığını farkındasın, değil mi?” dedi Chase gözlerini televizyondan ayırma zahmetine girmeden. “Üniversite yeterliliğini zaten tamamladın ve bir aday olarak onaylandın.” Bana doğru baktı. “Uyum departmanı çoktan yeşil ışığı yaktı. Girdin bile.”

Gözlerini başka yöne çevirene kadar bakışlarımı onunkilerden çekmedim. Başını çevirdiğinde ben de bakışlarımı kucağıma indirip söylediklerini düşünmeye başladım.

Haksız değildi. Ne için kaydolduğumu, benimle hangi takımın ilgilendiğini bile biliyordum.

Gelen her teklifi geri çevireceğimi de biliyordum.

Ari’nin elini kaldırdım, öne doğru eğilerek dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerine küçük bir öpücük kondurdum. Gözlerimi kapattım, ellerini iki elimle kavrayarak biraz daha sıktım. Tek bir kelime bile fısıldamadan teniyle konuşuyordum.

Her zaman yaptığı gibi başparmağının benimkinin üzerinde gezindiğini hayal ettim.

Vücudum kaskatı kesilirken gözlerim kocaman açılmıştı. Hareket etmeye cesaret edemiyordum.

Konuşmaya cesaret edemiyordum.

Başparmağı bir kez daha seğirdiğinde başımı hızla kaldırdım, ona doğru biraz daha eğildim.

Diğerleri yerlerinden fırladı.

“Ne? Sorun ne?”

“Ne oldu?”

“Noah!” diye çıkıştı Mason.

“O...” Gözlerimi onun yüzünden ayırmadan başımı iki yana salladım. “Hareket etti. Eli hareket etti.”

Bakışlarım yüzüyle eli arasında gidip geliyordu, en sonunda bileği seğirdi.

Cameron ellerini benimkinin üzerine koyarak sıktı. “Aman Tanrım! Hareket etti! Mason, hareket etti!”

Diğerlerini görmek için başımı çevirsem bile gözlerimi son saniyeye kadar Ari’den çekemedim.

Mason dolu gözlerini benden kız kardeşine çevirdi. “O sonunda... sanırım...” dedi yutkunarak. Kelimeleri yüksek sesle söyleyememişti.

Ağzımı açsam bile söyleyecek bir şey bulamayıp tekrar kapattım. Dönüp Ari’nin ellerini bıraktım. Yüzünü avuçlarımın arasına alarak yanaklarını yumuşak dokunuşlarla okşadım.

Mason destek için omzumu sıkıca kavrarken, “Benim için gözlerini aç bebeğim,” dedim nefes nefese. “Juliet, gözlerini aç.”

Göz kapakları titremeye başladığında odadaki herkes nefesini tuttu.

Kalp atışlarım hızlandı. Sıkışan ciğerlerim bir kez daha umutla, bir amaçla dolmak için ona yalvarıyordu.

“İşte bu,” diye mırıldandı Cameron gözlerinden yaşlar süzülerek. “Uyanıyor. Ari, hadi kızım, uyan artık.”

“Bebeğim... hadi,” diye fısıldadım. Duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyordum ancak başaramıyordum.

Sevgilimin gözlerini yavaşça açmasını izlerken dünyamın yeniden dönmeye başlamasını bekliyordum.

İçimden kahkahayla hıçkırık karışımı bir ses yükseldi, alnımı karnına yasladım. Vücudum hissettiğim rahatlamayla titredi, kendimi sakinleştirmek için bir saniyeliğine gözlerimi kırpıştırdım.

Birkaç kez gözlerini kırptı, gözlerini yavaşça açarak odanın içinde gezdirdi.

Bakışları Mason'a takıldığında sol kolunu kaldırdı.

Sadece bu görüntü bile gülümsememin genişlemesine neden olmuştu.

İki tarafı da hareket ediyordu.

Tanrıya şükür.

Mase yaklaşarak elini tuttu, hafifçe sıktı.

"Selam, velet." Sesi çatlak çıkmıştı. "Ödümüzü kopardın."

Duydukları onu birazcık gülümsetti ve gülümsemesini hepimizin hıçkırıklarla boğulmuş kıkırdamaları takip etti.

Doğrulamaya çalıştığında yüzü buruştu, elleriyle kaburgalarını tuttu.

"Çok fazla hareket etmemeye çalış," dedim ona usulca.

Bakışları benimkilere kaydı ve öylece kaldı.

Bununla birlikte gerginlikten kaskatı kesilmiş bedenim gevşedi. Her parçam sakinleşti, ağzımın sol köşesi daha geniş gülümseyemeyecek hale gelene kadar yukarı kıvrıldı. "Merhaba, Juliet."

Sesim zor çıkmıştı. Göğsü şişti, ağzını açtı ve elini kaldırıp boynuna dokundu.

Boğazını temizlemeye çalışırken bir kez daha yüzünü buruşturdu.

Odada bir hareketlenme oldu ama biri önüne bir bardak su koyana kadar bakışlarını benden çekmedi.

Suyu getirene dönüp baktığında dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

"Selam, yabancı." Chase gülümseyerek bardağı onun açık eline tutuşturdu.

Küçük bir yudum aldığı anda Cameron araya girmek için yanında belirdi. Onu çok fazla sıkmamaya dikkat ederek kollarını Ari'ye doladığında su yere döküldü. "Sonunda uyandığına inanmıyorum! Beni korkuttun, seni sürtük," dedi gözyaşları arasında gülümseyerek.

Ari'nin kısık, hırıltılı kahkahası içime işleyerek beni daha da canlandırdı.

Vücudumdaki her sinir tekrar yaşam bulmuştu, yerimde zor duruyordum.

Ari derin bir nefes alarak sırtını arkasındaki yastığa bıraktı.

Uzanıp işaretparmağımın arkasıyla saçlarını yüzünden çektim, kirpiklerinin arasından göz ucuyla beni izliyordu.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?" diye sordum. Sorunun ne kadar aptalca olduğunun farkındaydım, yine de bilmem gerekiyordu. Onun konuştuğunu duymalıydım. İyi olduğunu bilmeliydim.

Önce tereddüt etti, kaşlarını meraklı bir ifadeyle çattıktan sonra başını salladı. "İyiym. Vücudumun her yeri ağrıyor, başım zonklamaya başladı ama sanırım iyiym," dedi.

Yutkundum, gözyaşlarına boğulup onu korkutmamak için dişlerimi sıkıyordum ama sesi...

Çok özlemiştim.

Onu özlemiştim.

Tanrım, onu seviyordum.

Bu ana dek itiraf etme cesaretini kendimde bulamamıştım. Hatta birkaç dakika öncesine kadar bunu ona söyleme şansım olup olmayacağından bile emin değildim.

"Bir dakika." Gerildi, tekrar etrafına baktı. "Ben neden buradayım? Ne oldu?"

Bakışlarım bir an Mason'ınkilerle buluştu, ardından eğilip dikkatini kendime çektim. "Bir anda caddeye çıktın."

"Bana sen mi çarptın?" dedi battaniyeyi sıkıca tutarak. Arkasındaki monitör çılgınca ötmeye başladı.

“Ne? Hayır.” Deli gibi başımı iki yana salladım, çenemi eğerek gözlerime bakmasını sağladım. “Hayır, bebeğim. Başka bir araba geliyordu, sana zamanında ulaşamadım. Ne yazık ki araç seni zamanında fark edemedi.”

Gözle görülür bir şekilde rahatlamasına rağmen nefesleri kısa ve kesik kesikti, yine yüzünü buruşturmuştu.

“Sorun yok, küçük kardeşim,” diye mırıldandı Mason. Uzanıp elini bileğinin üstüne koydu. “Artık iyisin.”

“Bu da ne sikim? Kızım uyandı ve kimse beni aramadı mı?!” Brady, Ari’nin etrafında oluşturduğumuz küçük çemberi aşarak yaklaştı. “Yapılır mı bu!” Sırıttı, eğilip yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve ben onu silip yerine kendi öpücüğümü kondurmak istedim. “Döndüğüne sevindim, Ari bebeğim. Oğlumuz her geçen gün daha da yumuşamaya başlamıştı,” dedi Ari’ye bakarak. Mizah, onun endişeleriyle başa çıkma yöntemiydi. “Ona sadece güzellik uykusuna ihtiyacın olduğunu söyledim, öyle değil mi?” Dalga geçerek yumruğunu omzuma geçirdi.

“Çok komik, Lancaster.” Sandalyemde arkama yaslanırken gülümsüyordum.

Ari’nin kaşları çatıldı, ardından güldü. “Ben de seni özledim, Brady.”

“Bu gürültü de ne beyler? Siz serserilere bu odada futbol izlemek yok demiştim, sessiz... ah! Merhaba, tatlım!” Hemşire Becky, Ari’nin yatakta uyanık olduğunu fark etmişti. “Tanrıya şükür, uyanmışsın. Bu adamlar yeni yürümeye başlayan çocuklardan beter. Bakıma çok muhtaçlar,” diye takıldı göz kırparak.

“Seni kandırmasına izin verme, kızım. Bizi seviyor,” dedi Brady başını sallayarak.

Hemşire Becky muzip bir şekilde içini çekerek, “Evet, seviyorum,” dedi.

Gülümseyerek Ari’nin yanına gidip bacağını hafifçe okşadı. “Ben Becky. Buraya geldiğinden beri gündüz hemşiren olma şerefine nail oldum ve söylemeliyim ki gözlerini görmek çok güzel, hayatım. Sevgilinin fısıldadığı o altın benekleri görebiliyorum.”

Ağzımı açıp cevap vermek üzereydim ancak zaten yakalanmıştım, bu nedenle gülmekle yetindim.

Mason kendi kendine sırtıarak diziyle beni dürttü.

“Daha yeni uyandığını biliyorum ama eminim çok yorgunsundur, kafanda bir sürü soru vardır. Gidip Doktor Brian’ı getireyim.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Ari. Yumuşak mırıltısı her kelimedede gittikçe yükseliyordu.

Elini sıkıtiğımda sanki elini tuttuğumu yeni fark etmiş gibi önce bana, ardından ellerimizin birleştiğı yere baktı.

Sessizce talep ettiğı anı ona vererek beni incelemesine izin verdim. Yatakta bensiz olduğunu bilirken tıraş olmaya on dakika ayıramadığım için yüzümü çevreleyen kirli sakaldan, arkadaşımın bıraktığı spor çantamdan alıp giydiğım kırışik kıyafetlerime kadar baştan aşağı süzerken sessiz kaldım.

Yavaşça bakışlarını benimkilere çevirdi ve orada kaldı.

“Merhaba, güzelim,” dedim başımı eğerek. “O çikolata gözlerini özlemişim.”

Yanaklarında bir parça pembelik belirdiğinde gülümsemem genişledi ancak ardından gözlerini kaçırdı. Yavaşça elini elimden çekip battaniyesini düzeltmeye başladı.

İçimde bir şeyler kıpırdandı, dudaklarımı yalayarak sandalyemin ucuna kaydım.

Doktor Brian gülümseyerek içeri girdi. “Merhaba.” Odanın karşısındaki lavaboda ellerini hızlıca yıkadı.

Öne yaklaştığında grup ona biraz yer açmak için geri çekildi, ben hareket etmedim.

“Ben Doktor Brian,” dedi çenesini eğerek. “Ya siz?”

Kaşları çatılmıştı. “Şey, Arianna Johnson.”

“Evet, doğru,” dedi başını sallayarak. “Testi geçtiniz.”

Arianna endişeli bir kahkaha attı.

“Hemşire Becky gibi ben de geldiğinizden beri sizinle ilgileniyorum. Size birkaç soru soracağım, sonra yaralarınız hakkında konuşacağız. Uygun mu?”

“Evet, efendim,” diye mırıldandı gergin bir şekilde. Kucağındaki ellerini sıktı.

“Tamam, güzel. Sanırım konuşmamızın sakıncası yoktur,” dedi doktor elleriyle bizi işaret ederek. Arianna başıyla onayladı. “Güzel. Kolay bir soruyla başlayalım o zaman. Birden ona kadar bir ölçekte, on en yüksek olmak üzere ağrınızı nasıl değerlendirirsiniz?”

“Yaklaşık sekiz.”

Onu rahatlatmak amacıyla, “Koca bebek,” dedi Mason. Duyguları devreye girdiğinde boğazını temizledi.

İşe yaramıştı. Ari’nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama dikkatini doktordan ayırmadı.

“Tamam,” dedi doktor başını sallayarak. “En çok nereniz ağrıyor?”

“Başım fena zonkluyor.” Avucunu hemen göğsünün altına koydu. “Bir de göğsüm. Nefes alırken zorlanıyorum.”

Biz kaygıyla dinlerken odadaki gerilim artmıştı, dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Durum değerlendirildiğinde bu normal.” Ellerini birbirine kenetleyip önünde sarkıttı. “Yaralarınızdan bahsetmeden önce sormama izin verin. Arianna, neler olduğunun farkında mısınız? Buraya nasıl geldiğinizin?”

Yüzünü hafifçe buruştururken yalvaran gözlerle Mason’a baktı. Mason onu cesaretlendirmek için başını hafifçe salladığında Arianna tekrar Doktor Brian’a baktı.

Başını sallayarak, “Bana araba çarptı?” dedi.

“Evet, doğru,” diyerek onayladı doktor. “Büyük bir darbe almışsınız. Bacaklarınızla kollarınız çoğunlukla zarar görmemiş ama sağ omzunuzun yerine oturtulması gerekti. Sağ alt kaburganızda çok küçük bir çatlak vardı, şu an endişelenecek bir şey yok. İşin asıl zorlaştığı yer sol tarafınız. Üst kaburgalarınızdan ikisi kırık.” Doktor anlatırken bir yandan da bahsettiği kısımları kendi bedeni üzerinde gösteriyor, Arianna’nın daha rahat anlamasını

sağlıyordu. “Böyle olunca travmatik bir aort yaralanması yaşadınız. Vücudunuzdaki ana atardamar olan aortunuz yırtıldı ve yoğun kanamaya neden oldu. Neyse ki vücudunuz görevini yaptı, çevresindeki dokular beklediğimiz gibi kendini onardı. Akciğeriniz delinmiş olsaydı bu konuşmayı hiç yapamayabilirdik.”

Ari doktoru dinlediğini göstermek için başını sallıyordu. Ben sevgilimin başına gelenleri ilk kez duyduğumdan kontrolsüz bir şekilde bacağımı sallıyordum.

“Ayrıca kafatasınızın sol tarafında, sol gözünün hemen çevresinde bir kafatası kırığı yaşamışsınız. Başlangıçta beyin omurilik sıvısı sızıntısından endişe ettik ancak bazı testler yaptıktan sonra ihtimali eleyebildik. Bu nedenle ilk birkaç gün gözlem için yatağa komaya sokulduunuz, daha sonra ilaç tedavisini durdurduk ve kendi kendinize uyanmanızı bekledik. Şimdi buradayız.”

“Bir dakika...” dedi Arianna kendini biraz daha yukarı çekip bedenini gözleriyle tararken. “Ne zamandır buradayım?”

“On bir gündür.”

Gözleri kocaman açıldığında doktor sakinleştirmek istercesine ellerini kaldırdı.

“Biraz korkutucu ve kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama buradasınız. Aileniz hep buradaydı, yakında iyi olacaksınız.”

Omuzları gerilse de başını salladı.

“Neyse ki asıl zorlu kısım geride kaldı. İhtiyacınız olan tek şey konservatif tedavi*. Ağrılarınızı azaltarak sizi olabildiğince rahat ettireceğiz, ayrıca yaşayacağınız muhtemel mide bulantısı için de bir şeyler verebiliriz. Açıkçası izlemek için bir süre daha seni burada tutacağız, bu süre bir veya iki günden fazla sürmeyecektir.”

“Peki,” dedi Ari. Kısık, korku dolu sesini duyduğumda ona uzanmak istedim. “Kulağa o kadar kötü gelmiyor.”

“Evet, son derece şanslısın,” dedi Doktor Brian boğazını te-

* Cerrahi müdahale gerektirmeden ilaç, fizik tedavi ve rehabilitasyon, dinlenme gibi yöntemlerle hastalık ve yaralanmaların yönetilmesidir. (ç.n.)

mizleyerek. İfadesi kasvetli bir hal alırken Hemşire Becky bakışlarını indirip Ari'nin dosyasıyla meşgul oldu.

Bir terslik vardı. Bunu hissedebiliyordum.

“Bayan Johnson, kazadan sonra kaybettiğiniz kan miktarı nedeniyle vücudunuz hipovolemik şoka girdi.”

“Tamam...” diyerek bekledi Ari.

Doktor başını salladı. “Yaralanmalarınız sonucunda organlarınız iflas etmeye başladığı için kan nakli gerekti...” dedi.

Daha fazla yerimde duramayarak ayağa fırladım. “Doktor Brian, tüm saygımla ne söyleyecekseniz söyler misiniz artık? Çünkü burada çıldırmak üzereyim ve bir şey söylemek üzere olduğunuzu biliyorum.”

“Noah. Yapma, dostum,” diye mırıldandı Mason.

“Sakin. Tam bir analiz yaptınız ve bu...” Doktor Brian’a doğru parmağımı salladım. “Bize anlattığınız şey değildi. Sanki sadece kafasını çarpmış gibi konuşmuştunuz! Başka şeyler olduğuyla ilgili en ufak fikrim yoktu.”

“Lütfen, Noah,” diyerek beni yatıştırmaya çalıştı Hemşire Becky. “Kimsenin kolay kolay sindiremeyeceği şeyler bunlar. Belki şimdi zamanı değildir?”

Tekrar Ari'ye baktım, kaşlarını çatarak önüne baktığını gördüğümde kendimi pislik gibi hissettim. Başımı sallayıp bir kez daha sandalyeye çöktüm.

“Biliyor musun, aslında...” Mason tam o sırada ayağa fırlayarak devam etti. “Bence siz onunla konuşurken biz dışarı çıkmalıyız.” Sesi gerginlikten titriyordu. “Onu yalnız bıraksak iyi olur.”

“Sen ne bok...” Tam kendimi kaybetmek üzereyken sevgilim sözümü kesti.

“Hayır, gitmeyin,” diye yalvardı bakışlarını kardeşinden çekmeden.

Mason'ın suratu asılırken yenilgisini kabul etti. Bakışlarını yere çevirmeden önce bana bakıp kollarını başının arkasında kavuşturdu.

“Doktor Brian,” diye araya girdi Arianna.

Doktor başını salladı. “Evet, Bayan Johnson?”

“Evli değil,” diye düzelttim otomatik olarak.

“Evli değil mi?” Doktor bakışlarını benden dosyaya çevirdi.

“Becky?” diye şaşkınlıkla hemşiresine döndü.

O da bakışlarını Mason’a çevirdi. “*Bay Johnson?* Arianna’nın kocası değil misiniz?” diye sordu gayet anaç bir ses tonuyla.

Diğerleri onun hatasına kıkırdadı ama benim ters bakışlarım mümkün olsaydı onu keserdi. Özellikle de gözlerini yerden kaldırmayı reddettiğinde. “Hayır, hanımefendi. Ben onun ikiz kardeşiyim.”

“Ne *halt* dönüyor?” Yatağın etrafından dolanıp ona baktım.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Becky. Gözleri bana kaydı. “Sanırım durumun biraz alışılmadık olduğunu varsaydım.”

“Mason,” diye çıkıştım.

“Noah, lütfen.” Cameron kolumu tutarak doktora döndü. “Bu sadece bir yanlış anlaşılma.”

Kaşlarımı çatarak Ari’ye bakacak şekilde döndüm, doktor onun sağında duruyordu.

“Sorun yok. Lütfen, ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin,” diye ısrar etti Ari.

“Bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama farkına vardığımızda artık çok geçti...”

“Ne için çok geçti?” diye sözünü kesti. Battaniyeyi elleriyle kavrarken tüm vücudunu gerginlik sarmıştı.

“Üzgünüm, Bayan Johnson. Korkarım bebeğinizi kaybetti-niz.”

* Orijinal cümlede karaktere, evli kadınlar için kullanılan “Mrs.” ifadesiyle sesleniliyor, arkasından gelen cümlede de evli olmadığını belirtmek için “Miss” şeklinde düzeltiliyor. Türkçede bu kavramlar için ayrı ifadeler olmadığı için durumu bu şekilde aktardık. (c.n.)

BÖLÜM 38

Noah

Şaşkınlıkla sarsıldım. Kaslarım sanki bir buz tabakasıyla kaplanmışım gibi kasılıyor, beni içten dışa felç ediyordu. Herkes solğunu tutmuştu. Bedenim taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı, yanımda biri beni tutuyordu. Doktorun dudakları hareket etmeye devam ediyordu ancak ben hiçbir şey duymuyordum.

İçimde yükselen mide bulantısıyla olduğum yerde sallandım.

Bir el omzumu kavradı.

Kafa karışıklığı, acı, öfke, hüznün, kayıp...

Hepsini aynı anda hissediyordum.

Gerçek bir ıstırap içindeydim.

Nefes alamıyordum.

Bebeğim. Benim bebeğim.

Küçük bebeğimiz.

Gitmiş miydi?

“Ben... ne?” Güzel meleğimin sesi içinde kaybolduğum pusu dağıttığında bakışlarımı kaldırdım. “Hamile miydim?” Onun paramparça olmuş fisıltısı içimi parçalarken ellerimi yumruk yaptım.

Kendimi kaldırmak için tüm gücümü harcamama rağmen birinin yardımıyla doğrulabildim.

Doktor başka bir şey daha söyleyip gitti.

Boğazımdan yükselen safrayı yuttum. “Çok üzgünüm, Juliet. Kimse bana söylemedi. Bilmiyordum.”

“Aman Tanrım,” diye ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yüzünü ellerine gömdü.

“Bebeğim,” dedim çatlak bir sesle. Öfke ve üzüntü gözyaşları şeklinde gözlerimi yakıyordu ancak kendimi toparlayıp başucu- na doğru ilerledim.

Sonunda başını kaldırdı, gördüğüm manzara karşısında kal- bim paramparça oldu.

Gözlerini açmıştı ama bana bakmıyordu.

Elini uzatmıştı ancak uzandığı kişi ben değildim.

Ardından fısıldadı, hıçkırıklarının arasında söylediği isim be- nimki değildi.

Ona sesleniyordu. Vücudumdaki her nokta kasıldı, büküldü ve parçalandı.

Ona seslenmişti ve dünyam alevler içinde kalmıştı. Önü- ne gelen her şeyi yok edebilecek kadar saf, sıcak lavlar içimde kaynıyordu. Tenimde boncuk boncuk ter birikirken kendimi ona bakmaya zorladım.

Chase olduğu yerde sabit duruyor, bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Tüm oda tamamen sessizliğe gömülmüştü.

“Chase,” dedi ağlayarak. “Bir bebeğimiz mi olacaktı?”

Nefesim kesilirken kalp atışlarım yavaşladı.

“Kahretsin,” dedi biri telaşla. Ardından iki kişi beni önden tutarak kollarımı hapsedmeye çalıştı.

Bir kol arkadan boynuma, diğeri önden sırtıma dolanana ka- dar odanın karşısında kocaman açılmış gözlerle dikilen pisliğe doğru gitmek için mücadele ettiğimin farkında değildim.

“Noah, yapma,” diye kulağıma tısladı Mason. “Lütfen, şimdi olmaz. Hadi... kahretsin, dayan biraz.”

Cameron, Ari’nin yanma koşarak kollarını ona doladı.

“Noah, dostum...” diyerek başını iki yana salladı Chase. “Hayır. Bir sorun var.” Mason’a baktı. “Mason, yemin ederim. Ben... o...” Tekrar başını sallayarak göz ucuyla Ari’ye baktı.

“Boku yedik,” diye mırıldandı Brady ağzının içinde.

Ardından gerçek, frenleri patlamış halde yokuş aşağı giden on tonluk bir kamyon gibi zihnime çarptı.

“Ah.” Kendimi Mason’ın tutuşundan kurtarıırken başımı deli gibi iki yana sallıyordum. “Hayır.”

Yatağının yanına koşup dizlerimin üzerine çöktüm.

“Hayır,” diye fısıltıyla tekrarlardım, olanlara inanmak istemiyordum.

“Bana bak.” Sözlerim yumuşak bir emirdi.

Oda sessizliğe gömüldü. Omuzları tereddütle dikleşirken kan basıncım yükseldi, kalbim kaçmaya çalışan bir hayvan gibi göğüs kafesine çarpıyordu.

“Ari?” diye fısıldadı Cameron ancak Ari hiç kıpırdamadı.

Parmak eklemimi nazikçe çenesinin altına koyup başını Cameron’ın omzundan kaldırdım.

Yüzünü kendime çevirdim, bakışlarında aradığım şeyi bulabilmek için dua ettim.

“Juliet...” Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım.

Yaşlarla dolu gözlerini çevirip gözlerimin içine baktı. Benden gelen tek bir kelime, her zaman olduğu gibi tüm varlığına yayılırken vücudu titredi. O bunun farkında olmasa bile tanıştığımız andan beri böyleydi.

Ancak kontrol edemediği tepkisinin ötesini görebiliyordum.

İri kahverengi gözlerinin ardındaki kuşku dolu, meraklı titreşimi görüyordum. Aylar önce, ilk aşkının gitmesine izin vermeden önce gözlerinde olan pırıltılarla aynıydı.

Kendini biz olma fikrine açmadan önceki bakışlarıyla aynıydı.

Benim olmadan önce...

Elim gevşedi, gürültülü bir sesle bacağıma düştü. Cameron onun yanında ağlıyordu, benim çoktan anladığım şeyi yeni fark etmişti.

Geriye doğru sendeleyip kırımın üzerine düştüm, hızla emekleyerek ayağa kalktım. Hiçbir şeye takılmadan kapıya kadar gittim ancak kapıdan geçerken tekrar tökezledim.

Kendimi tamamen kaybetmemek için aceleyle odadan çıktım.
Bana seslendiklerini duyuyordum ama durmadım. Yürümeye devam ettim.

Hastaneden uzağa gitmeliydim.

Doğmamış çocuğumun öldüğü yerden uzaklaşmalıydim.

Onu benden saklayan adamdan uzak olmalıydim.

Sevgilime âşık olan o piçten uzakta olmalıydim.

Sevdiğim kızdan... beni sevdiğinden haberi olmayan kızdan uzaklaşmalıydim.

BÖLÜM 39

Arianna

Kulak tırmalayıcı *bip* sesi gittikçe artıyor, uzuyordu.

Hızlandıkça hızlanıyor, kafamın arkasında keskin bir yankı yaratıyordu. Hemen sonra birinin bağırdığını duydum.

Vücudum yanıyor, sıcaklık midemi bulandırıyor. Ciğerlerimi nefesle doldurmaya çalışıyordum ama nafileydi.

Bir çığlık duydum. Nemli avuçlar yüzümü tutuyordu, kimin olduğunu bilmiyordum.

Çok bulanıktı.

Yüzüm, zihnim... hayatım.

Her şey tamamen bulanıktı... sonra gözlerimi kapattım ve birden her şey netleşti.

Sis kayboldu.

Görebiliyordum.

Karnım şişti.

Gülümsemem genişledi.

Büyük ve güçlü bir el nazıkçe saçlarıma uzanmıştı. Ardından adam gözlerini açtı, üzerime bir sakinlik çöktü.

Gözlerinin muhteşem tonu...

Araya sesler girdiğinde rüya aleminden çıktım.

“Ona ne verdiniz?”

“Sakinleştirici. Kalp atış hızını düşürmemiz gerekiyor.”

Bip sesi geri geldi ve sonra her şey karardı.

Noah

Hastaneden ayrılalı birkaç saat olmuştu, kığım kamyonetimin koltuğuna değdikten beş dakika sonra Mason aramıştı. Defalarca aramaya devam etse de hiçbirine cevap vermemiştim.

O ararken Brady, futbol takımının grup sohbetleri ve bilgi paylaşımı için kullandığı *GroupMe* uygulamasında yeni bir sohbet oluşturmuştu. En çok konuştuğumu varsaydığı birkaç kişiye -Trey de onlardan biriydi- beni görüp görmediklerini, nerede olabileceğimi sormuştu. Birkaç kişi spor salonu, saha ve evim gibi bariz yerleri sıralamıştı ancak on gün boyunca hastanede birlikte kaldığım insanlar bundan çok daha fazlasını biliyordu. Birkaç dakika sonra telefonum tekrar çalmaya başladı. Hem Mason hem Brady art arda arıyor, durmadan mesaj atıyorlardı.

Endişelerini, nerede olduğumu ve ne yaptığımı umursamalarını takdir etmeliydim ancak zihnim şu anda başka hiçbir düşüncüyü kaldıracak durumda değildi. Bu yüzden bildirimlerimi kapatıp köşedeki dükkâna girdim, aklımda bir rota olmadan şehrin birkaç kilometre dışına doğru sürdüm. Şehir sınırlarını gösteren tabeladan sonraki ilk sapağa girerek kamyonetimi bir meyve bahçesinin ortasına bıraktım. Anahtarlarımı torpido gözüne sakladım, bagaj kapağını indirdikten sonra yukarı tırmandım.

İçki içen biri değildim, hiç olmamıştım ama bu gece bir profesyonel gibi içecektim.

Seçtiğim içki en kalitesiz votkalardan biriydi. İğrençti, boğazımı fena halde yakıyordu. Yine de viski almaya cesaret edememişim. Özellikle o renklerde bir çift gözün hayalinde boğulurken olmazdı. Bu yüzden kendimi renksiz bir içkiyle boğmayı tercih etmişim.

Son damlasına kadar içtim, kafayı bulma ihtiyacım tavan yapmıştı.

Kendimden geçmek, kendimi her şeye kapatmak istiyordum
çünkü sevgilim bizi hatırlamıyorsa ben de hiçbir şey hatırlamak
istemiyordum.

Kendi adımları bile hatırlamak istemiyordum.

Hayatımda ilk kez başka biri olmayı diliyordum.

Keşke o adam olsaydım.

BÖLÜM 40

Arianna

Mavi bir ışık yansımasıyla sarsılarak uyandım. Gözlerimi açtığımda Cameron'ın orada olduğunu gördüm.

“Selam, tatlım,” diyerek esnedi. Oturduğu sandalyede vücudunun üst kısmını eğmiş, başını bacaklarıma yaslamıştı. Kollarını yanağının altında birleştirerek gülümsedi. “Başın nasıl?”

“Ağırlık hissi devam ediyor, sadece artık dayanılmaz değil. Kaburgalarım ayrı hikâye.”

“Eminim öyledir.”

Odaya göz gezdirirken köşedeki sandalyeye kendini bırakmış Mason'ı gördüm, odanın kalanı boştu.

“Brady ve Chase birkaç saat önce duş alıp biraz uyumak için eve gittiler. Tabii ki Mase yerinden kıpırdamadı.”

Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı ancak bilmediğim bir nedenle gözlerim dolduğunda başımı başka yöne çevirdim. “Bugün günlerden ne?”

Bir an sessiz kaldıktan sonra fısıldayarak, “Hâlâ yirmi dokuz aralık. Sadece birkaç saattir uyuyordun,” diye cevap verdi. Ses tonu endişeyle doluydu.

Başımı öne sallarken dudaklarım titremeye başladı. Cameron doğrulduğunda Mason hızla yanıma geldi. “Özür dilerim. Neden böyle oluyor bilmiyorum.”

“Özür dileme. Uyanalı yirmi dört saat bile olmadı. Elbette duygusallaşacaksın, seni anlıyoruz ve iyi olduğun için mutluyuz.”

“Öyle miyim?”

Mase elini uzattığında başımı iki yana salladım, gözyaşlarımı akmadan sildim. İçime çektiğim nefesle birlikte göğsümde bir ağrı hissettim, başımı döndüren milyonlarca duyguyu bastırmaya çalışmaktansa bu acıyı çekmeye razıyım.

“Ari...”

“Keşke annem ve babam burada olsaydı,” diye ağladım. Omuzlarım sarsılıyordu, Mason yer değiştirerek yatağımın kenarına oturdu.

“Onları yanında istediğini biliyorum. Ben de istiyorum,” diyerek bana sarıldı, sesi çatlak çıkmıştı. “Her şeyi denedim ama uçakları iner inmez bizi arayacaklardır. En fazla iki gün daha sürer.”

Annemin sesini duymama, babamın her şeyin yoluna gireceğine dair söz verip daha iyi hissetmem için ne yapabileceğini sormasına iki gün daha vardı.

Açıkçası bu durumu nasıl daha iyi hale getirebileceğini bilmiyordum.

Bildiklerimin ötesini düşünmekten çok korkuyordum çünkü görünüşe göre bir bok bilmiyordum. Zaten yeni bir şey de yoktu.

Doktor bu durumun insanların farkında olduğundan daha sık gerçekleştiğini, hafıza kaybı daha nadir görülmesine rağmen sarsıntıya bağlı yaralanmalarda anormal olmadığını söylemişti. Zamanla beynim iyileştikçe her şeyin yavaş yavaş geri geleceğini, umutlu olduklarını ve umudumu korumam gerektiğini söylemişti.

Umutlu olmak istesem bile üzerimden atamadığım bir çaresizlik hissi vardı. Sanırım ikizim de bunu hissediyordu.

Burnumu çekerek başımı kaldırdığımda gözyaşlarımı başparmağının ucuyla sildi, gülümsemeye çalışsa da becerebildiği söylenemezdi.

“Onlara ulaşırsan eve gelene kadar onlara söylemememiz gerektiğini düşünüyorum,” dedim. Zihnini benimle ilgili daha az şeyle meşgul etmeye çalışıyordum. “Dönüş yolu boyunca stres yapacaklar.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum.” Başını sallayıp küçükken yaptığı gibi gözlerini ovuşturdu.

Uzanıp elini tuttum. “Eve git, Mase.”

Başını hızla bana çevirip oturduğu yerde doğruldu. “Ne? Hayır, ben iyiyim,” dedi.

“Hayır, *ben* iyiyim. Gerçekten.” Aynı fikirde olmadığı belliydi, bu yüzden, “Ayrıca duş almayı denemek istiyorum. Hemşire Becky biri yardım ettiği sürece duş alabileceğimi söyledi. Sadece seruma dikkat etmem gerekiyor.”

“Yardım edebilirim,” diye itiraz etti.

“Mase, kız kardeşin söz konusu olan duşa çıplak girecek,” diye takıldı Cameron. Onun doğru düzgün düşünmediğinin farkındaydı. “Git işte. Ben dün gece birkaç saatliğine eve gittim. Ari’nin bizi dinlemekten sıkıldığını ikimiz de biliyoruz, bir saat içinde tekrar sızmaya hazır olacak.”

Mason dudak bükerek güldü, Cam’in ne yaptığının farkındaydı. Ayrıca çok yorgundu ve emin ellerde olduğunu biliyordu. Riskler ortadan kalkmıştı, yani gitmek için mükemmel bir zaman varsa şu andı.

“Evet, pekâlâ. Zaten yapmam gereken bir şey vardı.”

“Evet, uyumak gibi.”

Dudaklarını saçlarıma bastırırken tebessüm etti. “Yakında döneceğim, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa Cam’e söyle beni arasın. Hemen gelirim.”

“Biliyorum, söylerim.”

Sandalyeden bir şeyler alıp arkasına son bir bakış attıktan sonra dışarı çıktı.

O çıkar çıkmaz omuzlarım düştü. Cameron’a döndüğümde gözleri dolmuştu.

“Kalk bakalım, kızım,” diye fısıldadı ayaklanırken. “Hadi, seni biraz kendine getirelim.”

Ayağa kalkmam birkaç dakika sürdü ama hemşirenin odanın bir ucundan diğer ucuna yürümemi istediği bir gün öncesine göre daha hızlıydım.

Her yerim hâlâ ağrıyordu, sadece hangi hareketlerin daha az canımı yaktığını öğrenmiştim.

Cameron rahatça hareket edebilmem içim serumumu olabildiğince yaklaştırdı, böylece düşün altına girebildim. Cameron tüm bu süre boyunca benden bir adım bile uzaklaşmadı.

Vücudumu elimden geldiğince yıkadım. Başımın sol tarafında kabuk bağlamış olan sıyrıklara acımasından korktuğum için dokunmamaya dikkat ederek saçımı nazikçe şampuanladım.

Cameron avuçlarıma biraz saç kremi sıkmama yardım etmek için kafasını içeri soktu. Kremi saçlarımin uçlarına sürdüğüm anda gözlerim kapandı, garip bir titreşim yüzünden kaşlarım çatıldı.

Duvara yaslandım, saç uçlarımı burnuma yaklaştırıp kokusunu içime çektim.

Sabunun neredeyse çam gibi okaliptüslü bir kokusu vardı. Aynı zamanda ferah, temiz... tanıdıktı.

Beklenmedik bir sıcaklık bedenimi sararken beraberinde şaşkınlık gözyaşlarını da getirmişti. Kendimi mahrum bıraktığımı fark etmediğim havayı ciğerlerime çekebilmek için soluk soluğa kalmıştım.

“İyi misin?” diye sordu Cameron perdenin diğer tarafından.

“Hıhı.” Kapalı dudaklarımin arasından verdiğim yanıt beni ele verdi.

Cam başını içeri uzattı, benimkilerle buluşan gözlerinin üzerine bir gölge düştü. “Ari...”

“Saç kremi hızla durulamama yardım edebilir misin?” diye sordum bu konuda konuşmak istemediğimi belli ederek. “Burada daha fazla duramayacağım.”

Eşofmanına sıçrayan suya aldırmadan başını sallayarak perdeyi kenara çekti, beni nazikçe döndürüp saçlarımı ellerinin arasına aldı. “Şunu bir durulayalım. Her ihtimale karşı günler önce senin için durulanmayan bakım kreminden getirmiştım, oturur oturmaz onu süreriz.”

Tekrar başımı salladım, o da işe koyuldu. Suyu kapatıp bana bir havlu uzatırken adını fısıldadım.

“Cam?”

“Balım.”

“Teşekkür ederim.” Ağlamak istememiştım. “Bunun için, burada olduğun için. Hatırlayamadığım ama son birkaç aydır yanımda olduğuna emin olduğum her şey için.”

“Her zaman yanında olacağım, Ari. Bunu biliyorsun.” Cameron hasta önlüğümü giydirirken burnunu çekti, saçlarımı nazikçe bir tarafa topladı. Önüme geçtiğinde gözlerinde yaşlar birikmişti. “Ne olursa olsun.”

Tekrar başımı salladım, sarılmak için beni kendine çeken en yakın arkadaşşıma yaklaştım.

Ne olursa olsun, demişti.

Tüm bunların korkutucu yanı bu değil miydi? Olanların ardındaki gerçek...

Bu bir başlangıç olabilirdi.

İşler çok daha kötüye gidebilirdi.

Düşündüğüm gibiye, bu beni hangi cehenneme götürecekti?

Geçmişte sıkışıp kalacak mıydım... yoksa gelecekte mi kaybolacaktım?

Noah

Kaliforniya'nın keskin havası beni uyandırmıştı. Soğukla birlikte akşamdan kalmalığın verdiği sıkıntıyla doğru düzgün düşünemiyordum. Yüzümü buruşturmadan dönmeyi bile becere-

miyordum. En sonunda ayağa kalkmayı başardım, tökezleyerek de olsa kamyonetimin içine girebildim. İçeri tırmanmak için tüm gücümü harcamıştım, saç çizgimde ter damlaları oluşurken etrafımdaki hareketlilik midemi bulandırıyordu. Hızla yana dönüp vücudumun üst kısmını tam zamanında kapıdan dışarı çıkardım, böylece üzerime kusmaktan kurtuldum.

Midemin onu beslediğim zehirden arınması sonsuza dek sürecekmış gibi hissettirmişti, ondan sonra bile kuru kuru öğürmeye devam ettim. Oflayarak üzerimdeki tişörtü çıkardım, yüzümdeki ve başımdaki teri silmek için kullandım. Koltuğun üzerinde bıraktığım su şişesinin yarısıyla ağzımı çalkaladım, diğer yarısıyla da ağrı kesici içtim. Avix'teki ilk yılının ilk haftasından sonra yanımda ilaç bulundurmayı öğrenmiştim.

Başımı koltuk başlığına yasladığımda gözlerim tekrar kapandı. Daha önce hiç bilmediğim bir acı kemiklerime kadar işledi, üstelik bunun şakaklarımdaki zonklamayla hiçbir ilgisi yoktu.

Bir ay önce hayatımda ilk kez tamamlandığımı hissetmişim, varlığından bile haberdar olmadığım bir huzurla dolup taşıyordum. On iki gün önce, sevdiğim kız ve o sırada haberdar olmadığımız çocuğumuz yaşam mücadelesi vermek için ambulansla götürülürken bu huzur tamamen parçalanmıştı. Dün gece tanıdığım en muhteşem insanın gözlerinin içine baktığımda kalbim ezilerek yok olmuştu. *Bana* sanki bir ödölmüşüm gibi, *ben* onun dünyasındaki en muhteşem şeymişim gibi bakan o gözlerin bizi unuttuğunu görmüştüm.

Böylece dünyam dağılmıştı ve tekrar toparlayabilir miydim bilmiyordum.

Kahretsin, tüm bunlar çok fazlaydı.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak ilk gülümsemeden son kahkaha kadar her anı tekrar canlandırdım, sonra bir kez daha başa sardım.

O sırada tekrar sızmış olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda saatin geç olduğunu fark ettim. Aradan ne kadar süre geçtiğini

bilmiyordum, saate hiç bakmamıştım ama en az birkaç saat geçmiş olmalıydı. Kusmuğum toprakta kurumuştı, kafamdaki zonklamanın şiddeti *heavy metal*'den *punk*'a dönüşmüştü.

Şakaklarım zonklamaya devam ediyordu, yine de artık katlanılabilir seviyedeydi.

Telefonumu koltuktan alıp cevapsız aramaları ve mesajları kontrol ettim. Kırmızı bildirimlerin arasında ne annemin kaldığı merkezin ne sevgilimin ismi vardı, bu nedenle hepsini yok saydım.

Eve dönmek yerine geçen dönemki bursumdan kalan parayı kullanarak daha önce yaptığım gibi bir otel odasına yerleştim, iki gün burada kalacaktım.

Mesafe veya dikkat dağınıklığının hiçbir faydası olmuyordu.

Gözlerimi her açtığımda gerçeklik beni derinden sarsıyordu.

Alkolün olayı buydu. Geçici bir çözümdü ve insanı eskisinden daha berbat bir hale getiriyordu. Gerçekten berbat durumdaydım.

Zihnim, bedenim.

Geleceğim.

Çenemi sıkıp düşün içinde banyonun duvarına yaslandım, su yüzümden kayarken nefesimi tuttum.

Hangi gelecek?

Duvarı yumrukladıktan sonra duvara kafa attım.

Ardından kendimi lanet olası yere bıraktım.

Yüzünü görmeden önce ayak seslerinin köşeyi döndüğünü duydum. Neredeyse kaçıp gitmeyi düşünecek kadar utanmıştım.

Neredeyse ama kaçacak kadar da fazla değildi.

İsteyeceğim son şey tüm sezon boyunca birlikte çalıştığım ve liderlik pozisyonumu devralması için koçluk yaptığım adamın beni, bir kez bile sarhoş görmediği adamı içki kokan bir odada başı eğik görmesiydi.

Ancak ayakta bile duramıyordum.

Pahalı bir otelin boktan balkonunun zemininde, sırtım duvara dayalı oturuyordum.

“Beni nasıl buldun?”

“Hastaneye arabayla beş dakika mesafede sadece dört otel var, içlerinden birinde kamyonetini göreceğimi biliyordum,” dedi. Haklı olarak öfkeliydi. “Hastaneye geri dönmelisin.”

İç çekerek kendimi ayağa kalkmaya zorladım, tırabzanın kenarına doğru ilerledim. Kolumu soğuk metalin üzerinden geçirip öne doğru eğilerek boş oyun alanına baktım. “Orada olmak istemediğimi mi sanıyorsun? Bunun beni öldürmediğini, onu orada bırakıp gittiğim için kendimi bok gibi hissetmediğimi mi düşünüyorsun?” Omzumun üzerinden ona baktım. “Çünkü öyle hissediyorum.”

“Öyle görünmüyor.”

“Beni istedi mi?”

“Sana ihtiyacı olduğunu anlayan için bunu istemesi mi gerekiyor?”

Kahretsin.

Sözleri cam gibi keskin bir hakaretten farksızdı, tam istediği şekilde derinden kesmişti. Tabii ki istemesi gerekmiyordu. Bu aramızdaki güzelliğin bir parçasıydı. Onun acısı benim, benimki de onun acısıydı. Birbirimizin acı çektiğini bilmek için kelimelelere ihtiyacımız yoktu... ama Ari bunu hatırlamıyordu.

Yüzümü öne döndüm. “Beni hatırlamıyor, Mason.”

O kadar uzun süre susunca çekip gittiğini düşündüm, arkamı döndüğümde hâlâ aynı yerde duruyordu.

Dudakları sert bir çizgi halini aldı. “Sana gönderdiği mesajı gördüm. O gece gönderdiği mesajı.”

Gözlerimi kıstım, omzuma sanki küçük dikenler batıyormuş gibi dikleştirdim. “Özel konuşmalarımızı mı okudun?”

“Hayır.” Duruşunu dikleştirirken özür dilemedi. “Okumadım ama ihtiyacım olduğunu hissetseydim okurdum. Yaptığım şey, mağazaya gidip yeni bir telefon almak ve bozulan telefonundakileri yenisine aktarmalarını istemektir. Telefonu atmadan önce işe yarayıp yaramadığını anlamak için açmak zorundaydım. Sana gönderdiği mesaj telefonda açtığı son şeymiş.”

Ona bakarken göğsüm sıkıştı.

“O gece takım yurduna bu yüzden geldin,” dedi yaklaşıp. “Onu almak için. Senin de onu sevdiğini söylemek için. Değil mi? Sen de onu seviyorsun?”

Dişlerimi gıcırdatarak yanından geçip gitmeye yeltendim. “Bu konuşmayı seninle yapmayacağım.”

Mason kaşlarını çatarak önüme geçti. Öfkeliydi ancak bunun arkasında daha fazlası vardı. Hayatı boyunca korumak için her şeyi yaptığı tek kişiyi koruyamamış olmak onu yiyip bitiriyordu.

Bu duyguyu biliyordum.

Hayatta sahip olduğum iki kişiyi koruyamamıştım.

Mason başını salladı. “Nedeninden emin olmasam da zihnimin gerisinde kız kardeşimin sana değer verdiğini biliyordum. Kendi kendime seninle birlikte olmasının asıl sebebinin, içten içe başka bir şeye takılı kalmasına rağmen mutlu olma çabası olduğunu söylüyordum,” diye itiraf etti.

“Başka bir şeye derken, aslında başka birini kastediyorsun. Onun adını söylememen için bir neden yok,” dedim elini üzerimden çekerken.

“Yani onunla arasında olan her şeyi biliyor musun?”

“Sence neden ona düşünmesi için zaman verdim? Neden geri çekildim?” Cevap vermesi için ona zaman tanımadım. “Çünkü o arkadaşın aniden ne kaybettiğini fark etti ve en azından denemeye karar verdi. Onunla tanıştığım anda benim gördüğümü görmesi aylar, hatta yıllar aldı. Kahretsin, onu suçlayamıyorum çünkü onu kollarına almak için yarı yarıya şansa sahip olmak bile her şeyi risk atmaya değerdi.”

Mason’ın ifadesi değişti. “O seni seçti, bunu biliyorsun. O zaman neden ait olduğun yerde, hastanede değilsin?”

“Çünkü kader devreye girip kartlarını gösterdi ve ben bırak destenin en altında olmayı, destenin içinde bile değilim.”

Çenesi öfkeyle titrerken bakışlarımı başka yöne çevirdim.

“İkimize bir iyilik yap ve ona yeni telefonu vermeden önce mesajlarımızı sil.”

“Ne, hayır.” Vücudu geriye doğru çekildi. “Kahretsin, asla olmaz. Neden her şey bitmiş gibi davranıyorsun? Sanki her şey bitmiş, hafızası gitmiş ve bir daha geri gelmeyecekmiş gibi?”

Yutkundum, bu olasılık midemin kaldıramayacağı kadar gerçektir. “Belki öyledir.”

Ters bakışlarını üzerime çevirdi. “Seni yere sermek zorunda bırakma beni, dostum.” Elleri iki yanında yumruk olmuştu. “Senin kahrolası derdin ne? Kız kardeşim kaybolmuş durumda ve sen ondan vazgeçiyorsun. Ne tür bir bok...”

Onu yakasından yakalayıp saniyeler içinde arkamızdaki duvara çarptım.

“Ondan asla vazgeçmeyeceğim,” dedim vücudum titreyerek. “Asla.”

“O zaman o zar zor nefes alabiliyorken sen burada kendini dibe vurarak ne bok yiyorsun?” dedi öfkeyle dolup taşarken.

“Bilmiyorum!” diye itiraf ettim. Boynumdaki kaslar gerilmişti. Onu bıraktım, ellerimi kafama götürüp saçlarımı kavradım. “Ne yaptığımı bilmiyorum, dostum. Bir bok bilmiyorum. O odaya girersem, bunu onun için daha da zorlaştırmaktan, onu daha fazla incitecek bir şey yapmaktan veya söylemekten çok korkuyorum. Bununla başa çıkamam.”

“Sence ben korkmuyor muyum?” diye hırladı. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. “İnan bana, korkuyorum. Hepimiz korkuyoruz ama onun ihtiyacı olan... Neye ihtiyacı var bilmiyorum, sadece ihtiyaç duyduğu kişi ben değilim. Cam veya diğerleri de değil. Bu sen olmalısın, dostum. Olmak zorunda.”

Başımı iki yana salladım, etrafından dolaşıp odaya girdim. Gölgesini peşimde hissediyordum. “İlişkimizi, *bizi* hatırlamıyor, Mason.”

“Biliyorum.”

“Öyle mi?” Yatağın kenarına çöküp ona baktım. “Sadece tek bir erkekle birlikte olduğunu sanan bir kadına, kaybettiği çocuğunun babasının *sen* olduğunu nasıl söyleyebilirsin?”

İşin bu boktan yanını, benim yaşadıklarımı ve çaresiz tarafımı hiç düşünmemiş gibi kasları gevşedi. Ardından kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı. Mason yenilgiyle başını geriye atıp tavana baktı çünkü anlamıştı. Benim bildiğimi artık o da biliyordu.

Böyle bir şeyin anlatılamayacağını biliyordu.

Kahretsin. Kimse. Kesinlikle. Anlatamazdı.

BÖLÜM 41

Noah

Başucuna oturalı yirmi dakikayı biraz geçtiğinde göz kapakları titreyerek açıldı. “Selam, anne,” dedim elimden geldiğince gülümseyerek.

“Tatlım, beni uyandırmalıydın.” Avucunu benimkinin üzerine koydu, yüzüme daha dikkatli bakarken yüzü asıldı. “Noah, hayır. Ari... yoksa o...”

Başımı sallayarak, “Hayır, hayır, o iyi,” dedim yorgunluktan kalınlaşmış, boğuk çıkan bir sesle.

“Noah?”

Yanağımın içini ısırdım, gözlerim dolduğunda başımı çevirdim.

Küçük bir çocuk olduğum zamanlar haricinde annem beni sadece bir kez ağlarken görmüştü, o da Ari’nin kazasını anlatmak için buraya geldiğim gündü.

Ari’nin uyutulduğu on bir gün boyunca hastaneden hiç ayrılmamıştım. Doktorlar viziteye çıktığında, doktoru ve hemşiresi Ari’nin hayati bulgularını gözden geçirirken odayı boşaltmamızı istediğinde hemen annemi görmeye gelmişim. Bu, futbol sezonu boyunca asla yapamayacağım bir şeydi. Bebeğimin yatağının yanından uzaklaşmak zorunda kaldığım o birkaç dakika için şükretmişim. Annemle geçirdiğim o kısa zamanlar olmasaydı ne yapardım emin olamıyordum.

Her seferinde aşağı yukarı yirmi dakika yanında kalabiliyordum, annemin benden daha çok endişelenip sevdiğim kızın yanına gitmem için acele ettirdiği günlerde ziyaretim daha kısa sürüyordu. Onun sayesinde aklımı başımda tutabilmiştim.

Ancak artık aklımın başımda olduğunu hissetmiyordum.

Annem elimi sıkarken çenemi eğdim, derin bir nefes aldım.

“Beni hatırlamıyor, anne.” Bakışlarımı ona çevirdim, gözlerimde gördüğü karışıklık yüzünden yüzü allak bullak oldu. “Uyandı ama benim parçası olmadığım bir dünyaya uyandı.”

Annemin titrek nefesi beni yutkunmaya zorladı. Onun iyiliği için güçlü durmaya çalışıyordum çünkü o her zaman benim için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Ne yazık ki içimde bir damla güç bulamıyordum. Annemin gözleri bunu yapmak zorunda olmadığını söylüyordu.

“Buraya gel, bebeğim.” Elimden çekerek ona yaslanmamı sağladı.

Eliyle sırtımı okşamaya başladı. Buraya bu şekilde gelmekten, onu kâbusumun içine çekmekten nefret ediyordum ama o da başka türlü olmasını istemezdi.

Gözlerimi kapatarak hayatımı yalnız geçirmeyecek kadar şanslı olduğumu, sahip olduğum şeyler için şükretmem gerektiğini kendime hatırlattım. Ancak zihnim karşı çıkıyor, çenemi kapatmam için çığlık atıyordu.

Yalnızdım.

Hiçbir şeyim yoktu.

Arianna Johnson olmadan hayatım nasıl olabilirdi?

Kesinlikle bomboştu.

Ari

“Sanırım bilmek istiyorum,” diye itiraf ettiğimde Mason’ın endişeli bakışları beni buldu.

Doktorun etrafından dolanarak Cameron’ın yanına, benim

karşıma geldi. Gözlerini bana çevirmeden önce kendi aralarında bakiştılar.

“Ari.” Mason yatakta yanıma oturup elimi tuttu. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Doktor az önce...”

“Tetikleyici veya travmatik olabileceğini söyledi. Biliyorum, onu ben de dinledim. Ancak uyanıp zihninin temmuz ayında sıkışıp kaldığını fark etmek nasıl bir histir sence?” Yanaklarımın kızarmasından duygularımın ne kadar yoğun olduğu belliydi, Mason elimi daha sıkı kavradı. “Neden herkesin bana ben değilmişim gibi baktığını bilmem gerekiyor. Hayatım bir dönemde gerçekten bu kadar değişti mi?”

Mason yere bakıyordu, bakışlarını nihayet bana çevirdiğinde gözlerinin buğulandığını fark ettim.

“Neden bu konuya biraz ara vermiyoruz?” diye araya girdi Doktor Brian. “Nerede olduğumuzu anlamaya geri dönelim. Bu sana uyar mı?”

Mason, ben söylenenleri onaylayıp önüme dönene kadar bekledi.

“Tamam. Dediğine göre hatırladığın son şey sahilden ayrıldığın, doğru mu?”

İçimi bir endişe dalgası kaplamasına rağmen boğazımı temizledim. “Evet. Yaz sonunu yazlık evimizde geçirdik, ben planladığımızdan biraz daha erken ayrıldım. Ayrıldığımızı hatırlıyorum fakat dönüş yolculuğunu veya eve dönüşümü hatırlamıyorum.”

“Parlak ışıklardan mı bahsetmiştin?”

Gözlerimi kapatıp tekrar geçmişini düşündüm.

Kapıdan çıktığımda gece vaktiydi, babam eve dönmek için arabada beni bekliyordu. Yolun karşısına geçerken birkaç sokak aşağıya park eden bir araç görmüştüm. Emin olamıyordum, Chase olabileceğini düşünmüştüm. Daha iyi bakamadan farları yanmıştı. Elimle siper edip görmeye çalışmışım ama işe yaramamıştı.

Işık beni kör etmişti.

Sonrası... karanlıktı.

“Sanırım fardı. Karşıdan karşıya geçiyordum, farlar birden yanıp gözümü aldı.”

Doktor başını salladı, Mason konuşmaya başladığında ona döndü.

“Tam o geceki gibi.” Kaşlarını çatarak doktora baktı. “Neredeyse tamamen aynı. Karşıdan karşıya geçiyordu, sonra kamyonet geldi. Gördü ama...” Yutkundu. “Çok geç kalmıştı.”

Kalp atışlarım hafifçe hızlandı, nefes almaya çalışırken yüzümü buruşturdum.

Doktor Brian elindeki dosyayı kapatıp hafifçe başını eğdi. “Arianna, o gece bir şey mi olmuştu? Hatırladığın gecede?”

Üzerime panik çöktü, belli edip etmediğimden emin değilken bağlı olduğum monitörler beni ele verdi.

Mason’ın duruşu sertleşti, Cameron bir panik atak daha geçireceğimden korkarak avucunu koluma yerleştirdi.

“Hey, sakın ol,” dedi Mase telaşla. Kardeşimin gözlerine baktığımda onun yumuşak bakışlarının üzerimde olduğunu görüp rahatladım. “Zaten biliyorum.”

Bakışlarımı ondan çekmeden başımı merakla eğdim. “Biliyor musun?”

“Evet, kardeşim. Chase’le aranızda yaşananları biliyorum. Belki her detayı değildir, muhtemelen her şeyi bilmiyordumdur. Onun...” Doktora hızlı bir bakış attı. Dikkatini tekrar bana verirken zorlukla yutkundu. “Onun seni incittiğini biliyorum, hatta belki... kalbini kırdığını,” dedi kaşlarını çatarak.

Ağlama isteği yavaşça beni ele geçirdi. Dudaklarımı büzdüm çünkü ses tonunda, gözlerinde hüznün vardı.

“Mase...”

Anlamıştı. Başını eğerken bir yandan onaylarcasına kafasını salladı.

Chase beni incitmiş, kalbimi kırmıştı. Bu da Mason’ın en iyi arkadaşının işleri düzeltemediğini bana söyleme şekliydi.

Başımı tekrar sallarken gözlerimi sıkıca yumdum. Tuzlu göz-yaşlarım dudaklarımın köşesine akıyordu.

“Arianna,” dedi doktor beni yatıştırmaya çalışarak. “O geceyi bu şekilde mi hatırlıyorsun?”

Başımı sallayarak kendimi ona bakmaya zorladım. “Evet. Zor bir gündü.” En basit bu şekilde ifade edilebilirdi.

Başını salladı, dosyamda birkaç sayfa çevirip yazılanları okudu. Dosyayı kapatıp tekrar bana baktı.

“Çoğunlukla bunun gibi hafıza kaybı vakalarında beyin farklı travmaları birbirine bağlar, sanırım burada uğraştığımız şey de bu.”

“Anlamadım.”

“Seni neden komaya sokmak zorunda kaldığımızı açıklamıştım, ona benzer bir durum. Yaraların sana çok fazla acı vermiş, bu yüzden beynin iflas etme riskiyle karşı karşıya kalmıştı. Şu anda karşı karşıya olduğumuz da buna benzer bir durum, sadece bu seferki hafızanla alakalı. Bir travma yaşamışsın ve beynin bunu geçmiş travmalarla ilişkilendirerek aradaki zamanı silmiş.”

Boğazım kururken bacaklarım karıncalandı. “Anladığımı sanmıyorum. Ne travması? *Yeni* travma mı?”

Bana o geceki gibi acı veren başka ne olmuş olabilirdi?

Bebekle mi ilgiliydi?

Onu daha önce mi kaybetmiştim?

Nefeslerim düzensizleşirken göğsüm inip kalkmaya başladı, bu hareket üst bedenimin tamamında hissettiğim bir ağrıya neden oldu. Ağrı bana dıştaki yaralarımın varlığını hatırlatsa da içimde hissettiğim sızıyla kıyaslanamazdı.

Anne olacaktım, bu hep hayalini kurduğum ama hayatımın ilerleyen dönemlerinde gerçekleşeceğini düşündüğüm bir şeydi. Emin olduğum tek şey, her şeyden çok istediğim şey buydu ve onu kaybetmeden önce bu küçük mucizeyi bilip bilmediğimi bile hatırlayamıyordum.

İyi bir anne ne olursa olsun bunu hatırlardı.

Hatırlardı, değil mi?

Doktor Brian bir şeyler daha söyledi ancak ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu, ardından çıkıp gitti.

Gözlerim kapandı.

Bana sadece yedi haftalık hamile olduğum söylenmişti, cinsiyetini bilecek kadar büyük değildi... ayrıca yazın hamile kalmış olamayacağım kadar kısa bir süreydi.

Bu da Chase'in bebeğin babası olmadığı anlamına geliyordu, zaten kardeşim bundan bahsetmişti.

Belki tekrar bir araya gelmiştik ve kimse bilmiyordu.

Bu doğru olsaydı ben ağlarken yanımda olur, bana sarılır ve benimle birlikte ağlardı, değil mi?

Bedenim sessiz hıçkırıqlarla sarsıldı, gözlerimi açmaya zorladığımda kardeşimin gözleri benimkileri bulmuştu.

Mase bir anlığına tereddüt ettiğinde endişeyle ayak parmaklarımı çoraplarımın içinde kıvırdım. "Ari..."

Duvara hafifçe vurulduğunda sesi kesildi.

Hepimizin başı kapıya doğru çevrildi, gördüğüm manzara karşısında midem altüst oldu.

Kederli mavi gözler zihnimde canlandı, ellerim titrerken gözlerimi bu odada açtığım gün elimi tutan elin yarattığı hissi hatırladım.

Juliet, aç gözlerini...

Ona bakarken kaşlarım çatıldı.

Koyu renk saçları dağınıktı. Gözleri derin, uçsuz bucaksız bir maviydi.

Bu yaz tanıştığım adamdı. Sahildeki adamdı.

Kardeşimin arkadaşıydı.

Benim de mi arkadaşımı?

"Noah." Adını yüksek sesle söylemek gibi bir niyetim yoktu ancak bir anda dudaklarımdan dökülmüştü.

Kardeşim yanımda sarsılırken Noah'nın dudaklarından keskin bir nefes çıkmıştı.

Midem kasıldı, aynı anda onun da alnında çizgiler oluştu.

“Bana futbol topuyla çarpmıştın.”

“Evet,” dedi yutkunarak.

“Şenlik ateşine gelmiştin.”

“Fazla kalmamıştım.”

“Biliyorum, hatırlıyorum.”

Dudaklarını yalayarak sert bir şekilde başını salladı. “Öyle bir etkim var.”

İçimden küçük bir kahkaha yükseldi ama fark ettiğim anda kısa kestim, bakışlarında bir şeyler yumuşamıştı. Sanki çaba harcaması gerekiyormuş gibi gözlerini benden ayırdı. Bir anlığına kardeşime baktı, ardından bakışları tekrar bana döndü.

Onda ne olduğunu çözemediğim farklı bir şeyler vardı.

“Ben, şey,” diye başladı. Hırıltılı sesi boğazımı düğümledi. “Kalamayacağım.”

Mason ayakkabıları yerde gıcırdayacak kadar hızla ayağa kalktığı anda, kaburgalarımın arkasında tuhaf bir huzursuzluk hissi oluştu. “Tamam.”

Noah bir an tavana baktı, bakışlarını tekrar çevirdiğinde yüzünde yenilmiş bir ifade vardı. “Gördüğüne çok sevineceğin insanlar buldum,” dedi.

Arkasına bakarken gözlerimi ondan ayırmadım, kenara çekildikten sonra başka biri içeri girdi.

İçimi bir rahatlama duygusu kaplarken yüzümü ellerimin arasına aldım, bu hoş manzara karşısında vücudum hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Titreyerek hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordum, sonra biri güçlü kollarıyla beni sarıp sarmaladı. “Baba.”

“Sorun yok, bebeğim,” dedi çatlak bir sesle. “Her şey yolunda. Ben buradayım. Annen burada.”

Mason yanımda durmuş, burnunu çekiyordu. Annem de gelmişti, saçlarımı okşuyordu. Başımı göğsüne yasladım, babam ikimize birden sımsıkı sarıldı. Çok geçmeden dikkatim tekrar odanın diğer ucuna kaydı.

Noah'ya...

Bakışları zaten üzerimdeydi, gördükleri karşısında rahatlamış gibiydi ancak bakışları bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Daha dikkatli bakma şansım olmadan gitti.

Noah

Kapının dışında duvara yaslanarak gözlerimi kapattım. Bur-
numdan derin nefesler alıp yavaşça ağzımdan verdim.

Onu bir kez daha terk etmiş, çekip gitmiştim.

Bebeğimin gözlerine bakmış, içinde o tanıdık ışıltının parla-
dığını görmüş ve kaybolup gidişini izlemiştim.

Yine.

Yanına gitmemek, dizlerimin üzerine çöküp onu öpmemek
için kendimi zor tutmuştum. Kader bize karşı daha nazik olsaydı,
yakında çocuğumuzun büyüyeceği noktayı öpmek istemiştim.

Kader nazik falan değildi, bunu tecrübelerimden biliyordum.
Onun bu gerçeği deneyimlemesini engellemek için her şeyimi
verirdim.

Göğsümü ovuşturarak kendimi duvardan çektim, iki adım
atamadan arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

“Nereye gidiyorsun?” Mason’ın sesi koridorda beni takip edi-
yordu. “Yine bırakıp gideceksen neden geldin?”

“Annen beni otoparkta gördüğünde ona eşlik etmemi istedi.
Hayır diyemedim, belki demeliydim.”

“Neden otoparktaydın?”

Yutkundum. “Ailenin yanına dön, Mason.”

“Asıl sen *ailenin* yanına dön!”

Tam ona saldırmak için döndüğümde dudaklarındaki sırıtış
beni durdurdu.

Tabii ki gülümsemesi sadece bu kadar sürmüştü, bir sonraki
saniye ifadesiz yüzü geri döndü. Ondan yayılıp bana ulaşan çare-

sizlik hissi beni mahvediyordu. “Sen ailedensin, Noah. Arianna öyle olduğuna karar verdiği anda aileye girdin.” Bir adım daha yaklaştı. “Sakın gitme. Sana ihtiyacı var.”

“Beni tanımıyor bile.”

“Onu duydun, yaz boyunca olan her şeyi hatırlıyor. Orada geçirdiği son günden sonraki her şey onun için bulanık ama seni hatırlıyor.”

Başıma zonklayan bir ağrı girdiğinde kafamı iki yana salladım.

Lanet olsun, bu neden daha kötü hissettiriyordu?

“Sahilde oturup bir dakikalığına konuştuğu bir adamı hatırlıyor, tıpkı o gün başka birine âşık olduğunu hatırladığı gibi. Hastane odasında *hepimiz* içinde bir çocuk büyüdüğünü ama onu kaybettiğini öğrendiğimizde *elini uzattığı* adama âşık olduğunu hatırlıyor. Bizim çocuğumuzun, *benim* çocuğumun *babasının* o olduğunu düşünüyor. Orada oturup başka bir adamla yas tutuyor, benimle değil.” İçimde yakıcı bir ıstırap duygusu yankılanırken yutkundum. “Sevdiğim kadın, kimsenin yüzleşmesini istemeyeceğim bir acıyla boğuşurken onu teselli edemedim. Bunun için kendimi hiç affetmeyeceğim. Asla.”

Kederli bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Bu senin suçun değildi, Noah.”

“Ama hiçbir zaman aklımdan çıkmayacak. Hiçbir zaman. Sadece... odaya geri dön. Babanın seninle konuşmak istediğini biliyorum.”

“Benimle gel, dostum. Doktor beyninin iki travmatik olayı birbirine bağladığını ve bu yüzden zihninin geriye dönüp sonrasında baskıladığını söyledi. Bu yüzden olanları ayırmasına yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız. Bunun için sana ihtiyacım var. İçeri gel.”

Yanımızdaki asansörün kapıları açıldığında Brady ve Chase göründü.

Brady’e ve onun arkasından elinde bir buket çiçekle gelen Chase’e baktık.

Damarlarımda dolaşan kan adeta buz keserken kaslarım gerildi.

“Noah, ne oluyor kardeşim?” diyerek yaklaştı Brady ancak Mason elini kaldırdığında durdular.

“Annemle babam içeride, gidip selam verin,” dedi onlara bakmadan. Tereddütlü adımlarla dediğini yapıp yavaşça hastane odasına doğru ilerlediler.

Attıkları her adımda keskin bir sızı omurgama saplanıyordu.

İçeri girdiler. Yapabilmeyi dilediğim tek şeyi onların yapmasını izleyemeyeceğimden öne doğru sarsak bir adım attım.

Tek istediğim onunla olmaktı, yanında olmaktı.

Asansörün kapıları tekrar kapandı, gelmesini bekleyecek sabrım olmadığından merdivenlere yöneldim.

“Ona söyledim!” diye bağırdı Mason ben gözden kaybolmadan önce.

Vücudum dondu, döner kapı dönüp neredeyse yüzüme çarpıyordu. İçimde öfke dalgası yükseldi. Omzumun üzerinden ona bakarak, “Ona söyledim de ne demek?” diye sordum.

Mason gözlerini kaçırdığında ona yaklaştım.

“Mason.” Alanına girip onu olduğu yerde sabitledim.

“Bebeğin ondan olmadığını biliyor.”

Tanrı şahitti, içimde bir şeyler çatırdadı. “Bu konuda benimle uğraşma.”

“Neden öyle bir şey yapayım?” diye sertçe karşılık verdi ancak birkaç saniye sonra yumuşadı. “Sadece bir konuyu açıklığa kavuşturdum, o kadar. Başka bir şey söylemedim.”

Gözlerim boşluğa dalmıştı, ellerim yanlarıma düşerken yanaklarımı havayla şişirdim. Kendimi kaybetmemek için dilimi ısırdım.

“Ne yapacağımı bilmiyorum. Yalnız olmadığını bilmesini istiyorum,” diye vurguladı.

Midem düğümlendi. “Yalnız değil. Asla.”

“Biliyorum,” derken sesi alçak ve anlayışlıydı. “Noah, soru-

lar sorması kaçınılmaz. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bütün doğru cevaplara sahip olduğumdan emin değilim. Lütfen hatırlamasına yardım et.”

Kalp atışlarım tendonlarımı gererek yükseldi. “Ya hatırlamazsa?”

“O zaman hatırlatma olayını siktir edersin.”

Alaycı bir kahkaha attığımda dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi.

“Sana bir kere âşık oldu, değil mi?” dedi omzunu silkerek. “Tekrar olması için bir şans ver.”

Korkularımı yutarak beni rahatsız eden soruyu sordum. “Peki ya istemezse?”

Mason başını eğdi. “Hadi ama. Burada Ari’den bahsediyoruz. O hâlâ o ve sen hâlâ sensin.” Uzun bir süre tereddütle sessiz kalırken yüz hatları gerildi. “Noah, lütfen. Onun iyi olacağını bilmem gerek, gördüğüm kadarıyla seninle birlikte değilse iyi olamaz.”

“Bunu bilemezsin.”

“Bunun üzerine bahse bile girebilirim.”

Düzgün düşünebilseydim ben de yapardım. Onun üzerine, bizim üzerimize bahse girerdim. Ancak dünya bana hayatın zor olduğunu, her iyiliğin bir avuç kötülükle birlikte geldiğini hatırlatmanın yollarını bulmaya devam ediyordu. Ne zaman işlerin yoluna girdiğini, nihayet ağır olanı atlattığımı düşünsem bir kaya yuvarlanıyor ve yolumu bulmak için yeniden mücadele vermem gerekiyordu. Bu sefer bunu yapamıyordum.

Artık içinde yerim olmayan bir zihnin merhametine kalmış durumdaydım.

İç çekerek Chase ile Brady’nin içeri girip gözden kaybolduğu kapıya baktım. “Çiçekleri sevmiyor bile.”

Ağzından bir kahkaha kaçtı ama gözlerindeki hüznü gizleyememişti. “Evet, dostum. Biliyorum, bu babamın hatası.”

Gözlerim onunkilere kaydı, göğsümde küçücük bir sıcaklık oluştu. “Öyle mi?”

Sırıttı, sevdiğim kızla ilgili daha fazlasını sunarak beni ikna ettiğini biliyordu. Ancak onaylayan cevap koridorun ucundan geldi.

Döndüğümüzde Bay Johnson'ın yaklaştığını gördük.

Duruşumu dikleştirdim, oğlunun omzunu sıkarak bana baktı.

“Çiçekler güzeldir. Özellikle toprakta, bir hafta sonra ölme-yecekleri yerdeyken daha güzeldirler.” Ağzı yarım bir gülümse-meyle kıvrıldı. “Benim kızlarım yemeklerle, ikramlarla şımartı-lıyor.”

Dudaklarım titrerken Mason zaferle kaşlarını kaldırdı. “Ne-den seninle yemek yapmaktan hoşlandığını sanıyorsun? Farkın-da bile olmadan onun kalbini çoktan kazanmıştın.”

Ona ilk kez yemek yaptığım anılar aklıma geldiğinde gözle-rimi kaçırdım.

“Ben de bu yüzden buradayım.” Dönüp Bay Johnson'a bak-tık. “Açlıktan ölüyor ve hastanenin verdiklerini istemiyor.”

“Gidip ona *Popeye's*'tan baharatlı tavuk alayım mı?” diye so-rarken Mason çoktan cebinden anahtarlarını çıkarmıştı.

“Hayır, canının ne çektiği konusunda oldukça net konuştu.” Kahverengi gözleri benimkilere kaymıştı, içlerinde gizli bir dü-şünce vardı. “Buralarda nerede tavuklu kiş bulabileceğimizi bi-liyor musun?”

Kaslarım kaskatı kesildi. İçimde bir kıvılcım yanarak beni sarstı, karanlığın küçücük bir parçası gün ışığına dönüştü.

Konuşamadığım için başımı salladım.

“O zaman yolu göster, evlat,” dedi çenesini kaldırarak. “Kı-zımız bekliyor.”

Derinlerde bir yerlerde bekliyor olması için dua ettim.

Sonra sevdiğini sandığı adamın şu anda onunla birlikte oldu-ğunu hatırladığımda hissettiğim tüm umut kırıntıları yok oldu.

BÖLÜM 42

Arianna

Tıka basa doyduktan sonra ailemle bir arada olduğum için mutlu bir şekilde başımı arkaya attım. “Bu çok iyiydi.”

Babam plastik kabı alıp tezgâhın üzerindeki bir poşete attı. “Evet, Noah yemek yapmayı iyi biliyor.”

“Noah Riley mi?” Babama baktım. “Bunu o mu yaptı?”

“Evet, hem de baştan sona her şeyini. Bana sorarsan oldukça etkileyici. Buraya dönmemiz neden üç saat sürdü sanıyorsun?”

“Avix Üniversitesi’nin oyun kurucusunun ikinci işinin şeflik olduğu aklıma gelmezdi.” Nefesim kesilerek Mason’a baktım. “Aman Tanrım! Sezonun nasıl geçti? Oynadın mı?”

Mason kıkırdadı, tam ağzını açtığı anda sözünü kestim.

“Dur, söyleme! Fikrimi değiştirdim,” dediğimde ailem gözlemini bana çevirdi.

Babamla Mason döndükten sonra Doktor Brian’ı tekrar çağırabilmiştik, bu sefer yanında bir uzman daha vardı.

Ailemin tam olarak anlayabilmesi için her şeyin üstünden bir kez daha geçmişlerdi. Uzmanın neyle karşı karşıya olduğumu açıklama şekli, olayları biraz daha farklı düşünmemi sağlamış ve beni nihai kararına götürmüştü.

“Kimsenin bana son birkaç ayda olanlardan bahsetmesini istemiyorum.”

“Ari,” diyerek başını salladı Mason. “Bilmen gereken şeyler var.”

Bilinçsizce elimi karnımın üstüne koyarak başımla onayladım.

“Biliyorum. Bazı şeyleri soracağım ama gerçekten ihtiyacım olduğunda sormak istiyorum. Doktor, başka birinin düşüncelerinin kafamı olduğundan daha fazla karıştırabileceğini söyledi. Bu riski almak istemiyorum, kendi başıma hatırlamak istiyorum. Yapabileceğimi söylediler.”

“Elbette yapabilirsin, tatlım,” dedi annem saçlarımı geriye çekerek. “Baskı yok. Neye karar verirsen ver, biz buradayız.”

“Bahsi açılmışken, yarın çıkacağım ve ben... ben eve gitmek istemiyorum.”

Annem gözlerini benden babama çevirdi. “Yazlık eve mi?” diye tahmin etti Mason.

Üçüne tek tek bakıp başımı salladım. “Hatırladığım son yer orası, bu yüzden oraya daha yakın olmak istiyorum. Ayrıca sömestr başladığında okula geri dönmek istiyorum.”

“Bir aydan az kaldı.”

“Doktor her an hatırlayabileceğimi söyledi. Kaza on beş gün önceydi. Her şey yakında geri gelecektir, hatta belki yarın bile hatırlayabilirim.”

Oda bir an sessizliğe gömüldü, ardından annem hafifçe gülmüsedti. “Peki ya biraz daha uzun sürerse?”

Midem bulantıyla çalkalandı ancak kendimi toparlamaya çalıştım. “Yine de geri dönmek istiyorum, özellikle hatırlamamış olursam. Kampüste olmak, aynı bölgelerde ve aynı insanlarla takılmak yardımcı olabilir. Neticede kampüse girebildim, değil mi?”

“Elbette, girdin.” Mason boğazını temizledi. “Sanırım bunda bir sıkıntı yok. Cameron’a bu gece sana bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim ki yarın için hazır olsun.”

Babam endişeyle kaşlarını çatırsa da başını salladı, ayağa kalkarken elini annemin sırtına koydu.

“Babanla önden gidip marketten aldıklarımızla dolabı doldurabiliriz,” dedi annem endişeyle başını sallayarak. “Eve gideceğimizi sanıyorsan yanıyorsun. Biz de kumsalın aşağısındaki evde kalacağız.”

Uzanıp elini sıktım. “Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.”

Göz kırptı, ziyaret saati bitmek üzere olduğundan hepsi ayağa kalktı. Artık kritik durumda olmadığım için standart kurallar geçerliydi. İtiraf etmek kendimi suçlu hissetmeme neden olsa bile bu gerçekten rahatlatıcıydı. Ağırlaşan göz kapaklarımı gördükleri an bana uyumamı söylüyorlardı. Sevgilerinden kaynaklı olduğunu biliyordum ama akşam karanlığını düşündüğümde midemin nasıl altüst olduğunu bilselerdi, ölümüne endişelenirlerdi.

Onlarla vedalaşırken rahatmışım izlenimi verecek bir maske taktım ancak onlar gider gitmez bu maske düştü, endişem felç edecek düzeye kadar yükseldi.

Yakında tüm ışıklar sönecek, koridorlarda hiç konuşma olmayacaktı. Hemşireler yerlerinden bağırmayacak, kendi aralarında sessizce konuşacaklardı.

Kat sessizliğe bürünecek, tükenmişlik yavaşça hissedilmeye başlanacaktı.

Bundan nefret ediyordum.

Uyuma düşüncesi bile korkutucuydu.

Ya gözlerimi kapattığımda daha fazlasını kaybedersem?

Ya gözlerimi kapatıp bir daha hiç açamazsam?

Ya açılırlarsa ve ben kim olduğumu bile bilmiyorum olursam?

Şu anda hâlâ bendim, sadece birkaç parçam eksikti.

Ya yarın Arianna Johnson’ın bedenine sıkışmış bir yabancı olursam?

Başımı geriye yasladım, homurdanarak gözlerime dolan yaşları geri göndermeye çalıştım.

Hafif bir tıkırtı duyduğumda sıçrayarak doğruldum. Kapıda elinde plastik bir poşetle Noah’nın durduğunu görünce şaşırdım.

“Casper yine sinirlerini mi bozuyor?” dedi sesi biraz gergin çıkmasına rağmen sıcaktı.

Gözlerimi kırpıştırarak gözümdeki ıslaklığı uzaklaştırdım. “Evet, tam bir pislik gibi davranıyor. Gözlerime su döküp duruyor. Bundan bıktım artık.”

Yavaşça kıkırdadı, ne demek istediğimi anlıyormuş gibi başını salladı.

Ağlamaktan bıkmıştım.

“Sana bir şey getirdim.” Kapıda bir an tereddüt etti, ben bir şey söylemediğimde içeri girdi.

Bana uzattığı poşeti yavaşça uzanıp aldım.

“Nedir bu?”

“Geceyi geçirmen için küçük bir şey.” Kapıya doğru döndü ama bir şey ona seslenmeme neden oldu.

“Gitmek zorunda değilsin... eğer istemiyorsan.”

Önce arkasına dönüp bakmadı, baktığında ise odaya ağır bir duygu çöktü.

Gitmek istemiyordu, bunu hissedebiliyordum.

Nasıl hissedebiliyordum peki?

Boğazımı temizleyerek. “Biri gelip seni kapı dışarı edene kadar bekleyebilir misin? Çok uzun sürmez,” dedim.

Yavaşça başını sallayarak yaklaştı, yanımdaki koltuğa otururken ellerini kapüşonlusunun cebine soktu.

Poşete uzanıp içinden *iPod* ve kulaklıkları çıkarırken beni dikkatle izliyordu.

İçimi bir sıcaklık kaplayarak ona baktım. “Bana müzik mi getirdin?”

Bakışları üzerimdeydi. “Bir süreliğine kafanı dağıtmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

Uyuyamadığımı nerden biliyorsun? Müziğin yardımcı olacağını nasıl biliyorsun?

Neye ihtiyacım olduğunu nasıl biliyorsun?

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Cihazı açtım, kulaklığın birini takıp diğerini ona uzattım.

Noah bakışlarını benden ayırmadan kulaklığı taktı. Yatağa

yaslanıp oynatma tuşuna bastım, şarkı çalmaya başladığında gözlerimi kapatarak kendimi arka planda oynayan hikâyeye bıraktım.

İçimi huzur sararken daha derin nefesler almaya başladım.

“Bu adamın sonunda biraz uyuduğunu görmek çok güzel.”

Başımı kaldırdığımda Hemşire Becky’nin geldiğini gördüm. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ancak epey geçmiş olmalıydı çünkü Noah’ya baktığımda elini yanıma koymuş halde uyuduğunu gördüm.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Ziyaret saatinin bittiğini biliyorum.”

“Bütün oda senin, seni rahatsız etmezler,” diyerek elini salladı. Ceketini koluna astı. “Bu arada mesaim bitti, yarın seni görmeden gidersin diye uğrayıp veda etmek istedim.”

“Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevkti. Böyle sevgi dolu bir aile görmek çok güzeldi, burada bunun bu kadar nadir olması üzücü.” Noah’ya bakarken gülümseyerek iç geçirdi. “Bu adam senin yanından hiç ayrılmadı.”

Midem kasıldı. “Ayrılmadı mı?”

Ona anne şefkatiyle bakarken başını salladı. “Zavallı şey, sen komadayken günde sadece bir veya iki saat gözlerini kapatmıştır. Koridorun sonundaki bekleme odasında saklandığı son birkaç gün ise daha da az. Tuvalet gitmediği zamanlarda hep o sandalyedeydi, Noel arifesindeki bir çocuk kadar huzursuzdu.”

Kaşlarımı çattım.

“Görünüşe göre gayet iyi uyuyor.” Gözleri benimkilere dikildi, içlerinde yumuşak bir ışıltı vardı. “Onu uyandırmadan gideyim.”

Başımı sallayarak el salladım. Gider gitmez gözlerim Noah’ya, battaniyeyle örtülü bacaklarımdan bir santim uzaktaki eline kaydı.

Bir süre onu, uzun parmaklarını ve parmak eklemlerinin ha-

fif kıvrımını inceledim. Teninin yumuşaklığına, kapüşonlusunun kolu sıyrıldığında ortaya çıkan kolundaki damarlara baktım.

Yüzünü, elmacıkkemiklerine değen uzun kirpiklerini izledim. Koyu renk saçları kapüşonun altından dışarı çıkmıştı, çenesinde hafif kirli sakal vardı.

Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Kulaklığı tekrar kulağıma taktım. Ne olduğunu anlamadan sabah olmuş, yanımdaki koltuk boşalmıştı. Biri kapıyı tıklattı.

Gözlerim açıldı, anında gülümsedim.

“Chase.”

Noah

Kaldırım kenarındaki banka oturmamın üzerinden bir saatten biraz daha fazla zaman geçtikten sonra Ari'nin sesi beni düşüncelerimden kopardı. Başımı çevirdiğim anda göründü, sanki adını söylemişim gibi gözleri hemen beni buldu.

“Noah.” Ses tonundaki neşe kalp atışlarımı hızlandırdı, yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamadım.

Onu kucaklamak, ona sarılmak istiyordum. Onu sıkıca tutmak istiyordum.

Bunları yapmak yerine oturmaya devam ettim, ellerimi birbirine kenetlemiştim çünkü ona uzanmayacağım konusunda kendime güvenmiyordum. “Juliet.”

Gözleri biraz kısıldı, ardından kahkaha attı. Lanet olsun, bunu duymak çok güzeldi. Ona ilk gün verdiğim lakabı hatırlıyordu.

“Biliyorsun.” Başını eğdi. “Oryantasyonda bize sapıkların tehlikesinden bahsettiler.”

Sinirlerim gerilirken, “Şimdi mi söylediler?” dedim kelimeleri uzatarak.

“Hıhı,” dedi alayla. “Senin burada oturuyor olman sapıklık eğilimlerinin sınırında olduğunu gösteriyor.”

Yutkundum. “Ya senin için burada olmadığımı söyleseydim?”

“Koca bir yalancı olduğunu söyledim.”

Hafifçe güldüm, bu konuşma açıklayamadığım bir şekilde içimi rahatlatmasına rağmen beraberinde ağırlık da getirmişti. Burada oturup onun dışarı çıkmasını bekliyor olabilirdim ancak pazar günleri burada olmamın başka bir sebebi daha vardı. Bunu bilmesi gerekiyordu, birçok kez benimle birlikte gelmişti. Bu düşünceyi bir kenara iterek ayağa kalktım. Çenesini kaldırarak gözlerimin için baktı. “Haklı çıkardın,” dedim.

Dudakları kıvrılmaya başladı, bir an sonra dudaklarını birbirine bastırıp arkasına baktı. İçime yayılan sıcaklık anında söndü.

Chase gülümseyerek dışarı çıkmış, beni gördüğü anda gülümsemesi kaybolmuştu. Bir an için kafasını çevirdikten sonra tekrar durduğumuz yere bakmıştı. “Selam, dostum.”

Olması gerektiği gibi her yerinden suçluluk akıyordu.

Beynim cevap vermeme izin vermedi. Arkasından Cameron ve Brady dışarı çıktı, o sırada arkamdan bir motor sesi yükseldi. Mason kaldırımın kenarına yanaşmıştı.

Diğerleri çantaları yerleştirmeye başladığında Mason arabadan inip yanıma geldi. Ari hâlâ kaldırımda, tam önümde duruyordu.

“Dün gece seni iki kez aradım,” dedi Mason ters bakışlarıyla.

Gözlerim Ari’ninkilere kaydı. Çenesini eğmiş dudağını dişliyordu, merakla kısılmış gözleri Mason’ın üzerindeydi.

İkisi hariç herkes Mason’ın, *Tahoe*’suna binmişti. Ari hâlâ bana bakıyordu, gözlerinin altındaki halkalar bugün biraz daha hafiflemişti.

“Tatilin geri kalanını yazlık evde geçireceğiz,” dediğinde göğsüm sıkıştı.

“Öyle mi?” dedim.

Başıyla onayladı.

Hadi...

“Senin... ailenle planların var mı?”

Benim ailem sensin.

Başımı iki yana salladım, içimde bir sürü farklı duygu birbirine karışırken kalp atışlarım hızlandı.

“Ah.” Duraksadı.

Neredeyse.

“Sadece beşimiz kalıyoruz, gelmek istersen fazladan bir odamız var,” dedi sanki orada hiç bulunmamışım gibi. Bu beni öldürüyordu ancak ses tonundaki belirsizlik kadar değildi.

Gözlerindeki.

Duruşundaki.

Hepsini silmek, ona nerede olmak istediğimi merak etmesine gerek olmadığını söylemek istiyordum çünkü olmak istediğim yer her zaman onun olduğu yeri.

Tam onun yanıydı.

Ancak bunu ona söyleyemezdim.

Bu yüzden basit tuttum. Bize sakladım.

“Bunun cevabını biliyorsun.”

“Biliyor muyum?” diyerek gülse bile neden güldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu ilk kez yüzümü güldürdü çünkü o hatırlamasa bile zihni farkında olmadan bir bağlantı kurmuştu. “Belki duymak istiyorumdur.”

Bunun üzerine yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

Tabii ki istiyorsun, bebeğim.

“Evet, Juliet,” dedim ona. “Gelmeyi çok isterim.”

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümseyip başını salladı. “O zaman görünüşe göre kalabalık olacağız.”

Bir saniye durduktan sonra yavaşça etrafımdan dolayıp Mason’ın onun için birkaç yastık koyduğu ön koltuğa geçti.

Mason yanıma geldi. “Ne tür bir kız ‘plajda oturup bir dakikalığına konuştuğu bir adamı’ iki haftalığına koridorun sonundaki misafir odasında kalması için davet eder?”

Ciğerlerimi nefesle doldurup ona döndüm.

“Birinci sınıf oryantasyonunun bir konusunu hatırlayan türden bir kız.”

Kaşlarını yukarı kaldırdı. “O... o yazın evden ayrıldıktan sonraydı. Haftalar sonra.”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken başımı salladım. “Biliyorum.”

Böylece kamyonetime doğru ilerledim. Bu kısa yolculuğa çıkmadan önce eşyalarımı almak için neden koşarak eve gitmek zorunda olmadığımı açıklaması için Mason’ı yalnız bıraktım.

Çünkü her şeyimi çoktan hazırlamıştım.

BÖLÜM 43

Noah

İki gün dört güne çıkmış, dört gün bir haftaya dönüşmüştü ancak Ari'nin hafızası hâlâ geri gelmemişti. Toplamda yirmi iki gün olmuştu, her geçen saatle birlikte günlerim biraz daha kararıyordu.

Oryantasyonla ilgili bilinçsizce dile getirdiği anısı, anılarının hâlâ orada bir yerlerde olduğuna dair yakaladığım ilk ve son kanıt olmuştu. Bildiğim kadarıyla bu, *geçmişten* bahsettiği tek zamandı ancak tam olarak farkında değildi. En azından benim bildiğim bu kadardı.

Soğuk bir bira şişesi görüş alanıma girdi, başımı kaldırdığımda Bay Johnson'ı gördüm.

Kabalık etmek istemediğimden şişeyi almayı planlamıştım, bir an tereddüt ettiğimde kısık sesle güldü.

“Evet, bu ifadeyi biliyorum.” Yanımdaki koltuğa çöküp birasından yavaş bir yudum aldı, ikinci şişeyi bacaklarının arasına koydu. “Bu ifade, ilk kez bir içki dükkânındaki biriyle samimi olan bir adamın ifadesi.”

Dudaklarım kıvrıldı, ayaklarımın altındaki ahşap verandaya baktım. “Adı Darrel'dı ve vişneli sodaya bayılırdı.”

Bay Johnson'ın yüzünde beliren küçük gülümseme gözlerine yansımamıştı. Yüz hatları yumuşarken başını salladı. “Sence bana karşı tamamen dürüst olabilir misin?” diye sordu merakla.

“Olmamak için bir neden göremiyorum, efendim.”

Elini hoşnutsuzlukla salladı. “Bu cevabı sevdim ama efendim demezsen daha iyi olur. Bay Johnson da yok. Sadece Evan,” dedi çenesini indirerek. Başımla onayladım.

“Sana yalan söylemeyeceğim, Evan,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Soruya göre cevap vermemeyi tercih edebilirim, tamamen iyi niyetimden dolayı. Başka bir şey değil.”

“Ne tür bir soruya cevap vermemeyi seçersin?”

Ağzımı açtığımda gülerek sözümü kesti.

“Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum, evlat. *Gerçekten* nasıl olduğunu.”

“Pek emin değilim,” diye dürüstçe cevap verdim. “Olanlar düşünüldüğünde genel anlamda iyiyim ancak *her şeyi düşününce* ah...”

“Boku yemiş durumdasın?”

Gözlerimi hızla ona çevirdiğimde sırtıttığını gördüm, dayanamayıp hafifçe güldüm.

“Evet, efendim.” Tek kaşını kaldırdı, özür dilercesine ellerimi kaldırdım. “Üzgünüm, sporcu alışkanlığı. Profesörüm olmadığınız sürece otomatik olarak efendim veya koç diye hitap ediyorum. Kurtulması kolay bir alışkanlık değil.”

“En büyük sorunun bu olsun,” dedi başını sallayarak. “Şu sporcu meselesine gelince.”

Başımı çevirdim. “Bu ‘cevap vermemeyi seç’ sorularından birine yol açabilir.”

“Çünkü sana hayallerinden uzaklaşmamanı söylememi istemiyorsun.”

“Söyleyeceğiniz şey buysa, efendim, neden başka bir yerde değil de burada olduğumu anladığınız için size teşekkür ederim.”

Çenesi gerildi. Başını sallayarak uzaklara baktı, dolan gözlerini saklamaya çalışıyordu. “Evan, evlat. Efendim değil.” Birasından büyük bir yudum aldı, bana bakıp tekrar başını salladı. “Nasılsın? Gerçekten, Noah. Annenin hâlâ iyileşmekte olduğu-

nu, son döneminin yaklaştığını ve futbol meselesinin havada kaldığını biliyorum. Ari'yle olanlar da beni senin açıdan endişelendiriyor. Herkes için üstesinden gelinmesi gereken çok şey var ama kızım söz konusu olduğunda, senin şu an sıkışıp kaldığın durum en kötüsü diye düşünüyorum.”

“Kendimi sıkışmış hissetmiyorum, efendim. Yani Evan. Biraz çaresiz, biraz bunalmış ama sıkışmış değil.”

“Zor olduğunu biliyorum, ayrıca ağzımızı kapalı tutma kararını kabullenmemin bir önemi olup olmadığını bilmiyorum. Sadece istediği şeyi yerine getirdiğin için seni takdir ediyorum.” Başını sallayarak alaycı bir ses çıkardı. “Böyle bir durumda karımı kendimle birlikte bir odaya kilitler, ilk gecedan her ayrıntıyı anlatırdım.”

Alçak sesle güldüm. “Tabii.”

Aslında bunu yapmayı ben de çok isterdim. Nasıl başlayacağım, tam olarak ne söyleyeceğim hep aklımdaydı. Onunla bu hayali konuşmayı yüzlerce kez yapmıştım ancak her birinin sonunda gözleri yaşlarla doluyor, içten içe başka birini sevdiğine yemin ederken onu sevdiğini söyleyen adama kafası karışmış bir şekilde bakıyordu.

Sırf kendi iyiliğim için onu incitemezdim.

Bay Johnson'a baktım. “Dilimi tutmak benim için hiçbir zaman çok zor olmadı, sporcu olmanın getirdiği bir başka özellik.”

“En azından eğitilmeye uygun bir sporcunun özelliği,” dedi.

Başımı salladım.

Belirttiği gibi eğitilmeye uygun bir sporcu olarak gördüklerinizden, duyduklarınızdan veya yapmanız istenenlerden her zaman hoşlanmayabilirdiniz. Yine de çeşitli nedenlerden dolayı yapardınız.

“Bu çok farklı, Noah,” diyerek tam benim aklımdan geçeni dile getirdi.

“Evet, öyle. Sadece ‘söyleyeceklerini kendine saklama’ meselesi benim için çok zor değil.”

İç geçirirken yüz hatları yumuşadı. “Hayır evlat, öyle olduğunu sanmıyorum.”

İkimiz de bakışlarımızı okyanusa, Ari’nin su kenarında durduğu yere doğru çevirdik. Saçları yüzünün önünde savruluyor, dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Chase’in söylediği bir şeye... kahkaha atıyordu.

Göğüs kafesimde gerginlik oluştu ve gözlerimi ayaklarıma diktim.

Arkama yaslanmış, geleceğimin gün geçtikçe bulanıklaştığını en önden izliyordum. O ne istiyorsa ben de onun için onu istiyordum. Bu yüzden aslında benim vereceğim bir karar yoktu.

O benim için hazır olana kadar burada olacaktım.

Ya da gitmesine izin vermek zorunda kalana kadar.

Bay Johnson bana döndü. “Küçük kızımı seviyorsun,” dedi alçak sesle.

“Tek seven ben değilim.” Dudaklarımı birbirine kenetledim, gözlerimi bir kez daha kuma diktim. “Ona söyleme şansım olacak mı diye merak ediyorum.”

Elini omzuma koyup hafifçe sıktı. “Söyleyemeyeceğin bir durum olsa bile söylemelisin,” dedi çenesini indirerek. Karşılık olarak sadece başımı sallayabildim.

Yavaşça ayağa kalktı. “Burada olman benim için bir onur, evlat.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Ters ters baktığında kısık sesli bir kahkaha attım.

O sırada evden çıkan Mason’ın babasıyla benim aramda gidip geldi. Ardından hızla ileriye, Chase ve Ari’ye doğru kaydı. Kaşlarını sertçe çattığı için alnında kırışıklıklar oluşmuştu.

Bay Johnson kıkırdayarak oğlunun omzuna bir şaplak attı, ardından başlarımız yine o tarafa döndü. “Karımı ögle yemeğine götürmek için aşağı iniyorum. Görüşürüz, çocuklar.”

O yanımdan ayrıldıktan sonra sahildeki ikili bu tarafa doğru yürümeye başladılar, bizden çok uzakta olmayan bir mesafede durdular.

Chase bir şey söyledi, Ari kahkahasını bastırmak için kazağının koluyla kapattığı elini ağzına götürdü. Buna rağmen sesi kulaklarımda çınladı.

Dudaklarım titredi. Onun kahkahasının verdiği mutluluk ve onu güldürenin ben olmadığımı bilmenin getirdiği yıkım arasında sıkışıp kalmıştım.

“Siktir.” Mason iç geçirdiğinde birbirimize baktık. “Ne yapıyorsun, dostum?”

“Hayatı boyunca tek bir adamı isteyen bir kıza artık onu istemediğini nasıl göstereceğimi merak ediyorum.”

Mason yüzünü buruşturdu. İkisine baktıkça bakışları daha da keskinleşti. “Sikerim böyle işi.”

Öne doğru atıldığı anda ayağa fırladım, onu bileğinden yakalayarak olduğu yerde durdurdum.

Gözlerini bana dikti. “Noah.”

“Bana bir söz vermeni istiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Hayır.”

“Mason, hadi ama. Lütfen.”

Öfkeyle ayaklarını yere vurdu. “Ne sözü?”

“Chase, Ari’ye fikrini değiştirdiğini söylediğinde aralarına girme.”

“Derdin ne senin?” diye karşılık verdi. “Ciddi misin?”

“Evet. Onu incitmek istemediğini biliyorum. Çileden çıkman onu üzecektir.”

“Derdim kız kardeşimi arkadaşşımdan uzak tutmak değil. Daha önce böyle olabilirdi ama şimdi durum farklı. Derdim, kaybettiği hayatını geri kazanması. Anla bunu.”

“Güven bana, anlıyorum ancak burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Onun istediği bu.”

“İstediği şey sensin.”

“Mason.”

“Seni seviyor, kardeşim! Doğru olan bu, hikâyenin sonu!”

“Sesini alçalt,” diye onu uyardım ama artık çok geçti.

Ari ikizinin bağırışlarını duymuş, bakışlarını bizden yana çevirmişti.

Altdudağının kenarını dişlerinin arasına alıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, tereddütle adım attı. Aldığı derin nefesle göğsü şişmişti, bakışlarını çevirmedi.

Hiç hareket etmedi.

Gözleri Mason'ın üzerinde değildi. Benim üzerimdeydi.

“Ona bak, Noah,” diye fısıldadı Mason çaresizce. “Sadece... ona bak. Her yerinde bu yazıyor ve o bunun farkında bile değil. O senin, dostum. Her zaman istediğı, sonunda bulduğı şeyi kaybetmesine izin verme.”

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim. Yine de ses tonumdaki kararsızlığı gizleyememiştim. “şu andaki zihniyle onu seviyor. Onu istiyor. Bunu kendi başına çözmesine izin vermeni istiyorum.”

Öfkeli bir şekilde elini yüzünde gezdirdi. “Bana nedenini söyle.”

“Çünkü kaybolmuş durumda, bunu sen söyledin. Sadece bildiğı şeylere sahip ve bildiğı şey...” Yutkunarak devam ettim. “Bildiğı şey o adamın ona hissettirdikleri.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “şu anda Ari için anlamlı olan tek şey o,” diye ekledim.

“Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Geri tepebileceğini? Eğer onu gerçekten seviyorsa ve benim piçliğim yüzünden geçmişte sahip olamadıkları şans bulurlarsa, onu tamamen kaybedebilirsin. Biliyorsun, değil mi?” diyerek yüzünü tamamen bana döndü. “Buna hazır mısın? Çünkü bu bok yaşanabilir.”

Kalbimi çevreleyen damarlar sıkıştı, nefes almak biraz daha zorlaştı.

Ardından Ari gülümseyerek el salladı. Her yerim ağrıyor, yanıyor.

Boğazımı temizleyerek arkamı döndüm, Mason'm gözlerinin içine baktım.

“Senden Ari’yi onun kollarına itmeni istemiyorum. Sadece senden istediği takdirde elinden aldığın şansı ona vermeni istiyorum.”

Mason başını iki yana salladı. “Bu sokaktan geçen öylesine bir adam değil. Geçmişimiz var, aile bağlarımız var. Yıllara yayılan bir dostluk söz konusu.” Bana baktı. “Chase iyi bir adam, Noah.”

“Öyle olmasaydı burada böyle durmazdım.”

Yüksek sesle uzun uzun iç geçirdi. “Tamam. Bilgin olsun, bu kötü bir fikir. Bunu zor yoldan öğrenebilirsin.” Bunu söyledikten sonra merdivenlerden hışımla indi, sağa dönüp sahilde gözden kayboldu.

Ari ve Chase onun gözden kayboluşunu izlediler, Ari’nin dikkati tekrar bana yöneldiğinde ben koltuğuma geri dönmüştüm.

Parmak eklemlerimi göz çukurlarıma bastırdım, doğru şeyi yaptığımı umuyor ve bunu öğrenmenin bir yolunun olmasını diliyordum. Peki lanet olası soruyu bile bilmezken cevabı nasıl bulabilirdim?

Hayat benim için hiçbir zaman basit olmamıştı ama bu yaşadıklarım başka bir seviyedeydi, bununla başa çıkamıyordum.

Sevgilimi geri istiyordum.

Hayalini kurmaya cesaret ettiğim geleceği istiyordum.

Onu istiyordum.

BÖLÜM 44

Noah

“Gelip Kalani’yle konuştuğun için teşekkürler,” dedi Ari’nin kuzeni Nate beni uğurlarken. “Sanırım şu anda aklındaki son şey futboldur. Bu yüzden sırf onu eğlendirmek için bu konuda konuşman çok değerli.”

“*Tomahawks* için oynamakla ilgilenmediğimi düşünmenizi istemem.” Yüzümü ona döndüm. “İlgileniyorum, herhangi bir takımın parçası olmaktan onur duyarım. Özellikle eski pozisyonuma transfer olmamı isteyen bir takımın. Sadece...”

“Bir saat sonrasını bile düşünemiyor musun?”

Başımı salladım.

“O hissi bilirim, dostum. İnan bana. Şu an bulunduğumuz yere gelmeden önce benim dünyam da bir an için paramparça olmuştu. Seninki gibi değildi tabii...”

“Hayır, öyle söyleme. Kalp ağrısı kalp ağrısıdır, değil mi?”

“Her halükârda yakar,” diyerek bana katıldı. Elini uzattığında avucuna kendiminkiyle vurdum. “Pazar günkü barbeküye gelecek misin?”

“Orada olacağım.” Adamı selamlayıp Ari’nin evine doğru yola çıktım.

Yolda Trey aradı, Ari komadan çıktığından beri dördüncü kez bana ulaşmaya çalışıyordu. Paige’in veya koçlarımın mesajlarına

cevap verme gücünü kendimde bulamadığım gibi onu da cevap-sız bıraktım.

Onlara veya başka herhangi birine ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir şeyler duyduklarını tahmin ediyordum ama emin olamıyordum. Kimseyle bu konuşmayı yapmaya hazır değildim.

Olanlar hakkında konuşmak her şeyi olduğundan daha gerçek hale getirecekti ve ben bunu kabullenemiyordum.

Çok geçmeden yazlık evin verandasına ulaştım, Brady ile Cameron kanepede oturmuş telefonlarıyla oynuyorlardı. En üst basamağa ulaştığımda Cameron başını elindeki telefondan kaldırıp sırttı.

“Ne oldu?” dedim adımlarım yavaşlarken.

“Martha Stewart* da resmen geldi.” Bacaklarını yukarı çekip Brady’nin kucağındaki kâsedden bir cips kaptı. “İçeri gir, Snoop Dogg.”

“Anlamıyorum...”

Tekrar ekrana baktı. “Anlayacaksın.”

Küçük bir sırtıtlı başımı iki yana sallayarak içeri girdim.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz tüm duyularım resmen saldırıya uğradı, nerede olsa tanıyabileceğim aroma her yere yayılmıştı. Ayaklarım olduğu yerde donup kaldı, gözlerimle odayı taradım.

Bay Johnson masada oturmuş bir spor dergisi okuyordu, Mason ise mutfak adasına yaslanmıştı.

Onun arkasında, ocağın başında ise... Ari vardı.

Tencerede bir şeyler karıştırıyordu, hafızam bana oyun oynamıyorsa neyi tatmak için ekstra özen gösterdiğini çok iyi biliyordum.

Onunla paylaştığım tarifti. Onunla birlikte yaptığımız tarifti. Annemin tarifiydi.

Boğazım tıkanıp, yavaşça yaklaşıp Mason’ın yanında tezgâha yaslandım.

* ABD’li iş insanı, televizyon programcısı, yemek kitabı yazarı. (ç.n.)

“Anne, buldun mu?” diye bağırdı Ari. Parmağını kaşığa daldırıp dumanı tüten sosun tadına baktı.

“Hayır, tatlım. Burada hiç yok,” dedi Bayan Johnson köşeden dönerek. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. “Noah, dönmüştün. Lolli’yle nasıl gitti?”

“Eminim epey çılgın geçmiştir,” dedi Mason. Dirseğıme vurduğunda hafif bir kahkaha attım.

“Çok tatlı biri. Güzel bir sohbetti.”

Ari omzunun üzerinden baktığında göğsüm sıkıştı.

“Şey, ne arıyordun?” diye sordum merakla. Ceketimi çıkarıp sandalyenin üzerine koydum. Kollarımı yukarı sıyırıp dikkatlice adanın kenarına doğru ilerledim.

Yanında durduğumda dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

“Annem biraz biber arıyordu,” diye araya girdi Mason.

Nefesimi sabit tutmaya çalışarak başımı salladım çünkü bunun nereye gideceğini biliyordum. “Buzdolabında biraz *jalapeno** var.”

“Sence iyi olur mu?” diye merakla sordu Ari. Bana doğru hızlı bir bakış attı.

“Olabilir, sen ne tür bir şey arıyordun?”

“Toz biber.”

Bilerek bir şey söylemediğimde bana baktı. “Bilirsin işte, pizzaya konulan gibi?”

Kalp atışlarım hızlanırken gülümsememi bastırmak için çaba sarf ettim. “Doğru, doğru. Pizzaya konulanlar gibi.”

Sosu karıştırırken bir an dondu, başını bana doğru çevirdi. Önce hafifçe kaşlarını çattı, ardından yüzünde küçücük bir gülümseme belirdi. “Bekle!” Yandaki çekmeceye ilerleyip içini karıştırdı, *Benito’s* isimli pizzacıdan arta kalan birkaç paket biber çıkardı. Onları zaferle havaya kaldırarak, “Bunların işe yarayacağını biliyordum,” dedi.

*Meksika’da yetiştirilen bir biber türü. (ç.n.)

Geri gelip paketi yırtarak açtı ve sosun içine döktü.

Dirseğimi tezgâha dayayıp ona döndüm. “Bu ona ekstra bir lezzet katacak, ha?”

Genişçe gülümsedi. “Kesinlikle.”

Bakışları bakışlarıma kilitlendiğinde boğazım düğümlendi.

Tanrım, ne kadar güzeldi.

“Of, kahretsin!” Brady bağırarak içeri girdi. Neyse ki bu bile büyüüyü bozmamıştı. “Yangın söndürücülerimiz var, değil mi?”

“Ev sahiplerinin sigortası var mı peki?” diye ekledi Cameron.

“Haha, çok komik,” diyerek başını iki yana salladı Ari. “İşe yaramaz olduğuma yemin ediyorlar, Noah.”

Biraz daha yaklaştım, sosu karıştırırken dirseği göğsüme değdiğinde derin bir nefes aldı.

Gözlerini benimkilere çevirdi. Uzun, koyu renkli kirpiklerinin gölgesi elmacıkkemiklerine yayılıyordu.

“Gayet iyi gidiyormuşsun gibi görünüyor,” derken ses tonum istediğimden biraz daha boğuk çıkmıştı ama umurumda değildi.

Gözlerini kırptırdı, yüzünden titrek bir ifade geçti. Sonra çenesini eğdi ve o sevdiğim utangaçlığı kendini gösterdi.

Seni özledim.

Bir an kaşlarını çatı ama yüz ifadesini hemen sildi. Omzunun üzerinden bir bakış attı. “Evet, gayet iyi gidiyorum. Belki o kadar kötü değilimdir.” Bir an duraksadıktan sonra, “*Anne*,” diye ekledi.

“Hey.” Bayan Johnson kocasına yaslanıp gülümsemesini gizlemek için kahve fincanını dudaklarına götürdü. “Ben öyle bir şey demedim.”

Odadakiler gülmeye başladı, başımı çevirmeden önce Bay Johnson’la göz göze geldik.

Göz kırpıp okumasına geri döndü.

Ondan sonra gözlerimi Ari’den ayırmadım.

Ona verdiğim anılarla hareket ediyordu, üstelik bunun farkında bile değildi.

Mason ve ben dışarıda futbol topunu birbirimize fırlatırken Ari aceleyle evden çıktı, Mason'ın ayakkabılarına takılıp tökezledi.

“Kahretsin, Mason!” diye kahkaha attı. Kapının yanındaki sandalyeye tutunarak düşmekten kurtulmuştu.

“Benim hatam!” diye bağırdı Mason. Nate'in *Hummer*'inin gürültüsü duyulduğunda dönüp arkasına baktı.

“Kahretsin, beklemelerini söyle. Telefonumu unutmuşum!” dedi Ari. Hızla içeri girerken biz de yüzümüzü kızlara döndük.

Açık camlardan yüksek sesli müzik duyuluyordu ve Lolli tam evin önüne gelene kadar frene basmamış, en sonunda tiz bir sesle arabayı durdurmuştu.

Payton ve Lolli'nin kuzeni Mia arabanın arka camından sarkmış halde gülümsüyordu.

“N'aber çocuklar?”

“İyi, top oynuyoruz.” Kaşlarını çatarak yürüyen Mason'ı işaret ettim.

Topu kolunun altına sıkıştırdı. “Küçük D nerede?” diye sordu.

Payton'ın gözleri kısa bir an üzerimde durup ardından Mason'a döndü. “Ari ondan uzak durmak istiyor gibiydi, o yüzden ben...” Gözleri benimkilere kaydı, dudaklarını kapatarak gülümsemeye çalıştı. “Üzgünüm, Noah.”

Göğsüme keskin bir acı saplandı. Ari'nin, Payton'ın oğlunun yanında olmaktan kaçındığını bilmek acıyı iki katına çıkarmıştı. Ancak hiç hissetmemesi gereken suçluluk duygusunu ona yüklememek için başımı sallayarak, “Sorun değil,” dedim.

“Onu rahatsız etmek istemediğimden bebeği kardeşime bıraktım.”

“Yardım edebilirdim,” diye karşı çıktı Mason.

Payton'ın yanakları kızardı. “Yardıma ihtiyacım yoktu.”

Mason bana dönüp topu fırlattı ve hızlı adımlarla eve geri döndü.

Lolli ön koltukta dönerek Payton'a kaşlarını kaldırdı.

Payton telefonuyla ilgilenmeye başladı.

“Üzgünüm, hazırım,” diye koşarak geldi Ari, ıslak saçlarını tepesinde topuz yapmıştı.

“Kızlar günü mü?” diye sordum merakla.

“Evet. Eğlenceli olacak.”

Onun biraz mekân değiştirecek olmasına sevinerek sııttım. Buraya geldiğimizden beri deniz kenarına inmek dışında evden pek çıkmamıştı.

“Merak ediyorsan söyleyeyim, beni buraya zorla getirdiler,” dedi Lolli kaşlarını çatarak.

“Kapa çeneni, Lolli. Seni *Patron**’la besleyeceğiz. Merak etme,” diye takıldı Mia.

“Birkaç butiğe bakmak için merkeze gidiyoruz,” dedi Payton başını telefonundan kaldırmadan. “Kenra ‘gala’yı duyunca aklını kaybetti.”

Kaslarım kilitlenirken dudaklarımı aralamak için çaba sarf etmem gerekti.

Ari’ye bakarak, “Gala?” dedim.

“Evet, sizin takım etkinliğine çok az kaldı, bu yüzden hemen bir şeyler bulmalıyım, yoksa mahvolurum,” dedi gülümseyerek. Midem altüst oldu, uzuvlarım karıncalandı.

“Sen...” Yutkundum.

Hatırlıyor muydu?

Deli gibi görünüyor olmalıydım çünkü kıkırdamıştı.

“İlk başta buna hazır olup olmadığımın emin değildim. Yani her ihtimale karşı, anlıyor musun?” Hevesle başımı salladım, yüzüne dökülmüş saçlarını arkaya doğru taramak için yanıp tutuşuyordum. “Sonrasında ‘Siktir et,’ dedim kendi kendime, eğlenmeye ihtiyacım var.”

“Doğru. İhtiyacın var.” *İkimizin de buna ihtiyacı var, bebeğim.*

“Ben de gideceğimi söyledim,” dedi omzunu silkerek. Sonra arka koltuğun kapısını çekiştirerek açtı.

* Tekila markası. (ç.n.)

“Gideceğini söyledin.”

Gideceğini mi söylemişti?

Boğazımda bir yumru vardı.

İçimde.

Lanet göğsümde.

Ari endişeli bir şekilde omuzlarını içeri çekerek başını salladı.

“Şey...” Gözlerinde şaşkınlık vardı, boğazımı temizleyip onu rahatlatmak adına gülümsemeye çalıştım ancak başarabildiğimden pek emin değildim.

Sonra dönüp eve yöneldim, içeri giremedim.

Arka tarafa geçtim, avludan gelen sesler kulaklarımda çınılıyordu.

Görüşüm titreşti, bulanıklaştı ve odağımı kaybettim. Tek bir net görüşe ihtiyacım vardı.

Tek bir net görüntüye...

İşte bulmuştum.

Geriye çekilerek yumruğumu Chase’in çenesine geçirdim.

Sandalyesinden düşüp yere yuvarlandı. Ayağa fırladığı anda kafasını bana doğru çevirirken onu tişörtünden kavradım, iterek sırtını korkuluklara çarptım.

Kollarını sırtında birleştirerek bacaklarını hafifçe yerden kestim, verandanın kenarından yarı yarıya sarkar haldeydi. Ön kolumu göğsüne bastırarak tüm üst vücut ağırlığımı üstüne verdiğimde inledi. Kurtulmaya çalıştıkça daha sert bastırdım.

Bu kez acı içinde haykırıyordu. Brady yanımda belirdi, arkamızdan bir kapının çarptığını duyduğumda Mason göründü. “Noah, bırak onu,” dedi.

Dirseğimle Chase’in karnına bastırıp avucumun alt kısmını kürek kemiğine geçirdim. Biraz daha kuvvet uygulasam onu aşağıya fırlatabilirdim.

“Kolunu kıracaksın,” dedi Brady eliyle bileğimi kavrayarak.

Midem bulanıyordu. “Belki bunu hak ediyordur.”

Vücudum titriyordu, dişlerimi kenetleyerek onu bıraktım ama geri adım atmadım.

Chase önümde durmak zorunda kaldı, tam karşımdaydı.

Dudağından damlayan kanı başparmağıyla temizledi.

Omuzlarım düşmüş bir halde başımı iki yana salladım.

İçimde çarpık bir ıstırap yangını vardı, öfke ve suçluluk duyguları birbirine karışmıştı. Nefes almamı zorlaştırıyordu. Onun burada, bu pozisyonda olmasının sebebi ben olduğum halde ona kızıyordum.

Bunu ben yapmıştım. Doğru olanı yapmaya çalışırken lanet kılıcın üzerine kendim düşmüştüm çünkü Ari'nin istediği şey buydu. İhtiyacı olan buydu ve onun ihtiyacı olan her şey olmak, şimdiye kadar istediğim tek şeydi. İsteyeceğim tek şey her zaman bu olacaktı.

Bu yüzden geri çekilmiş, onun yönlendirmesini kabul etmiştim ve bu orospu çocuğu...

Boşluktan yararlanmış, hemen araya girmişti.

Yine de anlamıyordum.

Başımı iki yana salladım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Chase yüzünü ekşiterek gözlerini kaçırdı.

"Gerçekten mi? Hamle yapacak kadar erkeksin ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar adam değilsin, öyle mi?"

Bunun üzerine başı öne eğildi, ellerini havaya kaldırdı. "Ne söylememi istiyorsun, Noah?"

"Bana seni yere sermemem için bir neden söyle. Tam şimdi, ona gidip senden sonraki hayatının nasıl olduğunu ona hatırlatmam için bir neden ver çünkü daha iyiydi. Daha mutluydu. O..."

Seviliyordu. Âşıktı.

O benimdi.

"Ben sadece onun yanında olmak istiyorum, Noah ve bilmesini istiyorum ki ben... karar verirse ben buradayım..." Sözünü yarıda kesti.

"Ne istediğini yüksek sesle bile itiraf edemiyorken onun ihtiyaç duyacağı adamın yarısı nasıl olacaksın?"

"Üzgünüm ama sana bir şey açıklamak zorunda değilim."

“Hayır, sadece aylar önce olman için sana yalvardığı adam gibi davranmaya devam edip bunun senin için nasıl sonuçlanacağını görürsün.”

“Her şeyi berbat ettiğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye bağırdı. “Çünkü biliyorum, tamam mı? Biliyorum ama şimdi çekip gidemem. Aylardır yaptığımız şeyin doğru olduğuna, doğru olanın biz olduğumuza dair bir işaret aradım. Bunun beklediğim o işaret olduğu gerçeğini görmezden gelemem. Bu şimdiye kadar gördüğüm en açık işaret.”

Eğlenceden yoksun bir kahkaha attım, boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. “Bir işaret,” diyerek başımı salladım. “Aylarca, hatta yıllarca hiçbir şey yapmadın. Birinin veya bir şeyin gelip seni buna değer olduğuna ikna etmesini mi bekledin?”

Yine gözlerini kaçırmıştı ama biraz daha yaklaşıp yüzüne baktım, en sonunda gözlerini tekrar benimkilere çevirdi.

“Onunla tanıştığım andan beri o kızın dünyalara bedel olduğunu biliyordum.” Dünyamı benden almaya çalışan pisliğin gözlerinin içine bakarken kendimi kaybetmemek için gözlerimi kırıştırdım.

Mason’ın eli omzuma düştü, silkinerek elinden kurtuldum. Dönüp uzaklaşmaya başladım ancak sadece tek bir adım atabilmişim.

“Beni bir kez sevdi, Noah... tekrar sevebilir. Belki bunu düşünmeye başlamalısın.”

Midem buz kesti.

O kadar hızlı bir şekilde arkamı dönmüştüm ki midem bulanmış, başım dönmüştü. Eklemlerimi burnuna geçirdim ve yarattığı acıyı memnuniyetle karşıladım.

Chase, “Siktir!” diyerek kanayan yüzünü tuttu.

Mason başını eğerken Brady gözlerini kaçırdı, ikisi de tek kelime etmedi. Zaten ne söyleyebilirlerdi ki?

Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi, bunu biliyorlardı.

Bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu, beni görmemeleri için

bacaklarımı iki kat geniş açarak hızlı adımlarla kendimi evin dışına attım.

Bedenim bu acımasız cezayla titriyordu. Yoğun bir sızı boğazıma ilerlemiş, galip gelmişti.

Köşedeki çöp kutusuna doğru sendeleyerek gittim, midemi siyah çöp torbasına boşalttım. Böylece dün gecenin getirdiği umut kırıntıları da gitmişti.

Belki hata yapıyordum.

Belki böyle olmasına izin vermem yanlıştı.

Belki istediği şeye karşı çıkmalıydim.

Belki de şapkamı alıp çekip gitmeliydim.

BÖLÜM 45

Arianna

Merdivenlerden aceleyle indim, koşarak ön tarafa çıktım ve hızla annemin arabasına bindim.

“Özür dilerim.” Alnımdaki yağmur damlalarını silip kemeri mi taktım. “Mia elbisemin üzerime tam oturması için beni platformun üzerinde beklediğimden daha çok tuttu.”

“Bu dans ne zaman?” diye sordu arabayı caddeye çıkarırken.

“Anne,” dedim gülerek. “Bu lise değil. Balo gibi bir şey değil. Sezon sonu ödül töreni gibi bir şey.”

“Duyduğuma göre resmi kıyafet giyilecek ve bir salonda yapılacaktı.”

“Doğru,” dedim ona bakıp gülümseyerek. “Her neyse, evet. Önümüzdeki çarşamba günü.”

“Hımm,” diye düşünceli bir ses çıkardı. Gözlerini bana çevirdi.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Anne...” Koltuğumda dönüp ona baktım.

“Bir şey yok, tatlım,” dedi bacağımı okşayarak. “Sanki her şey üst üste gelmiş. Okul bir sonraki hafta başlıyor, değil mi?”

“Evet. Ayın yirmi yedisinde döneceğim. Chase birkaç gün önce beni yurdu mu görmeye götürecekti. Ne kadar tuhaf, bütün

bir sömestr orada yaşadım ama neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Davranışsal nörologla görüşmem için hastanenin otoparkına girdik. Annem binanın önüne park ettikten sonra bana döndü. “Chase’le çok vakit geçiriyorsun.”

Sıcaklık boynuma doğru ilerlerken omuz silktim.

Başını yana eğdi. “Peki nasıl gidiyor?” diye sordu şefkatli bakışlarla.

“Gidiyor işte,” dedim kısık sesle kıkırdayarak. “Eğleniyoruz. Kaybettiğimizi sandığım zamanı telafi ediyoruz. Sadece sahile bile olsa sürekli onunla bir yerlere gitmemi istiyor. Başlarda bu beni endişelendiriyordu ama şimdi, bilmiyorum...” Midemde küçük bir hareketlilik olduğunda sustum.

“Heyecan verici mi?” diye fısıldadı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılırken ona baktım. Annemin gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşmişti. Onu rahatsız eden şeye rağmen gülümseyerek yanağıma dokunmak içini elini uzattı.

“Çok garip, sanki hem Chase hem de Chase değil gibi. Yani onda neyin değiştiğini anlayamıyorum ama hissediyorum, anlıyor musun? Farklı bir şeyler var.” Görünmez sisin bir türlü dağılmaması bazen sinir bozucu olabiliyordu. Sürekli bunun üzerinde düşünüp stres olmak, nefes almak gibi işlevleri bile yerine getirmemi zorlaştırıyordu. Bu yüzden bulunduğum anın ötesini düşünmemek için meşgul olmaya çalışıyordum.

Tabii bunu ona söylemedim.

“Belki değişen o değildir, bunu hiç düşündün mü?” diye sordu annem usulca gülümseyerek. “Belki farklı olan sensindir?”

“Ben...” Başımı iki yana salladım. “Ben farklı değilim. Anılarımı kaybettim ama hâlâ aynı kişiyim. Ayrıca hafızam her an geri gelebilir. Belki bu gece belki bu randevudan sonra.”

Kalp atışlarım hızlanırken parmak uçlarımı kolçağın ucuz derisine geçirdim.

“Geçirdiğin kaza seni değiştirdi demek istemedim.” Elimi tuttu, ses tonunda tedirginlik vardı. “Ari, tatlım. Avix’te kendini buldun. Sadece bir sömestr olmuş olabilir, yine de bu değişim sana iyi geldi.”

“Yakında hepsini hatırlayacağım,” diyerek elini sıkıp başımı salladım. “Geç kalmadan içeri girsem iyi olur. Odaya kimseyi almıyorlar ama bekleme odasına gelmek istemediğine emin misin?”

“Sorun değil,” diye mırıldandı. “Yolun aşağısından bir kahve alıp seni beklerken kitap okuyacağım. Çıktığında burada olacağım.”

Başımı sallayarak arabadan indim.

Dışarı adımımı attığımda gözlerim sola, ana binanın yanındaki küçük binaya çevrildi. Çift kapısının üzerinde büyük, kalın harflerle *Tri-City Rehabilitasyon Merkezi* yazıyordu.

Karanlık pencerelere bakarken göğsümde bir ağırlık hissettim.

“İyi misin?” diye seslenen annemin sesi beni kendime getirdiğinde gülümsemek için kendimi zorladım.

“Evet. Birazdan görüşürüz.”

Binaya girdiğimde, saatlerce beklemiş gibi hissetsem de kendimi kadifemsi bir koltukta oturmuş halde bulmam aslında sadece birkaç dakika almıştı. Daha önce Doktor Brian’la birlikte gelip bana ne olduğunu açıklayan adam, önümdeki masanın arkasına geçip oturdu.

Doktor gülümsedi, aniden hissettiğim telaşla ellerimin üzerine oturdum.

“Seni tekrar görmek güzel, Arianna. Çok daha sağlıklı görünüyorsun.”

“Evet, artık bıçaklanıyormuşum gibi hissetmeden hareket edebiliyorum.”

Gülerek bacak bacak üstüne attığında ben de aynısını yaptım. “Her şeyi tekrar tekrar okudum ve...”

“Kusura bakmayın, kabalık etmek istemem, Doktor Stacia ama şu temel adımları pas geçsek olmaz mı?”

Adam belli belirsiz bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. “Neden bana aklından geçenleri anlatmıyorsun? Böylece oradan devam edebiliriz. Senin için uygun mu?”

Göğsümdeki gerginliği atmaya çalışarak başımı salladım.

“Hiçbir şey hatırlamıyorum,” diye pat diye söze başladım. “Bir ay oldu ve hiçbir şey yok. Sanki uyandığımdan beri gözlerimin üzerinde bir sis tabakası var, yine de gayet iyi görebiliyorum. Zihnim sürekli çalışıyor ancak yarım düşüncelerle. Bir şeye bakıyorum, nefesim kesilse bile nedenini bilmiyorum. Hüzünlü bir şarkı duyup ağlıyorum, neden ağladığımı bilmiyorum. Hiç tanıdık olmayan kokular alıyorum. Eğer bir anlamı varsa sanki boğazım şişiyor ve nefes alamıyorum. Sanki her şey dilimin ucunda, parmaklarımın ucunda duruyor. Yakalamak için uzandığımda ise tutunacak bir şey yok.

“Bir şey var... sürekli hissettiğim bir şey.” Gözlerim doldu. “Ezici bir aciliyet hissi gibi. Dikkatimi çekmek istiyor, neredeyse ihtiyaç veya bir farkındalık gibi. Sürekli bir şeyi, büyük bir şeyi kaçırdığımı haykırıyor. Benim bir parçam olan ama ne olduğunu bilmediğim bir şey. Fiziksel olarak acı veriyor, iliklerime kadar hissedebiliyorum. Ona dokunamıyorum, onu bulamıyorum. Yoğun bir acı hissediyorum, bunlar olurken üzerime çöken çaresizlik çok rahatsız edici.

“O kadar sık oluyor ki artık bildiğim şeylerden kaçıyorum. Yakında bunu yapamayıp delirmekten korkuyorum. Kendimi okyanusun ortasına atılmış gibi hissediyorum. Sırtüstü yüzmeye çalışırsam, hatırlamaya çalışırsam boğulmaktan korkuyorum. Bu yüzden yüzmeye devam ediyorum. Kendimi meşgul ediyorum. Buna rağmen son zamanlarda boşa kürek çekiyormuş gibi hissediyorum. Ailem harika, çok çabalıyorlar. Bu yüzden sürekli gülümsüyorum, sadece bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum.” Nefes alıp Doktor Stacia’ya baktım.

Doktor başını sallayarak söylediğim her şeyi düşündü, ifade ettiklerimi değerlendirerek konuşmaya başladı. Durumumla iliş-

kilendirilebilecek tıbben mantıklı olasılıklardan bahsettiği sırada üstüme bir ağırlık çöktü.

Çığlık atmak, ağlamak istiyordum. Kaçmak istiyordum.

Bunun yerine, son birkaç haftadır yaptığım şeyi yaptım.

Düşüncelerimi bir kenara itip onları bir gülümsemeyle sakladım. Oturduğu yerden kalkıp bana elini uzattığında elini sıktım, çıkmak için kapıya doğru yürürken buradan içeri hiç girmemeyi diledim.

Annem söz verdiği üzere binanın dışında beni bekliyordu. Tek kelime etmeden ön koltuğa otururken olanları yüzümden okumuştı.

Onun gözyaşları da benimkiler kadar anlıktı. Başımı çevirince o da önüne baktı.

Arabada sızmıştım ve uyandığımda eve gelmiştik bile. Babamın kamyoneti Chase'inkinin arkasına park edilmişti.

Ben inmediğimde annem, "Bizim eve gelmek ister misin?" diye sordu.

Yanağımın içini ısırarak başımı iki yana salladım, ardından dışarı fırladım.

Gözlerim dolu, yanaklarım kızarmış bir şekilde sarsak hareketlerle içeri girdim.

Herkes oturma odasında oturmuş televizyon izliyordu, beni gördükleri anda televizyonu durdurdular.

Babamın gözleri anneme kaydı, Mason kaşlarını çatarak öne eğildi.

Chase ayağa kalkmış bana doğru gelirken ellerimi havaya kaldırıp çantamı yere attım ve yürümeye devam ettim.

İhtiyacım vardı... İhtiyacım vardı...

Neye ihtiyacın var, Ari? Lanet olsun!

Arka kapıdan çıkıp saniyeler içinde kendimi sahile doğru koşarken buldum.

Rüzgâr yüzümü kamçılıyor, tenimi yakıyordu ama umurumda değildi. Koşmaya devam ettim.

Sahilin yaklaşık bir kilometre aşağısına ulaştığımda boğazım şişmişti. Gözyaşlarım beni boğuyordu, hırlayarak öfkeli hareketlerle onları uzaklaştırmaya çalıştım.

Sarsılarak durdum, bir şey beni döndürüp ileri bakmama sebep oldu. İşte o zaman onu gördüm.

Noah.

Omuzlarım düştü, sanki adını yüksek sesle söylemişim gibi bir anda dönüp beni fark etti.

Kaşlarını çatarak bacaklarını sarkıttığı iskelenin kenarına tutundu. İçimden bir ses hareket etmeyi istediğini söylemesine rağmen yerinden kıpırdamadı.

Farkına varmadan bir metre ötesinde durdum, başını kaldırıp bana baktı.

“Şu anda canım konuşmak istemiyor.” Yanına giden ben olduğum halde ağzımdan böyle bir şey çıkmıştı, bunu neden söylediğimden emin değildim.

Noah kaşlarını neredeyse birbirine değecek kadar çatarak başını salladı. “Konuşma olayı fazla abartılıyor zaten.”

Hafifçe kıkırdadım, dudaklarındaki küçük seğirmeyi fark ettiğimde burnumu çektim.

Ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde kıvrırırken elimi uzattım. “Biz... birlikte konuşmayabilir miyiz?”

Dilini dışarı çıkarıp dudaklarında gezdirdi, cevabını beklerken üzerime nedenini bilmediğim bir ağırlık çöktü. Tekrar başını salladığında sanki cevabının ne olacağını o söylemeden önce biliyordum.

İçimden bir ses bildiğimi söylüyordu.

Noah

Ari gözleri üzerimdeyken dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ve kızarmış gözleriyle bana elini uzatmıştı. Onu gördüğüm anda üzgün olduğunu, ağladığını anladığım halde paylaşacak durumda olmadığını da biliyordum. Tıpkı benim gibi düşüncelerini toparlamak için kendine zaman ayırması gerekiyordu.

Uzattığı elini tuttum.

Avucum onun kine değdiği anda sanki bir iğne batmış gibi bu küçük şokla sarsıldı.

Ağzından bir kahkaha kaçtı, ayağa kalkarken sırtıtmaktan kendini alamadım.

Ayağa kalktıktan sonra döndüm, böylece bedenlerimiz karşı karşıya duruyordu. Bu sefer elini uzatan ben oldum. Utangaç bir gülümsemeyle elimi tuttu.

Beni tam olarak görebilmek için başını hafifçe geriye attı. Yavaş, çok yavaş bir şekilde üzerine sakinlik çöktü. Gözleri yüzümde gezinirken parmaklarımın arasındaki parmakları titredi. O farkına varmadan, bana yakın olduğu her seferinde yaptığı gibi endişelenip şaşkınlıkla geri çekilmeden önce başımı salladım.

“O zaman şu ‘konuşmama’ işine başlayalım, ne dersin?”

Ari gülümseyerek bizi uzun rıhtımdan aşağı indirdi. Sonuna kadar yürümek yerine ahşabın kumla buluştuğu noktada, yarı yolda bizi döndürdü.

Kenardan bir metreden daha az mesafedeki zemine atladık.

Kuma değdiğimiz anda dönüp bana baktı, kahverengi gözlerindeki pırıltı kaslarımın gevşemesine neden oldu.

Elini hızla bırakarak elimi kapüşonlunun cebine soktum, o da aynısını yaptı.

Etrafımızda okyanusun sesinden başka bir şey yokken bizi kıyı şeridinin aşağısına, yaklaşık bir kilometre ötede bulunan tekne rampasına götürdü.

Eğilip iki kişilik botu çözmeye başladı.

“Gözcülük yapmalı mıyım?”

Omzunun üzerinden bana gülümsedi, o anda yanında dizlerinin üzerine çökmek istedim.

“Bu Lolli’nin, onun için sorun olmaz.”

Bota bindiği sırada hızla yanına gittim ancak benim yardımına ihtiyacı yoktu.

Belli ki bunu milyonlarca kez yapmıştı.

Yanına atladım, açık okyanusa doğru ama karadan çok uzaklaşmadan kürek çekmeye başladık.

Aradan bir saat geçmeden yazlık evin yanından ikinci kez geçtikten sonra kürekleri bıraktı. Kendini botun zeminine bıraktı, başını oturak kısmına koyup bacaklarını botun üstüne attı.

Bulutlu gökyüzüne bakarken ben de ona katıldım.

“Hiç yeni bir yere gidip bambaşka bir hayata başlamak istediğin oldu mu? Herkese adının John olduğunu, ailesi olmayan bir marangoz olduğunu ve bir hevesle taşındığını söylemek gibi?”

“Hayır.”

Kurduğu hayale verdiğim hızlı ve düz yanıt karşısında kafasını bana çevirdi.

“Herkese adımın McLovin olduğunu söyledim.”

Vücudu sarsılarak güldü, iç geçirip tekrar gökyüzüne baktı. “O filme bayılıyorum.”

Biliyorum.

Üzerine kasvetli bir ruh hali çökerken beklemeye devam ettim.

Bir dakika sonra gözlerini kapattı, tekrar açtığında başparmağındaki sarı ojeyi yolmaya odaklandı.

“Bugün bir doktor randevum vardı. Biliyorsun, kazadan sonra beni kontrol etmek için.”

Bunu biliyordum. En başta buraya gelmemin nedeni buydu, ona yakın olmadığım halde yakınmışım gibi hissedebileceğim tek yerde olmak istemiştim.

Onunla birlikte orada olmalıydım, bekleme odasında onu beklemeliydim. Böylece dışarı çıktığında elini tutabilir, iyi haber olduğunda kutlayabilir veya kötü konularda teselli edebilirdim.

Midemin altında bir düğüm oluştu.

“Anıları engellediğimi düşünüyorlar, bazen... ağır depresyonda olan insanların bunu yaptığını söylediler.” Gözlerinde yaşlar birikti. Başını iki yana salladı. “Depresyonda olup olmadığımı bile hatırlayamıyorum, sorunun bundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını nasıl bilebilirim?”

Göğsümde sıkışan titrek nefesi dışarı vermemek için savaştım, ses tonundaki acı çok yoğundu. Sessiz hıçkırıkları bedenini sarsarken başını utanarak başka tarafa çevirdi.

Yanımda mahvolmuş bir halde ağlıyordu ve ben bunu kaldıramıyordum. *Dayanamıyordum.*

Bir şeyleri kendi başına öğrenmek istiyordu ama tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı, iyileşeceğini duymalıydı.

Parmak eklemim çenesinin altındaki yerini buldu, başparmağım altdudağının altındaki boşluğa değdiğinde dudakları kesik bir nefesle ayrıldı. Ben daha yüzünü kendime çevirmeden gözleri benimkilere kaydı.

Gözlerinde bir yakarış vardı ama lanet olsun, bebeğimin ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bilinçaltında, kalbi ve zihni benim burada olduğumu biliyordu. Acısını dindirip onu rahatlatmak, her konuda desteklemek için can attığımı biliyordu. Her zaman burada olacağımı biliyordu.

Sonsuza kadar.

Göğsü aldığı nefesle gerildiğinde dudaklarım küçük, nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“İncinmiştin, bu hayal edebileceğin en kötü şeymiş gibi hissediyordun.” Dudakları titremesine rağmen bakışlarını çevirmeye cesaret edemedi. “Çok ağladın, saklandın ve her şey o kadar da kötü değilmiş gibi davrandın. Sonra yavaşça...” diye yutkunarak devam ettim. “Çok yavaş bir şekilde gözlerinin ışıltısı geri döndü.”

Göz kırpmaları yavaşladı, gözyaşları süzülüp akarak tenimle buluştu. “Neden senin yardım ettiğin hissine kapılıyorum?” diye fısıldadı.

Elimi teninden çekmeye zorladım, ardından bakışlarımı da kaçırdım.

“Sen mi yardım ettin?” diye tekrar denedi.

Kendi başına hatırlamak istediğini biliyordum, yaptıklarımı

paylaşarak bunu zaten berbat etmişim. Şimdi daha fazlasını istiyordu.

Küçük bir parça istiyordu.

Onu asla geri çevirmeyeceğime söz vermişim, bu yüzden yapmayacaktım.

Boğazımı temizleyerek bildiğim en iyi şekilde cevap verdim.

“Umarım yardım edebilmişimdir.”

Gülümsemesi sakindi, yüzünü açık sulara döndü. “Sanırım başardın,” diye mırıldandı.

Sanırım seni kaybediyorum...

BÖLÜM 46

Arianna

Beyaz pırıltılı ışıklar duvardan sarkıyor ve etrafını saran transparan mavi perde, rüya gibi bir kış temalı harikalar diyarı atmosferi yaratıyordu. Duvarların köşelerinde geniş sütunlar yükseliyor, öndeki küçük sahneye yerleştirilmiş masanın üstünde kupa ve plaketer sergileniyordu.

Erkekler şık takım elbiseler, kızlar ışıltılı elbiseler giyyordu. Koçun ekibi ise bugün de saha kenarı kıyafetlerini tercih etmişti.

Müzik yumuşaktı, farklı mutfaklardan yiyeceklerin oluşturduğu bir tadım menüsü hazırlanmıştı.

Personel akşam yemeğinden kalanları masalardan temizledikten sonra bilekliği olanlara şampanya kadehleri, geri kalanımıza da köpüklü elma şarabı dağıtıldı. Başantrenör sahneye çıkıp mikrofona dokundu, doksanıncı geleneksel kış galasına gelen herkesi selamladı.

“İyi bir takıma sahip olmak, iyi bir sezon geçirmek alışılmadık bir şey değil. Yirmi iki yıldır buradayım ve aynı şeyi iddia edemeyeceğim tek bir yıl bile olmadı. İyi ile altın arasında bir fark vardır. Çocuklar, Avix Üniversitesi Köpekbalıkları takımı bu yıl altın değerindeydi.”

Salonda alkışlar ve tezahüratlar yükseldi, Brady’nin yüksek sesli havlaması tüm sesleri bastırdı.

Koç, ekibinden bahsedip onları bir bütün olarak övdü ve yasadıkları bazı zorlukları hiç bilmeyen bizlerle paylaştıktan sonra duraksadı. Önünde durduğu küçük podyumun kenarından tutarak başını sallarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Biliyorsunuz, bir koç olarak yapabileceğim çok şey var ve bunları elimden geldiğince en iyi şekilde yapıyorum. Ancak çocuklarımla çoğunun her gün içlerinden bana küfrettiklerini biliyorum. Bir koç sadece bir koçtur,” diyerek başını salladı. “Bu sezonki başarının gerçek kahramanı kaptanın kendisidir.”

İnsanlar ıslık çalarken benim midem hareketlendi. Bilinçsizce öne doğru eğildim.

“Ne yazık ki Noah Riley bu gece burada değil, olsaydı ona şapka çıkarırdım. Üçte biri çaylaklardan oluşan bir takımı alıp ligin dibinde olmamız beklenen bir yılda bizi eleme maçlarına taşıdı. Birçoğunuzu kanatları altına aldı. Çoğunuz bunu bilmiyor olabilir çünkü bu konuda kesinlikle tek kelime etmezdi. Bu genç adam, isteyen her birinizi eğitmek ve akıl hocalığı yapmak için tüm programını değiştirdi. Bizi bir aile yaptı.”

Gözlerimin arkasına bir şeyler batıyordu.

“Bu nedenle, hiç şüphesiz ve bu kadrodaki otuz dokuz kişinin oy birliğiyle bu yılın en değerli oyuncusu seçildi. Bu ödülü Noah adına alması için Trey Donavon’ı sahneye davet ediyorum.”

Salon alkışlarla inliyor, Trey’e bu gece eşlik eden Cameron yanımdaki koltukta çılgılık atıyordu.

Trey kollarını biraz daha yukarı kaldırdı, birkaç kişi ıslık çaldığında karşılık olarak sırttı.

“Hey, kız arkadaşım burada ve kıskanç bir tiptir,” diye dalga geçti. Cameron’ı şakayla dürttüm.

Boğazını temizleyerek küçük kupayı kaldırdı. Şöyle bir baktıktan sonra, “Noah üç yıldır benim en iyi arkadaşım, bundan otuz yıl sonra da aynı şeyi söyleyebileceğimi biliyorum,” dedi.

“Hey,” diye fısıldadı Chase, isteksizce ona doğru baktım. “Gidip bir şeyler içmek ister misin? Arkadaşım barda çalışıyor.”

Başımı iki yana sallayarak konuşmaya devam eden Trey'e döndüm.

“Ondan daha çalışkan, dünyanın sunduğu tüm iyilikleri ondan daha fazla hak eden bir adam yok. Koçun bu ödülü benim almamı istediğini biliyorum ama onun yerine davet etmek istediğim başka biri var.” Trey arkamdaki Cameron'a bakarak mikrofonu tutucusundan çıkardı, sahneden atlayarak Cameron'a doğru ilerlerken kaşlarım çatıldı. Ardından mikrofondan, “Arianna Johnson,” diye seslendiğinde dimdik durdum. Trey gülümsüyordu. “Kelebeğimin kankası, şu anda deli olduğumu düşünüyor olabilirsin. Zaten biraz öyleyim, o yüzden sorun değil.” Artık önümde duruyordu. Göz kırpıp diz çöktüğünde Cameron'a baktım. “Bu ödülü oğlumuz Noah için kabul eder misin?”

“Ah...” Ağzımı açtım ancak tüm gözlerin üzerimde olduğunu hatırladığımda sadece gergin bir kahkaha atabildim.

“Hadi ama, lütfen?” Bana kocaman yavru köpek gözleriyle bakıyordu.

Omuz silkerek ellerimi kaldırdım. “Elbette.” Gülerek ödülü ondan aldım.

Salon alkışlarken Trey gülerek sahneye dönüp mikrofonu koçuna uzattı.

Koç birkaç ödül daha verdi, Brady ödül alan tek birinci sınıf öğrencisiydi. Ardından ışıklar azaltılırken müziğin sesi biraz daha yükseldi.

Chase bana dönerek elini uzattı, başıyla dans pistini işaret etti.

“Henüz kimse dans etmiyor.”

“Yani.” Gülümsemesi parlaktı. “Seninle dans etmek istiyorum ve beklemek istemiyorum.”

İçime bir sıcaklık yayılırken ayağa kalktım. Elimi tutup beni pistin ortasına götürürken Chase'in gülümsemesi genişledi.

Beni döndürerek kahkaha atmama neden oldu. Etrafımızdaki birkaç çift gözün üzerimizde olduğunu göz ucuyla gördüğümde yanaklarım kızardı. Bazılarının bakışı hiç de umduğum gibi

dostça değildi. Kaslarım biraz gerildiğinde Chase başını iki yana salladı.

Eğilip yanağını benimkine yasladı. “Boş ver onları,” diye fısıldadı. Geri çekilip avucunu vücudumda kaydırırken sağ elini elime kenetleyerek beni kendine yaklaştırdı. Yumuşak yeşil gözlerini benimkilerden ayırmadan aralanan dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi. “Çok güzelsin, Arianna. Çok güzelsin.” Sesi biraz daha alçaldı, bu sesle birlikte göğsüm sıkıştı.

Dans pistinde birkaç kişi daha bize katılsa da onlara aldırmadım.

Önümdeki adama odaklandım.

“Eskiden böyle şeyler hayal ederdim,” diye itiraf ettim. “Seninle dans etmek, sana sarılmak...”

Alnını alnıma yasladığında gözlerimi kapattım.

“Tek düşündüğüm buydu,” diye itiraf etti. “Bu şansı yakalayabileceğimden emin değildim. Öncesinde tam bir aptaldım, artık öyle değilim. Seni herkese tercih ederim, Ari. Ne olursa olsun. Seni seçerdim.”

Midem ters döndü, yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim.

Tatlı, biberli, hafif bir kokusu vardı.

Sedir ağacı, adaçayı ve nane esintisi neredeydi?

Kaşlarımı çatarak göz kapaklarımı araladım. Ardından Chase elimi bıraktı, yumuşak avucunu yanağıma koydu.

O sert dokunuşlar, o sıcak ten neredeydi?

Hafifçe geri çekildiğimde gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Yaklaşarak, “Ari,” diye fısıldadı. Kalbim duracakmış gibi oldu.

Bunun beklentiden mi, yoksa endişeden mi kaynaklandığını anlayamamıştım.

Kafam karışmıştı, içim sızlıyordu. Belki onu çok istediğim için sızlıyordu.

Bizim için...

Daha fazlası için...

Gözleri dudaklarıma indiğinde davet edercesine çenemi kaldırdım.

Chase'in dudakları benimkini buldu, gözlerimi kapattım.

Kalp atışlarım göğüs kafesimi sertçe dövüyordu. Chase elini saçlarıma daldırarak beni daha yakına çekti.

İşte o anda içimden bir hıçkırık koptu, kendimi geri çektim. Kendimi Chase'e bakmaya zorlayamadan, o tek kelime edemedi kardeşim yanımda belirdi.

Mason aramıza girip beni kollarına çekti, başımı göğsüne yasladı. Yüzümü dans pistinin geri kalanından sakladı. Takım elbisesinin ceketine tutunduğumda bizi yavaşça sallamaya başladı.

"Sorun yok, tatlım," diye mırıldanıp başıma bir öpücük konurdu. "Her şey yolunda."

"Neyim var bilmiyorum. Neden ağladığımı bilmiyorum," dedim titreyerek. Bana daha sıkı sarıldı. "Sanırım çok bunaldım, anlıyor musun? Çok uzun süredir bekliyorum."

Mason'ın iç çekişini ruhumda hissettim. "Evet, biliyorum."

Ses tonundaki acı dolu hayal kırıklığı başımı kaldırmama neden oldu. Gözlerimi çevirip onunkilere baktım.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Mason, ne var?" diye sordum yalvararak. "Ne oldu?"

Çenesini indirip başını iki yana salladı. "Geride durmak, her şeyi senin idare etmene izin vermek gerçekten zor. Beni korkutuyor, hepsi bu."

"Hepsi bu değil, bunu sen de biliyorsun." Hareket etmeyi bıraktık. "Beni onunla görmek seni rahatsız ediyor mu?"

"Eskiden ettiği şekilde değil."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Biliyorum ama ne anlama geldiğini söylememe izin vermiyorsun." Uzanıp gözümün kenarını sildikten sonra başparmağının ucundaki küçük siyah izi gösterdi. "Sorun değil. Sadece bana

söz ver... yavaş hareket edeceksin. Bir şey yapmadan önce... iyice düşün.”

Yanaklarım pembeleşti. Küçük bir kahkaha atarken başımı salladım. “Muhtemelen gidip flörtümü bulmam gerek, böylece deli olduğumu düşünmez.”

“Neyin ne olduğunu gayet iyi biliyor,” dedi Mason dudağının tek tarafı kıvrılırken. Beni serbest bıraktı. “Git.”

Derin bir nefes alarak başımı salladım, topuklarımın üzerinde döndüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, Chase çok uzakta değildi ve hiç şaşkın görünmüyordu. Elinde şampanya kadehleriyle beklerken aramızda on beş adım bile yoktu.

Dudağımı ısırarak ona doğru yaklaştım, uzattığı kadehi kabul ettim. Sessizce elimi tutup bizi masamıza götürdü.

“Bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim.” Avucunu kolumda gezdirdi. “Bu bizim ilk dansımız olmamalıydı. Seni birinci sınıftaki okula dönüş balosuna, ondan sonraki her baloya götürmeliydim. Benim için ne kadar önemli olduğunu sana uzun zaman önce göstermeliydim. Bunu telafi etmek istiyorum.” Omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bu hafta sonu seni bir yerlere götüreyim. Sadece ikimiz.”

“Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Chase Harper?”

Yüzünde utangaç bir ifade belirirken başını salladı. “Evet, ediyorum. Peki ne diyorsun? Benimle çıkar mısın?”

Midem çalkalandı, başımla onayladığımda Chase'den zafer dolu bir gülümseme kazandım. Bunun ardından önümüze döndük, rahatça oturup çalan müziği dinledik.

Etrafımdaki gülümseyen yüzlere baktım. Arkadaşlarımız sadece birkaç adım ötedeydi, ben de gülümsedim.

Uzun zamandır ilk kez içimde küçük bir umut kıvılcımı çaktı. Bu doğru hissettiriyordu.

Peki neden başımı dik tutmak bu kadar çaba gerektiriyordu?

Gecenin ilerleyen saatlerinde eve gidip yerleştikten sonra kazandığı ödülü göstermek için Noah'yı aradım, hiçbir yerde bulamadım. Bu yüzden ödülünü şifonyerimin üzerine bırakıp hızlı bir duş almak için elbisemden kurtuldum.

Ilık duşun altına girdiğimde gülümsemem genişledi, akşamı gözümde tekrar canlandırdım. Gelecek güçlü şeyler vaat ediyordu. Yine de içimde canlanan heyecan bir anda büküldü, acı dolu bir şeye dönüştü. Nefes alamıyordum.

Dakikalar öncesinin sakinliği suyla birlikte borulardan akıp giderken beni de beraberinde götürdü. Hareket ettiğimin farkında olmadan bir köşeye çekilmiş, bacaklarımı sımsıkı toplamış, başımı dizlerime gömmüştüm.

Ağlamaya başladım.

İlk başta duygusuz, kafa karıştırıcı gözyaşlarıydı ancak yavaş yavaş acı kendini hissettirdi.

İçimi utanç kapladı.

Utançla birlikte gelen suçluluk çok daha ağırdı.

Haftalardır doktora söylediğim gibi bildiklerimi görmezden geliyor, unuttuklarımı hatırlamak için sessiz çılgınlıklar atıyordum çünkü bildiklerim çok acı vericiydi. Bilmediklerim konusunda ise umutsuzdum.

Bu yüzden her şeyi; iyi, kötü ve üzücü olan her şeyi bir kenara ittim.

Değerli olanları.

İçimde bastırdığım hıçkırığa teslim oldum.

Beni tüketmesine izin verdim.

Duşun köşesinde tek başıma bir halde, her şey için ağlıyordum.

Zihnimden atmaya çalışmış olmama rağmen içimdeki acı her gün canımı yakmaya devam etmişti.

Kaybettiğim çocuğum için ağlıyordum, onu kabullenmekte zorlanıyordum çünkü onun getirdiği acı ve kayıp dayanılmazdı. Düpedüz yıkıcıydı.

Anne olmak dünyada en çok istediğim şeydi. Şimdi burada, artık var olmayan küçük hayatı düşünemeyecek kadar güçsüzdüm.

Kapı açıldı, Cameron'ın kocaman açılmış gözleri belirdi. “Ah, kardeşim...”

Tezgâhtan havluyu alarak hızla suyu kapattı, yanımda dizlerinin üzerine çöküp havluyla bedenimi sardı. Sarılmak için beni kendine çekti.

“Neyim var bilmiyorum. Bugün çok eğleneliydi ama...” Yine hıçkırıklara boğuldum.

“Ama ne?”

“Bilmiyorum!” diye bağırdım. “‘Ama’nın ne olduğunu bilmiyorum, sadece hissediyorum. Sürekli olarak, hep peşimde. Attığım her adımda ‘ama’ tam orada.”

Bir şey feci canımı acıtıyordu ancak Cam anlamıyordu.

Kimse anlamıyordu.

Ben bile anlamıyordum.

Kendimden nefret ettiğim hissine kapıldım ve omuzlarım çöktü.

“Haftalar önce kaybettiğim şey üzerinde düşünmek istemedim, Cameron. Kesin olarak bildiğim tek şeyi bir kenara ittim. Bunu kim yapar?” Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyordu. “Kim değer verilmesi gereken bir anıyı elinin tersiyle iter?”

İçimde büyüyen çocuğu bana hatırlatacak en ufak bir düşünceye bile izin vermemiştim. *Benim çocuğum.*

Payton'ın yanına gitmeye bile cesaretim yoktu, işte bu kadar zordu.

“Acıyor, Cam. Onu düşündüğümde kemiklerim kırılıyormuş gibi hissediyorum,” diye itirafta bulundum. “Sanırım bir erkek olacaktı. Bir oğlan... Neden bilmiyorum.” Başımı iki yana salladım. “Ne zaman karnıma dokunsam veya kazara onu merak etsem, kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum.”

“Sorun değil, Ari,” diye mırıldandı.

İçimden acı bir kakhaha yükseldi, burnumu çektim. “Hayır, sorun. Başka ne söyleyebileceğini bilmiyorsun tabii.”

“Sorun değil...”

“Sorun,” diye bağırdım istemediğim halde. “Ben içler acısı bir haldeyim. Tam bir zavallıyım.”

Göğsümün arkasında panik alevlendi. Göğsüm nefes borumu kapatacak şekilde şişti, terlemeye başladım. Sanki beynimde bir şeyler yanıp sönmeye başlamıştı. Tüm bu hareketli resimler ve kelimelerin her biri öncekinden daha bulanıktı.

Kusabilirdim.

“Artık kendimden saklanmak istemiyorum ama yapamıyorum. Bazen bir avuç dolusu uyku hapi yutmak, uyandığımda her şeyin farklı olmasını umut etmek istiyorum.”

“Böyle söyleme.”

“Böyle hissediyorum, Cam. Yapmayacağım, sadece yapmak istiyorum. Çaresizim, kendimi sahtekâr gibi hissediyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.”

Kaslarım gevşedi, bedenim ölü gibi yere yığıldı.

Başım fayansa çarptı, gözlerim açık olmasına rağmen hiçbir şey göremiyordum.

Sanırım çılgılık atmıştım ancak emin değildim.

Hiçbir şey duymuyordum.

Yüksek *güm* sesleri duyduğumda gözlerimi kırptırdım ve kardeşimin orada dikildiğini gördüm.

Gözleri kocaman açılmış, burun delikleri genişlemişti. Eğilip beni yerden kaldırdı. “Buraya gel, küçük kardeşim,” dedi çatallaşmış bir sesle.

Beni yatağıma yatırdı, Cameron hızla üzerimi bir battaniyeyle örtüp altımdan havluyu çekip aldı.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, altımdaki yastığı sırlıklam ısılatıyordu. “Yapamıyorum, Mason.”

Kardeşimin elimdeki tutuşu sıkılaştı. Uzun bir süre bakışlarını çekmedi, aldığı nefesle göğsü şişti. Dudaklarını yaladı ama

yüzümde küçük, cesaretlendirici bir gülümseme görene kadar konuşmadı.

Sinirleri gerildiğinden yerinde duramıyordu, sonunda omuzlarını dikleştirip bakışlarını gözlerime dikti.

“Asla hayal bile edemeyeceğim şekilde kafanın karışık olduğunu, kalbinin kırıldığını biliyorum ama bilmen gereken bir şey var. Söylemekten çok korktuğum, yine de söylemem gereken bir şey.” Ağırlık verdiği dizini değiştirdi, boştaki elini kenetlenen ellerimizin üstüne koydu. “Öncesinde ne kadar acı çektiyisen ve şu an ne kadar acı çekiyorsan, aldığı her nefeste bir o kadar acı çeken bir adam olduğunu bilmeni istiyorum.” Soluklarım kesik kesikti, kardeşim bunu göz ardı etti. “Kendisi için değil, senin için acı çekiyor.” Dikkati karnıma yöneldi. “İkiniz için de.”

Dudaklarım titredi. “Öyle biri mi var?”

“Evet, küçük kardeşim.” Göz kırparken kirpik hizasındaki yaşlar parladı. “Var.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, usulca başımı salladım. Yavaşça öne eğilip şakağımdan öptü, geri çekilerek sırtını duvara yasladı.

Cameron yatakta yanıma kıvrılıp yorganın üzerinden bana baktı.

Yavaşça nefes alışım sakinleşti, dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi.

Cameron’ın gözlerinden yaşlar süzüldü, onları silmek için uzandığımda kıkırdadı.

Gözlerim kapandı, kısa bir süre sonra kapımın açılıp kapanma sesi beni heyecanlandırdı. Kardeşim gitmişti ama Cameron karşımda mışıl mışıl uyuyordu. Koridordan gelen fısıltılar kulağıma ulaştı.

“Bana onun iyi olduğunu söyle.”

“İyi değil. Her şeyi bir yana itiyor. Yıkılacak.”

“Ben içeri giriyorum.”

“Bunun için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum.”

“O benim, Mason. Ona sarılan ben olmalıyım. Ona bildiğinden daha güçlü olduğunu hatırlatmalıyım.”

Tekrar dalıp gittim, rüyam yanıp sönen bir renkle doluydu.
Mavi.

Dipsiz, parlak, okyanus gecesi mavisiyle doluydu.

Onun mavisi.

Ben onundum.

Kimindim?

Noah

Dün zordu. Gece daha kötüydü.

Görünen oydu ki düşüş eğilimindeydik.

İstekli bir şekilde uyanıp zayıf ve ağır hissederek uyuyordum. Her şeyin düzeleceği anı bekliyordum, asla düzelmiyordu. Her gün tırmanmam gereken yeni bir dağ çıkıyor ve bu dağ sürekli yükseliyor, gittikçe dikleşiyordu. Sanki bozuk teçhizatla, halatsız bir şekilde dibe vurmuş gibiydim.

Sanki göğsümü saran bir şey vardı, başımı kaldırıp onun benim yerime başka bir adama gülümseyen yüzünü her gördüğümde biraz daha sıkılaşıyor gibiydi.

Annem karşısına çıktığım anda işlerin daha da kötüye gittiğini fark edecekti. Bu yüzden hızlıca banyoya uğradım, yüzüme biraz su çarptım. Ardından aynadaki çökmüş adamı maskelemek için bir dakika ayırdım.

Yanımdayken üzüntümü saklamak daha az çaba gerektiriyordu. Odasına girdiğimde yatağını en yüksek oturma pozisyonuna ayarlamıştı, yüzünde bir gülümseme vardı.

“Selam, anne,” diyerek yaklaştım. Sırıtişım yabancı birine aitmiş gibi hissettiriyordu. Yatağın yanındaki tekerlekli sandalyeyi fark ettim, sonra Cathy etrafımda dolandı.

“Selam, Noah,” dedi hafifçe gülümseyerek. Anneme yönelmeden önce şöyle bir gözlerime baktı. “Bu genç kadının gözleri bütün gün saatteydi.”

Annem ona şakayla vurdu, ardından daha önce başardığını görmediğim bir şey yaparak kalçalarını doksan derecelik bir açıyla, tek başına hareket ettirdi.

Gözleri benimkilere takıldığında küçük bir kahkaha attım. “Vay canına. Bu da ne?” Bana doğru uzanırken yüzümdeki gülümsemeyi kontrol edemedi hızla yanına gittim.

Sağ elini elime alarak ona rehberlik ettim, ihtiyaç duyması halinde sol tarafını desteklemeye hazırdım ancak o dönerek koltuğa yerleşti. Dizlerimi bükerek ona baktım. Neredeyse kendimi bırakacaktım, bu anı bozmak istemediğim için yutkundum. “Birileri terapide harikalar yaratıyor, ha?” diyebildim.

Annem nazikçe güldü. “Harika hissediyorum, oğlum.”

“Bunu duymak hoşuma gitti.” Ayağa kalkıp ona sarılmak için eğildim. “Ee, nereye gidiyoruz?”

“Cathy yandaki kafeteryada küçük kekler olduğunu söyledi. Bir deneyelim, bakalım benimkine benziyorlar mı?”

Dizimi sallarken güldüm. “Şüpheli.”

“Yine de biz bakalım. Ayrıca buradaki kahvenin tadı bayatlamış gibi, bu yüzden üst seviye kahveye ihtiyacım var.”

“İsteseydin sana bir şeyler getirirdim, biliyorsun.”

Sandalyenin tekerleğine vurarak beni geçiştirdi, ben de arkasına dolanıp sandalyenin saplarını kavradım. “Seninle gelmek istedim. Süslemelerin hâlâ orada olduğunu duydum.”

Gülümseyerek Cathy’ye başımı salladım ve yola koyulduk.

İki dilim çikolatalı pasta, yarım bırakılmış bir fincan kahvenin ardından annem iç geçirdi. Gözleri uzun pencerelerin dışındaki dev fındıkkırana takıldı. Bakışlarını ışıklı çelenk boyunca gezdirip elinde bir Noel kitabı tutan kardan adama doğru ilerledi.

“Noel’i dağlarda geçirdiğimiz yılı hatırlıyor musun?” diye sordu bana bakarak. “Hediye istemediğini ama karda bir gece geçirmek istediğini söylemiştin. Bir gece için o küçük kulübeyi tutmuştuk.”

“Sonra kar yağmıştı, bir gece de para vermeden kalmıştık.”

Annem güldü, üzerine bir hassasiyet çökmüştü. “Evet, şansımız yaver gitmişti, değil mi?”

Masaya dönerek tabağında kalan krema ile oynadı. Gözleri odada o kadar büyük bir sevinçle dolaşıyordu ki, boğazım düğümlenmişti.

Onu ayaklandığını, yeniden dünyada mutlu olduğunu görmeyi çok uzun zamandır bekliyordum ama vücudu çok zayıftı. Denemek istemesine rağmen sandalyeye oturmak bile çok fazla enerji gerektiriyordu, rehabilitasyon merkezinde kısa bir yürüyüşten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun oluyordu.

Benim için en zor kısım, yalnızken nasıl hissettiğini bilmektir. İlk başlarda asla hissetmemesi gereken suçluluk hissine, ardından çaresizlik dalgasına kapıldığını hayal edebiliyordum. Yine de içinde yaşam sevinci vardı, her ziyaretimde bunu görebiliyordum. Odasına her girdiğimde o her zaman tanıdığım nazik, sevgi dolu ve özverili annemdi.

Bugün de bunu kanıtlamıştı.

Güçleniyordu, gözlerinde ışık vardı ve bir saatten fazladır burada oturuyor olmamıza rağmen hareketleri henüz ağırlaşmamıştı.

Buna ihtiyacım vardı.

Dünyam berbat durumdaydı ama şu anda annemin bir masa ötedeki kadınla sohbetini dinliyordum. Ona çiçeklerden ve kırmızının herkesin kullanması gereken klasik renk olduğundan bahsettiğini gördüğümde her şey yoluna girmiş gibi hissediyordum. Uzun zamandır ilk defa nefes alabildiğimi hissediyordum.

Bir süre sonra annemi geri götürme vakti geldi.

Odasına girdiğimde oturmamı işaret etti, karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Dün gece bir rüya gördüm,” diye fısıldadı usulca. “Noel arifesiydi, sen elinde bir kutuyla bir ağacın yanında oturuyordun. Kutuyu açtın ve bu...” Göğsünün üzerindeki küçük cebi karıştırdı. “İçindeydi.”

Annem bir alyansı avucuma bırakırken hafifçe kaşlarımı çat-tım.

“Bu yüzüğü hatırlıyor musun?” diye sordu.

Başımı sallayarak yüzüğü alıp kaldırdım, kenarındaki küçük elmaslara baktım. “Altı veya yedi yaşındayken bulmuştun. Komşunun metal dedektörünü kullandığını görmüştün, sana ödünç verdiğinde birlikte iskeleye gitmiştik. Saatlerce dolaşmış ama hiçbir şey bulamamıştık. Bir şişe kapağı bile. Neredeyse gözyaş-ları içinde pes etmek üzereydin ki birden *bip* sesi gelmişti.”

Yüzüğü avucuma koyup ona bakarken zihnimde belli belirsiz bir anı canlandı.

“Bu senin kazıp çıkardığın yüzük. Onu paketleyip o yıl No-el’de bana hediye etmiştin.”

“Hatırlıyorum,” diye mırıldanırken dudaklarımda bir gülüm-seme belirdi. “Ağlamıştın.”

Güldü. “Evet, ağlamıştım. Sonra onu güzelce temizlettim ve senin için sakladım. Dün geceye kadar neredeyse unutmuştum.”

“Rüyanı mı?”

Başını salladı. “Evet, kutunun içinde duruyordu. Onu çıkar-dığında ellerin titremeye başladı ama parmağına taktığın anda durdu.”

Yutkundum, annemin gözleri yumuşamıştı. Elimi avucunun içine alıp sıktı.

“Anne...”

Gözlerinde yaşlar birikirken uzanıp avucunu yanağıma koy-du.

“Seninle çok gurur duyuyorum, Noah Riley. Her zaman olma-nı umut ettiğim adam oldun.”

Gözlerim yaşla dolarken çenemi sıktım. “Bana yol gösteren harika bir kadın vardı,” dedim.

“Öyleydi, değil mi?”

Gülüşüm duygu yüklüydü, o da gülümsedi. “Seni seviyorum, tatlım. Tüm kalbimle. Her zaman.”

“Ben de seni seviyorum.”

Derin bir nefes alarak yanağımı okşadı, yatağına uzanmasına yardım ettim. “Bugün güzel bir gündü,” diye fısıldadı. Sözcükleri gittikçe yavaşlamaya başlamıştı, gitme zamanının geldiğini anladım.

Ocak ayının serin havasına çıktığımda hissettiğim rahatlama-yı geri plana attım.

Cebimden telefonumu çıkarıp uzun cevapsız çağrılar listesine bakarak arama tuşuna bastım.

Trey ilk çalışta cevap verdi. “Lanet olsun, yaşıyor.”

Gökyüzüne bakarak gülümsedim. “Bira içsek mi?” diye sordum.

“Ben çoktan kapıdan çıktım, dostum. Yirmi dakika sonra görüşür müyüz?”

“Orada olacağım.”

Kamyonetimin direksiyonuna geçip camları indirdim ve müziğin sesini açtım.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar hafifleyerek kampüse doğru ilerledim.

BÖLÜM 47

Arianna

Evin önünde durduğumuzda Chase koltuğundan fırlayarak kaputun etrafında koştu, benim için kapıyı açtı.

Zafer dolu bir sırıtışla bana elini uzattı.

“Biliyorsun,” dedikten sonra kenara yaklaşp elimi onun eline koydum. “Bu koltuktan kendi başıma kaç kez indim.”

“Ah, biliyorum.” Boştaki eliyle diğer elimi tuttu, yere atladım. Beni kendine çekerken parmaklarımızı kenetledi. “Ama bu gece biraz farklı,” dedi.

“Nasıl farklıymış?” dedim ona uyarak.

“Bu zamana kadar sadece arkadaşımydın.”

İçimde bir kıvılcım parladı. “Peki ya bu gece?”

“Bu gece benim flörtüm olarak buradasın,” diye fısıldadığımda bacaklarım gerildi. “İçeri girmeden önce sevgilime iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum ama buna fırsatım olmayacak.”

Hafifçe güldüm, cevap vermek üzereyken omzunun üzerinden bir şey dikkatimi çektiğinde onu nazikçe yana ittim.

Mason, Brady ve Cameron evden çıkmışlardı, içimi bir tedirginlik kapladı.

Gözlerim bir kez daha onları taradı ve kimin kayıp olduğunu fark ettim. Galadan önceki dört gün boyunca aradığım, bir türlü göremediğim kişi eksikti. Bana o gece geri döndüğü, sabah olmadan gittiği söylenmişti.

Noah.

Omuzlarımın gerildiğini hissettim.

Cameron ellerini önünde kavuşturup ağzını açsa bile hiçbir şey söylemeden eliyle ağzını kapattı. Başını iki yana salladı. Bakışlarını yere indirip yana kaydırduğunda gözlerimi ön kapıya çevirdim.

Yumuşak gözler benimkilerle buluştu. “Merhaba, Ari.”

“Paige.” Kaşlarım çatılırken midem gerildi. “Noah nerede?”

Gözlerini kocaman açtı. “Şey, o...” dedi kekeleyerek. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi tuttu. Gözlerinin dolduğunu gördüğümde dişlerimi sıktım.

“Paige...” Kanım dondu. “O iyi mi?”

Dudakları titredi, gözlerinden yaşlar akarken başını iki yana salladı.

İçimde bir şeyler çatlayıp kırılmaya başladı. Hıçkırıklara boğulurken yanaklarım kızardı. Birden nefes almakta zorlanmaya başladım, görüşüm bulanıklaştı. Kardeşim arkamdan kollarımı kavrayarak beni sabitleyene kadar titrediğimi fark etmemiştim. Ona döndüm, kulağıma bir şeyler fısıldıyordu ama sözleri boğuk geliyordu.

Yumuşak eller benimkileri bulduğunda başımı kaldırıp ona baktım.

Başını sallarken Paige’in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Sana ne olduğunu anlatabilir miyim?”

Tahoe’dan sessizce çıktım, dönüp her biri üç veya dört Avix Köpekbalıkları futbolcusuyla dolu uzun bir kamyon kuyruğunun park alanına girdiğini gördüm. Teker teker dışarı çıkıyor, hüzünlü bir şekilde kaldırım kenarında bize katılıyorlardı.

Gözlerim doldu, koçu yanıma gelip çektiğim acıyı anlıyormuş gibi kollarımı kısa bir süre tutunca başımı salladım. Oysa ben daha kendim ne olduğunu anlayamamıştım.

Tüm arabalar park ettikten sonra Mason, Cameron, Brady, Chase ve ben herkesi cenazenin başlamak üzere olduğu arka tarafa yönlendirdik.

Bunun Noah'nın istediği şey olduğunu kesin olarak söyleyemezdim ama sanırım öyleydi. Doğru hissettiriyordu.

Köşeyi döndüğümüzde Trey ve Paige'i gördük, ikisi de avlu-ya çıkarılmış tek sıra koltukta oturuyordu. Din görevlisi elinde İncil'le önlerinde duruyordu. Trey başını kaldırıp kalabalık grubumuzu fark ettiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Açıklığa çıkıp gölet ve çiçek bahçesi tam olarak görüş açımına girene kadar Noah'yı görememiştik.

Titrek adımlarla küçük patikadan aşağı indim ve gözlerimde biriken yaşlarla son boş koltuğa çöktüm.

Tüm uzuvlarım titrerken kapalı gözlerine baktım, elimi birbirine kenetlenmiş ellerinin üzerine bıraktım. "Çok üzgünüm, Noah," dedim boğuk bir sesle.

Noah'nın vücudu gerildi, gözlerini yana çevirdiğinde beni gördü.

Yüzü şokla bir anlığına gerildikten sonra dudaklarından titrek bir nefes çıktı.

Boş bakışları bir anda buğulandı, sol elini çekerek birbirine kenetli ellerimizin üzerine kapattı. Dokunuşu sıkılaştı, bununla birlikte vücudundaki her kas gevşemiş gibi göründü.

Bende ise tam tersi etki yaratmış, gerilmiştim. Ona bakarken omuzlarımdaki ağırlık iki katına çıkmıştı.

Çok üzgün ve yaralı görünüyordu. Belki biraz da öfkeyle mücadele ediyordu. Onu günlerdir görmemiştim, bu süre içinde pek uyumadığını tahmin ediyordum.

Yorgun ve yıkılmış durumdaydı.

Annemi kaybetseydim ben de öyle olurum.

Ekip arkamızdan gelmeye başlamıştı, Noah kaşlarını çatarak isteksizce benden uzaklaşıp arkamızda büyüyen kalabalığa doğru baktı.

Başını sallayarak görebildiklerine sessizce teşekkür ederken çenesi gerilmişti. Bana döndüğünde neredeyse kendini kaybetmişti, minnettarlığı her halinden anlaşılıyordu.

“Biraz desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

Kendi sesine güvenmiyormuş gibi yutkundu, ardından elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmaklarını yanımda gezdirdi. Bu çok rahatlatıcı ve sakinleştiren bir histi.

Gözlerimi kapattığımı bile fark etmemiş, eliyle bir kez daha elimi kavradığında gözlerimi açarken farkına varmıştım.

Paige, Noah’nın arkasından başını salladı ve yüzünü öne dönerken hafifçe gülümsedi.

Dakikalar sonra karşımızdaki adam, Noah Riley’yi dünyaya getiren kadının cenaze konuşmasını yaparken avlu sessizliğe gömüldü. *Ne kadar inanılmaz bir kadın olmalıydı.*

Birkaç saat sonra yüzümüzü otoparka dönmüş, futbolcularla dolu son kamyonun korna çalarak otoparktan çıkışını izliyorduk.

Mason, Noah’ya yaklaşip ona kardeşi gibi sarıldı. Geri çekilirken bana bakarak, “Bizimle geri dönecek misin?” diye sordu.

Noah’ya baktım. “Annemler bizim evde yemek hazırlıyorlar, ateş yaktılar. Trey ve Paige de davetli,” dedim.

Kaşlarını çattı.

“Eve gel.” Fısıldamak istememiştim. “Yani, geri gel. Lütfen, yalnız kalmamalısın.”

Noah başını sallayarak bakışlarını çekti, ardından tekrar bana çevirdi.

Nedense ona biraz daha yaklaştım, çenemi kaldırıp ona baktım. “Yalnız olmanı istemiyorum, Noah. Lütfen bizimle gel.”

Bakışlarında kaybettiği kişinin yangını ve derin mavi gözlerinde özlem dolu çığlıklar olmasına rağmen Noah’nın dudakları titredi. Dikkatini ellerime yönelttiğinde elini tuttum. İçimde bir şey kıpırdanırken başını hafifçe eğdi.

“Benimle gel,” diyerek elimi sıktı.

Ben de onun elini sıktım.

Etrafımdaki herkes sohbet ediyordu, ellerinde içkileri vardı ve karınlarını annemin rahatlatıcı yemeğiyle doyurmuşlardı. Ma-

son, Noah'nın akıl hocalığı yaptığını söylediği birkaç kişiyi ve Avix'te dört yıl boyunca yakın olduğu birkaç kişiyi daha davet etmişti.

Son sınıfta olduğuna inanamıyordum. Bu onun üniversite hayatındaki son yılıydı, bundan sonra ne yaşanırsa yaşansın annesi artık oğlunun neler yapacağını göremeyecekti.

Artık yapayalnızdın. Kendini çok boş hissediyor olmalıydın.

Eklemlerim sertleşmişti, bakışlarımı kucağıma indirdim.

Yapayalnızdın...

Noah'nın başka ailesi yoktu.

Başımı kaldırıp yirmi adım ötede duran genç adama baktım, sırtımdaki ağrı derinleşti.

Noah oturmuş, boşluğa bakıyordu. Paige de ona destek olmak için yanındaydı.

Noah

Zihnim durmuyordu, garipti çünkü aynı zamanda kafam tamamen boştu. Sanki tek bir düşünce bile geçmiyordu. Yine de burada yürüyen ölü gibi duruyor, hatırlayamadığım bir yarıştan çıkmışçasına soluk soluğa nefes almaya çalışıyordum.

Bugün biraz fazlaydı, günün teması bu gibi görünüyordu.

Pazartesi beni sınamış, salı daha kötü geçmiş ve çarşamba gelip hareketini çekmişti. Perşembe hasar bırakmış, cuma beni sağa sola vura vura becermişti. Ardından 'biramı tut' modunda hafta sonuna uğurlamıştı. Ucunda zili olmayan, hiç sonu gelmeyen yüksek bir ipe tutunmuştum. Her tırmanma girişimimde uzuvlarım parçalanıyordu.

Enerjim yoktu, isteğim yoktu.

Hiçbir şeyin yok, Noah.

Çenem göğsüme düştü.

"Cevabı tahmin edebilsem bile sırf sormak için soruyorum,

bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu Paige yatıştırıcı bir tavırla. Sesi tereddüt dolu ancak şefkatliydi.

Başımı sallayarak kendimi ona bakmaya zorladım.

Yanımdaki sandalyede elinde sıcak bir fincan çayla oturmuş, vücudunu tamamen bana çevirmişti. Paige gülümsedi, gözlerini benden ayırmadan başını sandalyenin arkasına yasladı.

Burnu hafif kızarıktı, gözyaşlarıyla savaşıırken dudaklarını tek tarafa doğru büzmüştü.

Başka tarafa bakmak istedim, kimsenin bana acımasını istemiyordum. Hissettiklerimin etrafımdaki insanları etkilemesinden nefret ediyordum. Kimsenin benim yüzümden üzülmelerini istemiyordum.

Kimsenin benim hissettiklerimi hissetmesini istemiyordum.

Tamamen savunmasızdım.

“Paige.” Uzanıp avucumu dizine koydum, burnunu çekerek başını salladı.

Bakışlarını arkama kaydırды, tekrar bana döndüğünde derin bir nefes aldı. “Bir şey hatırladı mı?” diye sordu.

Kaşlarım yukarı kalktı, yüzümü tekrar öne çevirdim. “Tam olarak değil.” Oryantasyondan bahsedişini, mutfaktaki rahatlığını hatırladım. “Fark ettiği veya başka bir şeyi tetikleyen bir şey yok, en azından paylaştığı kadarıyla.”

“Bana ismimle seslendi.”

Hızla başımı ona çevirdim, Paige başını salladı.

“Ona kim olduğumu söylemeden beni gördü ve ismimle seslendi.”

İçim çekildi. “Ne dedi?”

“Seni sordu.”

Umut göğsüme yayılırken aynı anda beni boğmuştu.

Artık o kadar basit değildi.

Ari hatırlayacak olsa bile ilişkimizin garantisi yoktu.

Ortada Chase vardı, Ari’nin tek yapması gereken elini ona uzatmaktı.

Bir şey bana bunun yakında olacağını söylüyordu.

Gözlerindeki parıltı bir zamanlar benim içindi, ardından evren onu benden çalmaya karar vermişti.

Belli belirsizdi ama oradaydı, her geçen gün daha çok artıyordu.

Onunla tanıştığım da başkasına karşı bir şeyler hissettiği için benim olamayacağını biliyordum. Yere sert bir şekilde düştükten sonra kalkmanın zor olacağını biliyor ve bu durumun nasıl sonlanacağını tahmin ediyordum, yine de geriye dönmem için yeterli olmamıştı.

Üçlü kavşağa giden yol, nereye çıkarsa çıksın on kez tercih edeceğim bir yoldu çünkü Arianna Johnson'ı sevmek risk almaya değerdi.

Onun tarafından sevilmeğe paha biçilemezdi.

Onunla geçirdiğim zaman çektiğim eziyete değerdi.

Özellikle inkâr etmeye çalıştığım şeyle, daha önce hiç düşünmediğim bir olasılıkla yüzleşmek zorunda kaldığımda bile o her şeye değerdi.

Bana âşık olması, ona olan aşkının bittiği anlamına gelmiyordu.

İkimizi de sevdiği anlamına geliyordu.

Beni daha çok sevmesini istiyordum.

Annemin bana verdiği yüzüğü cebimde çevirirken gözlerimi kapattım ve annemin geçen gün yüzündeki gülümsemeyi hayal ettim. O gün bir şeyleri fark etmem gerekirken hiçbir şeyi görememişim.

O gün onun son güneşli günüydü.

Dünyadan, benden alınmadan önce ruhunun bu acımasız dünyada son kez parlamıştıydı.

Hayatımızın sonunun geldiğini kabullendiğimizde enerji patlaması yaşayıp sevdiklerimizle birlikte sahte umutlarla dolu kahkahalar atacağımız söylenirdi.

Annem öldüğünde sadece iki kişiyi seviyordu; biri bendim, diğeri de onu hatırlamayan kızdı.

Nereye gittiğini bilmediği bir sonu nasıl kabullenebilirdi ki?

Bu düşünce utanç duymama sebep oldu, gitme vakti gelmeden önce gördüğü rüyayı her kim dinlemişse teşekkür ederek sessiz bir dua ettim.

Beni mutlu görmüştü, bu dünyada istediği tek şey buydu.

Oğlunun mutluluğu...

Bunu sana vermek için elimden geleni yapacağım, anne. Mutluluğu bulacağım.

Bir yerde.

Paige'in eli omzuma değdi, sunduğu sıcaklığı kabul ettim çünkü içimi bir soğukluk kaplamıştı ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

İkinci bir el dizime dokundu, başımı kaldırıp baktığımda Bayan Johnson'ın nazik gözleriyle karşılaştım. "Artık herkes dışarıda," diye fısıldadı. Tıpkı annemin yaptığı gibi yanağıma dokunmak için uzandığında içimde bir şeyler yatıştı.

Başımınla onayladığımda doğruldu. Ari'ye doğru yürüyüp arkasındaki sandalyeye oturmasını izledim. Ari bana bakıyordu, ben ayağa kalkarken gözlerini başka tarafa çevirmemişti.

Boğazımı temizleyerek herkesin dikkatini kendimde topladım, etrafımızdaki konuşmalar kesildi.

"Ben..." Boğazımı tekrar temizledim, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Keşke Bayan Johnson'dan konuşmak için uygun zamanı bana bildirmesini istememiş olsaydım diye düşündüm. Ancak başımı kaldırıp en yumuşak, en mükemmel kahverengi gözlere bakarken kelimeler netleşti.

"Bugün alacakaranlık vakti uyandım. Güneş henüz doğmamıştı, kendi elimi bile göremeyeceğim kadar yoğun bir sis vardı. Bir kâbusun içinden geçmek üzere olduğumu biliyordum, akşam karanlığına nasıl ulaşacağımdan emin değildim ama bir an sonra siz ortaya çıktınız." Diğerlerine dönmeden önce Ari'nin gözlerinin içine baktım, onun gözlerindeki parıltıyı izleyerek konuşmaya devam ettim. "Annem özverili bir kadındı, hatta tanıdığım

en özverili insandı. Hayatım boyunca onun başkalarına yardım etmek ve onları memnun etmek için elinden gelenin en iyisini yaptığına, kendine ise neredeyse hiç özen göstermediğine tanık oldum. Onun böyle olmayı sevdiğini anlamam uzun zamanımı aldı.

“Benim veya bir başkasının hayatını daha iyi hale getirmeyecek hiçbir şey yapmazdı. Böylesine nazik, fazlasıyla cömertti.” Omuzlarımı dikleştirip karşımdaki gruba baktım. “Bugün din görevlisinin karşısına sadece ben ve annemin çıkacağını, bunun yeterli olacağını sanmıştım ama yanılmışım. O bundan daha fazlasını hak ediyordu.

“O...” Tereddüt ederek bir kez daha Ari’ye baktım. “Bana bir keresinde tek istediğinin bir çocuğun gurur duyacağı bir anne olmak olduğunu söylemişti ve bunu başardı.” Ari meraklı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatığında başka yöne baktım. “Hayatının misyonuna saygı duyan insanlar tarafından onurlandırılmayı hak ediyordu. Bu misyon beni yetiştirmektir, bu yüzden hepinizin burada olması çok anlamlı çünkü arkadaşlığımıza değer verdiğinizizi biliyorum. Bunu yaparak annemin tek hayalini gerçekleştirdiniz. Bugünün katlanılabilir olmasının tek nedeni hepinizin yanımda olması.”

Ari göğsünü tuttu.

Çünkü sen benimleydin.

“Annem burada olsaydı, geldiğiniz için size teşekkür ederdi. Kendisi için ya da onu hatırlamamız gereken bir gün olduğu için değil, size benim için teşekkür ederdi. Bu yüzden onun asla yapmayacağı şeyi yapmak istiyorum ve sizden bir an için onu düşünmenizi istiyorum. Beni değil.”

Grubun üzerine bir anlık sessizlik çöktü, ardından Bay Johnson öne çıkarak bana sarıldı.

Birkaç kişi daha saygılarını sunmak için öne çıkıp bana doğru yürüdü. Kendimi kurtarabildiğim anda özgür olma isteğiyle ayrıldım.

İstemedenden de olsa, acaba onun peşinden gittiği gibi benim peşimden gelir mi diye düşünmeden edemedim.

Yirmi dakika geçtiğinde cevabımın ne olduğunu öğrenmiş oldum.

Lanet olası acıdan başka bir şey yoktu.

BÖLÜM 48

Arianna

Okyanus tıpkı hayat gibiydi, öngörülmezdi ve sürekli bir değişim içindeydi. Bunun ardında her zaman bir güzellik bulmama rağmen son zamanlarda doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Yoluna çıkan her şeyi hem geçmişteki anıları hem de geleceğe dair ihtimalleri yok etme gücüne sahip bir kasırga olasılığının güzelliği neredeydi? Sevdığımız yerlere dönmemizin nedeni bu değil miydi? Sunduğu huzuru, çağıştırdığı anıları aramıyor muyduk?

Bunlar silinip gittiğinde ve geriye dönüp bakacak bir şey kalmadığında ne olacaktı?

Bunu bilerek nasıl ileri gidebilirdim?

Esinti artmıştı, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ama bir şey bakışlarımı sola çevirmeme neden oldu. Otuz adım ötede Noah vardı, bana doğru geliyordu. Farkına bile varmadan ayaklarım hareket etmeye başladı ve onunla ortada buluştum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, elindeki iki kahveden birini yavaşça bana uzattı.

Hevesle kabul ederek kâğıt bardağın sıcaklığını avuçlarımı ısıtmak için kullandım. “Burada olacağımı nereden biliyordun?” Onun burada olmasının sebebi benmişim gibi alaycı bir şekilde sormuştum.

“Sen hep buradasın,” dedi bir an bile tereddüt etmeden. Kaslarım gerildi.

Noah beni nerede bulacağını biliyor, öncesinde kahve dükkânına giderek yolu uzatmayı göze alıyordu çünkü döndüğü zaman hâlâ olmamı beklediği yerde olacağımı biliyordu.

Karnımın derinlerinde bir çekim hissettiğimde nefes alıp vererek geçmesini bekledim. Tek kelime etmeden ateşin yanma yürüyerek birlikte kenarına oturduk.

Bardağımı kaldırıp zengin kokuyu içime çektim.

“Merak etme,” dedi Noah kapağı düzeltirken. “Karamelli değil.”

Başımı ona doğru çevirdiğimde bakışlarındaki yumuşak ifade fısıldayarak sormama neden oldu. “Neyli?”

“Naneli.”

En sevdiğimdi. Noah en sevdiğim kahveyi biliyordu.

Burada, suya yakın bir yerde olacağımı biliyordu.

Kafam karışmıştı, sanırım Noah da bunu anlamıştı. Göz temasımızı keserek fincanını dudaklarına götürdü, beni meraklandırmıştı.

“Seninki neyli?”

“Alkollü.”

İçimden bir kahkaha kopunca dudakları bir yana kıvrıldı.

“Pekâlâ...” Kendi kahvemini kapağını çıkarıp uzattım. “Paylaş o zaman.”

Bir an inceledikten sonra bakışlarında bir parça muziplikle kapüşonlusunun cebinden küçük bir şişe çıkarıp bardağıma biraz *Bailey's** ekledi.

Hafifçe karıştırıp küçük bir yudum aldım. “Öğle yemeğinden önce ölçülü miktarda alkol gibisi yok.”

“Saat daha sekiz bile olmadı.”

“Evet ama öğle yemeği daha kafiye oldu.”

Noah kısık sesle güldü. “Doğrusu *Allan Jackson*’ın *It’s Five*

* İrlandalı likör markası. (ç.n.)

*O'clock Somewhere** şarkısından alıntı yapmamana şaşırdım,” dedi.

Anında gülümseyerek, “Düşünmedim değil,” diye itirafta bulundum.

Yumuşak bir *hımm* sesi çıkardı, gözleri benimkilerle buluştuğunda içimde bir şeyler ısındı. “Eminim düşünmüşsündür.”

Gülümsemem bir esnemeyle dağıldığında Noah’nın mavi gözleri yumuşadı.

“Hâlâ iyi uyuyamıyor musun?” diye sordu, sesi kendi huzursuzluğundan dolayı çatlak çıkmıştı.

İrkildim. “O kadar belli oluyor mu?”

Noah başını yavaş ve sabit bir şekilde iki yana salladı. “Hayır, belli değil,” diye fısıldadı.

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı, tanıdık olduğu kadar yabancı bir sıcaklık içimi kapladı. Hayır, belli olmuyordu ama o biliyordu.

Çünkü seni tanıyor, Ari.

Göz kırptım.

Onu tanıyorsun.

Tekrar göz kırptım.

Gözlerimizi dikip birbirimize baktık. İlk yüzünü çevirip suya bakan o olduğunda ben de aynısını yaptım.

Sessizce oturduk, içeceklerimizin verdiği sıcaklığın ve birbirimizin arkadaşlığının getirdiği sakinliğin tadını çıkardık. Çok uzun zamandır diken üstündeydim. Uzun zamandır ilk defa başkaları veya saklamaya çalıştıkları kaygıları yüzünden endişelenmeden sadece olduğum gibi olabileceğimi, acımı olduğu gibi gösterebileceğimi hissediyordum.

Ailem her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu, bunun ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Noah bunu yapmıyordu. O sadece burada benimleydi, hepsi bu kadardı.

* (İng.) “Bir Yerlerde Saat Beş.” (ç.n.)

Gülümsemek zorunda hissetmiyordum, bu bile tek başına canlandırıcıydı.

Bardağın dibine geldiğimde onunla bir şeyler paylaşmak istedim. Bunun ne anlama geldiğinden veya bunu neden bilmesi gerektiğinden emin olmasam bile istiyordum.

Bilmesine ihtiyacım vardı, bu yüzden yüzüne bakmak için pozisyonumu değiştirdim.

“Dün gece seni aradım.” Sesim planladığımdan daha kısık çıkmıştı. Noah başını bana doğru o kadar hızlı çevirdi ki, nefesim boğazımda kaldı. Şok ve rahatlama karışımıyla, dile getirilmemiş bir acıyla gölgelenen mavi gözleriyle benimkilerde yanıt arıyordu.

“Paige’le gitmiş olabileceğini düşündüm.”

Kaşları anında çatıldı. Başını sallayıp dudaklarını yaladı, sanki söylemek istediklerini bastırmaya çalışıyordu. Başımı sallayarak sessizce söylemesini istedim.

“Paige benim arkadaşım,” dedi. Konuşmaya devam ettikçe yüzündeki gerginlik artıyordu. “Liseden ve Avix’ten.”

Kalp atışlarım biraz daha hızlanırken daha fazlasını söylemesini bekledim.

“Bunu fark etmediğini biliyorum ama onunla orada tanıştın. Avix’te.” Gözlerimin içine bakıyordu. “Daha önce tanışmadın. Yazın tanışmadın. Kampüste, sömestr başlayalı haftalar olmuşken tanışmıştın.”

Dudaklarım aralandı, omuzlarım içeri çekildi. “Onunla okulda mı tanıştım?”

Başıyla onayladı.

“O kadar şey varken neden onun yüzünü ve adını hatırlıyorum?” diye merakla sordum. “Benim için önemli biri miydi?”

Tekrar başını iki yana salladı. “Hayır, pek değil.”

Sözlerindeki derin ima beni sarstı, ardından beklenmedik bir dehşet duygusu geldi. “Senin için önemliydi.”

Yüzünü buruşturdu. Milyonlarca farklı duygu aynı anda ifa-

desini doldurdu. En sonunda, “Sandığın gibi değil,” diye cevap verdi.

“Ne sandığımı bile bilmiyorum,” diye itiraf ettim sessizce. “Düşüncelerim, endişelerim var veya öfke, üzüntü hissediyorum. Sadece neden ya da kime yönelik olduğunu bilmiyorum. Bir hata yapıp yapmadığımı merak edip duruyorum. Belki diğerlerinin boşlukları doldurmasına izin vermeliydim ama başka birinin hissettiğimi düşündüğü şeyin, gerçekte nasıl hissettiğimi gölgelemesini istemedim. Zaten tüm duygularını birileriyle paylaşan kaç kişi vardır? Yani gerçekten, seçim yapmadan?”

Noah gözlerimin içine baktı. “Biz paylaştık.”

Bu kadar şefkatli, içten söylenen iki kelime kemiklerimde derin bir sızı yarattı. Nerede bitip nerede başladığını ve hissettiğim acının benim mi, yoksa onun mu olduğunu anlayamadım.

Noah başını eğdi, gülümsemesi gergin olmasına rağmen sözleri samimiydi. “Bu arada sana katılmıyorum. Bence yaşadığın şey çok cesurca. Herkes orada oturup bir başkasının kendi hayat hikâyesini anlatmasını dinleyebilirdi, sen bunun yerine yaşamayı seçtin. Hissettiğini bildiğim kafa karışıklığı ne olursa olsun, içinden atamadığın acı ne olursa olsun. Sen güçlüsün, Juliet.” Yutkunarak devam etti. “Bildiğinden çok daha güçlüsün.”

O bildiğinden daha güçlü...

Boğazım düğümlendi, Noah’ya bakarken zihnimde kıvılcımlar çaktı.

Gündüz çakan şimşek gibi parıltılar vardı ancak gözlerimle takip ettiğimde görünürde hiçbir şey yoktu. Tanık olduğum şeyin kanıtı yoktu, ne olduğuna dair bir işaret yoktu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu merakla.

“Annenin seninle ne kadar gurur duyduğunu.” Yüzü acıyla titreşti, aldığı derin nefesle göğsü gerildi. “Öyle olmalı.”

Başını sallayıp gözlerini hızla yere çevirdi. Bir süre yüzünü benden saklayarak sessizce oturdu. “Onu öldüğü gün gördüm. O... gerçekten güzel bir gündü. Bana yıllar önce bulduğumuz

bir şeyi verdi, unuttuğum bir şeyi ve onu bulduğumuz yer tam şuradaki iskeleydi.” İç çekti. “Tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum ama oraya yakın bir yerdeydi.”

Yüzümde bir gülümseme belirirken suya baktım. “Okyanus her zaman bir sürpriz yapar. Umarım bundan çok uzun zaman sonra olur ama ben de yakılmak istiyorum.”

Noah bana döndü, ilk defa benim hakkımda bilmediği bir şey öğrendiğini hissettim. “Öyle mi?”

Başımı salladım. “Böylece küllerim gömülebilir ya da serpilebilir. Sonsuza kadar en sevdiğim yerde kalabilirim,” dedim ona bakarak. “Neresi olduğunu bilmek ister misin?”

“Neresi olduğunu biliyorum.”

“Öyle mi?” dedim kıkırdayarak. Yanıtı hızlı ve beklenmedikti. Noah başını salladı. “Burada, sahilde.”

Ağzım açık kalmıştı. “Sen nasıl... boş ver,” dedim biraz utanıp gözlerimi kaçırarak.

“Juliet...” diye seslendi. Gözlerimi ona çevirdim, yavaşça başını iki yana salladı. “Bana söylememiştin. Bir keresinde seni en sevdiğim yere götürmemi istemiştin.” *Ben mi istemiştin?* “Ben de sana aynısını yapıp yapamayacağını sormuştum.”

“Seni buraya mı getirdim?” diye fısıldadım. Avuçlarımın altındaki midem adeta dönüyordu.

“Bana göstermeyi kabul etmiştin, ben zaten bildiğime bahse girebileceğimi söylemiştim, sen de... bildiğime emin olduğunu söylemiştin.” Hafifçe sırttı, ardından sırtışı kayboldu. “Düşündüğüm şeyi asla doğrulamamıştım, sen az önce doğruladın.”

“İlk tahminin burası mıydı?”

“Evet ama bu bir tahmin gibi gelmiyor,” dedi yutkunarak. “Sanki biliyordum.”

İçimi bir ürperti kaplarken yanağımı ısırdım. “Çünkü beni tanıyorsun.”

“Evet. Tanıyorum. Tıpkı senin dünü biraz daha kolaylaştırmak için neye ihtiyacım olacağını bilecek kadar beni tanıdığın gibi.”

Göğsümde bir baskı hissettim. Başımın dönmesine, sise ve boğulma hissine kendimi hazırlamıştım ancak panik duygusu gelmedi.

Aksine merak baskın geldi.

Noah'ya dönerek, "En sevdiğin yer neresiydi?" diye sordum.

Bunun üzerine gözleri yumuşadı, sesi bir fısıltıdan öteye gitmeden, "Sana gösterebilirim..." dedi.

Futbol sahasının uzunluğuna bakarak bacaklarımı çeneme kadar çektim. "Acaba sorsam Mason'ın da en sevdiği yer burası olur muydu merak ediyorum." Noah'ya döndüm, ayağa kalktığına ona bakabilmek için boynumu esnettim.

Elini uzattı, kısılmış gözlerimle değerlendirici bir bakış attıktan sonra beni kaldırması için elimi uzattım.

Noah hafifçe güldü, hiç tereddüt etmeden beni kendine çekti. Bir eli kalçama yerleşirken diğeri sağ elimi tuttu. Noah yavaşça bizi iki yana sallamaya başladı. Bir anlık sessizliğin ardından yumuşak melodi kulaklarıma ulaştı.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda telefonunu çimlerin üzerinde gördüm, bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Bana bir dans borçlusun," diye fısıldadı. Sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir elektrik akımı gönderdi.

Kalbim çılgın gibi atarken sırtımaya çalıştım. "Şimdi mi?"

Noah sadece başını salladı ve hareket etmeye devam ettik.

Onun kollarında olmanın verdiği yumuşak saflık, fonda çalan şarkının nazikçe anlattığı etkileyici hikâye garip bir tür işkenceydi.

İnsanın iliklerinde hissedebileceği türden bir işkenceydi, bunu ancak *Rascal Flatts** yapardı.

Şarkı aşk ve iyi niyet hakkındaydı. Birisi için en iyisini dilemekten bahsediyordu. En çok da özveriden, yalnızca kayıpla veya veda olasılığıyla gelen kabullenmeden bahsediyordu. Noah sessizce, yalnızca dudaklarını oynatarak şarkıya eşlik ediyordu.

* Amerikalı *country* müzik grubu. (ç.n.)

Sanki Noah müziğin bana ne yaptığını biliyor, şarkı sözleri aracılığıyla benimle konuşuyordu.

Her şeyden önce benim mutlu olmamı istiyordu, keşke bunun nedenini tam olarak anlayabilseydim.

Nedenini biliyor olmalısın, Ari. Hatırla.

Gözümü kııptım, yutkundüğüm sırada şarkı değişti ve her şey daha da kötüleşti.

Bu sefer Noah'nın tutuşu basit bir sarılma değildi, bana duyduğu ihtiyacı gösteriyordu.

Bunu ruhumun derinliklerinde hissedebiliyordum. Onu hissediyordum.

Yenilgi ve kaybın hikâyesini anlatan şarkı onun acılarını yansıtıyordu, bense acısını hafifletmek için yanıp tutuşuyordum.

Şarkı kaybolan fırsatlardan, gelecekle ilgili hayallerden bahsediyordu. Hayatın bizi karşı karşıya bıraktığı 'varsayımlarla' birlikte gelen ıstırap hakkında bir şarkıydı. Her şeyin mümkün görüldüğü ve mutluluğa erişebileceğin mesafede olduğun anda, her şeyin parçalarına ayrılıp yanıp kül olmasıyla ilgiliydi.

Arkamıza yaslanıp küllerin rüzgârda savruluşunu izlemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmayışıyla ilgiliydi.

Üzerime bir çaresizlik hissi çöktü, Noah'nın alnı benimkine değdiğinde sanki omzuma bir ağırlık yüklenmiş gibi hissettim.

Kaburgalarım ağrıyordu, derin nefes almaya çalıştıkça daha da kötüleşmişti. Nedenini onun titrek nefesini üzerimde hissedince anladım.

Noah gözümün önünde parçalanıyordu. Kaşında derinleşen çizgiden, gözlerini sımsıkı kapatmasından belliydi. Nefesleri yavaşlamaya başlamıştı, kendini zor tutuyordu.

Bir sonraki nefesinde özür dileyerek izin istediğinde sezgilerimin doğruluğu kanıtlanmış oldu.

Orada, sahanın ortasında tek başıma kaldım ve neden attığı her adımda benden uzaklaşırken bedenimin daha da ağırlaştığını merak ettim.

BÖLÜM 49

Arianna

Yurt binasının önündeki otoparka girdiğimizde dizlerimi hursuzca oynatıyordum.

Her şey tanıdık geliyordu. Ancak geçen yıl buraya yaptığımız ziyaretten dolayı mıydı, yoksa burayı evim olarak adlandırdığım okul döneminden dolayı mıydı bilmiyordum. Çok tuhaftı.

Hepimizin halletmesi gereken işleri olduğu için hep birlikte Mason'ın *Tahoe*'suyla gelmeye karar vermiştik. Çocuklar Cam'le benim bavullarımızı taşıırken bir yandan odalarında bıraktıkları dağınıklık hakkında konuşuyorlardı. Cam'le birlikte içeri girip asansöre yöneldik.

Cameron üç numaraya bastığında bunu hafızama kaydettim. Çocukların sohbetlerine gülümseyerek karşılık versem de ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalbim kulaklarımda atıyor, başka hiçbir şeye fırsat vermiyordu.

Gergin olmamalıydım fakat gergindim.

Ya nefret edersem?

Bu farklı olduğum anlamma mı gelirdi? Değişmiştim ve bunun farkında bile değil miydim?

Ya içeri girdiğimde tüm anılarım geri gelir ve beni boğarsa?

Ya içeri girdiğimde anılarım geri gelmezse?

Farkına bile varmadan ucuz ahşaptan yapılmış bir kapının

önünde durdum, kapının yanında 311 numarası asılıydı. Cebimden anahtarı çıkardım, kilide sokup çevirdim.

Kapı salınarak açıldığında nefesimi tuttum.

Titrek adımlarla içeri girdim, eşiği geçtiğim anda omuzlarımdaki ağırlık azaldı.

Tezgâhın üzerindeki mumlara, aralarında yarısı şarap mantarları ve şişe kapaklarıyla dolu yarı saydam bir kâseye bakarken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Cam'e baktım.

Kâseyi eline alıp salladı. "Taşındığımız günden beri en yakın arkadaşlar olarak tükettiğimiz her şey burada. Grupça çıkardığımız kapaklar değersiz."

"Anlaşıldı." Parmak uçlarımı tezgâhın üzerinde gezdirip oturma odasına geçtim.

Mor ve beyaz renkli yastıklar kabarıktı, ortadaki sehpanın altında düzgünce katlanmış -kesinlikle ben katlamamıştım- iki uyumlu battaniye vardı.

Uzaktan kumandalar, üzerinde "*boyut önemlidir*" yazan dev bir fincanın içindeydi. Ayaklarımın altındaki tüylü halı siyahtı. "Görüyorum ki halıda kazanmışım."

"Evet, kazandın. Tanrıya şükür çünkü Brady her yerine bira döktü."

"Suçum sabit," diye bağırdı girişten.

Onlara döndüm, üçü de her an mental bir çöküş yaşamamı beklemiyormuş gibi davranıyordu. Anlaşılabilir bir durumdu.

Noah'yla olanlardan beri pek konuşmamıştım. Sadece iki gün geçmişti ancak fark ediliyordu. En sevdiği yerden döndükten sadece birkaç saat sonra tek kelime etmeden kampüse gittiğini öğrendiğimde daha bariz bir hal almıştı.

"Ben odama bakmaya gidiyorum," dedim onlara. "Siz evinize gidebilirsiniz. İşiniz bitince gelirsiniz." Kimse kıpırdamadığında ben de yerimde kalıp bekledim. Cameron çocuklara dönüp fısıldamaya başladı.

İyi olduğumuza, ihtiyaç olursa arayacağına dair söz veriyordu. Gerisini duymak için uğraşmadım.

Kapısında adımın yazılı olduğu odaya girdim, kapıyı sessizce arkamdan kapattım ve kendimi arkamı dönmeye ikna edene kadar uzun bir süre ahşaba bakmaya devam ettim.

Midem altüst olmuştu ama küçük alana göz gezdirmek için kendimi ikna ettiğimde zihnim rahatlamıştı.

Led ışıklardan oluşan duvar perdesine gülümseyerek baktım. Prizin olduğu kutunun üzerindeki güç düğmesine doğru yürüdüm. Ardından düğmeye bastığımda parlak beyaz ışıklar parıldayınca kısık sesle gülmeye başladım. Ailemin taşınmadan önce bana aldığı kabarık beyaz yorganın üzerine uzandım.

Aynamın etrafında yapıştırmalı notlar vardı, şifonyerimin üzerinde duran Avix kupasının içinde pembe kalemler ve etrafa serpiştirilmiş birkaç ıvır zıvır duruyordu. Yatak başlığımın üzerinde püskürtme tekniğiyle yapılmış, ortasında büzülmüş pembe bir dudak olan devasa bir tablo asılıydı. Ders kitapları dolabın yanında bir yığın halinde duruyordu. O tarafa doğru ilerleyip onları kontrol etmek için yere çöktüm.

Kenardan sarkan ilk yapışkanlı notu açıp Amerikan tarihindeki acılarla ilgili bir paragraf okudum. Yanında benim el yazımla çiziktirilmiş bazı yorumlar vardı, gelecek nesil olarak nasıl daha iyisini yapabileceğimize dair bir öneri yazmıştım.

Yazdığımı hatırlamıyordum.

Bu odayı hatırlamıyordum.

Ancak nefret de etmemiştim.

Sevmiştim.

Bu hâlâ ben olduğum anlamına mı geliyordu?

Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakarken nefesim kesildi.

Noah buradaydı, kamyonetinin motoru çalışır haldeyken park yerinde oturuyordu.

Buradan yüzünü göremiyordum ama ileriye, Mason'ın kamyonetinin park ettiği yöne doğru bakıyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp ona mesaj atmaya hazırlandığım sırada kamyonetini döndürdü, ben de telefonumu yanımdaki komodinin üzerine bıraktım.

Biri yavaşça kapıya tıklattı, o tarafa döndüğümde Chase'in başını içeri uzattığını gördüm.

Gözleri etrafta gezinirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, o zaman burayı ilk kez gördüğünü fark ettim.

Daha önce odama hiç girmemişti.

Tenim tedirginlikle karıncalanırken o daha da yaklaştı.

"Eve gideceğiz ama önce seni kontrol etmek istedim," dedi saçımı kulağımın arkasına iterek. Bu hareketi hafifçe kaşımı çatmama neden oldu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, sadece etrafa bakıp burayı yeniden tanımak istiyorum."

"Peki," diyerek nefes aldı. Biraz daha yakınımaya eğildiğinde göğsümde bir düğüm hissettim.

Onu kontrol altına almaya, bastırmaya çalışsam bile işe yaramadı.

Dudakları alnıma değerken o düğüm sıkılaştı, göğüs kafesimin çöktüğünü hissettim. Yine de gözlerimi açıp onun yumuşak yeşil gözleriyle karşılaştığımda biraz daha katlanılabilir hale geldi.

Sırıttıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Derin bir nefes alıp yatağıma uzandım, kendimi yastıkların arasına gömerek gözlerimi kapattım.

Derin nefesler alırken kaslarım kasıldı.

Tekrar nefes aldım.

Bir kez daha nefes aldım ve yoğun, bulanık bir sisin içinde görüşümü kaybettim.

Duyu organlarım kontrolden çıkmıştı, bir şey arıyorlardı.

Dağlardaki sabahlar ve okyanustaki akşamlar beni sarstı.

Baharatlı, çam ve nane kokusu etrafımı sardı.

Hastaneden bir görüntü aklıma geldiğinde gözlerim açıldı.

Koku oradaydı, oraya sinmişti. Sıcak suyun buharında aroma yeniden canlanmış, duyularımı istila ederek beni ele geçirmişti.

Beni çağırıyor, yatıştırıyor ve ardından beni içine çekiyordu.

Cameron'ın yumuşak sesi beni uyandırmadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

"Hey, uykucu," diye fısıldadı önümde yatağa kıvrılarak. "Bir kez olsun gerçekten uyumuş olduğunu görmek güzel."

"Sanki tüm gün boyunca uyumuş gibiyim."

"Sadece bir saat oldu."

"O zaman cv gibisi yok."

Kıkırdadık, Cameron tırnaklarını yemeye başladığında, "Sorun ne?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak. "Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenme. Kendimi iyi hissediyorum."

"Hâlâ panik atak geçiriyorsun, Ari. Sınıfına giderken iyi olup olmadığından emin olmadan nasıl kendi derslerimize gidebiliriz?"

"Bana her zaman bakıcılık yapamazsınız, Cameron."

"Biliyorum ama... yurttaki insanlara ne diyeceğiz? *Komik Tuzak** filmindeki gibi bir fotoğraf diyagramı mı yapsak, böylece onları tanıyormuş numarası yapabilirsin. Yani, olur mu? İlk dönemi hatırlamadan ikinci döneme başlaman okul açısından sorun olur mu? Ya başarısız olursan? Atılır mısın?"

"Vay canına." Hafifçe gülerek doğruldum. O da arkamdan kalktı. "Sakin ol, tamam. Ciddiyim. Her şey yoluna girecek. Ben..." Omzunun üzerinden duvara yapıştırılmış bir takvim gördüm.

"Ari?" Yatakta kaykılıp benim baktığım yere baktı. "Aman Tanrım," dedi nefesi kesilirken. Ayağa fırlayıp takvimi duvardan kopardı, onu göğsüne doğru bastırırken ben yatağın üzerinde duruyordum.

"Cameron."

"Ari..." Başını iki yana salladı.

Kan basıncım yükselmiş bir halde yataktan atladım. "Ver onu bana."

* "The Parent Trap" Yönetmenliğini Nancy Meyers'in yaptığı 1998 yapımı romantik komedi filmi. (ç.n.)

Gözlerine yaşlar doldu, takvimi bana vermeden önce gözlerini kapattı.

Dönüp takvimi açtığım anda vücudum titremeye başladı.

Gözlerim on dokuz ocak tarihinin üzerindeki kalın mavi harflerle yazılmış, etrafına pembe, mor ve sarı kalpler çizilmiş yazıya takıldı. Küçük kare kutuda yazan sözcükler tüm vücuduma ağrılar saplanmasına neden oldu.

Noah ile Gala.

Kısa, kesik nefesler almaya başladım. Her nefes alışımında havanın sadece bir zerresini verebiliyordum, yeterli sirkülasyon olmuyordu.

Başım döndü, kendimi yere bıraktım ve çita desenli takvimi daha yakına çektim.

Midem bulanarak inledim. Cameron'a baktım.

“Bu da ne böyle?”

“Ari,” diye ağlamaya başladı.

“Cameron,” dedim sertçe takvimi sallayarak. “Bu da ne böyle?”

Omuzları düşmüş halde tereddütlü adımlarla dolabıma doğru yürüdü.

Bana şöyle bir baktı, yüzünü öne eğerek kapıyı itip açtı.

Bu odaya her girdiğimde onu net bir şekilde görmek istermişim gibi ortada asılı duran bir elbise vardı.

Şık, asimetric kesimli denizkızı tarzı bir elbiseydi.

Parlak, ipeksi ve muhteşem güzellikte bir maviydi.

Elimle ağzımı kapattım, ardından yüzümü ellerime gömerek ağlamaya başladım.

Cameron önüme atılıp bana sarıldı. “Çok üzgünüm ama bizden tek kelime etmemeye söz vermemizi istemiştin. Biz sadece sana uymaya çalıştık.”

“Nasıl yapabildi... neden yapmadı...” Homurdanarak takvimin geri kalanındaki sayfayı koparıp ayağa fırladım. Ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde kapıdan çıktım.

“Ari, bekle!” diye seslenerek Cameron hemen peşimden geldi. Merdivenleri tercih edip koşmaya başladım, çok geçmeden onun bağırıışlarının yukarıda yankılandığını duydum.

“Ari!”

Ancak çoktan uçarak dışarı çıkmıştım.

Ocak ayının serinliğine rağmen hava güneşli ve açıktı. Her geçen dakika sıcaklığını arttırıyordu.

Koşmaya devam ettim.

Otoparkın içinden ilerleyip kafenin etrafından dolandım, kampüsün karşısına geçtim. Noah’nın kamyoneti bir metre ötede görünene dek koştum, Mason’inki de çok uzakta değildi.

Mason kulağında telefonuyla ön kapıdan hızla çıkarken ileri atıldım.

Beni hemen fark ederek telefonunu indirdi, gerginliği her yerinden okunuyordu. “Ari...”

Onu göğsünden ittiğimde ellerini havaya kaldırdı.

“Nasıl böyle olmama izin verirsin?”

“Bu hiç adil değil.”

“Ona Chase’le o aptal dansa gideceğimi söyledim, o da bana öylece baktı...” Kaburgalarım kasıldı. “Tanrım, onun kırgınlığını anlayamadım... sadece üzgün olduğunu, duruma üzüldüğünü sandım. Artık buna benim neden olduğumu biliyorum. Oydu değil mi? O... o...”

“Ari, sakinleşmelisin.”

“Sakinleşmek istemiyorum! Hatırlamak istiyorum!” diye ağlamaya başladım. “Hayatımı geri istiyorum!”

Kardeşim gözleri dolarak beni kendine çekti, tıpkı burada olsaydı babamın yapacağı gibi beni göğsüne yasladı.

“İstedğini biliyorum, kardeşim. Biliyorum.” Bir an tereddüt ettikten sonra bana baktı.

“Oraya gidiyorum, Mason. Onunla konuşmam gerek.”

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

“Hiçbir şeyden emin değilim ancak kime ne zararı olabilir?”

“Ona.”

Arkamı döndüğümde Cameron’ı gördüm, elleri kalçalarında sık nefesler alıyordu.

Yüzünde kasvetli bir ifadeyle bize doğru yürüdü. “Ona zarar verebilir, o kamyonun sana çarptığı günden beri hep canı yandı. Bu arada kaza bu sokakta oldu. Tam burada, bu binanın önünde.”

“Cameron,” diye tersledi Mason ancak o devam etti.

“Sezonun son maçından, eleme maçlarında kaybettikleri maçtan hemen sonraydı. Buraya onu bulmaya geldin ama karşına önce Chase çıktı.”

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım.

“O gece hem Chase’e hem Noah’ya bir şey söyleyecektin. Sadece biriyle yüz yüze konuşma şansın oldu.”

“Cameron!” diye bağırdı kardeşim.

“Diğerine mesaj attın.”

Tenim karıncalanırken zihnim kendini kapatmaya başladı.

Bana telefonumu fırlattı, ben de yakaladım.

“Tüm bunlara gerçekten hazırsan telefonunu yeniden senkronize et, Ari.”

Mason benden uzaklaşıp onun yüzüne baktı. “Ne halt ediyorsun?” diye çıkıştı.

“Uzun zaman önce senin yapman gereken şeyi,” diyerek ters ters baktı. “Ona yeni bir telefon alan, hesabını değiştiren sendin.”

Gözlerim Mason’a kaydı, bakışları hâlâ Cameron’m üzerindeydi.

Omuz silkerek, “Ben onun en iyi arkadaşayım. Şifrelerini biliyorum ve bilmek istemediğine karar verdikten sonra aynı şeyi yapmak için telefonuna baktım. Her şey çoktan gitmişti. Tüm mesajlar. Sildin, değil mi?”

“Benden isteneni yaptım.” Bir an sonra gözleri benimkilerle buluştu, gözleri utançla ağırlaşmıştı. “İşleri senin için zorlaştırmak istemedi.”

O...

Noah.

Art arda aldığım nefeslerle göğsüm inip kalkıyordu, arkamı dönüp hızla yurt binasına ilerledim. İçeri girer girmez kapıyı kilitledim, Mason hemen peşimden gelip kapıyı sert bir şekilde yumruklamaya başladı.

Köşeden gelen biri kilidi açarken kaşlarını çatarak bana baktı ama ben çoktan Noah'nın dairesinin olduğu kata açılan kapıyı hışımla açmıştım.

Son basamağa ulaştığımda Noah köşeden kafasını uzattı, ikimiz de donup kaldık.

“Ben... şey.” Gözlerimi kırıştıtarak arkama baktım. “Kimse bana odanın nerede olduğunu söylemedi...”

Noah'nın kaşları çatıldı, ardından yavaşça başını salladı.

“Evet,” diyerek sormak zorunda olmadığım soruyu cevapladı. “Daha önce buraya geldin.”

“Çok mu?”

“Bu yoruma bağlı.”

“Noah.”

“Evet, çok.”

Yere bakarak başımı salladım, işte o zaman buraya neden geldiğimi hatırladım.

Etrafından dolanıp içeri girdim, şaşkınlıktan donakalmıştım.

Bu koku. Nane ve çam. Bu Noah'ydı.

“Ari...”

Takvimi kaldırdım, yüzümü ona dönerek göğsüne yapıştırdım.

Ya yere düşmesini izleyecek ya da alıp okuyacaktı. Ayaklarının dibine düşmesini tercih etti.

Bedeni acıyla sarmalanırken başını hafifçe yere eğdi.

Orada ne yazdığını zaten biliyordu.

“Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm,” diye mırıldandı.

İçimden soğuk bir kahkaha yükseldi, başımı iki yana salladım.

“Ne?” Gözlerinin içine baktım. “Bu konuda söyleyeceğin tek şey bu mu?” Başımı tekrar iki yana sallayarak ondan uzaklaştım, odanın içinde ilerledim.

“Seni incitmek istemiyorum,” dedi sessizce, varlığının sıcaklığı gittikçe artıyordu. “Ama bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yok.” Şimdi tam arkamdaydı, bedenim onu hissedebiliyordu. “Yalanlar insanları incitir, sana baktığımda tek yaptığımın yalan söylemek olduğunu hissediyorum.”

Yutkundum. “Öyleyse yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

Nefesinin sıcaklığı bana ulaştığında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Yalan söyleme.” Yavaşça ona döndüm ve aldığım nefesle ciğerlerim genişledi. “Bana yalan söyleme, Noah.”

Mavi gözleri benimkileri delip geçerken başıyla sertçe onayladı.

“Tamam.”

“Bana söz ver.”

Dudaklarından kesik bir nefes çıktı, tekrar başını salladı.

Üzerime çöken endişeyle yerdeki takvimi gösterdim. “Gala. Seninle gelmem gerekiyordu.”

Başıyla onayladığında göğsümde bir sızı oluştu.

“Bir elbise almışım.”

Dudakları hafifçe aralandı. “Öyle mi?”

“Bilmiyor muydun?”

Başını iki yana salladı. “Eminim bana sürpriz yapmak istemiştir. Ne renk?”

“Tahmin et.”

Sanki biliyormuş, yine de tek kelime etmeyecekmiş gibi gülümseyerek yere baktı.

“Gala. Sana bir dans borçlu olduğumu söylerken bunu kastetmiştin çünkü o zaman seninle dans etmeliydim.”

Bir kez daha başını salladı.

Gözlerim yaşlarla doldu ama akmalarını engelledim. “Neden tarihin her yerine kalpler çizmişim?”

“Sen çizmedin.”

Hayal kırıklığı içimde filizlendi, eğilip yerden aldığım takvim yaprağını eline tutuşturdum. “Bana söz verdin.”

“Sen takvimi işaretledin. Kalpleri ben çizdim.”

“Kalpleri sen mi çizdin?” diye kekeledim. “Üç renkte mi? Takvimin üzerine benim...”

“Yatak odanda.” Sadece bir an tereddüt ederek baktı. “Ve okul ajandana. Kendiminkine de.”

“Senin... ne?”

“Yatak odamda,” diye fısıldadı.

Boğazım düğümlendi. “Göster bana.”

Noah başını sallayarak eliyle yolu gösterdi. Ağır adımlarla küçük oturma odasından geçip yeni düzeltilmiş bir yatağın olduğu odaya açılan kapıdan içeri girdim.

Yatağın ayak ucunda bir çift ayakkabı duruyordu, köşedeki küçük masanın üzerinde de kâğıtlar vardı.

Köşeye atılmış eski bir tişört gördüğümde donup kaldım, uyurken giymek için yürüttüğüm Mason’ın eski lise tişörtüne çok benziyordu.

Omzumun üzerinden baktım, Noah başını salladığında yanaklarım kızardı.

Önüme geçip masasındaki ayaklı takvimi bana uzattı.

Hâlâ aralık ayını gösteriyordu, tamamen boştu. Yaprığı çevirdiğimde kalpleri, diğer her şeyi orada gördüm.

Ellerim titriyordu, başparmağımı yazının üzerinde gezdirdim. “Noah...”

“Heyecanlıydık,” diye mırıldandı. “Hepsi bu.”

“Chase’le gitmeme nasıl izin verirsin?” dedim başımı kaldırıp.

“Ben hiçbir şeye izin vermedim.” Omuzları düştü. “Bu senin seçimindi.”

“Zaten bir seçim yapmıştım. Bilseydim, evet demezdim.”

“Ama bilmiyordun.”

“Bu senin hatan!” Bağırarak istememiştim, anında suçluluk duygusu kaburgalarımı sardı.

“Beni suçlayabilirsin. Beni suçlamak istediğin her şey için suçla. Lütfen.” Sesi paramparça, çaresizdi ve acısı iliklerime kadar işledi. “Bu yükü taşıyım. Memnuniyetle, senin yükünü azaltacaksa mutlulukla yaparım. Seni incitmek istemiyorum,” dedi yaklaşarak. İçimdeki acıyı kendi acısı olarak yüklenmek için neredeyse yalvarıyordu. “İstediğin şeye karşı çıksaydım ve gözlerinin içine bakarak sana daha önce söylediğim bir şeyi söyleseydim, seni korkutup kaçırma riskini almış olacaktım. Bu riski göze alamazdım.”

“Beni korkutmazdın.”

“Bunu bilemezsin.” Gözleri kederle yanıyordu, dudaklarım titremeye başladı.

“Mason’dan telefonumdan bir şey silmesini mi istedin?”

Gözle görülür bir şekilde irkildi, bu soruyu geçmek için sessizce yalvarıyordu.

Ona izin vermedim.

Söz verdin...

Noah başını salladı.

“Neydi o?”

Yutkundu. “Bir mesaj... tüm mesajlarımız.”

Çok mu vardı?

“Kendininkinden de sildin mi?”

Noah başını kaldırıp baktı. “Hayır.”

“Neden?”

Gözlerini kapattı, açtığı anda gözleri berraktı ve içindeki hüznü beni içine çekiyordu. “Çünkü gönderdiğin son mesajla bana verdiğin şeye tutunmam gerekiyordu.”

“Sana ne vermiştim?” diye fısıldadım.

“Amaç, Juliet,” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Ben bir amacım olduğundan emin değilken sen bana bir amaç verdin.”

Gözlerim kapandı, Noah'nın başparmaklarının sıcaklığı benimle buluştuğunda gözyaşlarımın aktığını fark ettim. Dokunuşu beni hem şaşırtıyor hem ısıtıyordu.

Rahatlatıyordu?

Göz kapaklarımı hızla açtığımda onun gözlerine kilitlendim. Dokunuşu durmuştu ancak elini çekmemişti.

Takvim yere düşmüştü ama ellerim hâlâ göğsündeydi.

Sarsıldım, yine de ellerimi orada tutmaya devam ettim. Kalp atışını avuçlarımda hissedebiliyordum, kalbimin atışları onunkini takip ediyordu. Tekliyor, yavaşlıyor ve her geçen saniye ritim yükseldikçe yükseliyordu. Bununla birlikte gözlerim de yükseldi.

Noah'nın parmakları saçlarımın arasındaydı. Yutkundu.

Parmak uçlarımda yükseldiğimde yüzü gerildi.

“Juliet...” diye mırıldandı. “Ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Dudakları artık çok yakındı.

“Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.”

“Benim hakkımda ne hissediyorsun?”

Hiçbir şey söylemedi, başımı kaldırıp baktığımda sessizlik birden anlam kazandı.

Noah'nın tek kelime etmesine gerek yoktu, gerçek her yerinde yazılıydı.

Denese bile saklayamazdı ve sanırım denemişti...

Noah

Lanet olsun, muhteşemdi. Mükemmeldi.

Buradaydı.

Bana öfkeyle gelmiş, beni hafızasında bulmuş ve şimdi bana ihtiyaçla bakıyordu.

Bebegimin neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, oysa bulması zor olan cevap çok basitti.

Tek bir kelime, tek bir şeydi.

O da bendim.

Sesindeki acı canımı yakıyor, beni öldürüyordu.

Onun hakkında ne mi hissediyordum?

Parmak eklemlerim yanağında gezindi, bir an sonra avucumu yanağına yasladığımda yavaşça gözlerini kırptı.

Seni seviyorum, bebeğim. Her parçanı...

Hayatı şarkı sözlerine bağlayışını, aya gülümseyişini, okyanus gibi özür dilemeden engin ve sonsuz bir şekilde sevmeni seviyorum. Özverili, dürüst ve hayat son zamanlarda sana pek nazik davranmadığı halde nazik olmanı seviyorum. Ailen için cesur olmaya çalışmanı seviyorum çünkü bunu yapmak seni incitse bile onların incinmesini istemiyorsun.

Seni o kadar çok seviyorum ki evine gelmek, yanında uyanmak ve bir ömür boyu sana tapmak istiyorum. Bahsettiğin evi, hayallerindeki aileyi istiyorum. Sadece ihtiyacın olan değil, istediğin adam olmak istiyorum. Onsuz yaşayamayacağın adam olmak istiyorum. Seni bir ömür boyu, hatta ondan sonra da sevmek istiyorum.

Ancak en önemlisi... seni tekrar benim yapmak için bir şans istiyorum.

Çünkü ben seninim. Her zaman seninim.

Ne olursa olsun.

“Noah,” diye mırıldandı. Gözümü kırpıştırarak ana geri döndüm.

Karşımda duran savunmasız kızın, bana yakın olduğunda kalbinin atış şeklinden kafası karışmıştı. Yanımdayken tam olarak ne hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Kendini güvende ve sakın hissediyordu. Huzur içindeydi. Kaçmaya ihtiyacı olmadığını hissetmesi, kaçmak için bir nedeni olmadığını bilmesi onu şaşırtıyordu.

Çünkü benimleyken evindeydi.

Ben senin evimim, bebeğim. Lütfen hatırla...

Ari derin bir nefes aldı. “Benim için bir şey yapar mısın?”

“Ne istersen.”

“Bana karşı ne hissettiğini göster,” diye yalvardı.

İçim burkuldu ama zihnim ışıkla doldu.

Dudağını kemirdi. “Berbat halde olduğumu biliyorum ve...”

“Berbat halde değilsin.”

“Uyandığımdan beri hiçbir şey gerçek gibi hissettirmiyordu, şimdi burada olmak...” Tereddütle elini yukarı kaydırды ve durmadı. “Bunu açıklayamıyorum.”

Kanım çılgınca pompalanıyor, bununla birlikte vücudumdaki her kas geriliyordu. “Bir keresinde sana bir söz vermiştim.”

“Ne sözü?”

“Seni asla geri çevirmeyeceğime söz vermiştim. Bu yüzden bir sonraki hamleni çok iyi düşünmeni istiyorum çünkü burada iyi bir adam olacak kadar güçlü değilim. Sana verdiğim bir sözden asla dönmem, verdiğimi hatırlamasan bile. Bu benim asilliğimden mi, yoksa bencilliğimden mi emin değilim.” Elimi aşağı indirdim, başparmağım altdudağında geziniyordu. Ürperdiğinde içime bir sıcaklık yayıldı. “Gitmelisin, Juliet.”

“Gitmek istemiyorum,” dedi gözleri yaşlarla dolarak. Başını eğdiğinde alnımı onunkine yasladım. Mümkün olduğunca yavaş bir şekilde dudaklarını dudaklarımın köşesine bastırdı, uzun bir süre orada tuttu.

Nefes almakta zorlanıyordum, ellerimi saçlarına daldırmamak için kendimi zor tutuyordum ama bir şekilde kendimi sabit tutmayı başardım.

Sonunda geri çekildiğinde en yumuşak gülümsemesiyle, “Sence biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Olasılık göğsümde bir kıvılcım yaktı, boynumdaki kaslar gerildi. “Her zaman. Ne kadar istersen.”

Bizi oturma odasına götüreceğini düşünmüştüm ama yere oturup sırtını yatağıma yasladı. Ben de aynısını yaparak yere oturdum, sırtımı onun karşısındaki duvara yasladım.

Ari

Bacaklarımı yukarı çekip çenemi dizlerime dayadığımda Noah gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Bana bir şey söyle,” dedim.

Üzerine bir hüznün çöktü. Sanki bir sırrı varmış gibi bakışlarını aşağı indirerek gülümsemesini bastırdı, onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

Muzip bakışları benimkilerle buluştu. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi.”

Gözleri benimkileri delip geçti, parladıklarına yemin edebildim. Bir sonraki anda ise berraklaşarak beni büyülemişlerdi.

Noah gülümsediğinde içimde bir şeyler hareketlendi.

Konuşmaya başladı ve ben her kelimesine sıkıca tutundum.

BÖLÜM 50

Arianna

Kardeşim artık kendini tutamayacağına karar verip Noah'yı aradığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Onunla merdivenlerin dibinde buluştum, ardından *Tahoe*'suna atladık, Chase ve diğerleri çoktan içeri doluşmuştu.

Yazlık eve dönerken pek konuşmadık, vardığımızda herkes yatmaya hazırdı.

Yine çok iyi uyuyamamıştım. Bugün yaşananlar zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu, neler olmuş olabileceğine dair düşünceler dönüp duruyordu. Gördüğüm şeyin bir anı mı, yoksa kendimi içinde bulduğum çaresiz öğrenme ihtiyacından kaynaklı çarpık bir fantezi mi olduğunu bilmemek çok zordu.

Güneş doğduğunda çoktan duştan çıkmıştım, doğrudan olmam gerektiğini düşündüğüm yere yöneldim.

Tahmin ettiğim gibi ayaktaydı, cumbalı pencereden beni fark etmişti.

Payton küçük bir gülümsemeyle kapıyı iterek açtı. Saçlarını tepesinde dağınık bir şekilde toplamıştı, gözlerinden yorgunluk akıyordu.

“Ari, merhaba.” Beni içeri yönlendirdikten sonra tezgâhta oğlu için hazırladığı biberona geri döndü. “Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?”

“Ben... Payton.”

Gözlerini kaldırıp bana baktı.

“Özür dilerim.”

“Ne için?” Kaşlarını çattı.

Ona zaten bildiğini söyleyen bir bakış attığımda iç geçirerek yanıma geldi, kollarını bana doladı.

“Güven bana, Ari. Anlıyorum.”

Başımı sallayarak ona sıkıca sarıldım, birbirimizden ayrılırken uzun bir soluk verdim.

“Biraz daha uyuma şansın var mı?”

Adımları duraksadı, omzunun üzerinden bana bakarken sinirlerim gerildi. Ardından bana doğru yürüdü. “Kesintisiz bir duş alabilirim...”

Dudağımı çiğneyerek başımı salladım, Payton’ın elinden biberonu alarak köşeyi döndüm.

Beşiğe doğru yaklaştım, odadan çıkmadan önce hızla Payton’a döndüm.

“Payton.”

Durdu.

“Teşekkür ederim.”

Küçük bir gülümsemeyle başını salladıktan sonra koridorda gözden kayboldu.

Ellerimi mavi pelüş battaniyenin kenarında gezdirdim, yüzüm görüş açısına girdiğinde Deaton’ın gözleri beni buldu.

“Hey, dostum,” diye fısıldadım. Ayaklarını savururken kıkırdadım.

Derin bir nefes alarak onu nazikçe kollarıma aldığımda küçük mırıltılar, hissetmekten korktuğum parçalarımı ısıttı.

Onu kucağıma aldıktan sonra sallanan sandalyeye çöktüğümde gözlerimde yaş birikti ancak üzüntüden değildi. Neyden kaynaklandığından emin değildim, tek bildiğim kucağımdaki bebeğin çok değerli olduğuydu. Biberonu kolaylıkla kavradı, sanki kendisi tutmaya kararlıymış gibi ellerini yukarı kaldırıp benimkilerin üzerine koyduğunda alçak sesle güldüm.

“Şimdiden erkek olmaya çalışıyor.”

Başımı çevirdiğimde kardeşimin mutfağa girdiğini gördüm.

“Hey.” Gözlerimi kısarak ona baktım. “Uyandığını bilmiyordum.”

Başını sallayıp yanıma oturdu, Deaton onu görür görmez biberonunu bırakmadan gülümsedi. Mason gülerek, “N’aber dostum?” dedi.

“Belki sen, *benim* uyandığımı bilmiyordun. Mase?”

Omuz silkerek yanımdaki kanepeye geçti. “Bazen sabahları buraya geliyorum. Parker sıkça iş için gidiyor, Kenra da meşgul.”

Gözlerimi kıstım ama başka bir şey söylemedi.

Mason gözlerini bebekten çekip bana baktı, yüz hatları yumuşamıştı. “Buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum.”

“Evet,” diye fısıldadım parmaklarımı Deaton’ın yumuşak saçlarında gezdirirken. “Ben de.”

Bir bebeği kucaklamak başka hiçbir şeyin veremeyeceği bir huzur hissi veriyordu. Sanki zaman yavaşlıyor, ciğerlerimiz kapasitesinin ötesinde genişliyordu. Aynı anda hem nefesimizi tutup hem de derin derin solumak gibi bir şeydi, tepeden tırnağa içimizi dolduran eşsiz bir sıcaklıktı.

“İyi misin?” diye fısıldadı kardeşim.

“İyiyim,” diye dürüstçe cevap verdim. Başparmağımı bebeğin yumuşak yanaklarında gezdirirken ellerim karıncalandı. “Keşke son birkaç hafta onunla daha fazla vakit geçirebilseydim.”

Kardeşıme baktığımda başıyla onayladı ancak kucağımdaki küçük oğlana bakarken kaşları çatıldı. “Yapsaydın yarın ayrılmam biraz daha zor olabilirdi.”

“Öyle mi?” diye merakla sordum.

Bana baktı.

“Yarın buradan ayrılmak senin için daha mı zor olacak?”

Mason’ın göğsü genişlerken yine tek kelime etmediğinde içim mi endişe kapladı.

“Mase...” Başımı iki yana salladım. “O hazır değil.”

“Biliyorum,” dedi gözleri Deaton’a kayarak.

Bebegi beşiğine koyup uykuya dalışını izledikten birkaç dakika sonra Mason tekrar konuştu.

“Ne yapacaksın, Ari?” diye sordu. “Noah ve Chase konusunda.”

Başımı iki yana sallayarak ona döndüm. “Bilmiyorum.”

“Kalbin sana ne söylüyor?”

“Her zaman arzuladığım şeyi istediğimi ve belki sonunda buna sahip olduğumu,” diye fısıldadım utanarak.

“Sonunda *onun* senin olduğunu mu demek istiyorsun?” Ben bakışlarımı yere çevirirken o devam etti. “Seni tanıyorum. Sen ve Noah hakkında öğrendiklerinin işleri senin için daha da zorlaştırdığını biliyorum.”

“Ben sadece... kimseyi incitmek istemiyorum.”

Mason iç geçirdi, yüzünü nazik bir ifade bürüdü. “İstemediğini biliyorum ama ne olursa olsun birilerinin canı yanacak, kardeşim. Bu kaçınılmaz.”

“Evet, biliyorum.”

Ailem her zaman kalbimizin sesini dinlememiz gerektiğini, onun bizi asla yoldan çıkarmayacağını söylerdi ama benimki arızalıydı.

Çünkü kalp liderlik ediyorsa bedenle zihin de aynı hizada olmalıydı.

Benimki öyle değildi ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Cam ve ben günü eşyalarımızı yerleştirmekle geçirirken annem küçük mutfağımızda aceleyle dolaplara attığımız tüm ıvır zıvırı yeniden doldurup düzenleyerek sihrini konuşturdu. Annem biftikle patates püresi pişirdiğinde çocuklar ilk akşam yemeğimiz için bize geldiler.

Birkaç saat sonra herkes eve gittiğinde kendimi odama kattım.

Yağmurun sesini daha iyi duyabilmek için penceremi açtıktan sonra yatağımın altından takvimi çıkarıp önüme koydum.

Bunu yapabilirsin.

Kendime küçük bir moral konuşması yaparak takvimde eylül ayına döndüm.

Sınavlarla ilgili birkaç not, sanki ihtiyacım varmış gibi maç günleri için hatırlatma notları dışında pek bir şey yoktu. Bu yüzden bir sonraki sayfaya geçtim. Ağzım açık kalmış bir halde takvimi iyice yaklaştırdım.

İlk haftadan sonra haftanın en az iki günü renklendirilmişti, yaptığım planlara dair küçük ipuçları yazılmıştı. Planları uygulayıp uygulamadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama alttaki notlar bölümündeki küçük karalamalar bana yaptığımı düşündürmüştü. Sayfayı tekrar çevirdiğimde nefesim kesildi. Ekim ayı kasım ayına kıyasla hiçbir şeydi.

Noah ile yemek pişirme.

Noah ile film gecesi.

Noah ile yolculuk.

Noah'ın maçı.

Ayın yarısına doğru onun adını yazmayı bırakmışım ama planlar hemen hemen aynı görünüyordu. Bütün ay bilmediğim yemekler, bildiğim film replikleri, bir dağ ve su sıçratma maceralarıyla ilgili notlarla doluydu.

Gülen yüzlü kalpler vardı.

Aralık ayına döndüğümde göğsümün daraldığını hissettim.

Başımı iki yana sallayarak yazan her şeyi gözden geçirdim ve birkaç gün sonra her şey çok farklı görünmeye başladığında omuzlarıma rahatsızlığın verdiği ağırlık çöktü.

‘Özür dilerim’ kelimeleri birkaç kez karalanmış, kırık kalpler ve küçük alevler kenarlara çiziktirilmişti.

“Bir şeyler olmuş,” diye fısıldadım kendi kendime.

Peki ne olmuştu?

Beni terk mi etmişti?

Beni incitmiş miydi?

Çıkıyor muyduk yoksa... neydik biz?

Sonra sayfadaki son kayda geldim.

Aralık ayının yirmi üçünde, yani kazadan sonrasında yanında bir adresle birlikte *YK* harflerinin yazıldığı bir not vardı.

Google’da arattığımda kampüse çok uzak olmayan bir matbaa olduğunu öğrendim. Aramaya çalıştım ama kapalıydı.

Gecenin geri kalanını ne sipariş etmiş olabileceğimi merak ederek geçirdim. Sabah olduğunda bunu öğrenmeye fazlasıyla hazırdım ama dersler bugün başlıyordu, bu yüzden her neyse beklemek zorundaydı.

Noah

Bu sabah uyandığımda omuzlarımdaki yük biraz daha hafiflemişti.

Hiçbir şey iyi değildi, yanından bile geçmezdi ancak kimse-nin yönlendirmesi olmadan bana gelmişti. Bana eskiden baktığı gibi bakmıştı.

Benim onu hissettiğim gibi o da beni hissetmişti.

Her yerinde, her parçasındaydım. Sadece bunu henüz anlamıyordu. Konuşmayı bırakıp onu öpmeliydim ama onu öpmek işkencenin en acımasız şekli olurdu ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Annemle bu konuyu konuşamazdım, o artık yoktu. Arkadaşlarımı çözemeyecekleri sorunlarla rahatsız etmek istemiyordum.

Hayatımın en uzun altı haftasını geçirmiştim, yine de daha iyi olacağını umuyordum.

Artık kampüsteydik. Üniversite hayatının koşuşturmacasına geri dönmüştük. Umarım gittiği, baktığı her yerde benim onu gördüğüm gibi o da beni görürdü.

Onu barda bulduğum gece kenarına oturduğumuz çeşmede görüyordum.

Onu kafede, piknik masalarında görüyordum.

Kütüphanede ve pistteydi.

Spor salonunda, sahada yani buranın her karışında onu görüyordum çünkü buranın her yerinde onun elini tutmuştum. Her köşesinde onu öpmüştüm.

Onu gizlice sevmiştim ama bunun ne kadar gizli olduğundan emin değildim.

Sanırım o biliyordu.

Umarım ona benim için ne ifade ettiğini gösterebilmiştim.

Sonsuza dek benim için ne ifade edeceğini anlatabilmiştim.

Sonunda benim olmasa bile ben yine de onun olacaktım.

Bu bir işkenceydi.

Ancak doğruydı.

Öyle bir kızı sevmekten vazgeçemezsiniz.

Umudum buna gerek kalmaması yönündeydi. Ancak kafe-
den çıkarken annemin ikinci felcinden sonra umutlanmayı neden
uzun zaman önce geride bıraktığımı hatırladım.

Ari binanın yanında duruyordu, elinde nane aromalı *latte*'si
vardı. Aynı sol elimi yakan gibi ekstra sıcak olduğuna emindim.
Chase hemen önündeydi.

Bebeğim bir adama gülümsüyordu ve o adam ben değildim.
Adam kolunu onun omzuna doladığında benim omuzlarım düştü.

Bu tarafa doğru yürümeye başladıklarında bir ağacın gölgesi-
ne saklandım, kahkahası kalbimi göğsümden sökecek gibi tehdit
ederken gözlerim kapandı.

Ancak onlar gittikten sonra ağacın altından çıktım, ona aldığımı
kahveyi dokunmadan çöp kutusuna attım.

Bir saat sonra dersim vardı ama umurumda değildi.

Ayaklarım beni kamyonetime götürdü, kamyonetim beni otoyola
çıkardı.

Onu sayamayacağım kadar çok kez sürdüğüm aynı otoyola.

O her yerdeydi.

Benim Juliet'im.

Acı bir kahkaha atarken başımı iki yana salladım.

Belki sonumuz en başından belliydi.

Eğer ben Romeo, o da Juliet'se belki ilk günden bize biçtiğim kader bu olmuştu. Yasak bir aşktı ancak bizim hikâyemizde aşkımız kader tarafından yasaklanmıştı.

Belki Mason'ın düşündüğü gibi ben geçici biriydim.

Belki ben onun hayallerindeki adam değildim de asıl işi yapan dublördüm. Kalbi kırılmış bir kızla arkadaş olmuştum. Ona bir erkek için önemli olmanın ne demek olduğunu, sevilmenin nasıl bir his olduğunu göstermiştim. Artık dünyalara bedel olduğunu ve daha fazlasını hak ettiğini biliyordu.

Ari artık bu zamana dek hep istediği şeyi talep edecek kadar güçlüydü, bunu hâlâ istediğine inandığı kişi de ona bunu vermeye hazırdı.

BÖLÜM 51

Arianna

Günlük işlerimi bitirip *Tahoe*'sunu ödünç almak için Mason'm izini sürdükten sonra matbaa yine kapalıydı. Telefonda konuştuğumuzda teslim alma rafında tozlanmaya başlayan bir siparişim olduğunu teyit etmek dışında pek bir şey söylememişlerdi.

Chase birkaç kez aramıştı ama bu sabahki beklenmedik ziyaretinden sonra girişimlerini cevapsız bırakmıştım. Kampüsü tek başıma keşfetmeyi umuyordum, bence o da bunu fark etmeliydi.

Neyse ki Mason yarın sabah dersten önce anahtarlarını ve arabasını bana bırakmayı kabul etmişti. Böylece ikinci okul dönemimin ilk gününü ekmeye karar vermiştim.

Derslerden kalmamak için yatmadan önce hocalara e-posta gönderdiğimden emin oldum. Ertesi gün matbaanın açılış saatinde birkaç dakika önce yola çıkmıştım.

Mekâna varmak yaklaşık on beş dakika sürmüştü. Kapının üzerinde asılı büyük neon tabeladaki *Paper Dreams and Things** yazısına bakıp gülümsedim.

Tezgâhın arkasındaki kadın ben içeri girerken gülümsedi, ardından küçük küplerden oluşan dev duvara döndü.

“Ortaya çıkan şeye bayılacaksın!” Ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir paketi önüme koyarken başını salladı. “Hadi çıkaralım

* “Kâğıttan Hayaller ve Diğer Şeyler.” (ç.n.)

da her şeyin doğru olduğundan emin ol.” Paketi kapalı tutan altın kurdeleyi çekmeye başladığında elimi uzattım.

“Hayır, bekleyin,” dedim aceleyle.

Donup kaldı.

“Kurdeleyle çok güzel görünüyor. Bozmak istemem. Eminim mükemmel olmuştur,” dedim endişeyle başımı sallayarak.

“Ah, hiç sorun değil.” Kadın birkaç kâğıt parçasını katlayıp kutunun üstüne yerleştirdikten sonra bana doğru itti. “Ah, neredeyse unutuyordum! Bu...” Kutunun göremediğim kenarından yapışkanlı bir not çıkarıp üstüne yapıştırdı. “Bir kadın gelip bu adresi bıraktı. Bunu aldıktan sonra geri gelmenizi söylememizi istedi. Sanırım o da size ulaşmaya çalışıyordu.”

“Evet, bunun için üzgünüm. E-postalarım epey birikmiş durumda.”

“İyi tatiller, tatlım.”

Böylece başka bir müşteriye geçti, ben de gergin kaslarımla bir çift ayakkabıdan daha ağır olmayan kutuyu arabaya taşıdım.

Kutuyu açmak yerine yapışkan nottaki adresi Mason’ın navigasyonuna girdim, on beş dakika sonra bir daha asla görmek istemeyeceğim bir yerin otoparkındaydım.

Motoru durdurup dışarı çıktım ve doğru yere gittiğimi umdum. Yaklaşıp yerin adını gördüğümde doğru yere geldiğimden emin olamadım.

Tri-City Rehabilitasyon Merkezi.

Burayı hatırlıyordum. Kontrol için geri geldiğimde görmüş-tüm.

Derin bir nefes alarak içeri girdiğimde mide bulantısı beni ele geçirdi.

Bankonun arkasındaki kadın gülümseyerek bana el sallarken yavaş adımlarla ona doğru ilerledim. Kadın telefonu kapatıp kocaman gülümsedi.

“İçeri gir, tatlım. Kimi görmeye geldin?”

“Ah, şey...”

“Ari?”

Başımı sola çevirdiğimde annem yaşlarında bir kadının elinde bir dosya tutucu ile bana doğru geldiğini gördüm. “Merhaba.”

“Gelebilmene çok sevindim! Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyordum. Noah’yı arayacaktım ama aramayacağıma söz verdirdi.”

Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken başımı salladım.

Ona kim söz verdirmişti?

Kaşlarını çatarak yavaşça bankonun arkasına geçti. “Bana bir dakika ver, tamam mı, tatlım?”

“Evet, tabii.” Yutkundum, nedenini bilmediğim halde bir an dönüp kaçmayı düşündüm. Üzerime çöken ağırlık beni alaşağı etmekle tehdit ediyordu.

On dakikadan biraz daha az bir süre sonra kadın geri geldi. Elinde mühürlü bir zarf, içinde sert bir şey vardı. “Bunun için üzgünüm. Al bakalım.” Nazikçe konuşarak zarfı uzattı. “Kaybınız için çok üzgünüm, burada çok seviliyordu.”

Gülümsemem gergin bir hal aldı, başımı sallamakla yetindim.

“Kendine iyi bak, Ari.”

“Teşekkürler, Cathy.” Bunu söyleyip binadan çıktım ancak dışarıda donup kaldım.

Cathy.

Nasıl...

Silkindim, kafam artık öncekinden daha karışık.

Kampüse geri dönerken gerginlikten sürekli bacağımı sallamıştım. Yurda gelip aceleyle odama çıktım. Neyse ki Cameron evde değildi, kapımı kilitleyip hem kutuyu hem de mektubu önüme koydum.

Dakikalar, hatta belki saatler geçmişti ama hiç kıpırdamamıştım. Odamda volta atıyor, saçlarımı defalarca tarıyor ve gözlerimi yorganımın üstünden bir kez bile ayırmıyordum.

Telefonum çalmış, duymazdan gelmişim.

Guruldayan midemi yok saymıştım.

“Siktir et.”

Yatağa atladım, zarfı yırtıp açtım ve içindekileri döktüm.

Ağzım bir karış açık kalırken kapalı *başka* bir zarf daha düştü, katlanmış kâğıdın üstünde benim adım yazıyordu.

Bir mektup.

Bu bir mektuptu.

Biraz zaman alsa da cesaretimi toplayıp açtım ve önüme yerleştirdim.

Destek olması için bir yastık alıp ağzımı yastığa gömerek nefesimi tuttum.

Ardından okumaya başladım.

Sevgili Arianna,

Bu mektuba nasıl başlayacağımdan pek emin değilim. Bu nedenle hemen konuya giriyorum. Sen, tatlı kızım, alacağımı hayal edemeyeceğim bir hediye oldun. Gerçek bir hediye, çok uzun zamandır ilk kez nefes almamı sağlayan bir hediye... Senin sayende günlük mücadelem azaldı ve nihayet beyaz bayrağımı çekip dinlenebilirim.

Bu ne anlama mı geliyor? Bu, zihnimin ve kalbimin nihayet bedenimle fikir birliğine vardığı anlamına geliyor Vücudumun benimle paylaştığı sırları doğru anlamışsam onu terk etmiş olmalıyım.

Oğlumu bırakmış olmalıyım.

Hâlâ kim olduğumu hatırlamadıysan bu mektup benden,

Lori Riley'den, Noah'nın annesi.

Nefesim kesilirken yastığa daha sıkı sarıldım.

Beni hatırlamadığını biliyorum ama sen ve ben iyi arkadaş olmuştuk. Ancak buna sonra dönebiliriz. Şimdi Noah'ya dönelim.

Senin de bir zamanlar bildiğin gibi bu dünyada sahip olduğu tek şey bendim. Tüm hayatı boyunca sadece o ve ben vardık. Yaşadığımız hayatla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsam bile

birçoğundan pişmanlık duymaya başladım. Bu pişmanlıkla birlikte öfke duygusu da geldi, üstelik doğrudan beni hedef aldı.

Onu severek, sahip olduğum tüm enerjiyi hayatımıza ve onun geleceğine akıtarak daha fazlası için yer bırakmadığımı anlayamamış, bunu Noah lise son sınıftayken ilk felcimi geçirene kadar fark etmemiştim.

O günden itibaren aklımın bir köşesinde hep bir korku vardı.

Bana bir şey olacağı, oğlumun bu dünyada yapayalnız kalacağı korkusuydu.

Sonra beni buraya getiren ikinci felci geçirdim.

Korku felç edici hale gelmişti ama saklamaya çalışmış, kalan tüm gücümle dayanmıştım. Bazı günler neredeyse hiç konuşmıyordum çünkü vücudum bana zamanın geldiğini söylemeye çalışıyordu. Bununla barışmam, vücudumu bırakmam gerektiğini söylese de yapamıyordum. Henüz yapamazdım. Buna izin verdiğimde Noah 'ya kalp acısından başka bir şey kalmayacaktı. Kendimi hiç bu kadar başarısız hissetmemiştim.

Kısa bir süre önce tek başına böylesine harika bir adam yetiştirdiği için kendisiyle gurur duyan bir kadındım ve birden kendimden nefret etmeye başlamıştım. Hiçbir çıkış yolu görmediğim bir çaresizlik içinde boğuluyordum. Oğlumun gözleri önünde, tutunmaya çalışarak yavaş yavaş yok olacaktım.

Yenilgi beni tüketmişti.

Sonra seninle tanıştım.

Kâğıdı tutup kendime çekerken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Sanki seni hep tanıyor gibiydim, gördüğüm anda seni sevmiştim.

Oğluma bir hediye yapmak için benden yardım istediğin gün sana söylediğim gibi oğluma yeniden hayat verdin. Gözleri parlamayalı çok uzun zaman olmuştu. Gerçekten gülümsüyordu, yüzündeki sadece beni rahatlatmak için takındığı sahte bir gü-

lümseme değildi. Bu hiç mutlu olmadığı anlamına gelmiyordu tabii, mutluydu. Hedeflediği şeye ulaşmış, Avix Üniversitesi'ndeki yerini kazanmıştı. İçten içe bunu benim için yaptığını biliyorum. Yani evet, mutluydu ama mutluluğu uzun süre devam eden türden değildi. Oğlum omuzlarında büyük bir adamın yüküyle yürüyordu, bu yük yüzünden kendini bir insanın devam etmek için ihtiyaç duyduğu şeylere kapatmıştı.

Ta ki sen gelene kadar...

Sana âşık oldu, Arianna, belki de seninle tanıştığı gün.

Sen acı çekiyordun ve o senin iyileşme sebebin olmak için can atıyordu. Oldu da.

Tatlı, Arianna, benim Noah'm senin Noah'n oldu ve hayatım, o senin her şeyindi. Tıpkı senin onun her şeyi olduğun gibi.

Sen de ona âşık oldun ve aşkınız hiç bitmedi.

Sevgiler, Lori.

Oğlunu seven kadına sonsuza dek borçlu olan bir anne.

Son satırı okurken gözlerimden yaşlar akıyordu, sonra altındaki farklı bir dilde yazılmış yazıya geçtim.

*Non temere la caduta, ma la vita che nasce dal non aver mai saltato affatto.**

Parmaklarım yazıya doğru çekildi, parmak uçlarımı yavaşça yazının üzerinde gezdirdim.

Gözümün önünde bir ışık çaktığında donup kaldım.

Nefesimi tutarak tekrar yaptım.

Başka bir ışık çakması.

Tekrar.

Sonra sayfa şekil değiştirdi.

Birdenbire parmaklarım kağıttaki sözcüklerin üzerinde değil, sanki bir adamın bronz, pürüzsüz göğsünde geziyordu. Yatağının ortasında yatan bir adamın...

Elini benimkinin üzerine kapattığında tenim karıncalanmıştı.

* (Lat.) "Düşmekten değil, hiç atlamamış olmanın getirdiği hayattan kork." (ç.n.)

Dokunuşumu sıcak vücudu boyunca gezdirirken titrek bir soluk vermişti. Sonra dudaklarına giden yolu takip etmiştim.

Parmak eklemlerimi öpmüş, nefesi tenime değene kadar vücudunu yataktan kaldırmıştı. Eğilerek yaklaştığında gözlerimi kapatmıştım, diğer tarafta mavi bir parıltı kendini göstermişti.

Ancak sıradan bir mavi değildi.

Derin, uçsuz bucaksızdı.

Cesur, parlak ve okyanusun merkezi veya dağda geçirilen bir gecede görülen gökyüzü gibiydi.

Şefkatli, bir o kadar sınırsızdı. Benim gözlerime kilitlenmişti.

“Juliet...”

Nefesim kesilmişti, beni boğan bir şey vardı. Kâğıt ellerimden düştü, yatağımdan tökezleyerek kayıp duvara çarptım.

Önümü göremiyordum ama anlıyordum.

Onu görüyordum.

Şenlik ateşinin yakıldığı geceyi, kulüpteki geceyi görüyordum.

Sabah kahvelerini, gündüz yemek pişirişini görüyordum.

Çarpışan botları, benimkinden bir santim ötedeki ağzını görüyordum.

Mutfak tezgâhının üstüne oturduğumda üzerimde gezinen ellerini, gözlerinin sıcaklığını hissediyordum.

Vücudunun sıcaklığını.

Kalbinin atışını... Kendini bana bastırışını.

Onu hissediyordum. Her yerimde.

Her yerde.

Bir özlem dalgası üzerime çarptı, ciğerlerimdeki havayı zorladı ve vücudum hıçkırıklarla sarsıldı. “Aman Tanrım... Noah.”

BÖLÜM 52

Arianna

Zamanda geriye gidebilseydim, birçok şeyi farklı yapardım.
Zor bir dersi öğrenmek için sağlam bir darbe almak ne kadar
üzücüydü.

Kayıplar, dünyanızı aşkın yapamayacağı bir şekilde sarsıyordu.
Aşk acıtıyordu, aynı zamanda bir lütuftu ve yaşadığın için
şanslı hissedeceğin bir şeydi.

Kaybetmek acı veriyordu ama gerekliydi, yaşanması *gereken*
bir şeydi.

Kayıp, insanların ne istediklerini fark etmelerini sağlardı. Kör
bir yolda bir ateş yakar, alevlerin içinde rehberlik eder ve ilerler-
ken yoluna taş koyan belirsizlikleri yakarak yok ederdi. İstedığın
şeyi keşfetmeye iterdi çünkü hayat kısıydı. Çok kısıydı.

Ayrıca öngörülemezdi.

Kayıplar kimler olmadan yaşayamayacağını, kimleri kaybet-
meyi kabullenmeyeceğini anlamaya zorlardı. Kayıp bizi daha
pervasız yapardı, özgür kılardı.

En azından benim için böyle olmuştu.

Kendi zihnine hapsolmuş bir insanın korkusuzca yürümesi
çok tuhaftı.

Korku, tüm bu süre boyunca hissettiğimden emin olmadığım
tek şeydi.

Gergindim, endişeliydim, şüpheliydim, diken üstündeydim ama asla korkmamıştım.

Şu anda korkuyordum.

Dehşete kapılmıştım.

Çünkü birini kırmak üzereydim.

Birini tüm benliğimle sevmenin yapılabilecek en özverili şey olduğu söylenirdi, bense bunun tam tersini doğru buluyordum.

Aşk beni bencilleştirmişti çünkü kalbimin ait olduğu adam olmadan yaşayamazdım. *Gerçekten* ait olduğum adam.

Gece boyunca çok düşünmüştüm. Hayatımın son dört yılını gözden geçirmiştim ve bu sabah uyandığımda sanki gözlerim ilk kez net görüyordu.

Bu, benim başkasına olan ihtiyacım yüzünden bir adamın kalbini kırmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu zor olacaktı.

Belki kahredici bile olabilirdi.

Ancak dediğim gibi... Aşk beni bencilleştirmişti.

Kayıplar görmemi sağlamıştı.

Bu özlemle yaşayamazdım.

Bu yüzden çoktan kapıdan çıkmıştım.

Nerede durduğunu bilmesinin zamanı gelmişti.

Bunun gerçek olduğunu.

Sonsuza dek birlikte olacağımızı.

Adımlarımı ikişer ikişer attım, ön kapıya ulaştığımda görme-ye geldiğim adam karşımda belirdi.

Gözleri anında benimkileri buldu, yüzünde yumuşak bir gülümseme ortaya çıktı.

Ben de gülümsedim.

“Seni aradım.”

“Biliyorum.”

Chase elini uzattı, ben de tuttum.

BÖLÜM 53

Arianna

Hiçbir şey bir erkeği, bir kadına duyduğu hislerle yüzleşmesi için başka bir erkeğin ilgisi kadar zorlayamaz.

Tanıştığımız gün Noah bana böyle demişti.

Chase ateşin karşı tarafında, daha yeni tanıştığım bir adamın dikkatimi çekmesini endişeyle izliyordu. O adam gerçekten dikkatimi çekmişti.

İşte o zaman ‘biz’ başlamıştık.

Oturma odasında masaj.

Mutfakta dondurma.

Plajdaki gecemiz.

Geri dönüşü olmadığı söylenen o çizgiyi geçtikten sonra geri dönmüştük.

Chase bir seçim yapmıştı, bu canımı yaksa da onu anlamıştım.

Kararına saygı duymuştum ama sonra dağılmıştım.

İşte o zaman Noah ortaya çıkmıştı.

Yavaş yavaş toparlanmıştım. Âşık olmuşum ve sonra dünyam altüst olmuştu, ardından fark etmişim ki ben zaten âşıktım.

Daha önce.

Çok önce...

Bugün burada otururken o zaman göremediklerimi görüyordum. İnce bir dokunuştaki güzelliği, çalınmış bir bakıştaki özlemi anlıyordum. Bunlar zamanlamaları gibi vahşi dalgalar halinde bana geri gelmişti.

Noah'nın telefon numarasının yazılı olduğu nottan sonra.

Forma numarasının yazılı olduğu kapüşonludan sonra.

Verdiğim şeyi geri alıp bir başkasına teklif ettikten sonra.

Bu sefer aşkımı kabul etmesi için yalvardığım adam bana sadece karşılık vermekle kalmamıştı.

Önce o beni sevmişti.

Chase bunu fark ettiğinde korkuyla sarsılmış, saklandığı köşeden çıkmıştı ama çok geç kalmıştı.

Ben çoktan gitmiştim.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüğümde artık hiç üzüntü duymuyordum. Kendimi eksik veya aldatılmış hissetmiyordum. Artık her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu anlıyordum. Bunu yapan Chase olmalıydı, yoksa her şey çok daha farklı bitebilirdi.

Sanırım o da bunu biliyordu, bu yüzden aklındakini sorarken yeşil gözlerini kenetlenmiş ellerine çevirmişti. “Peki seni hiç uzaklaştırmasaydım? En başından beri senin için savaşmış olsaydım?”

Biraz zaman alsa da tekrar bana baktı.

“O zaman seni inciten ben olurdum,” dedim. Ses tonum nazikti ama dürüstüm.

Chase başını salladı, ne demek istediğimi anlamıştı. Suçluluk duygusuyla iç geçirdi. “Gerçekten üzgünüm, Ari. Gerçekten. Keşke seni incitmemiş olsaydım, her şey bizim için farklı olsaydı ama anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse en başından anlamıştım. Onu nasıl sevdiğini görebiliyordum, aniden onu unuttuğunda bunun belki de başından beri benim olman gerektiği anlamına geldiğini düşündüm. Araya girmemeliydim. Neye karar verdiğini görmek için beklemeli, bana ihtiyacın olduğunda yanında olmalıydım... bana ihtiyacın olursa. Korkuyordum, başka bir ma-

zeretim yok. Bundan dolayı utanıyorum. Her şeye rağmen seni önemsiyorum. Umarım bunu biliyorsundur.”

“Biliyorum,” diyerek başımı salladım. Ayağa kalktığımda benimle birlikte ayaklandı. Sarılmak için beni kendine çekti.

“Gitmem gerek,” diye fısıldadım.

“Gitmen gerektiğini biliyorum.” Beni bıraktı, dudaklarındaki gülümseme hüznü olduğu kadar cesaret vericiydi. “Senin adına mutluyum, Arianna. Noah gibi bir adamı hak ediyorsun.”

Küçük bir gülümsemeyle dönüp dışarı çıktım.

Chase’e söylediklerim doğrudu.

Başından beri beni inciten o olmasaydı, onu çok daha farklı bir şekilde incitecektim çünkü Noah’yı her türlü bulacaktım. Aklımda hiç şüphe yoktu.

Tıpkı şimdi onu nerede bulacağıma dair aklımda hiçbir şüphe olmadığı gibi.

Arabayı yolun kenarına çekerken güneşin batmasına dakikalar kalmıştı, bu yüzden hâlâ burada olması için sessizce yalvardım ve hayal kırıklığına uğramadım. Köşeyi döndüğüm anda kamyoneti karşıma çıktı. *Tahoe*’yu park ettikten sonra eşyalarımı koltuktan alıp küçük yamacı tırmandım.

Zirveye ulaştığımda tüm vücudum ısınmıştı. Tam beklediğim yerde oturmuş, güneşin pırlıltısı Noah boyutunda mükemmel bir silüet yaratmıştı.

Adımlarım neredeyse sessiz olmasına rağmen geldiğimi anlamıştı. Hızla bana döndüğünde sıçradım.

Gözleri genişledi, ardından kısıldı. Aceleyle cebine bir şey soktu ancak ne olduğunu görmüştüm.

Kalbim sıkışarak onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm, o karşıya doğru otururken benim bedenim ona dönüktü.

Sırt çantamı bir kenara bırakırken hafifçe gülümsedim, göz yaşı tehdidinin yarattığı karıncalanma hissiyle savaştım.

“Onu görebilir miyim?”

Noah'nın gözleri buğulandı, bakışlarını benden ayırmadan cebini karıştırıp saklamaya çalıştığı şeyi çıkardı. Bir futbol topuydu ama sıradan bir futbol topu değildi.

Küçük, beyaz ve pofuduk bir futbol topuydu, Noah'nın avucunun içinden daha büyük değildi.

Parmaklarımın arasına alıp çevirirken boğazım düğümlendi.

Ön tarafında, futbol topunun dikişinin olması gereken yerde yumuşak, sarı bir iple *Küçük Riley* yazıyordu.

“Bu... bu onun için...” Yutkunarak bakışlarıyla buluştum.

Noah'nın çenesi kilitlenmişti ama başını sallamayı başardı.

“Onu sevemedik.” Sesim çatladı, gözyaşlarım akıyordu. “Bir gün bile.”

Noah hareketsiz kaldı, bakışları yüzümde aceleyle gezindi.

Küçük futbol topunu yakınımda tutarak yanımdaki sırt çantasına uzandım, el yordamıyla içeri aradım.

Titreyen ellerimle küçük poşeti aramıza koydum. Bakışlarıyla bir kez daha buluşurken sesimin çatlamasını engellemeye çalışsam da başaramadım. “Doğum günün kutlu olsun, Noah.”

Burun delikleri genişlerken burnu kızardı. “Juliet...”

“Açsana,” diye mırıldandım.

Paketi açarken vücudu titriyordu. İçinde yirmi dolarlık bir futbol topundan başka bir şey olmadığını ve annesinin ona her yıl doğum gününde verdiği, bugün vermek için burada olmadığı hediyenin aynısı olduğunu anladığında gözlerindeki buğu iki katına çıktı.

Noah çenesini göğsüne doğru eğip yüzünü ellerinin arasına gömdü. Omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılırken benimkiler de titriyordu.

Öne doğru atıldım, elim onunkine değdiği anda gözlerimin içine baktı ve beni gördü.

Beni gördü.

Ellerini kaldırıp yanaklarımı nazikçe kavradığında dokunuşuna doğru eğildim. Özlem dolu gözleriyle bana bakarken ona tu-

tunmak için uzandım. “Bebeğim...” diye mırıldandı umutsuzca. “Bana geri mi döndün?”

“Tanrım, Noah.” Kendi gözyaşlarımda boğulurken alnımı onunkine yasladım. “Çok özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm. Annen öldüğünde yanında olamadığım için üzgünüm, yalnız kaldığın için üzgünüm. Ben sadece... çok üzgünüm,” diye ağladım. Ellerini kendi ellerimle kavradım. “Seni terk ettim.”

“Şşt, bebeğim, hayır.” Sertçe yutkunarak başını iki yana salladı. “Üzülme. Asla üzülme, sadece geri dönüş yolunu bulman gerekiyordu.” Gözleri kapandı. “Seni kaybettiğimi sandım. Benim misin?” diye sordu endişeyle, sesi titreyen bir fısıltıdan daha alçak çıkmıştı. “Lütfen... benim olduğunu söyle.”

Hızla başımı salladım, ellerim yüzünde geziniyordu. “Her zaman. Sonsuza kadar.”

Dudaklarından sert bir nefes çıkarken başını salladı. “Söyle.”

Gözlerimi hızla açıp onun bakışlarına karşılık verdim. Ona sarılırken, “Söz veriyorum,” diye fısıldadım.

Noah tereddüt etmeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Öpücüğü sert ve derindi. Yıkıcı, aynı zamanda canlandırıcıydı. Sahipleniciydi.

Öpücüğü, ne olursa olsun burasının evim olduğuna dair onun ruhundan benimkine verilmiş bir sözdü.

O benim evimdi.

SON

KAPANIŞ

Arianna

Sevgililer Günü

Aradan geçen haftalarda Noah ile birlikte hem çift hem bireysel olarak çok yol katetmiştik. Başımıza gelenleri sindirebilmek ve kabullenebilmek için okula bir dönem ara vermeye karar vermiştik. Ailem fazlasıyla anlayışlıydı, Noah'nın son dönemi olduğu için mezuniyetini ertelemesini istemesem de teklif ondan gelmişti.

Yaşananlar yüzünden iyileşecek zamanı olmamıştı. Aralık ayında ikiye bölünmüş, ocak ayında ise milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Beni kaybettiğini sanmış, çocuğumuzu ve ardından annesini kaybetmişti. Sadece iyileşmek için zaman istememişti, aynı zamanda buna ihtiyacı vardı. İkimizin de ihtiyacı vardı.

Bu yüzden hak ettiğimiz zamanı kendimize ayırmaya karar vermiştik. İkimiz de sonbahara kadar kampüse dönmeyeceğimiz ve yeni dönemde futbol takımına yeni bir kaptan seçileceği için ben yurt odamı, Noah da kaptanlık dairesini boşaltmıştı. Ardından ailemin evine doğru yola çıkmıştık. Babam bize sürpriz yapmış, kendi hobi odasını Noah ile benim kalmamızda ısrar ettiği stüdyo daireye dönüştürmüştü.

Herkes neden yazlık evde kalmadığımızı merak etmişti. İkimizin de hiç acı çekmediği bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istemiştik, tam olarak bunu yapmıştık.

Ancak bugün Sevgililer Günü'ydü ve Noah beni en sevdiğim yere götürmek istiyordu. Ben kimdim ki onu reddedecektim?

Garaj yolunda durduğumuzda uzun, sakın bir iç çekişle pencereden dışarı baktım. Heyecanım zirve yapmıştı, arabadan bir an önce inmek için acele ediyordum.

Noah kamyoneti park eder etmez kapı koluna uzandım ama hızla kilit düğmesine bastığında kafamı ona çevirdim.

Sırtarak arabadan indikten sonra içeri uzanıp beni kendine çekti. Bacaklarımın arasına girdi, ellerini saçlarımın arasına sokarak beni öptü. Kokusunu içime çekerken göğsüm genişledi, kollarımı boynuna doladım. Beni koltuktan kucağında indirdi, kalçamı kavradığı gibi beni kamyonetin yan tarafına yasladı.

“İçeri girmeliyiz,” dedi öpücüklerinin arasında.

Kalp atışlarım hızlanmıştı, göğsüne yasladığım başımı salladığımda beni yere bıraktı.

Kaputun etrafından dolanıp yazlık evin ön kapısına doğru ilerledim. Tüm hafta sonunu birlikte geçireceğimizi düşündüğümde kendimi gülümsemekten alamadım.

Kapının kilidini açıp hızla arkama döndüm, erkeğimin yaklaşmasını izlerken omuzlarım düştü.

Uzun süren bekleyiş beni öldürüyor, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına neden oluyordu. Noah bunu hissetmiş gibi koyu renk kaşlarından birini şüpheyle kaldırdı.

“Juliet...”

“Çok zaman kaybettik, Noah. Hepsini geri istiyorum.”

“Bebeğim.” Hissettiği üzüntü sesine yansımıştı, bana doğru uzanırken göz kenarlarında derin kırışıklıklar belirdi.

Bileğini kavrayarak elini yanağımdan çektim, parmaklarını kapatıp eklemelerimi öperken kaşlarını çattı.

Arkamdaki kapıyı iterek açtım. Tepkisini kaçırmak istemediğim için içeriye doğru geri geri yürüyordum.

İçeri girdiğimizde gözlerini benimkilerden ayırması birkaç dakikasını aldı, bakışlarını isteksizce benden çekip oturma odasına baktı.

Kocaman açılmış gözleri etrafta gezindi, ardından bana takıldı.

“Ari...” diye zorlukla fısıldadı.

Kanepenin arkasındaki kırmızı ve beyaz şapkaları kapıp ona doğru yürüdüm. Bakışlarını benden hiç ayırmadan hafifçe eğildiğinde Noel Baba şapkasını kafasına geçirdim. Kendiminkini takmaya yeltendiğimde şapkayı elimden alıp kendisi taktı.

Kollarını bana doladı, başparmağı altdudağımı okşarken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi. Gözlerini benden çekip odanın köşesine yerleştirilmiş beyaz Noel ağacına baktı. Kırmızı ve yeşil ışıklarla süslenmiş, parlak gümüş ampuller yukarıdan aşağıya asılmıştı. Altında tek bir hediye paketi duruyordu. Her duvar renkli parlak ışıklarla kaplıydı, şömineden iki çorap sarkıyordu.

“Mutlu Noeller, Noah,” diye fısıldadım.

Noel ağacına, ardından tabanı kırmızı kurdeleyle süslenmiş porselen melek kanadı setine bakarken çenesini sıktı.

Beni tekrar öptü. Ağır, şefkatli bir öpücüktü. Göğsümdeki sızı derinleşti ama bu sefer hissettiğim özlem ve sevgi yüzündendi.

Elini tutarak onu mutfığa götürdüm, köşeyi dönerken Noel Baba şapkalarımızı çıkarıp yere attım.

Tavandan gümüş ve altın rengi yaldızlı süsler sarkıyor, aynı renkteki konfetiler zemini ıslı ıslı gösteriyordu.

Elini bırakıp köşeye doğru ilerledim, bir düğmeye bastığımda mutfak adasının üzerinde duran mini disko topu dönmeye başladı. Parlak ışıklarını duvarlara yansıtıyordu.

Tezgâhın üzerine zıplayarak Noah’ya baktım.

Odanın içinde gezinirken derin bir nefes aldı, yukarı uzanıp parmaklarını üzerinde asılı duran süslerde gezdirdi.

Bakışları bana kaydığında gözlerinin arkasında şiddetli bir duygu savaşı olduğunu fark ettim.

“Buraya gel.”

Söylediğimi yaptı, bacaklarımı onun için açtım. Noah hemen aralarına girdi, ellerini aşağı indirip bacaklarımı kavrayarak sıktı.

Arkamdaki plastik tacı alarak başıma geçirdim, sonra onun-
kini başına taktım.

Ona bir düdük uzatırken benimkini elime aldım.

“Hey, Google,” diye Google Home sistemine seslendim. “Oy-
natma tuşuna bas.”

Noah gözlerini kısarken arkada on saniyelik bir geri sayım
başladı.

Noah’nın dudakları seğirdiğinde içimden hafif bir kahkaha
yükseldi.

Son dört saniyeyi saymaya başladığımda bana eşlik etti, ar-
dından düdüklere ağızımıza götürüp üfledik.

Noah düdüğü hemen fırlatıp dudaklarını benimkilerle birleş-
tirdi. Öpüşü bu sefer yumuşak veya yavaş değildi.

Kadınlığımda kasılmaya yol açan derin, edepsiz bir öpücüktü.

Ağızının içine inledim, hırıltılı bir inlemeyle öpmeyi bırakıp
dudaklarımı ısırdı.

“Mutlu Yıllar.” Kelimelerim ağızımdan aceleyle, muhtaç bir
sesle çıkmıştı. Gözleri daha da koyulaştı.

Gözlerini sımsıkı kapatıp alnını benimkine yasladı.

Tezgâhtan kayarak parmaklarımın üzerinde yükseldim, ağı-
zının kenarını öptüm. “Burada bekle. Hemen döneceğim,” diye
fısıldadım.

“Bebeğim...” Kalçalarımı kavrayarak beni durdurdu, dudak-
larımı istiyordu ama geniş bir gülümsemeyle ondan kaçtım. Bana
uyarıcı bakışlarla baktığında kıkırdadım.

“Bir dakika, Noah.” Son bir bakış atıp gülümseyerek hızla
uzaklaştım. “Bekle.”

İhtiyacım olanı sakladığım alt kattaki banyoya koştum, bir
dakikayı aştığım takdirde peşime düşeceğini biliyordum.

Taytımı ve tişörtümü hızla çıkarıp üstümü değiştirdim, stra-
tejik bir şekilde yerleştirilmiş tel tokaları saçımdan dikkatlice
çıkardım. Topluyken dağınık görünen saçlarım açıp şöyle bir sal-
ladığımda bigudiyle sarılmış gibi olmuştu.

Müzik sisteminin kumandasını kaptığım gibi dışarı fırladım. Mutfığa girdiğimde midemde nedenini bilmediğim bir gerilim hissettim.

Yaklaştığımı hissederek arkasına baktı.

Tüm vücudu kaskatı kesilmişti, sanki ağır çekimdeymiş gibi vücudunu yavaşça bana döndürdü.

Gözleri her santimimi inceleyerek aşağıdan yukarıya doğru yavaşça çıkmaya başladı. Tanrım, hiç acele etmiyordu. Bakışlarının vücudumun her yerine dokunmasını sağlıyordu. Sonunda gözlerimle buluştu. Omuzları düşerken dudakları aralandı, sertçe yutkundu.

Kalbim kontrolden çıkmıştı. Yaklaşıp parmağımı onunkine geçirerek onu yavaşça yanımda sürükledim.

Nereye gittiğimize bakmıyor, direnmiyordu. Gözünü ayırmadan yüzüme bakıyordu, yüzündeki şaşkın ifadeye bakarken ağlayabilirdim.

Sürgülü kapıyı açıp bizi arka verandaya götürdüm, çıkmadan hemen önce düğmeye bastım.

Işıklar yanarak üstümüzde ve etrafımızda parlamaya başladı. Verandadaki mobilyalar duvara yaslanmıştı, kiraz ağacından yapılmış zeminin üzerine mavi bir halı sermiştim.

Ortaya geçtiğimizde Noah'nın dudakları gergin bir çizgiye dönüşmüştü, ne yaptığımızı biliyordu.

Bir eliyle benimkini tutup diğer elini de belime koydu.

Beni kendine doğru çekti, elbisemin sateni şimdi göğsüne yaslanmış durumdaydı.

“Arkana bak,” diye fısıldadım.

Noah gözlerini kısarak mümkün olan son saniyeye kadar bakışlarını benimkilere kenetledi, ardından “*Yıllık Avix Futbol Kulübü Galası*” yazan küçük bir pankartın asılı olduğu duvara doğru baktı.

Elleri benimkilerin üzerinde gerilip kasıldı. Beni kendine yaklaştırdı, bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Gülümseyerek oynat tuşuna basıp kumandayı kenara fırlattım.

Hoparlörlerden koçunun sesi geldiğinde başını kaldırdı. Son dört yıldır ona akıl hocalığı yapan adamın o gece onun için söylediği nazik sözleri, kaçırdığı sözleri duyunca hareket etmeyi bıraktı.

Kesik kesik aldığı nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Trey çıkıp ödülü onun adına kabul etmemi istediğinde Noah kıkırdadı. Tanrım, ne kadar sakinleştirici bir sestti.

Bir an sonra Noah beni sıkıca kucakladı.

“Bebeğim.” Dudaklarından ağır bir nefes çıktı, geri çekilerek ellerini yüzüme koydu. “Ne yaptın sen?”

“Sana söyledim...” Gözlerim dolmuştu. “Çok şey kaçırdık ve ben bunu kabullenemiyorum. O anları geri almak, tekrar yaşatmak istedim. İlk Noel’imiz, yılbaşımız ve futbol galamız olması gereken günlerde yoktum.” Başımı iki yana salladım. “Bizim olması gereken tek bir şeyi bile kaçırmayı reddediyorum.”

Tuttuğu nefesini bıraktı, ağzını yaklaştırarak dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

“Seni seviyorum, Noah. Tüm varlığımla ve daha fazlasıyla.”

“Ben de seni seviyorum, bebeğim. Her zaman.” Gözleri parladı, ellerinin titrediğini hissediyordum. “Seni hissetmeye ihtiyacım var.”

Sinsi bir gülümsemeyle kollarımı boynuna dolayarak fısıldadım. “O zaman beni odama götür.”

Saniyesinde beni omuzuna attığında çığlık attım.

İşte böylece... odama gittik.

Noah

Basamakları ikişer ikişer çıkıp odasına girdiğimde sarsılarak durdum. *Vay canına.*

Kahretsin.

Onu yavaşça indirip gözlerine baktım.

“Sevgililer Günü’n kutlu olsun,” diye fısıldarken yüzünde utangaç bir ifade belirmişti.

Ellerini sıkıp hemen bıraktım. Yatağının üzerinde açık duran, etrafına gül yaprakları serpiştirilmiş takvime doğru ilerledim.

Odanın her tarafı kırmızı ışıklarla kaplıydı, alevsiz mumlar her köşeye yerleştirilmişti. Bu benim onun için yapmam gereken bir şeydi, *onun için* yapmayı planladığım bir şeydi. Kamyonetteki çantamda duran eşyalar bunun kanıtıydı. Ancak bu...

Takvim.

Onu bana geri getiren şeydi.

Aynı takvim değildi. İçinde olduğumuz şubat ayı açıktı ve üstte sporcu ceketimi giyerken çekilmiş fotoğrafı vardı. Üzerinde sporcu ceketimden *başka bir şey yoktu*.

Hafifçe yana doğru eğilerek dizlerinin üzerine oturmuş, bacakları bana ait olanı gizleyecek şekilde bükülmüştü. Ceketin önü, düğmeler sadece meme uçlarını saklayacak kadar kapalıydı. Göğüslerinin kabarıklığı, göğüs kafesi ve karnı tamamen ortadaydı.

İpek gibi dümdüz kahverengi saçları açık bırakılmıştı. Gözleri altın pırıltılarla kaplıydı, kirpikleri koyu siyaha boyanmıştı. Kollarını büküp ceketin yakasını kavrarken doğrudan kameraya bakmıştı, mavi ojeli tırnaklarının uçları kolların arasından görünen tek şeydi. Ceketim küçük bedeninde çok büyük kalmıştı.

Takvimi bırakıp ona baktım.

Kapı aralığından gülümsüyor, elbisesi odadaki mumların ışığında parlıyordu.

“Formanı giydiğim fotoğrafları görene kadar bekle.”

Kasıklarımda bir sıcaklık hissederek ona doğru ilerledim, beni durdurmak için ellerini kaldırdığında ters bir bakış attım.

Ari usulca kıkırdayıp avuçlarını göğsüme kaydırды. “Temmuz ayına bak.”

“Kendini kırmızı ve mavi boyayla mı kapladın?” Vücudun-

dan akan boyalar haricinde üstünde bir şey olmayan halini zihnimde canlandırdım.

Tekrar kahkaha atarak başını iki yana salladı, üzerine bir hassasiyet çökmüştü.

Daha fazlası için sabırsızlanıyordum, hızla ağustos aynına döndüm ve tüm gücüm bir anda benden alındı. Geriye doğru hareket ettiğimi hatırlamıyordum ama bir an sonra yatağın kenarında oturmuş, annemin hemşiresinin kasım ayında çektiği fotoğrafımıza bakıyordum.

Ancak benim gördüğüm fotoğraf değildi. Kameraya gülümseydiğimiz, annemin odasına astığı fotoğraf değildi. Ondan önce çekilmiş karelerdi.

Ari'nin sonbahar balkabaklarının ve saman balyalarının hüznünlü anılar yaşatmaması için bizi çeşmenin yanına götürdüğü, onun duyarlı tavrından fazlasıyla etkilendiğim anlarda çekilmişti.

Oturmuş, omzunu göğsüme yaslayacak şekilde onu da kucağıma çekmiştim. Gözlerim onunkilere sabitlenmişti. Fotoğraf tam o anda, bana baktığı anda çekilmişti ve o zamanlar umduğum ama ne olur ne olmaz diye söylemeye cesaret edemediğim şeyi orada gördüm.

Bana olan sevgisini...

Bu çok açıktı.

Benim Juliet'im.

“Nereden... buldun bunu?” Sesim cılız bir fısıltıdan ibaretti.

Bana doğru gelerek bacaklarımın arasına girdi, ardından başını kaldırıp ellerini saçlarımda gezdirdi.

“Annen... bana bırakmış.”

Ciğerlerim sıkışırken takvimi nazikçe yana bıraktım ve uzanıp Ari'yi kavradım.

“Dahası var...” diye konuşmaya başlamıştı ama ben onu aşağı çekip dudaklarını benimmiş gibi sahiplendim.

Çünkü öyleydi.

Onun her parçası benimdi.

Dilim onunkine karışırken dudaklarını sert bir şekilde öptüm. Dilini emip dudaklarını, çenesini ve boynunu ısırdım. “Daha fazlası beklemek zorunda. Senin içinde olmaya ihtiyacım var. Hemen şimdi. Derhal.”

“O zaman neden kıyafetlerin hâlâ üzerinde?”

İnleyerek onu yatağa fırlattım, tek bir hareketle eşofmanlarımı çıkardım ve bacaklarının arasına girerek üzerine yerleştim. Kahverengi gözlerinde vahşi bir ateş vardı.

Elim elbisesinin altına kayd, avuçlarımı bacaklarında gezdirirken elbiseyi de yukarı sürüklüyordum. “O gece benim için giyeceğin elbise bu muydu?”

Başını salladı, elimin gittikçe onun tatlı noktasına yaklaşmasını izlerken dudaklarını yaladı. “En sevdiğim renk.”

İnlediğim anda kaslarım kilitlendi çünkü bacaklarının üst noktasına ulaştığımda yumuşak pamuk veya ipek bir şey yoktu. Çamaşır giymemişti.

Ari dudağını ısır, başını yastığa koyarken sırtıyordu. “Beni o gece tam olarak böyle bulacaktın. Senin için tamamen çıplak.”

İnleyerek dizlerimi yatağın üzerinde kayd, bedenim alçalırken gözlerimi onun gözlerinden çekmedim. Klitorisinin bir santim uzağında bekledim.

Dilimi dışarı kayd, üzerinde o kadar hızlı geziniyordum ki, bu sıcak hissin tadını çıkarmadığı tek bir an yoktu. Gözlerinin içi parlıyordu, ıslaklığına ılık nefesimi üflediğimde göğsü yükseldi.

“Benimle oynama.”

“Bunun için bir şarkın var mı?” Parmaklarımın arasına aldığım klitorisini çimdiklediğimde kıpırdandı.

Dudakları aralandı, hiçbir şey söyleyemediğinde ağzı şaşkınlıkla biraz daha geniş açıldı.

“Az önce beni hazırlıksız mı yakaladın?” dedi soluk soluğa kaşlarını çatarak.

“Sana bir gün yapacağımı söylemiştim.”

“Hile yapıyorsunuz, Bay Riley.”

Kıkırdayarak alçaldım, göz kırpıp kadınlığını tamamen ağzıma aldım.

Yavaşça emiyor, dilimi klitorisinde döndürerek hafifçe dürtüyordum. Saçlarımı çekiştirdiğinde iki parmağımı içine soktum, aletimi hatırlatan baskıyla sıcak dilin büyüğü bir aradaydı.

Dizlerini yukarı çekip kulaklarımın etrafına kapattı. Boştaki kolumu etrafına sardım, dizlerimin üzerinde doğrulurken bacaklarını sıkıca kavradım. Ari'nin alt bedeni tamamen havadaydı, başı ve kürekkemikleri dışında hiçbir noktası yatağa değmiyordu.

“Aman Tanrım. Noah, lütfen. Daha fazla,” dedi kesik kesik konuşarak.

Yüzümün önünde adeta dans ediyor, orgazmına ulaşmaya çalışıyordu. Ben de ona bunu vermek üzereydim.

Birden kendini çekip tutuşumdan kurtuldu, elim teninden kayarken beni geriye itti. Başım yatağın kenarındaydı.

Kraliyet mavisii elbisesi belinin etrafına toplanmış, kuyruğu etrafımıza yayılmış haldeyken bebeğim üstüme tırmandı ve kadınlığı aletimi içine aldı.

“Sen mi sürmek istiyorsun?” Saçlarını omzunun üzerinden arkaya atarken gözleri parladı. “Hmm?” Beni sımsıkı sardığında gözleri kapattım.

“Bana tutun, Noah.”

Kalbim şiddetle atarken söylediğini yaptım. Avuçlarını göğsüme yaslariken kıcını sıkıp küçük bir şaplak attım.

Kalçasını hareket ettirmeye başladı. Bacaklarımı yukarı çekerek kıcının biraz daha aşağı inmesini sağladım, aletim daha derine kayarken inledi.

“Daha hızlı, Juliet.”

Hızını arttırdı, kalçasını sert bir şekilde kaldırıp indiriyordu. Ona uzanarak parmağımı elbisesinin askısına geçirdim, onu kendime çektim.

Dudakları benimkine çarptı, dili anında ağzımın içine daldı

ve kalçamı kaldırarak onu biraz daha kendime çektim. Saçlarını çekiştiriyordu. Kendini çekip yüzünü boynuma gömdüğünde iniltileri tüylerimi diken diken etti.

Titremeye başlarken hızı yavaşladı, ayaklarım yere değene kadar yataktan aşağı kaydıktan sonra onu kucaklayıp ayağa kalktım.

İnleyerek kısık sesli bir kahkaha attı. Bir kez daha ağzımı kendine çekti, daha fazlasını arayan vücudunu üzerimde gezdirdi.

“Bir saniye, bebeğim. Bu çok iyi olacak, söz veriyorum. Ama elbisen çıkmalı. Bunları görmem gerek.” Onu döndürüp şifoniyerin kenarına yaslarırken kumaşın üzerinden tenini ısırdım. Ellerini benden çekti, zorlukla arkasına uzanıp elbisesinin fermuarını açtı ancak işi ben tamamladım. Elbiseyi yukarı çekerek başının üzerinden geçirdim ve yere bıraktım.

Ari’nin omuzları tok bir sesle duvara çarptı, bunu kalçalarını bana doğru kaldırmak için destek olarak kullandı. Kıçını kenara çektim, dizlerini yukarı kaldırıp ayaklarını iki yana dayamasını sağladım.

Kalçamı ileri doğru iterek henüz denemediğimiz bir açıyla içine girdiğimde beni tamamen sardı. “Çok derin,” dedim soluk soluğa.

Heyecan verici, miyavlarıymış gibi çıkan bir mırıltıyla cevap verdi. Dilini dudaklarını ıslatmak için yavaşça dışarı çıkardı.

Öne doğru eğilerek sağ meme ucunu ağzıma aldığımında sırtı gerildi. Dudaklarımı sert tepenin etrafında döndürürken onu derin ve sert bir şekilde becerdim.

Daha fazlası için çığlık attı.

“Noah.” Adımı yumuşak bir emir gibi söylemişti.

“Daha fazlasını mı istiyorsun?” Onu bir kez daha ısırdım, kendimi sertçe bastırarak klitorisine sürtündüm. “Daha hızlı olmamı mı istiyorsun?”

“İstediğimi biliyorsun.”

Geri çekildiğimde inleyerek gözlerini açtı.

Aletim zonkluyordu ama bunu seviyordu. Beklenti içindeydi, içi yanıyordu.

“Ama?”

Titredi. Oynadığımız oyunu bitirmeden doğrudan üzerine giderek ne istediğini söyledi. “Benim olanı bana ver, Romeo. Daha hızlı. Daha sert... *şimdi.*”

Hırıltıyla göğsüm titredi, onu daha iyi kavramak için avuçlarımı kışının altına koydum. “Sıkı tutun, bebeğim, hadi.”

Bacaklarını sırtımda çaprazladı, kollarım boynuma sardı. Eli me sıkıca doladığım saçlarını çektiğimde çenesi tavanı gösterene kadar gerildi.

Ardından ona tam olarak istediği şeyi verdim.

Onu sert, hızlı ve vahşi bir şekilde becerdim.

Kaygan, terli vücutların birbirine çarpma sesleri odayı doldurmuştu. Kasları beni sıkıca sararken yüksek sesle inledi.

“Aletimi iyice sar, Juliet. Sık beni.”

Kadınlığının duvarları beni sarıp bıraktı, sonra titremeye başladı.

Damarlarıma kan hücum ederken ayak parmaklarım kıvrıldı, parmak uçlarımı tenine geçirdim. Saçlarını serbest bıraktığımda hızla ağzını benimkiyle buluşturdu, beni öpmeye başladığı an boşaldı.

Dudakları aralanırken gözleri kapandı ve uzun, baş döndürücü bir inilti boğazını doldurdu.

Yüzümü kavrayıp dudaklarımı onunkinin bir santim uzağına getirdi. “Sıra sende. Benim için gel, Noah. Şimdi,” diye fısıldadı.

“Her zaman, bebeğim.”

Dudaklarımı boynuna bastırdım, kadınlığı vücudumdaki meniyi alırken tenini emdim. Çok güçlü bir şekilde gelmiştim.

Sonuna kadar.

Birkaç dakika sonra vücudu üstüme yığıldı, ağırlığını memnuniyetle kabul edip onu kollarımın arasına aldım. Yatağa doğru ilerlesem de başını iki yana sallayıp omzuma yaslandı.

Elini çenemde gezdirirken gülümsemesi o kadar yumuşaktı ki, lanet olası göğsüm sıkıştı.

“Beni oturma odasına götür. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Tek kelime etmeden saçlarını kulağının arkasına ittim, yataktan sarkan battaniyeyi kapıp üzerine örttüm. Battaniyeyi çenesine kadar çekti, ben istediğini yaparken gözlerini yüzümden ayırmadı.

Bebeğimi kapıdan geçirdim, merdivenlerden aşağı indirip çıkardığımız Noel’in bizi beklediği oturma odasına taşıdım.

Arianna

Noah beni ağacın önündeki kabarık halıya bıraktıktan sonra şömineye doğru gitti ve içindeki kütükleri yaktı. Arkama geçip sırtımı göğsüne yaslayarak alevlerin, etrafımızı saran Noel ışıklarına biraz daha ısıltı katmasını izledik.

Ağacın altına baktığımda içimi endişe kapladı.

Bu hediye geçirdiğim kazadan çok önce, aylar öncesinde hazırlanmıştı. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar gurur duymamıştım. Noah’ya vermek üzere olduğum hediye, hiç şüphesiz benim bile kavrayabileceğimden çok daha anlamlıydı.

Ayak parmaklarımı battaniyenin altından çıkarıp kırmızı ambalaja dokundum. Noah başını eğerek yanağını benimkine yasladı.

“Bu benim için mi?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Bu hiç adil değil, Juliet.” Şakağımdan öptü.

“Skoru eşitleyebileceğin birkaç yol düşünebilirim...”

Şakacı bir şekilde inledi, ellerini kaburgalarımı gıdıklamak için aşağı indirdi.

Kıkırdayarak başımı omzuna yasladım, böylece gözlerine bakabiliyordum. Dudaklarını benimkilere değdirdiğinde gülümseyerek, “Aç, Noah,” diye fısıldadım.

Uzun bir süre bakışlarını çekmedi, ardından beni nazikçe kenara oturttu. Eğilerek ağacın altından hediyesini aldı ve ambalaja

baktı. Üzerinde “*Noel Baba’dan Noah’ya*” yazıyordu. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Tekrar bana baktığında başımı salladım, ellerimi birbirine kenetlemiştim. Sinirlerim fazlasıyla gergindi.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi kurdeleleri çekti, kurdeleler yana düşerken ambalajı yırtarak açtı ve altındaki beyaz kutuya ulaştı.

Dudaklarım sımsıkı birbirine yapışarak düz bir çizgi halini aldı. Noah kapağı kaldırdığında içindekiler ortaya çıktı, elleri havada donakaldı.

Tüm vücudu kaskatı kesilmiş haldeydi. Çok daha yavaş bir şekilde kapağı yere bıraktı ve titreyen ellerini içine sokup yumuşak, siyah deri kitabı çıkardı.

Zoraki bir şekilde bakışlarını bana çevirdi ancak sadece bir saniyeliğine, sonra hemen geri hediyesine döndü.

Noah yere oturup sertçe yutkunarak, “Juliet...” diyebilirdi. Güçlükle nefes alıyordu. “Bu da ne böyle?”

Gözlerim yaşardı, nefes alabilmek için mücadele ediyordum.

Yaklaşarak elimi yavaşça kapaktaki el yazısının üzerinde gezdirdim.

Başlık iki kelimeydi.

Riley Tarifleri.

Noah elini yukarı kaldırıp ağzını ve çenesini sıvazladı. Başını iki yana sallayarak, “Bebeğim... yapamam,” diye mırıldandı. Bana bakarken gözleri bulutlanmıştı.

“İçine bak.”

Kesik nefeslerle omuzlarını dikleştirirken söylediğimi yaptı.

Gözleri krem rengi sayfaya iliştiği anda tarif kitabı yere düştü, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Başını kaldırdı. Beni yakalayarak kendine çekti, kucağına yatırıp dudaklarını benimkilere getirdi. Böylece beni tüm varlığıyla öpebilecekti.

Geri çekilmesi birkaç dakika aldı, yumuşak bir şekilde gülümsedim.

“Sana okuyabilir miyim?”

Beni kollarının arasında tutarak başını salladı. Yemek kitabını elime alırken gözlerini kapatıp yüzünü göğsüme gömdü.

“Bu kitap hayatta en sevdiğim varlığım, oğlum için. Hayatıma anlam ve amaç katan çocuğum için. Hatırlayamadığım kadar uzun süredir istediğim tek şeyi bana veren, beni anne yapan çocuğum için. Her beklentimi aşan ve daha fazla gurur duyamayacağım bir adam olarak büyüyen çocuk için. Gerçekten, her santimi sana duyduğum gururla dolu olan ruhumu daha fazla mutlu edemezdin. Biliyorum ki, çok daha muhteşem olacaksın.

Bu tarif kitabı senin için, benim tatlı Noah'm. Benden bir hatıra. Kalbimi öylesine doyurdun ki, umarım bir gün eşinin ve çocuklarının karınları da sayfaları çevirip senin için yarattığım tüm yemekleri onlar için yaptığında öyle doyar. Böylece sonsuza kadar sizinle olduğumu, bir gün bizim evimizi doldurduğu gibi sizin evinizi de dolduracak aromalarda yaşadığımı göreceksin.

Umudum, bir gün buna eklemeler yapman, tıpkı senin onunkini tuttuğun gibi kalbini avucunun içinde tutan kadınla daha fazla Riley aile tarifi yaratman.

*Sevgilerimle,
Annen.”*

Noah dolu gözleriyle bana bakarken başparmaklarını yüzüme yaklaştırıp akan gözyaşlarımı sildi.

“Onu ziyaret ettiğimiz günlerden birinde senin için böyle bir şey yapmak istediğimi ve bana yardım edip edemeyeceğini sormuştum. Tabii ki kabul etti. Uygun zamanlarda onu arayıp kayıt almaya başladım. Bazı günler bir tarifi sadece yarısını verirken bazı günler iki tarifi birden veriyordu. Hepsini bilgisayara geçirdim, matbaadaki çalışanlar da bir araya getirmeme yardımcı oldular.”

Boğazı düğümlenen Noah yutkunarak başını salladı. “Bu...”

Dili tutulmuştu ama ne hissettiğini anlamam için kelimelere gerek yoktu.

Onu anlıyordum.

Gözlerini gözlerime diktiğinde içlerindeki saf hayranlığın altında ezildim.

Bu adam beni her şeyiyle seviyordu... ve daha fazlasıyla.

Onu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum, o tüm umutlarımın ötesinde biriydi.

Kucağında dönerek bacaklarımı arkasına doladım. Ellerimi boynundan yukarı, başparmaklarım çenesine gelinceye kadar kaydurdum. Parmak uçlarım yüzünün kenarında gezinirken, “Seni seviyorum, Noah Riley,” dedim.

Titrek bir nefes alarak gözlerini kapattı.

“Noel Baba iyi iş çıkarmış.”

Kahkaha attığımda ağzının kıvrımlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Sonra Noah beni öptü, her zaman yaptığı gibi saçlarımı eline doladı. Bu hareket onun yeni rutiniydi; birlikteyken, ayrılırken, buluştuğumuzda, her durumda aynıydı. Rahatlatıcı olduğu kadar altında yatan sebepten ötürü aynı zamanda acı vericiydi.

Noah korkuyordu. Her an bir şeyin gelip beni ondan alacağından korkuyordu. Ancak bunun olmasına izin vermeyecektik. Bir daha olmayacaktı. Bir daha *asla*...

Hafızamın geri geldiği geceden başlayarak Noah’nın kollarına uzanıp onunla tanıştığımız geceyi, sohbetimizi ve ardından gelen şenlik ateşini günlüğe yazmıştım. Ondan sonraki her gece aynı şeyi yapmaya devam etmişim. Hikâyemizi bir günlüğe yazıyor, etrafına çizimler yapıyor ve evet, renkli kalplerle süslüyordum. Şimdiden iki defter dolmuştu, üçüncüsünü daha dün açmıştım.

“Bugünü günlüğüme eklemek için sabırsızlanıyorum.”

“Dün gece kamp gezimizi yazmaya daha yeni başladın. Önünde uzun bir yol var.”

“Biliyorum ama olsun.”

Noah'nın dudakları dudaklarıma değdi. Gözleri kapandı, sesi çok yumuşaktı. "Ya... hiç yetişemezsen?" dedi. Kaşlarımı çattım, Noah gözlerini açmadan saçlarımdan bir tutamı parmağına dola-dı. "Ya sana yazacak daha çok şey vermeye devam edersem?"

Dövmelerinin üzerinde gezinen elim durdu ve bakışlarımı ona çevirdim. Acele etmeden parmağının etrafındaki düğümü serbest bıraktı, saçlarımı omzumdan geriye attı. Ancak ondan sonra göz-leri benimkileri buldu.

"Ya bunu takip eden her gün sana yazacak başka bir şey ve-rirsem?"

"Noah." Kalbim çılgınca çarpıyordu.

Dudakları küçük bir sırtışla kıvrıldı. Parmağını bu sabah uyandığımda bana verdiği, ucunda gümüş bir kalp sallanan kol-yenin altına geçirdi.

Zamanla kararacağını, gümüşün parlaklığını koruyamayaca-ğını ama belki o zaman geldiğinde yerine gerçek bir tane alabi-leceğini söylemişti.

"Sana annemin öldüğü gün bana bir şey verdiğini söylemiş-tim, onunla birlikte iskelede bulduğumuz bir şeydi. Fakat ne olduğunu sana hiç söylemedim." Tokası öne gelene kadar kalbi döndürdü, kilidini açarak avucunun içinde tuttu. Gözlerini be-nimkilerden hiç çekmeden, "Seni istiyorum, Arianna Johnson. Daha önce hiçbir erkeğin bir kadını istemediği kadar. Bundan eminim. Sana hayalini kurduğun, benimle paylaşacağın bir hayat sunuyorum. Sana okyanus kenarında, verandası okyanusa bakan, günbatımını ve ayın sevdiğimiz yansımasını izleyebileceğimiz bizim olacak bir ev vermek istiyorum. Eve gelip sen arkana yas-lanmış otururken ve kucağında küçük bebeğimizle beni izlerken sizin için yemek pişirmek istiyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı usulca süzülüyordu ama gözümü kırpmak dahi istemiyordum. Yüzündeki tek bir ifadeyi bile kaçırmak istemiyordum.

“Sana isteyebileceğin her şeyi ve çok daha fazlasını vermek istiyorum ama önce...” Avucunu açtı, sonra boynumdaki kalp açıldı ve içinden küçük, gümüş bir halka ellerimin arasında düştü.

Nefesim kesildi, bunun bir madalyon olduğunu bilmiyordum. “Noah...”

“Önce,” diye tekrarladı. Parmak eklemleriyle çenemi kaldırıp gözlerimi kendine çevirdi. “İlk önce seninle evlenmek istiyorum.”

Dudaklarımdan bir çığlık fırladığında elimi ağzıma götürdüm.

“Evlen benimle, Juliet. Okulun bitene kadar bekleyebiliriz veya hemen şimdi bir kiliseye gidebiliriz, umurumda değil. Evlen benimle.”

O daha konuşmasını bitirmeden başımı salladım, dudaklarımı onunkilere bastırarak onu çekebildiğim kadar yakınımaya çektim. Yine de yeterince yakın hissettirmiyordu.

Asla yeterince yakın olmayacaktı.

Sonsuza kadar iyi bir başlangıçtı.

“Benimle evlenecek misin?” dedi soluk soluğa.

“Elbette evleneceğim.”

Titreyen elleriyle yüzümü kavrarken bakışları gözlerimi delip geçiyordu. “Bana söz ver?”

Elimi dövmesinin üzerine koyarak anlamını ezberden söyledim.

“Düşmekten değil, hiç atlamamış olmanın getirdiği hayattan kork.” Gözyaşlarımdan arasında gülümsedim. “Atlayışım beni sana getirecekse, Noah Riley, o atlayışı hep yapacağım. Her zaman.”

“Ve sonsuza dek.”

“Söz veriyorum.”

Beni öptüğünde karşımda duran adamda kendimi kaybettim.

Benim Romeo’m.

Nişanlım.

Her şeyim.

YAZAR NOTU

Sonuna kadar okudun! Nasıl hissediyorsun? Ha ha ha.

Arkadaşım, bu kitabı tamamlamanın beni getirdiği noktayı nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum. Bu bebeğin ortaya çıkması beş yıl sürdü ve sana şunu söyleyeyim, bu sefer gerçekten korktum. Hikâyeyi karakterlere yakışır şekilde anlatabileceğimi düşünmüyordum ama ortaya çıkan şeyden ne kadar gurur duyduğumu anlatamam.

Bana Söz Ver büyümekle, kendini bulmakla, toparlanmakla ve bildiğin şeylerin dışına çıkarak keşfetmen gereken şeyleri keşfedebilmekle ilgili bir kitap. Ayrıca kutsal erkeğimiz Noah! TANRIM, BU ADAM! *ÖLDÜRÜYOR*

Sanırım kitapta erkek arkadaş tanımını yok çünkü bu adam tam bir koca sıfatına sahip! Ha ha ha.

Derin, mutlu bir iç çekiş

Okuduğunuz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Yazmaya başlamam için bana ilham veren hikâyenin şu anda elinizde olmasından mutluluk duyuyorum. Xoxo,

Meagan

TEŞEKKÜR

Bu seferki kolay. Bunu atlatmama yardım ettikleri için teşekkür etmem gereken birkaç kişi var ve inanın bana, hiç kolay olmadı! Bu kitap beni neredeyse öldürüyordu. Her zaman yapmaya çalıştığım gibi sahip olduğum her şeyi bu hikâyeye aktardım. Ancak bu eserin ağırlığı farklıydı. Yoğun ve derindi, tek bir satırı bile zorlama olamaz veya aceleye getirilemezdi. Bu nedenle evimin erkeğine, son birkaç aydır hikâyeye kendimi kaptırıp uykusuz geçirdiğim geceler boyunca evdeki boşluğumu doldurduğu için kocaman teşekkür ediyorum. Bir de Gordon Ramsay'i benim kadar sevdiği için tabii! Ha ha ha!

Rebecca, bu kitap konusunda benim için ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yoktur! Dürüstlüğünün ve geri bildiriminin çok büyük bir etkisi oldu! Öyle ki, sen bu süreçte yanımda olmasaydın Noah ve Ari'nin hikâyesinin bu hale gelmeyeceğinden hiç şüphem yok. Sıkı çalışman, desteğin için sonsuza dek minnettar olacağım. Her şeyin ötesini düşündün, bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Melissa! Her zaman olduğu gibi moral konuşması yaparak devam etmem için beni zorladın! Cesaretin ve arkadaşlığın benim için dünyalara bedel, seninle çalıştığım için çok mutluyum. Zaman zaman bazı bölümlerle sana işkence ettiğim için üzgünüm! Ha ha ha!

Serena! Bu yolculuğun bir parçası olduğun için teşekkür ederim! Katkılarının anlamı çok büyük!

Ellie ve My Brothers Editor'daki ekip, böylesi katı bir teslim tarihi varken benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim! Dağınık bir insanım, beni siz topladınız!

Blog yazarları ve ilk okuyucular! Sizler bu sürecin çok önemli bir parçasısınız! Yoğun programlarınızdan zaman ayırıp yeni çiftimle tanıştığınız, haberin yayılmasına yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim!

Son olarak, okuyucularıma! BUGÜN BURADA OLMAMIN SEBEBİ SİZLERSİNİZ!

Bu yolculuk boyunca beni takip ettiğiniz için çok teşekkür ederim! Sözlerimi okumayı seçtiğiniz, yarattığım dünyalara âşık olduğunuz için onur duyuyorum. Sonsuza dek her şeyimi vereceğim ve %100 emin olmadığım bir kitabı asla yayınlamayacağım çünkü sizler bunu hak ediyorsunuz! Hissettiklerimi yazmama izin verdiğiniz, burada olduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİM!

YAZAR HAKKINDA

USA Today ve *Wall Street Journal*'ın çoksatan yazarı Meagan Brandy, genç yetişkinlere yönelik aşk romanları yazıyor. Şeker delisi, şarkı sözleriyle konuşma eğiliminde olan bir müzik bağımlısıdır. Kaliforniya'da doğup büyümüş, evli ve mevsime göre bir spor sahasından diğerine koşturan üç çılgın erkek çocuğunun annesidir. Zaten başka türlüünü de istemezdi. *Starbucks* onun en iyi arkadaşı, kelimeler ise akıl sağlığıdır.

